

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVING
the

RAIN

ELLIOTT

ROSE

UU

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

[Bölüm 1 Kayce](#)

[Bölüm 2 Kayce](#)

[Bölüm 3 Raine](#)

[Bölüm 4 Kayce](#)

[Bölüm 5 Raine](#)

[Bölüm 6 Kayce](#)

[Bölüm 7 Kayce](#)

[Bölüm 8 Raine](#)

[Bölüm 9 Kayce](#)

[Bölüm 10 Raine](#)

[Bölüm 11 Kayce](#)

[Bölüm 12 Raine](#)

[Bölüm 13 Kayce](#)

[Bölüm 14 Kayce](#)

[Bölüm 15 Raine](#)

[Bölüm 16 Kayce](#)

[Bölüm 17 Raine](#)

[Bölüm 18 ON DÖRT YIL ÖNCE Kayce](#)

[Bölüm 19 Raine](#)

[Bölüm 20 Kayce](#)

[Bölüm 21 Kayce](#)

[Bölüm 22 Raine](#)

[Bölüm 23 Kayce](#)

[Bölüm 24 Raine](#)

[Bölüm 25 Kayce](#)

[Bölüm 26 Raine](#)

[Bölüm 27 Kayce](#)

[Bölüm 28 Raine](#)

[Bölüm 29 Kayce](#)

[Bölüm 30 Kayce](#)

[Bölüm 31 Raine](#)

[Bölüm 32 Kayce](#)

[Bölüm 33 Raine](#)

[Bölüm 34 Kayce](#)

[Bölüm 35 Raine](#)

[Bölüm 36 Kayce](#)

[Bölüm 37 Raine](#)

[Bölüm 38 Kayce](#)

[Bölüm 39 Raine](#)

[Bölüm 40 Kayce](#)

[Bölüm 41 Raine](#)

[Bölüm 42 Kayce](#)

[Bölüm 43 Raine](#)

[Bölüm 44 Kayce](#)

[Bölüm 45 Kayce](#)

[Bölüm 46 Kayce](#)

[Bölüm 47 Raine](#)

[Bölüm 48 Kayce](#)

[Bölüm 49 Raine](#)

[Epilog Kayce](#)

SAVING *the* RAIN

ELLIOTT ROSE

CRIMSON RIDGE SERIES
• BOOK FOUR •

KENSINGTON BOOKS yayıncısı: Kensington Publishing Corp.

900 Third Avenue

New York, NY 10022

kensingtonbooks.com

Telif hakkı © 2025 Elliott Rose

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimler bir veya birkaç kişiyi tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etmek amacıyla kullanılmamıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar hariç, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Tüm Kensington kitapları, baskıları ve dağıtım hatları, satış promosyonları, primler, bağış toplama, eğitim veya kurumsal kullanım amaçlı toplu alımlarda özel miktar indirimleriyle sunulmaktadır.

Özel kitap alıntıları veya özelleştirilmiş baskılar da belirli ihtiyaçlara uygun olarak oluşturulabilir. Ayrıntılar için Kensington satış müdürünün ofisine yazın veya telefon edin: Kensington Publishing Corp., 900 Third Avenue, New York, NY 10022, attn: Satış Departmanı; telefon 1-800-221-2647.

Kitap logolu K Reg US Pat. & TM Off.

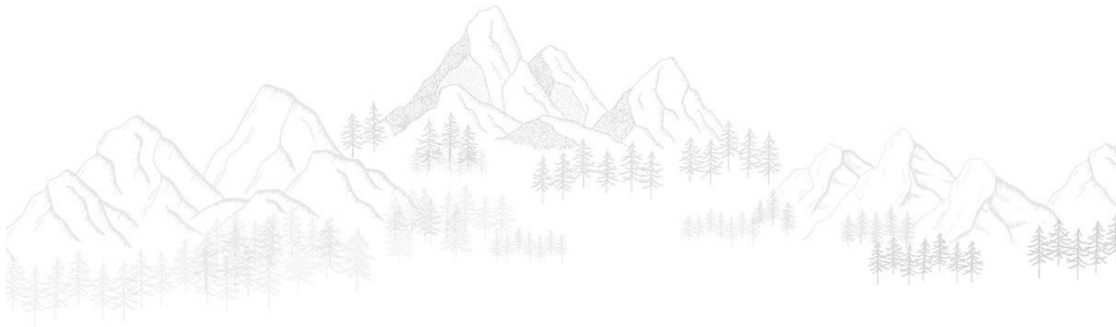
İlk Kensington Ticaret Ciltli Baskı: Mart 2025

ISBN 978-1-4967-6064-7 (ticari ciltli kitap)

Elektronik baskı: ISBN 978-1-4967-5898-9 (e-kitap)

Kapak: Maldo Designs

FOR THE READERS READY FOR A PAIR OF TATTOOED HANDS
AND A COWBOY HAT TO MAKE EVERYTHING BETTER

Introduction

HELLO DEAR READER,

WELCOME TO GRIMSON RIDGE...

FOR THOSE OF YOU WHO WISH TO GO IN TO THIS BOOK BLIND, PLEASE KEEP IN MIND

THIS TABOO ROMANCE IS A WORK OF FICTION.

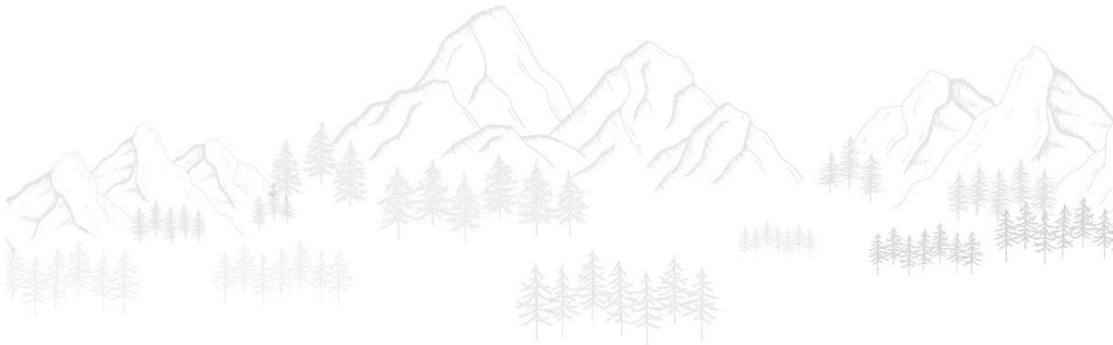
THIS IS AN INTERCONNECTED-STANDALONE, FORCED PROXIMITY,

COWBOY ROMANCE, WITH A HAPPILY EVER AFTER.

PLEASE BE AWARE THAT IF YOU HAVE TRIGGERS OR CONTENT YOU PREFER TO AVOID,

THIS STORY MAY CONTAIN TOPICS OR SUBJECT MATTER THAT YOU MIGHT WANT TO

CONSIDER BEFORE PROCEEDING.

Content Notes

PLEASE SCAN THE CODE BELOW:

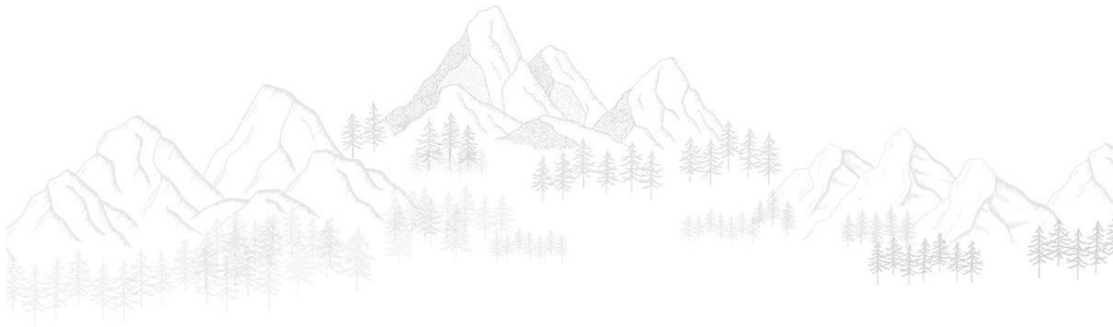

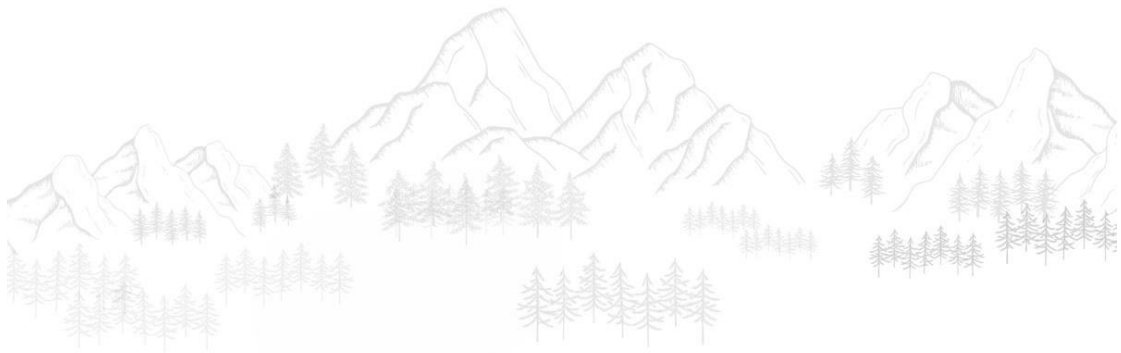
MY WEBSITE HAS A FULL LIST OF TRIGGERS, CONTENT NOTES,
INCLUDING A CHAPTER BY CHAPTER BREAK DOWN IF REQUIRED.

ELLIOTTROSEAUTHOR.COM

PLEASE NOTE, YOU CAN EMAIL ELLIOTTROSE.PA@GMAIL.COM

FOR MORE INFORMATION OR CLARIFICATION.

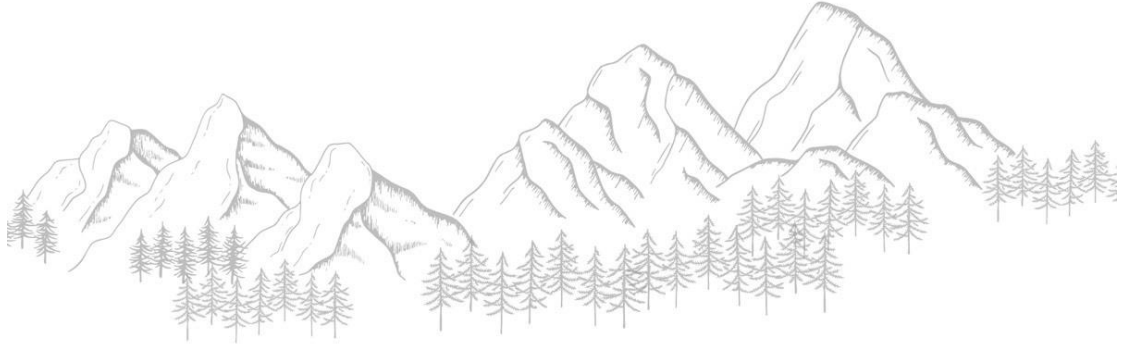

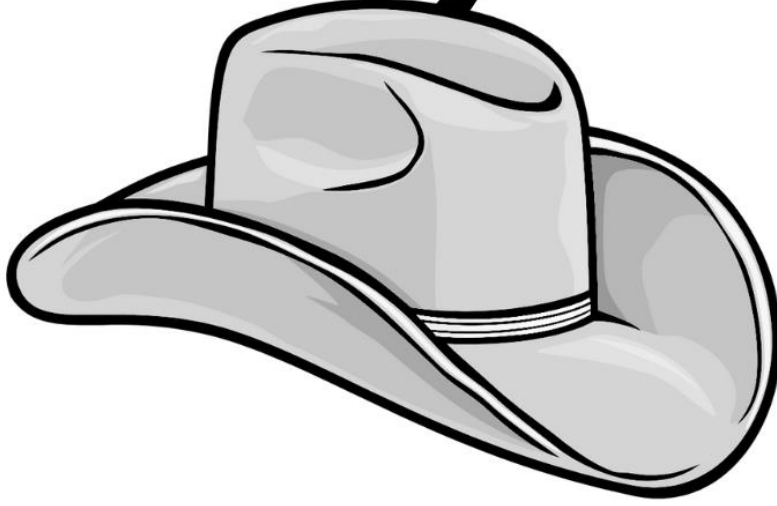
The Playlist

One Headlight . The Wallflowers
Devil You Know . Tyler Braden
SPAGHETTII . Beyoncé
Rodeo World Champion . Shaboozey
Strangers . Kameron Marlowe, Ella Langley
Guy For That . Post Malone, Luke Combs
Black Hole Sun . Soundgarden
Lost on You . LP
I Hate Myself For Loving You . Joan Jett & the Blackhearts
Cry . Benson Boone
Give Me One Reason . Tracy Chapman
Kaleidoscope . Chappell Roan
I Want Love . Elton John
BIRDS OF A FEATHER . Billie Eilish
Dancing With A Stranger . Sam Smith, Normani
Good News . Shaboozey
The End . Pearl Jam
Rushmere . Mumford & Sons
Troubled Waters . Alex Warren
Indigo . Sam Barber, Avery Anna
Do I Wanna Know? . Hozier
Sailor Song . Gigi Perez
Hello Whiskey . Kameron Marlowe
Where The Night Goes . Josh Ritter
Never Make A Move Too Soon . B.B. King
Good Horses . Lainey Wilson, Miranda Lambert
California Sober . Post Malone, Chris Stapleton
weren't for the wind . Ella Langley
Better Year . Sam Barber
Northern Attitude . Noah Kahan, Hozier
Cowboys Cry Too . Kelsea Ballerini, Noah Kahan
By My Side . INXS
Wanna Be Loved . The Red Clay Strays

Kayce

Bölüm 1

"Lanet olsun. O kış, bir çift wrangler giymek için yaratılmış."

Başımı kaldırdığımda, karşımda oturan kovboyun gözlerinden yayılan, sınır tanımayan, parıldayan yeşil bir yaramazlık gördüm. Adına yakışır bir hayat sürmekten başka bir şey sevmeyen en yakın arkadaşlarımdan biri

— *Chaos Hayes.*

Düşük bir ıslık çaldıktan sonra çenesini, bu geceki şenlik ateşinin diğer tarafında takılan diğer çiftlik işçileri, kovboyar ve kovboy kızlara doğru salladı. Turuncu alevler,

arkamızdaki verandada kurulu müzik setinden gelen düşük ve rahatlatıcı müziğin ritmine uyarak, serin akşam gökyüzünde yüksekte dans ediyordu.

"Kime bakıyorsun, en azından onları uyarmam için bir şans ver," diye Brad masamıza yaklaşırken homurdanıyor. "Davetiyeyi gönderirken bir uyarı eklemem gerekirdi.

Böyle bir galibiyetten sonra ekstra neşeli olacağını bilseydim, herkese su püskürtme şişesi getirmelerini söyledim." Her zamanki gibi, Rhodes Ranch'te bu geceki rodeo sonrası barbekü partimizin ev sahibi, ızgaradan yeni çıkmış yiyecekleri masaya getirerek hepimize mükemmel bir şekilde bakıyor.

"Evet, harika. Teşekkürler, bebeğim." Linebacker gibi yapılı ama gözlükleriyle biraz inek gibi görünen erkek arkadaşı Flinn, yemeğin üzerine atlıyor. "O yeni gelen adam. Eminim yeni gelmiştir ve yerel çiftliklerden birinde çalışıyordur. Buradaki tüm erkekleri ve kızları yiyip bitirecek." Kendine yemek almak için öne uzanırken, elini sallayarak, herkesin ağzının suyunu akıtan kişinin yönünü belirsiz bir şekilde işaret ediyor.

Kafamı sallayıp gülümserim. "Sana güveniyorum, Chaos. Crimson Ridge'e döneli beş dakika bile olmamışken yeni gelenleri gözetlemeye başladın bile." Bu sabah, dağların arasında evimiz olarak adlandırdığımız bu uykulu küçük yerin ana caddesinden geçtik. Rodeo turunun son durağından dönmek için bin saat sürmüş gibi gelen bir yolculuktan sonra, gözlerim çok kaşınıyordu ve son birkaç kilometrede neredeyse kafamdan düşecek gibiydi.

Eve döndüğümünden beri tek yaptığım duş almak, yüzüstü bayılmak ve öğleden sonra nihayet uyandığımda ağrıyan kaslarımı esnetmektir. Son biniciliğim, beni zorlayan ve sertçe hırpalayan lanet bir vahşi attı, ama bu sayede at yüksek puan aldı. Yeterince iyi bir toplam puanla ikinci oldum. Chaos, çıplak sırt binme dalında birinci oldu. Kendini beğenmiş herif hala galibiyetinin keyfini sürüyor.

Olması gerektiği gibi.

Onunla gurur duyuyorum, ama yine de hedefim her zaman birinci olmak. Yenilgi ne kadar nezaketle kabul edilirse edilsin, bir rodeocu olarak kazanma motivasyonu damarlarında dolaşır. *Keşke birkaç puan daha yüksek puan alsaydım.* O kadar uzun süren yolculuk, biniciliğimin küçük ayrıntılarını - formumu, atın sıçrayışını - fark yaratabilecek her şeyi düşünmek için bolca fırsat verdi.

Ne şanslıyım. İkinci oldum ve eve döndüğümde beni soğuk bir yatak ve sanki balyozla dövülmüş gibi hisseden bir omurga bekliyordu.

Ah, profesyonel rodeonun perde arkasındaki ihtişamı.

Brad dirsekleriyle kaburgalarımı vurarak beni yana kaydırды ve oturduğumuz açık hava masasında daha fazla yer açmamı sağladı.

Chaos'a homurdanır, sonra yanımdaki bankta kendine yer bulur. "O galibiyetten sonra sakin yeterince ilgi görmedi mi, süperstar? Tanrım. Şimdi kimi gözle sikiyorsun?"

Chaos geniş, sırtkan bir gülümsemeyle karşılık verir. Nereye giderse gitsin, hem kadınları *hem de* erkekleri çeken, telafisi imkansız bir pislik enerjisi yayar. "Ne diyebilirim ki? Biz Hayes'ler tatmin olmak için sağlıklı bir iştahımız var."

Büyük bir biftek parçası ısırıktan sonra, çenesinden akan sosu başparmağıyla sildi.

Flinn yarısı yenmiş hamburgerini ateşin yönüne doğru salladı, ama oturduğum yerden sadece yükselen alevleri ve insanların gölgeli silüetlerini görebiliyordum. "Şuradaki kırmızı flanel giyen adam. Onda o bakış var. Bilirsin, senin sağlığın ve kalbin için zararlı olduğunu söyleyen bakış."

Onlar bu adamın kim olduğu hakkında konuşmaya devam ederken, o rahatsız edici his içime yerleşmeye devam ediyor. Çok kolay bir şekilde farkındalığıma sızan his. Tüm organlarımın etrafında dolanıp, mideimin derinliklerinde bir yere yerleşiyor. Neredeyse ağırlıksız bir his. Sessizce çözülüyormuşum gibi garip bir his. En yakın arkadaşlarımdan büyük bir sır sakladığının rahatsız edici bilinci.

Kendimle ilgili, ilk balosuna gitmek üzere olan naif bir kız öğrenci kadar heyecanlı ve gergin hissettiren bir sırrı saklıyorum. Yirmili yaşların sonlarında, profesyonel rodeo turnuvasında yarışan ve sayamayacağım kadar çok cinsel deneyim yaşamış biri gibi değilim.

Onlar *bu* konuyu konuşurken, yakışıklı erkekleri konuşurken,

ben kızaran yanakları ve dilim tutulmuş bir felakete dönüşüyorum ve bunu saklamak için elimden geleni yapmam gerekiyor.

Arkadaşlarım, yılbaşı gecesi burada olduğumda, garajda saklanarak ne yaptığımı bilmiyorlar.

Onlara hiç anlatmadım, çünkü hiçbirinin bana farklı davranacağını düşünmedim... Sanırım, esas olarak, o dürtü aniden beni vurduğunda, artık kendimi anlamadığım için.

Son yıllarda ayık kalmak, sadece kendimi toparlamak ve rodeo kariyerimi destekleyecek sponsorlar aramak için arenaya geri dönmekten daha fazlasını sağladı.

"Birisi daha içmek ister mi?" Dizim titriyor ve az önce aç olmama rağmen, şimdi yemeğimi bitirmek bile istemiyorum. Bu aşamada, bu rahatsız edici duygudan kurtulmak için herhangi bir bahane işime yarar. "Ben bir soda alacağım."

Başka isteyen var mı?"

"Ben alırım." Brad bana bakar, sonra düşünceli bir şekilde gözlerini kısar. "Mutfakta stokladığım her şeyin bittiğinden eminim. Her şey şuradaki soğutucuda."

Harika. Onun bakışlarını takip ediyorum, gözlerim bu gizemli yakışıklı adamın olduğu yöne doğru kayıyor. Tabii ki içecekler orada.

"Oradayken şu kızla sohbet et, Wilder,"

Chaos ağzı yemekle dolu halde bana göz kırparak diyor. "Bu hafta her sözünü ve hareketini takip ettiğinden eminim."

Kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Jessie, Rhodes Çiftliği'nde bizimle birlikte antrenman yapan varil yarışçılarından biri.

O sevimli ve tatlı bir kız ve bir zamanlar ona kesinlikle gülümser ve karşılık verirdim. Ama şimdi? İçim dışıma çıkmış durumda.

Kesin olarak bildiğim tek şey, kimsenin zamanını harcamaya değmeyeceğim. Dışarıdan bakıldığında, herkesin gözünde kovboy imajına sahip Kayce Wilder'a ilgi duyduklarını düşünebilirler. Ancak, yüzeyin altındaki hasarı gördüklerinde, hemen kaçarlar.

"Hadi ama dostum, yeniden atına binmelisin. O çılgın hamile bimbo ile olan felaketten bu yana çok zaman geçti. Bunun hayatını gölgelemesine izin veremezsin."

Kaos'a orta parmağımı gösterip, onun meydan okumasını kabul ettiğimi düşünmesini sağlamak dışında yapılacak başka bir şey yok. Çünkü bir yandan haklı, ama diğer yandan benim hakkımda bildiklerini sandığı şeylerde çok yanılıyor.

Lanet olsun, ben bile kendimi tanımıyorum.

"Oyun başladı, sik kafalı." Ona dilimi şaklattım.

En azından ilgileniyormuş gibi *davranıp* oraya gidip, onunla birkaç dakika konuşmazsam... bu, potansiyel olarak çok fazla soruya yol açabilir. Şu anda araştırmak istemediğim türden sorular.

Jessie'nin bulunduğu yere gidip, bir yerlere varmak niyetiyle olmasa bile, biraz sohbet edersem, en azından herkesin burnunu benim işlerime sokmamasını sağlamak için kolay bir yol olur.

Yıllardır kendi içimdeki şeytanlardan kaçıyorum ve eskiden bunu sarhoşken yapmak çok daha kolaydı, ama bu, maske takıp neşeli adam rolünü oynadığım yüzlerce geceden sadece bir tanesi.

Tek sorun, bunu ayıkken yapmak çok daha fazla çaba gerektiriyor. Hayatını düzene sokmaya çalışan eski bir başarısız olmak yorucu bir şey.

Sanırım her gün, her konuşma, tek tek.

Ateşin diğer tarafına geçerken, bu geceki toplantıya gelen küçük kalabalığın arasından geçerek, tanıdık yüzlere başımı sallayıp kısa selamlar veriyorum.

Çoğunlukla çiftçiler, rodeo çalışanları ve burada atları olan yerliler var.

Ellerimi ceplerime sokarak, Jessie'ye hızlıca bir bakış atıyorum, onu yandan izliyorum. Neden ona hiç bu kadar çekici gelmediğini anlamaya çalışıyorum, oysa o tam anlamıyla bir kovboy kızı. Sarışın. Minyon. Sevimli bir tarzı var.

Crimson Ridge'deki erkeklerin yarısı onun numarasını almaya çalışmıştır, eminim.

Biraz geç fark ettiğim şey, onun etrafını saran grubun, benim ateşin etrafında bir tur atmam sırasında ortadan kaybolmuş gibi görüldüğü.

Şimdi birkaç adım uzaktayım ve onun yanında, daha derin gölgelerin içinde duran tek bir adam olduğunu görüyorum. Jessie başını geriye eğmiş, onun üzerinde durduğu noktaya gülümseyerek bakıyor ve ben yaklaşırken gözlerim ondan çok ona çekiliyor.

Yani, onun bu kadar hevesle konuştuğu kişinin kim olduğunu merak ediyorum. Bu adam hakkında, *kelebeklerin ateşe çekilip kanatlarını yakmak üzere olduğu* gibi söylenenleri duyduktan sonra meraklandım.

Ağzımı sıkıca kapatarak, gözlerim hızla etrafta dolaşüyor, açıkça bakıyormuşum gibi görünmeden hızlıca bir bakış yakalamaya çalışıyorum. Bu çok tuhaf olurdu. Daha da kötüsü, karanlık ve turuncu ateş ışığının derilerini yaladığı, ikisinin samimi anını bozmama iki saniye kalmış. Tanrım, bu zaten lanet bir felaket gibi geliyor ve kendimi sessizce lanetliyorum. Sadece kendi saçmalıklarımın kaçmak için atladığım için değil, aynı zamanda Chaos'un buraya gelmem için attığı yemi yuttuğum için de.

Gizlice attığım bir bakışla, objektif olarak, adamın fena görünmediğini düşünüyorum. Gözlerim aşağı kaymadan önce sadece yüzünün alt yarısını görebiliyorum. Yıpranmış, eskitilmiş siyah kot pantolon, uylukları solmuş. Dövmeler. Dirseklerinden kıvrılmış pas kırmızısı kareli gömlek.

Avuç içi bir bira şişesini kavırıyor, bu da elinin arkasındaki damarların haritasını ortaya çıkarıyor. Ateşin sıcak ışığıyla belirgin bir şekilde öne çıkan damarlar. Orada bir gül dövmesi var ve onu incelerken nefesim kesiliyor. Elleri beni şaşkına çeviriyor ve bu hisle ne yapacağımı bilmiyorum. Başka bir erkeğin ellerinin nasıl görüldüğünü hiç düşünmemiştim. Hele ki... onları takdir etmek...

Ne oluyor lan? Kapüşonumun altında her türlü tüylerim diken diken ve terli hissediyorum. Sıcaklık boynumdan yukarı çıkıyor ve yanaklarıma yerleşiyor.

Nasıl olur da, aylar önce, yılbaşında, pervasız bir anda bir adamı bir kez öptüm ve şimdi kasabaya gelen rastgele bir kovboyu ilk gördüğümde kendimi çılgına dönmüş bir halde buluyorum?

Bacaklarım kendi kendilerine hareket etmeye devam ediyor gibi görünüyor, ta ki onların konuşmalarını duyacak kadar yaklaşıp kadar. Jessie, adam tekrar konuşmadan önce nefes nefese, flörtöz bir kahkaha atıyor ve ben yoluma devam ediyorum, neredeyse onların özel konuşmalarını bozacak kadar yaklaşmış durumdayım. Vücudumda karşı koyamadığım manyetik bir çekim var, beni gittikçe daha da yaklaştırıyor ve onların durduğu alana girmeye zorluyor.

"... Kalabalıktan hoşlanmayabilirim, ama seyirciyi memnun etmek konusunda çok şey bilirim." Onun diğer tarafında, adamın bakışlarının kadının vücudunu baştan aşağı süzdüğü çok açık.

"Öyle mi?" Elinde içkisiyle, pipeti dudaklarına götürüp yavaşça bir yudum alıyor. Ardından başını şakacı bir şekilde eğiyor.

Onun cevabını duymuyorum — sadece gece havasında yankılanan düşük bir gürültü duyuyorum — ama kalbim sebepsiz yere deli gibi *çarpıyor*.

Jessie dönerek yine gülüyor, parlak dudakları ve kirpikleri, sonra koyu renkli gözleri bana doğru kayıyor.

Varlığını fark etti ve yüzünde bir anlığına okunamayan bir ifade belirdi.

"Oh, merhaba Kayce." Beni fark edince, gözleri hafifçe büyür ve gülümser. Bu bakış, benim onun imalarına karşılık vermediğim için, başka birinin ilgisini göstermekten çok memnun olduğunu gösteriyor.

Ben burada durmuş ne söyleyeceğimi düşünürken, o başını eğip bir tutam saçını kulağının arkasına takıyor. O anda, yanındaki adamın profilini ilk kez net olarak görüyorum — aynı anda o da çenesini kaldırıp ateşin yanına bakıyor.

Birdenbire durdum.

Nabzım hızlanır, kalbim boğazıma kadar çıkar, sonra midem ters yönde dalar ve botlarıma çarpar.

"Ne... Ne oluyor?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

Jessie kaşlarını çatı. Benimle omzunun yanındaki adam arasında bakışlarını gezdirdi. Bu kadar zaman sonra onu gerçekte görmek, kafamda bir yığın soru işareti yaratmıştı.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sorar. Yüzünde tereddüt belirgin bir şekilde görülür.

"Crimson Ridge'de ne işin var?" Aramızdaki kızı tamamen görmezden geliyorum. Çenem sıkı sıkıya kapanmış, damarlarıma buz sızıyor.

Onun karanlık bakışları benimkilerle buluşur ve konuşmadan önce uzun, ağır bir duraklama olur. "Bir iş buldum. Burada çalışıyorum."

Sözleri ağır, gevşek ve sert bir şekilde ilerliyor. Selam yok.

Hiçbir onay yok. Ama bu pislikten başka bir şey beklemiyordum.

Kayıtsız bir omuz silkmeye, bakışları vücudumun her yerini tarar. Her zaman, o soğuk, duygusuz tavırlarıyla beni çok sinirlendirirdi.

"Hayır. Hayır, yok. Bu olamaz." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Birbirimizin yoluna çıkmamaya karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Memnuniyetle. Son baktığımda, bu kasaba senin değildi, kar tanesi." Birasını kaldırırken, o hareket, şişeden bir yudum almadan önce dudaklarının köşesinde beliren, dayanılmaz bir pisliğin hafif bir izini ortaya çıkardı.

"Ciddi olamazsın." *Hayır*. Bunun gerçek olması imkansız.

Geniş omuzlarını bir kez daha kaldırdı. "Ne dememi bekliyorsun bilmiyorum. Buradaki çiftliklerden birinde çalışıyorum.

O yüzden, arkadaşlarının yanına geri dön."

Ona doğru bir adım attım, sinirlenerek.

"Buraya gelip etkinliklere katılamazsın...

Sen... sen çok yaşlısın." İçimden bir protesto patlar. Midem bulanır, deniz tutmuş gibi çalkalanır.

"Ne istersem onu yaparım." O gülüyor. "Ve biliyorsun ki yine de kazanırım."

Siktir git. Onu hayatıma geri getiren her lanet kader dönüşünü siktir et.

"Bu saçmalık. İstedğin yere gidebilirsin. Başka bir çiftliğe yerleşebilirsin." Boğazım yutkunmakta zorlanıyor.

"Gidebilirim, ama bu küçük ormanlık alan bayağı hoş görünüyor." Bakışları Jessie'ye kayar ve ona göz kırpar. "Crimson Ridge'i avucumun içine alabileceğime bahse girerim. Tek gereken birkaç galibiyet, bu yeterli olacaktır."

"Siktir git. Saçmalamayı kes."

"Ayrıca, sen de neredeyse yaş sınırını aşmışsın. Yirmi dokuz yaşındasın, değil mi?"

Boğazım çalışıyor. "Yirmi sekizim. Bunu biliyorsun, pislik."

"Mmm. Yani temelde bitmişsin." Dövmeli ellerinden biri dağınık koyu renkli buklelerini taradı.

"Siktir git."

"O ateşe çok yaklaşırsan erersin, kar tanesi.

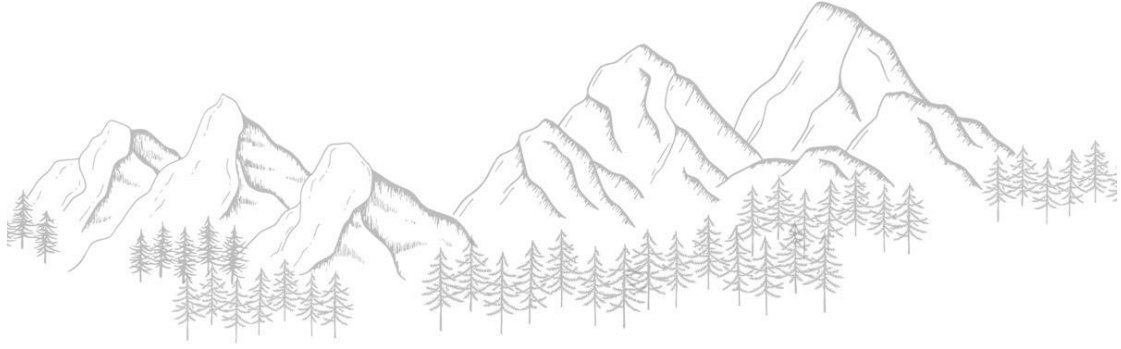
Nerede durduğuna dikkat et." Gözleri bir kez daha üzerimde dolaşır ve ağzımı kurutur. "Ve hayır, buraya rodeo yapmak için gelmedim. İş için buradayım, ama ikimiz de biliyoruz ki, istersem seni hiç çaba harcamadan her an alt edebilirim."

Jessie'nin kulağına bir şey söylemek için eğilir, sonra dirseğinden tutup onu uzaklaştırır. Bana özür dilercesine omuz silker, sonra ikisi ızgara yönüne doğru uzaklaşır ve beni sonbahar akşamının karanlığında ayakta, boş boş bakarken bırakırlar. Bu tür bir gece, kahkahalarla dolu olmalı ve bir yarışmada dereceye girmenin sevinciyle kutlanmalıydı.

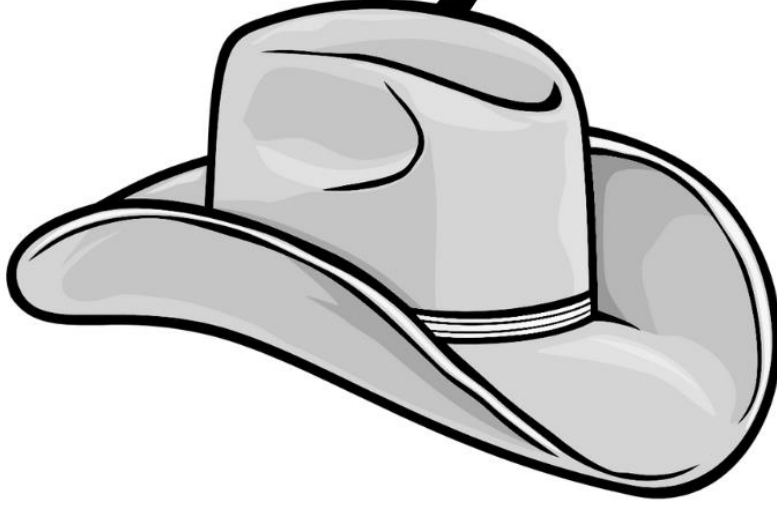
Bunun yerine, baştan ayağa uyuşmuş bir halde, az önce olanları kafamda anlamaya çalışıyorum. Geçmişimin en beklenmedik şekilde geri dönüp beni rahatsız etmesi.

Tekrar görmeyi beklediğim son kişi.

Lanet olası üvey kardeşim.

Kayce

Bölüm 2

Esnerken elimi ağızıma götürüyorum. Bir galon kahve ve fazladan şeker henüz tam olarak etkisini göstermedi.

Bulanık gözlerle Instagram gelen kutumdaki mesajları kaydırıyorum. Pencerenin ötesinde, sis çiftliği kalın, kasvetli bir örtüyle kaplayan türden bir sabah. Her şey morarmış gri tonlarında boyanmış ve ruh halim buradaki renk paletine uyuyor.

Normalde çiftliği koruyan Devil's Peak bile bugün ortaya çıkmaya değmeyeceğine karar vermiş.

KAOS

Dün gece küçük bir köpek gibi kaçtın, Wilder.

İrlandalıların veda tarzı genellikle senin tarzın değildir.

Yarın Beau'nun yerinde o çirkin suratını göreceğim, tamam mı?

Turun bir sonraki durağında seni yenmek için güzellik uykumu almalıyım.

Ama evet, orada olacağım. Erken saatlerde orada olacağım. İlk iş olarak atları ve sığırları halledeceğim.

Telefonumu mutfak tezgahında şarjda bırakıp, güne başlamak için dışarı çıkıyorum. Burada o lanet şeyi taşımak için hiçbir anlam yok, çünkü tek iletişim aracımız radyo. Modern teknoloji mi?

Evet, bu dağda bu konuda sürekli şakalar yapıyor.

Evin içindeki üç hotspot dışında internetin çalıştığı bir yer bulmak için bol şans.

Buralarda boş boş ekranı kaydırmak ya da sosyal medyada zaman kaybetmek için duraklama yok. Sabahlar çok erken başlar ve hayvanlar rutinlerinin bozulmasından hoşlanmazlar. Bir çiftlikte gereken tek şey, tüm dikkatinizi vermenizdir. Doğa Ana asla pes etmez ve böyle bir yerde yapabileceğiniz en büyük hata, gün içinde bolca zamanınız olduğunu düşünmektir.

Sonbahar, temelde kışa hazırlık yapmak anlamına gelir. Bu bölgede kış acımasızdır.

Çizmelerimi giyerken, evin sıcaklığından ayrılmaya hazırlanırken bir kez daha esnememi bastırıyorum. İlk durağım ahır, atları kontrol etmek; sonra çiftliğin daha uzak kısımlarına gidip sığır sürümüzü kontrol edeceğim. Dışarıdaki çakıl avluda yürürken, önümde ejderhanın nefesi gibi beyaz dumanlar yükseliyor. Soğuktan korunmak için şapkamın kenarını oynatıp, kapüşonumu başımın üzerine çekiyorum.

Dün gece... Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Tek bildiğim, son olaydan sonra hala yorgunluktan bitkin ve kendime gelmeye çalışıyor olmama rağmen, hiç uyuyamadığım.

Zeke Rainer. *Raine*. Uzun zaman önce geride bıraktığımı sandığım devasa pislik.

Gerçekten bir daha görmeyeceğimi düşündüğüm bir yüz... ta ki o, şenlik ateşinin yanındaki gölgelerden ortaya çıkana kadar.

Tanrım. Bir günlük sakallarımı kaşıyorum, uzun adımlarla yarı uykulu bir sersemlik içinde ahıra doğru ilerliyorum. Saman, deri ve atların kokusu

bilincimi dolduruyor. Atların homurtuları bana acele etmem gerektiğini açıkça söylüyor. Zaten sabırsızlıkla kahvaltılarını beklediklerine eminim. En azından günümü rutin işlerle geçirip kendi düşüncelerime dalarak, uzun zamandır bastırdığım anıların karmaşasını çözmeye çalışabilirim. Üvey kardeşimle yıllar sonra ilk kez karşılaşmak, unutmak istediğim bazı şeyleri derinlerden çıkardı.

Annem, ben on iki yaşındayken onun babasıyla evlendi.

Birbiri ardına gelen berbat erkek arkadaşlar arasında gidip geldikten sonra, ilk başta bu iyi bir şey gibi göründü. Düğünler, evlilikler ve annenin yerleşik bir hayata kavuşması olumlu şeylerdir. Değil mi? Kalıcı bir adres. Okula devam etmek ve belki *bu sefer* lise son sınıfa kadar aynı arkadaş grubuyla takılabilmek. Başımızın üzerinde bir çatı, özellikle de annem kirayı ödeyemese bile ortadan kaybolmayacak bir çatı... Hayal gibi bir hayat gibi görünüyordu.

Ancak, annem Ezekiel *Senior ile* evlendiğinde, onun paketinde bir oğul da vardı ve o oğul kıcıma bir bakış attı ve sanki pis bir şeye basmış gibi alaycı bir şekilde gülümsedi.

Raine, gözlerimiz ilk kez buluştuğu günden beri benden nefret ediyor.

O zamanlar, ben sadece tanıdık olmayan bir kanepede oturan, kot pantolonumu nemli elleriyle okşayan sıksa bir çocuktum. Üvey babam olacak adama tanıştırılırken en iyi davranışlarımı sergilemeye çalışıyordum.

Şu anki hayatım, büyüdüğüm evden milyonlarca kilometre uzakta. Biyolojik babam Colton Wilder, annemin nasıl bir hayat sürdüğünden habersizdi. Hapları bilmiyordu. Onun berbat seçimlerini bilmiyordu.

Ben de onu tanıımıyordum. Hayatımın büyük bir bölümünde, bu adamın var olan en berbat pislik olduğuna yemin ederdim.

Gerçeklik pek hoş değildi, ama bir ebeveynim diğerine karşı kin beslediği için bana onun hakkında yalanlar anlatmıştı. Bir kadın

mümkün olduğunda kendi karmaşasını bana yansıtan bir kadın.

Eğer hikayenin sadece bir tarafını duyarak büyürseniz

babalıkla ilgilenmediğini ya da istenmeyen çocuğuyla hiçbir ilgisi olmadığını duyarak büyüdüyse, annenizi genç yaşta hamile bırakan kalpsiz piç hakkında oldukça sağlam bir imaj oluşturursunuz.

Yirmi beş yıl boyunca babamın adını lanetledim, çünkü tek bildiğim buydu.

Meğer, benim hiç sahip olmadığım güvenliği ve istikrarı sağlamak için bu rolü üstlenmesi gereken üvey babamla aynı çatı altında yaşadığım on yıl bile, onun da başka bir berbat

karar olduğunu kanıtlamış. Annemin bu hayatta yapmaya kararlı olduğu berbat seçimlerin uzun listesine eklenecek, annemin yaptığı bir başka kötü plan.

Ahıra girdiğimde, kızım Winnie kafasını bölmesinden çıkarıp bana bakıyor ve ben de durup uzun burnunu ve kulaklarını iki elimle iyice kaşıyorum.

"Beni özledin mi, kızım?" diye fısıldayarak alnına bir öpücük konduruyorum. Meraklı, bıyıklı dudaklarıyla bana hafifçe dürterek, ilgim ve sevgimle geç kaldığımı söylüyor. Winnie'nin dünyasını döndüren iki şey, hemen ardından havuç veya elma ikramları geliyor.

Bu ahırda durmak, babamın başarmak için canını dişine takarak çalıştığı her şeyi bana hatırlatıyor. Ve bunu neredeyse tamamen kendi başına yaptı, kelimenin tam anlamıyla kanını akıtarak ve sahip olduğu her şeyi bu çiftlik için feda ederek.

Burada büyüme şansım olmadığı için kıskanç, küçük bir pislik olabilir miyim? Elbette. Ya da kimsenin mükemmel olmadığını kabul edebilirim ve şimdi babamın annemin beni milyonlarca kilometre uzakta hissettiren bir yere götürmesine neden izin verdiğini çok iyi anlıyorum. Annem ben bebekken burayı terk etti ve bir daha geriye bakmadı.

Crimson Ridge'e taşındığımdan beri öğrendiğim şey, gençliğim boyunca dünyanın en aşağılık insanı olduğuna emin olduğum adamın, aslında hiç de öyle olmadığıdır.

Elbette, Colt Wilder kesinlikle hatalar yapmış bir adam, ama boktan bir çocukluk ve fiziksel istismardan kurtulmak için bildiği tek yolu seçti. Ben doğduğumda babam da daha çocuk sayılırdı. Benim için doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Annem Montana'yı terk edip Orta Batı'ya yerleşmemiş olsaydı hayatım nasıl olurdu kim bilir, ama bana dağıtılan kartları oynamak zorundayım.

Yıllar boyunca, bu durum sorunlarımdan kaçmak için kendimi sarhoş etmek gibi görünüyordu.

Çok uzun yıllar boyunca, kolay seçenek, kabaca sunulan bir şişeyi herhangi bir kaçışta saklamaktı.

Yıllar boyunca, doğal yeteneğim ve bana kapıları açan gülümsemem sayesinde rodeo kariyerimin birdenbire yükseleceğini düşünerek yoluma devam ettim. Yükseklerden düşmek, alçaklara daldığınızda çok ağır bir darbe olur. Kendimi yok ederek elde ettiğim heyecanı kovalama arzusu, yaşam amacımdı. Çok fazla sponsorun çağrısını kaçırdım. Çok fazla kez tutmadığım sözler verdim. Turdan acı bir şekilde düştüm.

Pişmanlık dolu bir ıslıkla Winnie'nin boynunu okşadım. "Crimson Ridge'de kıcımın üstüne çakılmam kimseyi şaşırtmadı, değil mi?"

O, kapüşonlu ceketimin ön cebini karıştırmaya çalışırken, dudaklarım bükülür. "Yirmi beş yaşında, banka hesabım sıfırlanmış ve arkamda bir sürü kötü karar bırakmış halde babamın kapısına dayanıp kalacak bir yer dilenmek. Ne komik."

Yüksek sesle burun kıvrıyor. Muhtemelen aynı fikirde. Layla'nın genellikle yaptığı gibi benim de sakladığım bir şeyler olmamasına çoğunlukla tiksiniyor.

Lanet olsun. Devil's Peak Çiftliği'ne yerleşmeye geldiğim ilk yılı düşünmek midemi bulandırıyor. O aşamada, hayatımı tamamen mahvetmişim ve kendimi daha da derin bir boka bulaştırmak üzereydim.

Hamileyim, Kayce. Senin çocuğun.

Bu beş kelime beni lanet olası bir karanlık sarmalın içine attı. O sırada takıldığım kız aptal pembe sakızını şişirdi, yüksek sesle patlattı ve sütyeninin içine sıkıştırdığı buruşuk ultrason görüntüsünü bana gösterdi.

Ondan sonra, aylarca ayık kaldığımı sanmıyorum.

Tanrım. Midem düğümleniyor. Bazen tüm bunları düşünmekten bile kaçınmaya çalışıyorum. Ne tür bir sarhoş aptal korunmadan sevişir ki?

Özellikle de her fırsatta sarhoş olup, en kötü kararlarla yatakta son bulduğum zamanlarda. Babamın etkisi, onun sarsılmaz yardımını sayesinde kafamı toparlayabildim, ayık kaldım ve en önemlisi, lanet olası bir babalık testi yaptırdım.

Hayatımı değiştiren bu adım, benim babası olmadığımı kanıtladı.

Ancak... bu, o ana kadar olan tüm boktan şeyleri silmedi. Kendime çizdiğim yolu değiştirmeye hiç yardımcı olmadı. Profesyonel rodeoya geri dönmek için iki kat daha fazla çalışmak zorunda kaldım. Bir kez terk edildikten sonra sponsor bulmak mı? Evet, artıklar ve kırıntılarla yaşamak, antrenman ve seyahatlerin yanı sıra temelde iki tam zamanlı işte çalışarak kendimi paralamak zorunda kaldım.

Derin bir nefes alıp, daha ileriye doğru yürüdüm, atları kontrol ettim ve Ollie'nin ahırında durdum. O çok uysaldır ama bütün gün orada durup ona tüm dikkatini vermeni ister. Benim için sorun değil. En çok sevdiğim şey budur. Atlarla birlikte olmak. Dağlar, çam ağaçları ve sığırlardan başka hiçbir şeyin olmadığı bu geniş arazilerde vakit geçirmek. Tabii ki bu çok rahatlatıcı ve dünyanın en güzel yerlerinden birinde yaşamak benim için bir nimet. Ama benim de bağlantıya ihtiyacım var. İnsanların arasında olmak bana bir şeyler katıyor; bu, babamla benim aramdaki en büyük farklardan biri.

Colton Wilder, onlarca yıldır bu dağda mutlu bir şekilde izole bir hayat sürüyor. Buraya ilk geldiğimde, kendimi hapishaneye mahkum edilmiş gibi hissettim. Bunu sadece

paraya ihtiyacım olduğu için yaptım. Şimdi, atlarla geçirdiğim zamanın bu boşluğu doldurduğunu biliyorum. Eskiden o canlı ısıltıyı ve bir şekilde *ihtiyaç duyulma* hissini partiler ve gündüz içkileriyle kovalardım — hepsi de benim kadar berbat durumda olan bir grup insanla çevrili olarak dibe batardım — ama artık çiftçiliğin bana aradığım o soyut şeyi verdiğini anladım.

Peki şimdi? Hayatım Devil's Peak'i yönetmek, sığırları ve atları bakmak ve babam ve Layla yokken çiftliği işletmek etrafında dönüyor. Şu anda olduğu gibi, onlar sonbahar ve kış mevsimleri için İrlanda'ya gittiler. Crimson Ridge'deki diğer çiftliklerde ekstra rehberlere ihtiyaç duyduklarında onlara da yardım ediyorum.

At binmek, gülümsemek ve saçma sapan konuşmak için para almak mı?

Çok kolay.

Babamla bir tür barış ortamı bulduğum için minnettarım. Çocukluğumda yanımda olmayabilir, ama bunun onu ne kadar üzdüğünü anlayabiliyorum. Pişmanlığı, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklarda, kaşlarının arasında, bana baktığını fark ettiğim kısa anlarda sıklıkla belli oluyor. Az konuşan bir adam, ama eylemleri bunu telafi ediyor. Ve o adam, benim kendimi yok etme yolunda ilerlememe izin vermedi.

Birbirimizin hayatına girdiğimiz ilk aylar hiç de kolay geçmemiş olsa da.

Eski sevgilimin babamla birlikte olduğunu öğrendiğimde aklıma gelen ilk düşünce neydi?
Rahatlama.

Layla'nın benden daha iyi birini bulduğunu bilerek, kemiklerime kadar işleyen, uzun ve derin bir nefes verdim. Çünkü babam kendini huysuz bir pislik olarak tanımlasa da, ben bir aldatıcı ve alkolikten başka bir şey değildim. Kayce Wilder. Pislik ve sonsuz bir beceriksiz.

Layla'nın arkasından iş çevirdim. Onu kullandım. Çaresizlikten çok fazla sarhoş kararlar aldım. O

yaşattığım cehennem hak etmiyordu.

En azından babam, her şeyi mahvettikten ve iyi kalpli birine bok gibi davrandıktan sonra, parçalanmış parçaları toplamak için oradaydı.

Hepimizin burada yaşaması ideal olmasa da, ben yıl boyunca rodeo için sık sık evden uzaktayım ve ikisi de dünyadan uzaklaşıp inzivaya çekildiklerinde en mutlu oluyorlar.

Hava izin verdiği sürece, babamın sırtlardan birine inşa ettiği kulübede kalmayı tercih ediyorlar. O zaman, böyle zamanlarda, zaten yurtdışına seyahate çıkıyorlar. Garip bir şekilde, bu işe yarıyor. Durumumuz ne kadar tuhaf olsa da, bu durum bir tür umut ışığı gibi rahatlatıcı bir etki yaratıyor. Sanki iyi bir kadına, benim için olgunlaşmamış, aptal bir salaktan başka bir şey olmayan birine, bir şekilde telafi ediyormuşum gibi.

Ancak, tüm bu iç gözlemler, şimdi geçmişimle tekrar yüzleşmek zorunda olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Uzun zamandır silkelemeye çalıştığım bir çocukluk. Asla gerçek bir ebeveyn olamayan bir anne. Evlerimiz en istenmeyen şekilde birleştğinde, hayatımı zaten boktan olan halinden daha da boktan hale getirmekten zevk alan bir pislik.

Aynı çatı altında geçirdiğimiz onca yıl boyunca, Raine benim içimden ne kadar nefret ettiğini kanıtlamayı kendine görev edindi. Naif, aptal ben. Ergenlik öncesi aptallığımla, annemin evlenmesinin parlak bir nokta olabileceğini düşündüm — onunla birlikte oldukça kasvetli bir hayatta, onun zar zor ayakta kalabildiği bir hayatta bir umut ışığı.

Bir ağabey, bir akıl hocası, yakınlaşabileceğim biri kazanmış olabileceğimi düşündüm...

ama bunun yerine, hatalarımı gülerek alay eden, öfkeli bir pislikle baş başa kaldım.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı geriye eğiyorum. Dün gece ne halt yedim ben? Objektif olarak, o adamın kot pantolonlu kıcına mı bakıyordum?

Yüzünü görmeden önce vücudunu gördüğümde, Jessie ile konuşma ihtimalinden daha fazla heyecan hissettim.

Ve bu da kafamın içinde bir sürü karışıklığa neden oldu. Üvey kardeşim *seksi* olduğunu düşünmüştüm.

Siktir. Hayatım.

Birçok insan garip bir dönemden geçer.

Herkes zaman zaman kafa karıştırıcı, çelişkili duygular yaşar. Cinsellikleriyle ilgili olarak uyanış ya da gözlerinin açılması. On iki ay önceki halimizle, beş yıl önceki halimizle aynı değiliz. Teorik olarak, bunların hepsini biliyorum. Ayrıca, doğru zaman geldiğinde konuşabileceğim insanlar olduğunu da biliyorum. Bunların arasında, zeki küçük yaramaz arkadaşım Sage'in teklifini de sayabilirim. Gerekirse, Brad, Flinn, hatta Chaos ile bile konuşabilirim.

Soğuk havaya uzun bir nefes veriyorum. İronik olarak, yanlarına gidip, çitlere yaslanıp onlara açılısam bile, gözlerini bile kırpmayacak arkadaşlarla çevriliyim. Çünkü bana en yakın olan bazı insanlar kendileri de biseksüel, sadece farklı türde ilişkiler içindeler. Ya da Chaos'un durumunda, biseksüel olmak, ona çok *geniş* bir oyun alanı sağladığı için bundan zevk almak anlamına geliyor.

Arkadaşlarım şüphesiz benim için orada olacaklardı, ama onların sabrını hak ediyormuyum? Son yıllarda kendimi bir erkek fahişeden farksız hale getirdikten sonra. Kendi kendimden kaçmak için uyuşmayı ve kaçmayı bir yol olarak kullandıktan sonra. Sonra ayık kalmak, rekabetçi rodeo pistine geri dönmek için harcadığım onca çabadan sonra... Tüm bunların üstüne onların desteğini hak ettiğimi sanmıyorum.

Sonuç olarak, son zamanlarda her iki cinsiyetle olan etkileşimlerim arasında, birini hamile bırakma korkusu ve yılbaşı gecesinde beni aynaya bakıp "*ne halt yedim ben*" diye düşünmeye iten beklenmedik bir an var.

Tam olarak bir kez, bir erkekle öpüştüm. Flörtöz bir bakışa ve nefesinden nane kokusunu alabileceğim kadar yakın durduğumuz bir ana kapıldım. Beni geriye ittiğinde,

ellerini gömleğime geçirip dudaklarını benimkine değdirdiğinde, içimde bir şey canlandı. Kanımın yerini alan o kıvılcımlar ya da ağzımı şeker kristalleri gibi kaplayan o karıncalanma hissi gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Tüm zamanlar ve yerler arasında, karanlık bir garajda, derin dondurucu ile aletlerle dolu raf arasında, yirmi yılda öğrendiğimden daha fazlasını kendim hakkında öğrendim.

Hâlâ kadınları seviyorum. Doğru kadınla birlikte olmaktan hâlâ zevk alabileceğimi düşünüyorum... Ne bileyim, bilmiyorum. Ama her halükarda, yetişkin hayatım boyunca görmezden geldiğim bir yanım olduğunu fark ediyorum, çünkü bunun ihtiyacım olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

"Kendi işlerimi halletmem gerek, değil mi?" Ollie'nin büyük, sulu gözleri bana bakıyor. "Ama önce, isyan çıkarmadan önce sizi aç pislikleri doyurmam gerek." Yirmi kadar ahırın bulunduğu sıranın ilerisinden, sözlerim sabah havasında yankılanırken toynaklar yere vuruyor.

Biraz zor olacak ama burada tek başıma idare edebilirim. Kış gelmeden önce sezonun son birkaç yarışması kaldı ve o zaman birkaç ay boyunca bu dağda mahsur kalacağım. Sonbahardan ilkbahara kadar her an kar yağabilir ve kışın en karanlık günlerinde Devil's Peak Çiftliği sık sık dünyadan kopar, haftalarca mahsur kalır. Yollar kar ve buz tabakaları altında titrerken, temizlenmeyi bekleyen izole ve kasvetli bir yer.

Evde WiFi berbat. Hiçbir yerde cep telefonu çekmiyor. Bu yer, her bakımdan, uzun süreler boyunca dünyadan kopuk kalıyor.

Bu yüzden, kışın gelmesine hazırlanıyorum. Önümüzdeki tur duraklarından en iyi şekilde yararlanmalı ve formumu korumalıyım ki bahar geldiğinde tekrar sahalara dönebileyim.

Yıllar daha hızlı geçiyor ve yaralar daha uzun sürede iyileşiyor. İlk başladığımda, sanki lastikten yapılmış gibiydim, her şeyden geri dönebiliyordum. Bugünlerde ise, kemiklerimin derinliklerinde bir sarsıntı hissediyorum. Ağrılar ve acılar, başlı başına neredeyse tam zamanlı bir iş gibi. Bir sonraki yarışma başlamadan önce zamanla yarışmak. Bronc'un sırtına tırmanmak için formda ve hazır olmak için sürekli zamanla yarışmak. Buzzer çalana kadar kararlılıkla dayanmak.

Rodeoya başladığı ilk yıllarımı düşündüğümde, kaçınılmaz olarak zihnimden silmeye çalıştığım adam aklıma geliyor.

Raine de çıplak sırt bronco dalında yarışıyordu. Ben henüz kendimi bulmaya çalışırken, tecrübesiz ve acemi idim, arenaya ilk kez çıkıyordum, o ise bizim bölgemizde tanınmış bir isimdi. Zeke Rainer, herkesin örnek aldığı ve yenmeye çalıştığı biriydi.

On yedi yaşında ve öğrenmeye hevesliydim, üvey kardeşim birinci olan yıldız olması gerçeğini sevinmem gerekirdi. Her halükarda, hayatımda öğrenebileceğim, işin inceliklerini öğrenebileceğim biri olması bir lütuf olmalıydı.

Bunun yerine, onunla olan ilişkilerimizde hep yenik düşüyor ve utanç içinde kalıyordum.

O kendini beğenmiş bir pislikti. Aramızda beş yaş fark vardı ve o bu gerçeği bana hatırlatmayı çok severdi. Onun sahip olduğu ve benim sahip olmadığım her şeyle nasıl kıyaslanabilirdim ki? *Daha yaşlı. Daha deneyimli. Daha çok arzu edilen.* Sponsorluklardan buckle bunnies'e, ödül paralarından etkinlik davetlerine kadar her şey, başarı her zaman lanet bir hale gibi onun etrafında dönüyordu.

Kendini beğenmiş pislik, bunu bana hiç unutturmadı. Bucking chute'dan her fırladığında beni yenmenin ne kadar kolay olduğunu hatırlatıyordu. Adam dünyayı ve bindiği her atı parmağında oynatıyordu ve Kanada'ya gittiğinde hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Ama kazanmaya başlamamın *tek* nedeninin onun bölgemizdeki yarışmalardan ayrılması olduğunu fark etmek çok acı vericiydi. O orada olsaydı, yine onun kemeri, birinciliği alıp bana o lanet olası üstün bakışını atmasını izlemek zorunda kalırdım.

Kaşlarını kaldırır ve dudaklarını kıvrırdı. Her zaman beni tamamen görebildiğine dair sessiz bir vaat.

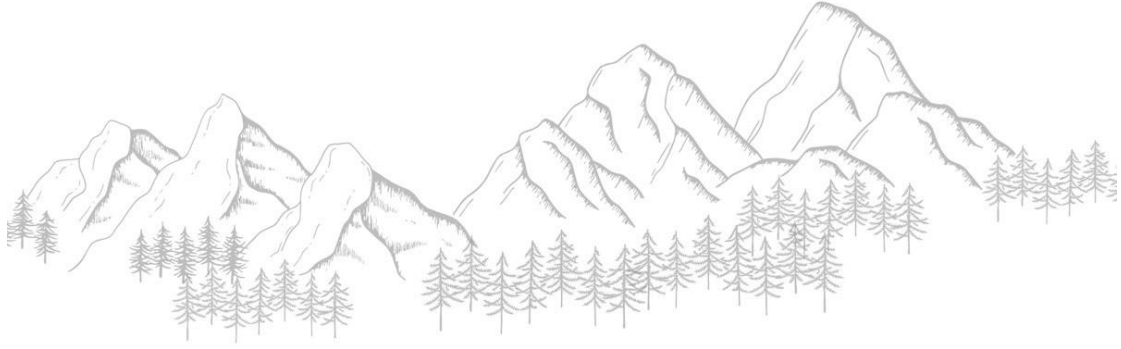
Hiç şaşırtıcı değil, iletişim halinde kalmadık. Adam bir pislik ve bencil bir herif.

Üvey kardeşim veya Crimson Ridge'de ne yaptığı hakkında daha fazla zaman harcamama gerek yok.

Kendi hayatımı yaşamam ve kendi geleceğime bakmam gerekiyor.

O iki pislikle başa çıkmam için beni yalnız bıraktı.

Ve ben de öyle yaptım.

Bölüm 3

Musluğun altındaki avuçlarımın içine akan su doluyor.

Öne eğilip, yüzüme birkaç avuç su serpiştiriyorum, uyku sisini silmek için nasırlı parmaklarımı gözlerimin köşelerine bastırıyorum.

Dikleşip cildimi kaplayan damlaları kuruladığımda, aynada sakallarım ve saçlarımın arasına karışmış birkaç gri saç teli ile karşılaşıyorum. Havluyla çıplak göğsüme ve kollarımın üst kısmına sıçrayan damlaları siliyorum. Boynumu çevirip derin bir nefes veriyorum. Zihnim çoktan beş adım önde, gün bitmeden yapmam gereken işlerin listesini gözden geçirmeye başlamış bile.

Başka bir çiftlik. Başka bir iş. Kendime ait olabileceğim ve en iyi yaptığım şeyi yapabileceğim başka bir yer.

Bu şekilde yaşamak lanet olası bir şekilde rahatlatıcı. Nadiren *insanlarla* uğraşmak zorunda kalmak ve tek başına kalmanın tadını çıkarmak. Montana'da, sınırın kuzeyinde ya da kendinize bir yatak ve bir at bulabileceğiniz herhangi bir yerde olması fark etmez.

Bazıları bunu bir tür yeni cehennem olarak görebilir. Bunlar, hiç uyumayan bir şehrin gürültüsünden ve vızıltısından

Hiç uyumayan bir şehrin gürültüsünden ve karmaşasından uzak kalmayı bir ceza olarak gören türden insanlar. Bunların hiçbirisi umurumda değil. O çöplükten olabildiğince uzak kalabilmek benim için gayet iyi.

Ancak, şimdi bildiklerimi bildiğim için, muhtemelen Kanada'da kaldığım yerde kalmalıydım.

Lanet olası Kayce Wilder.

Ellerimi makyaj masasının kenarına dayayarak, sessizce küfür ediyorum. O mavi gözlü, sarışın aptal gerçekten Crimson Ridge'de olmak zorundaydı, değil mi? Her şey hakkında aptalca gülümsemeleri ve şakalarıyla, o yüzeyin altında bir karmaşa olduğu açıkça ortada.

O pislik her zaman böyleydi. Asla sorumluluk almak ya da gerçeğe yüzleşmek istemedi. O zamanlar bu beni çok sinirlendirirdi ve şimdi de durum farklı değil.

Onun başarısızlığını görmek ve yenilmesini izlemek her zaman en tatmin edici şeydi. Çocuk her zaman ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Nedense, potansiyelini gerçekleştirememesinin gerçek sonuçları olduğunu fark etmesini sağlamak bana büyük bir zevk veriyordu.

Kayce, hap içen bir anneyle zor zamanlar mı geçirdi?

Ne olmuş yani? Bazılarımız hayatın bize attığı kırık camları yutarak, katlanarak ve susarak geçirdik. O kolay bir hayat yaşadı, ama bunu göremeyecek kadar zayıf bir pislikti. Onu şımartmak için zamanımı harcamam ya da onunla ilgili olarak kesinlikle gerekli olanın ötesinde bir şey yapmam gerekmiyordu.

Geçen gece şenlik ateşinin başında yaptığı aptal, ceylan gözlü ifade, beklediğim son şeydi ve hiç hoş olmayan bir sürprizdi. Benim burada olmamla ilgili itirazlarını kekeleyerek ve tereddüt ederek dile getirmesini izlemek, benim tekrar yarışmamdan ne kadar kolayca korktuğunu duymak tatmin edici olabilirdi, ama sohbet ettiğim kızla devam etme havamda değildim.

Jamie? Jenny? Siktir. Kimin umurunda, hiç önemi yok.

Bana numarasını verdi, ama daha fazlasına dönüşmesini engellemek için bir

daha ileriye gitmemek için bir bahane bulacağım. Sevimli görünüyordu ama onu tekrar görürsem, sürekli hakkında konuştuğu Kayce'yi düşünmekten başka bir şey yapamayacağım. Gözlerinde onun adını söylerken çok fazla yıldız vardı ve ben o adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hayır, teşekkürler. O lanet prensese aşık bir kızla ilişki kurmaktansa, kendi kolumu kemirmeyi tercih ederim.

Altın çocuk üvey kardeşim. *Tanrım*. Lanet olası babasının çiftliğinin bulunduğu yerin Montana'nın ücra bir köşesi olduğunu bilmiyordum.

Tuvaletin kenarından iterek, gömleğimi yukarı çekiyorum.

Bu çatı katı küçük, aslında bağımsız bir daire, burada sözleşmem süresince ihtiyacım olan her şey için mükemmel. Ahırın hemen üstünde, bu odalar tamamen bana ait. Açıkçası, kabinlerin dar olduğu, üst üste yaşayan birçok erkek ve kadının paylaştığı kaç çiftlikte çalıştığımın sonra, burası adeta bir nefes taze hava.

Alan kompakt: basit bir yatak odası, banyo ve mutfak ile oturma odasının sıkışık bir şekilde yerleştirildiği tek bir oda. Ama son kaldığım yerden sonra burası bir saray gibi geliyor. Ayrıca, bakmam gereken bütün bir evim olmaması, bitmek bilmeyen günlerimde hayatımı kolaylaştırıyor.

Şafaktan gün batımına kadar sığırları güttükten sonra yorgunluktan bitkin düştüğünüzde, yapabileceğiniz tek şey sıcak bir yemek yemek, duş almak ve biraz uyumaktır.

Yıpranmış flanel gömleğimin düğmelerini iliklerken, pencereden bir hareket dikkatimi çeker. Lanet olası Tessa. O kadın yine her zamanki saçmalıklarını yapıyor. Islak saçlarımı bir elime alıp birkaç adımda kapıya doğru yürürüm.

Şapkamı takıp botlarımı giydikten sonra, ahırın yanındaki merdivenlerden aşağı iniyorum, neredeyse iki basamak birden atlayarak, inerken son düğmeleri de ilikliyorum.

"Sana ne demiştim?" Ona homurdanarak, bu sabahki serin sonbahar havası sayesinde nefesim önümde beyaz bir sis oluşturuyor.

.

Dikleşir, yanakları pembeye döner, hamile karnı her geçen gün daha da belirginleşir.

"Oh, hey, Raine." Dik dururken içgüdüsel olarak belini tutuyor. "Tanrım. Bana öyle bakma."

"Sana gelip benden yardım istemeyi söyledim. Kendi başına bir şeyler yapmaya çalışmayı bırakmanı söyledim." Çakıl taşlarının üzerinde koşarak, elinden çamaşır torbasını alıyorum. Yine kendi başına kamyonetin arkasına çöp atmaya çalışıyor.

"Ama..." Tessa sızlanmaya başlar, ama onu keserim.

"Ama yok. Sen son derece yetenekli bir kadınsın, değil mi? Lanet olası bir çocuk yetiştiren bir kadın." Çenesini, düğmelerin artık kapanmadığı, tabanında açık duran ceketinin yönüne doğru çeviriyorum. "O yüzden ben buradayken aptalca şeyler yapmayı bırak."

Tessa'nın mavi-gri gözleri yumuşar ve aracın arkasına yaslanarak, dalgın dalgın yuvarlak karnının önünü okşar.

"Özür dilerim. Beau burada olmadığı için çok meşgulsün ve çok uzun saatler çalışıyorsun. Basit şeyleri yapamadığımı hissetmekten nefret ediyorum." Bir eliyle, ipe bağlanmış çamaşır torbalarını küçümseyerek işaret eder.

Çiftlikte konaklayan misafirler için kulübe odalarından gelen kullanılmış çarşaf lar.

Çarşaf ve havlu dolu çuvalları kamyonetin kasasına atıyorum, sonra arka kapıyı kapatıyorum. Bu sabah metal parmaklarımın altında buz gibi hissediliyor ve gömleğimin kumaşından soğuk sızıyor. Ceket giymek için durmadım bile, ama atlar ve hayvanlarla uğraşmaya başlamadan önce kesinlikle ekstra giysilere ihtiyacım olacak. Bu dağlar gerçekten çok güzel, ama yılın bu zamanında çok soğuk.

"Eğer yaralanırsan, kardeşin beni öldüreceğinden eminim, kocan da mezarımdan çıkarıp aynı şeyi tekrar yapacaktır. Bu tamamen bencilce bir davranış, çünkü Beau Heartford ya da Oscar Diaz'ın peşimde olmasını istemiyorum."

Gülümsedi ve koluma hafifçe vurdu. "Sinirlendiğinde ne kadar sevimli olduğunu kimse sana söyledi mi?"

"Hayır." Somurtuyorum.

Bu, gözlerini parlatır ve yaramaz gülümsemesi her saniye daha da genişler. "Büyük, huysuz bir oyuncak ayı gibisin, değil mi? Kahveni içtin mi, güneş ışığı?"

"Sence?" Kaşlarımı çatıyorum. "Burada yarı çıplak halde koşuyorum, çünkü sen kimsenin fark etmeden gizlice dışarı çıkıp ne yapmaya çalıştığını gördüm."

"Az önce taze kahve yaptım." Tessa başını ana eve doğru eğdi. Konukların ortak mutfak ve oturma odası olarak kullandıkları yer. "İstersen orada."

Dudaklarım kıvrılır. Sabahın bu saatinde, şu anda burada konaklayan misafirlerin yanında olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Yanlış anlamayın, bu mülkte hepimizin çalıştığı şeyin büyük bir parçası, ziyaretçilerin çiftlik hayatının tadını çıkarmak için rezervasyon yapması. Ama günün herhangi bir saatinde küçük sohbetlerle ilgilenmiyorum. Güneş daha yataktan kalkmamışken hiç söylemeye gerek yok.

"Teşekkürler, ama almayayım." Yumruğumu bagaj kapağının üstüne vurup uzaklaşmaya başlıyorum, sonra duruyorum.

"Şehre vardığında tüm bunları nasıl boşaltmayı planlıyorsun?" Gözlerimi kısıyorum.

Tessa dilini hafifçe çıkararak üst dudağını ıslatır.

"Şey... yerçekimi?" İki eliyle bir şeyi bir çıkıntıdan itiyormuş gibi taklit eder.

"Tanrım, Tessa." Telefonumu çıkararak Beau'ya hızlıca bir mesaj attım ve kız kardeşinin çiftliğin konaklama kısmında ağır işleri yapmak için birini bulması gerektiğini bildirdim.

"Oh. Hayır." Ellerimi iterek telefonumu çalmaya çalışır. "Beni ispiyonluyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle, hanımefendi." Dikkatimi ona verip, geniş gözlerine bakıyorum.

Hemen bir mesaj geldi, başparmak yukarı işareti ve birkaç kelimeyle işin peşinde olduğunu söylüyordu.

"Oscar'a söyleme." Avuçlarını birbirine bastırır, sesinde şakacı bir yalvarma vardır. "Boğa binicileri, *'sana söylemiştim'* dediklerinde dayanılmaz derecede kendini beğenmiş olurlar."

Kafamı salladım ve dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Bu, hemen hemen tüm sert hayvan binicileri için geçerli. Kazanmayı seviyoruz."

Kocası boğa biniciliğinde en üst düzeyde yarışıyor ve şu anda profesyonel turda. Kız arkadaşı hamileyken yollarda olmaktan nefret ettiğini biliyorum, ama sakatlık nedeniyle mahvolan bir sezonu geride bıraktı. Hepimiz onun en iyi yaptığı şeyi yapmasını istiyoruz ve bu da, o yokken Tessa'nın yanında olmak için ona destek olmak anlamına geliyor.

Bu işte sadece birkaç haftadır çalışıyorum, ama yemin ederim, bu kadın bizi bir aile gibi hissettirmeyi başardı. Sanırım bunu, benim tek kan bağı olan kişinin, karşılaşabileceğiniz en kötü pislik olduğu gerçeğinin bir başka çarpıcı örneği olarak sayabilirsiniz.

"Bu bok ne zaman şehre bırakılmalı?" Telefonumla önümde duran kadın arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

Kadın başını bir yandan diğer yana salladı. "Gün sonunda kapanmadan önce herhangi bir saatte. Acil değil, ama kıcımlı yere koymadan önce halletmek istedim... sonra tekrar kalkmak için uğraşmak zorunda kalmamak için." Parmakları karnının önünde daireler çiziyor.

"Biliyorsun, şu anda son derece rahat ve hiç yorucu olmayan bir durumdayım."

"Bana bırak. Crimson Ridge'e daha sonra gitmek için vaktim olacak."

"Oh, hayır, gerçekten gerek yok..."

"Tessa," diye homurdandım. "Yardım ediyorum. Konu kapanmıştır."

Yanağının içini ısırır.

İki elimle omuzlarından tutup onu döndürdüm ve ofisinin yönüne doğru hafifçe ittim. "Şimdi defol git ve ayaklarını uzat. Bu konuda ne kadar uzun süre tartışırsak, burada o kadar çok donuyorum."

Küfürlerle karışık homurtuları sabah havasında yankılanır ve araçtan uzaklaşırken bana orta parmağını gösterir. "Teşekkürler. Hamile ve işe yaramaz olmak berbat bir şey.

Buradan nefret ediyorum.

"Senin bebeğin bana teşekkür edecek," diye omzumun üzerinden seslenerek, ekstra sert bir kahve ve ceketimi aramaya koyuluyorum.

İkisini de aldığımında, buradaki normal rutine giriyorum. Atlar. Sığırlar. Bu çiftliği işletmenin günlük ritmi. Patronum Beau Hartford, sonbahar ve kışın başlarında, profesyonel rodeo turunda PR ve pazarlama müdürü olarak çalışan sevgilisine yardım etmek için uzakta. Parlak bir kariyerin ardından, kendisi de dünya şampiyonu boğa binicisi olan bu adam, şimdi bu çiftliğin sahibi. Emeklilik hayali gerçek oldu.

Fırsat ortaya çıktığında, onun gibi bir adam için çalışmaya, Crimson Ridge'de yaşamaya evet demek çok kolaydı, bu onun yokluğunda mülkü yönetmek için işin inceliklerini ışık hızında öğrenmek anlamına gelse bile.

En azından her şey saat gibi işliyor.

Tessa konukların konaklaması ve etkinliklerle ilgileniyor. Bunun yanı sıra, burası benim gözetimimde olan bir sığır çiftliği. Sunset Skies Çiftliği'nin birçok özelliği var ve bunların ötesinde, kurtarılmış atlar ve yeni başlayan bir at terapisi programı da var.

Beau'nun uzun süredir arkadaşı olan Stôrmand Lane ve kız arkadaşı Briar tüm bunlarla ilgileniyor. Stôrmand, Sunset Skies'ta çalışan nalbanttır ve eski bir profesyonel boğa binicisidir

Bu da benim günlük işlerimi yapmamı daha da kolaylaştırıyor. Adam işini iyi biliyor; sığır ve atlarla doğuştan yetenekli, sanki bu iş kanında var gibi, bu yüzden sığırlarla ilgili ekstra yardıma ihtiyacım olduğunda bana yardım ediyor. Beau yokken, benim birkaç gün izin almam gerektiğinde ikisi devreye girip işleri yürüteceklerine dair bir anlaşmamız var. Çiftçilikle uğraşanların çoğu izin gününün ne olduğunu bilmez. Bu, yaşadığın ve soluduğun bir hayat, bu yüzden Beau, ne zaman istersem izin almamı ve Storm'un gerektiğinde benim için işleri halletmesini söyleyen ilk kişi oldu.

BEAU:

Bu hafta rezervasyonları olan binicilik turlarını üstlenecek birkaç adamım var.

Atları iyi tanıyorlar. Buranın işleyişini biliyorlar, bu yüzden senin bir şey yapmana gerek yok.

İkisi birlikte gruplara bakacaklar.

Anladım. Teşekkürler patron.

Beau Heartford çalışmak için harika bir adam. Çiftlik sahibi olarak çok uzun süredir burada olmayabilir, ama burayı kurmak için her şeyini ortaya koyduğu açık. Geri dönmek için sabırsızlandığını biliyorum, ama kalbi söz konusu olduğunda, kadınına gitmesi gerekiyordu.

Kış geldiğinde geri dönecekler ve o zaman ben de tekrar yola çıkacağım. Başka bir çiftlik bulup yoluma devam edeceğim. Her zaman yaptığım gibi.

At ahırlarının önünden geçerken, yaklaşan araçların sesini duydum. Motorun sesi kesildiğinde, hafif bir müzik sesi de kesildi. Kapıya doğru ilerlerken, Beau'nun binicilik turlarını yönetmesi için getirdiği kişiyi selamlamak için en azından birkaç dakika ayırmam gerektiğini düşündüm.

Siktir, minnettarım. Gerekirse bunu kendim yapamayacağımdan değil, daha çok uğraşmak istemediğimden. Saatlerce gevezelik eden bir sürü turistle uğraşmak ve atlarından düşmemelerini sağlamak, yeni bir tür cehennem gibi geliyor. Bu tür bir uğraş olmadan da burada yapacak yeterince işim var.

Paslı bir Bronco durdu ve ahırın eşiğine vardığımda, araçtan atlayan genç bir adam gördüm ve onu hemen tanıdım. Rhodes Çiftliği'ndeki şenlik ateşinde kısa bir süre tanışmıştık ve o da çıplak sırtlı bronco binicisi olduğu için sohbet etmiştik. Doğal yeteneği olan bir adam.

"Hayes, değil mi?" Şapkamın kenarını düzelttim.

Kovboy şapkasını kumral saçlarının üzerine yerleştirir, çenesinin etrafında biraz uzun ve haylazca sarkar. Yeşil gözleri, aramızdaki mesafeyi kapatarak bana doğru yürürken bana hızlıca bir bakış atar. Onun hakkında iyi bildiğim bir havası var, çünkü ben de rodeo kariyerimin zirvesindeyken öyle bir adamdım.

"Benim." Elini uzatıp tokalaşır. Sıkı, tamamen iş odaklı. "Burada çalışan bir bronc binicisi görmek güzel. Raine? Doğru hatırlıyorsam?"

Çenemi eğiyorum.

"Bu sabah trail ride'ı yönetmek için mi buradasın? Beau, burayı iyi bildiğini söyledi?"

Ben bu sözleri söylerken, başka bir araç mülke giden uzun yoldan bize doğru geliyor. Sonbahar havasındaki nem sayesinde lastiklerin altında sadece hafif bir toz bulutu yükseliyor. Hayes omzunu duvara yaslıyor. "Evet, yazın çok yoğun geçtikten sonra, artık bu işi gözümüz kapalı yapabiliriz. Bu çocuk oyuncağı olacak."

"Harika, ben gidip tamir edilmesi gereken çitleri kontrol edeceğim. Ama gitmeden önce atları hazırlamaya yardım etmek için vaktim var, ekstra yardıma ihtiyacın varsa?"

"Teşekkürler dostum." Bronco'sunun uzak tarafında park etmiş siyah kamyonete bakıyor.

"Naber, yakışıklı. Bugün en güzel rujunu mu sürdün, ne?" Hayes seslenir.

Dönüp ahıra girmeye hazırlanırken, onu duyarım. Cevap olarak bize ulaşan kahkaha ve küfür, hiç şüpheye yer bırakmaz. Bu ses, az önce gelen kişinin başka biri olamayacağını hemen anlamamı sağlar.

Kayce, telefonunu arka cebine koyarken, bagaj kapağını kapatıp başını kaldırır ve duraksar. Beni orada dururken görünce mavi gözleri komik bir şekilde büyür ve sanki o kader anı, şenlik ateşinin yanındaki karanlıkta ortaya çıktığı anı yeniden yaşıyormuşum gibi hissederim.

Sanki bu çocuk, kurtulamadığım kötü bir koku gibi. Hiç ihtiyacım olmadığı yerlerde ortaya çıkıp duruyor.

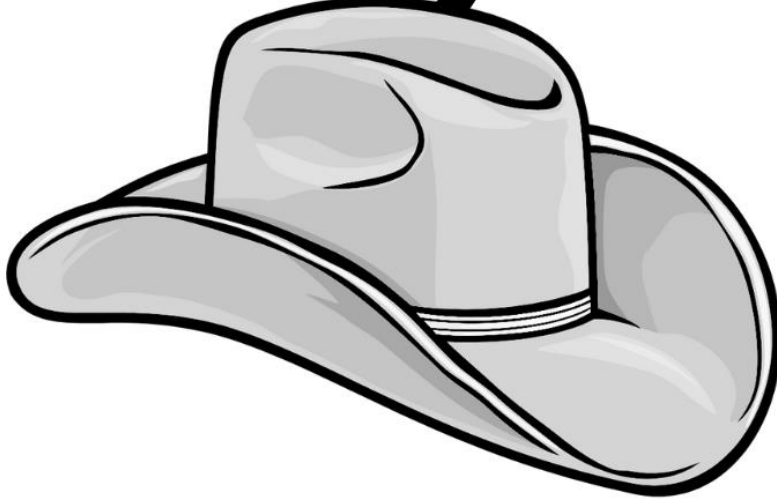
Bana baktığında hava adeta çatırdıyor, tıpkı her zaman kaçmak isteyen o küçük çocuk gibi. Gözlerinde parıldadığını görüyorum. Kaçma dürtüsünü.

"Hayatta olmaz," diye mırıldanıyor.

Ben de aynı fikirdeyim.

Hayes başını çevirip ikimizi bir birine bakıyor, önce Kayce'yi, sonra beni işaret ediyor. "Siz daha önce tanışmış mıydınız, ne?"

Kayce

Bölüm 4

Bütün çiftlikler arasında.

Şanssızlığımdan dolayı Raine burada çalışıyor. Bugün cehenneme gidebilir, çünkü Devil's Peak'ten inerken aklımdaki son şey buydu. Beau Heartford'a mümkün olduğunda misafirleri gezintiye çıkarmak için her zaman hazır olacağıma söz vermek, açıkça yeterli bir iyilik değildi. Şimdi onun huysuzluğuna da katlanmak zorunda mıyım?

Yani, geçen gece üvey kardeşimle karşılaşmanın beni ne kadar etkilediğini bir kenara atabildiğimden değil. O bandaj uyarısız bir şekilde yırtıldığında, tüm o boktan anılar bir

anda ortaya çıkmaya hazırdı. Artık *ayık* olduğum için, tüm bu geçmişle beklenmedik bir şekilde yüzleşmek çok zor.

Şu anda, o yargılayıcı, obsidyen gözleriyle bana bakarken, kendimi derimden çıkacakmış gibi hissediyorum. O pislik, sessizce beni süzüyor, ahırın önünde hareketsiz dururken kendimi toplamak için mücadele ettiğim her saniyenin tadını çıkarıyor gibi görünüyor.

Evet, anlıyorum lan. Geçmişimi, hatalarımı ve boktan kararlarımı kendim yargılıyorum. Ama yıllar sonra bu pislği ilk kez görmek...

, beni kışkırtmaktan başka bir işe yaramıyor. Onun varlığı bile beni tekrar sallantıya sokuyor.

Kim olduğumu ve cinselliğimi anlamaya çalışmak zaten yeterince zor. Sanki dünyam zaten altüst olmamış gibi, o gecenin hatırası beynime kazınmaya devam ediyor. Onu görmek beni sersemletti ve sanki kafam hala duyularımı geri kazanmak için dönüyor gibi.

Patlamanın etkisi kulaklarımda çınlamaya devam ediyor ve kendimi toparlamaya çalışırken etrafta sendeleyen bir aptal gibi hissediyorum.

Ancak Raine, yine hiç uyarı yapılmadan bir araya getirilmiş olmamızdan hiç rahatsız görünmüyor. Hatta, sessizliğinin ardında, benim bu konuda da başarısız olduğumu görmek için her türlü bahaneyi seve seve kabul edeceğini gösteren bir bakış var. Orada, kesinlikle daha iyi günler görmüş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, güçlü bacaklarını saran kot pantolon ve soluk yeşil flanel gömleği ile duruyor. Soluk bir şapka, asi koyu renk saçlarını örtüyor ve ensesinde birkaç bukle görünüyor. Saçları, hatırladığımdan daha uzun ve daha dağınık.

Bana karşı bu kadar güçlü olmamalı. Artık ikimiz de yetişkin olduğumuza göre.

Bunca zaman geçtikten sonra.

O zaman neden ayaklarım yere yapışmış gibi hareketsiz duruyorum, ensem kızarıyor ve onun dövmeli kollarından gözlerimi alamıyorum?

Rodeo etkinliklerine giderken ve dönerken, Chaos ile kamyonun dar alanında saatlerce vakit geçiriyorum. Bunca zaman boyunca, adamın kollarına veya ellerine iki kez bile bakmadım.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye soruyor Chaos.

Bir kaşını kaldırıyor ve bana attığı bakış, "*Senin neyin var Wilder?*" diyor.

Harika bir soru. Ben de bilmiyorum.

Boğazımdaki örümcek ağlarını temizlemek için yutkunup başımı sallıyorum. "Uh.

Evet. Bu benim üvey kardeşim."

"Oh, lanet olsun... Gerçekten mi?" Chaos'un gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Gerçekten," diye homurdanıyorum ve botumu çakıllarda sürtüyorum, sonra başımı atların olduğu yöne doğru çeviriyorum. Bu gruba yetişebilmek için eyerleri takmaya başlamamız gerekiyor. "Hadi gidelim ve işimizi yapalım, olur mu? Eminim Raine'in yapacak çok işi vardır."

Chaos'un sabırsızlanarak bana sorular yağdırmaya hazır olduğunu biliyorum, ama şimdilik kendimi meşgul tutmaya ve bu durumu görmezden gelmek için elimden geleni yapmaya odaklanmayı tercih ediyorum.

Raine ön dişlerini diliyle yaladı ve kıpırdamadı. Sanki bilerek ahırın girişini dolduruyor, bana yaklaşmam için meydan okuyor, tuhaf bir cesaret oyununa girmiş gibi.

Gelen bir telefonun sesi, bizi ayıran birkaç metrelik mesafeyi kaplayan gerginliği kesiyor. Chaos cebinden telefonunu çıkarıyor, ekrana bir göz atıyor ve sonra bana bakıyor. "Bir dakika, ağabeyim arıyor. Muhtemelen bir şey yüzünden sinirleri bozulmuştur." Gözlerini devirerek, ahırın içine girerken aynı anda telefona cevap veriyor.

"Yaşlı olduğunu biliyorum... ama normal bir insan gibi mesaj atmayı öğrenmek seni öldürür mü, pislik?" diye telefona homurdanır, uzaklaştıkça sesi azalır.

İkimizi dışarıda... yalnız bırakarak.

Raine'in aptal çenesine dik dik bakıyorum. Onu tanıdığımdan beri hiç tıraş olmamıştı. İlk izlenimim, onun çoktan *yetişkin* gibi görüldüğüydü.

O da sadece bir gençti, ama benim naif gözlerime bir yetişkin gibi görünüyordu. O zamanlar bile, herkesin olmak ya da birlikte olmak istediği

herkesin *olmak* ya da *birlikte olmak* istediği, dağınık sakallı ve dövme bir adamdı.

Sık sık gözü morarmış ya da dudağı yarılmış bir kavgacıydı. Her zaman, gecelerini arka sokaklarda çıplak yumruklu kavgalarda geçirmeyi seçmiş gibi görünüyordu.

Şimdi ise, ailem olmak zorunda kaldığım üvey kardeşimin daha kalın ve daha fazla dövme hali. Sakalındaki bir iki gümüş tel, Raine'in otuzlu yaşlarda olduğunu gösteren tek gerçek ipucu. Onun üzerinde, Neverland'ın sakinleri gibi, yaşlanmayan bir hava var, bir yandan genç, bir yandan da sefil bir ihtiyar gibi.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" Dişlerimi sıkıyorum.

"Birkaç hafta önce geldim." Beni inceliyor ve her geçen saniye ensem daha da ürperiyor.

"Burada kalmayı mı planlıyorsun?"

Bu soru, bakışlarını kaldırıp çiftliği rahatça süzdüğünde yüzünde bir parıltı yaratıyor. "Bilmiyorum.

Belki? Beau'nun burada oldukça güzel bir düzeni var."

Tanrım, imkansız bir adam. Sanki beni kasten kızdırmaya çalışıyor ve bunun işe yaramasından nefret ediyorum.

"Evet, başka birçok mülk var. Başka kasabalar." Montana'nın herhangi bir yerinde olabilir, umurumda bile değil, ama Crimson Ridge onun burada olmasıyla çok küçük, çok dar geliyor.

Dilini şaklatıyor. "Buradaki kimse benimle bir sorunu yok gibi görünüyor. Sadece sen, kaybolmuş küçük bir kuzu gibi durmadan mızızlanıyorsun."

Gözlerimi etrafa çevirip, ona yaklaşıyorum ve sözlerim sessiz bir protesto halinde dökülüyor. Chaos'un ya da başka birinin bunu duymasına gerek yok. "Öylece hayatıma girip, tüm arkadaşlarımla arkadaş olamazsın." Sessizce öfkeleniyorum.

"Kıskanç mıyız?" Karanlık gözleri, birkaç dakika içinde beni ne kadar başarılı bir şekilde sinirlendirdiğini görünce parıladı.

"Benim de bu konuda daha iyi olacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Başka insanlar var... başka yerler var... bırak şunu Raine." Uygun kelimeler aklıma gelmiyor, ki bu hiç olmazdı. Genelde herkesle ve her durumla rahatımdır. Ben doğuştan *insan sever* biriyim.

Ta ki bu piç kurusu tek bir bakışıyla tüm bunları paramparça edene kadar.

Omuz silkiyor. "Hayes iyi birine benziyor. Buckle kazananları birbirine bağlıdır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken yumruklarımı sıkıyorum. "Oh, siktir git. Tüm o *kazanma* saçmalıklarıyla tam bir pisliksin."

"Sadece gerçeği söylüyorum." Elini çenesine götürür, başparmağını ağzının üzerinde gezdirir. Sinir bozucu bir adam. Yoğun bakışları ve berbat tavırlarıyla beni ezip geçecekmiş gibi bana dik dik bakıyor.

"Peki, *gerçek şu* ki... sen siktir git, Raine. Lanet olası güç deliğinle birlikte siktir git.

Bu çocukça." Onunla ilgili neyin ne olduğunu resmen kaybettim.

Şu anda, sanki yatak odası duvarını paylaştığımız zamana ve yere geri dönmüşüm gibi hissediyorum. Bu, tartışmaları, kapıların çarpılmasını ve annemin etrafında sürekli yumurta kabuğu üzerinde yürümemi hatırlatıyor. İyi bir gün geçiriyor muydu? Keyfi

yerinde miydi, yoksa kötü müydü? Sadece yanlış nefes aldığım için özür mü alacaktım, yoksa bağırma mı?

Ben titreyen bir ortaokul öğrencisiyim, o ise liseyi bırakmış, sırf yapabildiği için beni kızdırmaktan başka bir şey sevmeyen bir pislik.

Dudakları kıvrılıyor. "Biraz gergin görünüyorsun, kar tanesi. Eve koşup gitmen gerekmiyor mu? Bugün işleri büyük çocuklar halletsin."

"Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmayı kes."

Tek aldığım cevap yine omuz silkme. "O zaman sızlanmayı bırak. O zaman bunu düşünebilirim."

"Tanrım. Sen dayanılmazsın, biliyor musun?" Şapkamı kafamdan çıkarıp parmaklarımı saçlarımın arasına soktum.

"Büyük laflarınla ayağını kaydırma, evlat."

"Beau, burada pislik gibi davrandığını biliyor mu?"

"Sadece senin için. Artık bunun seni nasıl kızdırdığını ve rahatsız ettiğini biliyorum, özellikle bunu saklayacağım." Derin bir kahkaha atıyor, bu ses midemi rahatsız ediyor. "Görünüşe göre birbirimizle daha sık karşılaşacağız..."

"Kes şunu." Şapkamı tekrar takıp ona sert bir bakış attım. "Yapacak işlerim var ve bu aptalca."

"İstenmediğin yerlere gelmeyi bırak." Karanlık bakışları benimkilere odaklanır.

İçimden bir kahkaha patlaması geliyor. "Bu çok komik." Kollarımı açıp etrafıma bakıyorum: huzurlu çiftlik ve dağlar, rüzgarda uçuşan altın yapraklar, bizi çevreleyen tepelerin ve sırtların yamaçlarını süsleyen turuncu ve koyu kahverengi bir tuval

—ve sonra ona geri döndüm. "Bunu söyleyen, *benim kasabama* gelen adam."

"Hmmm. Buraya geleli iki dakika oldu ve şimdiden sıcak bir karşılama aldım, bu seni rahatsız etmiyor mu?" Raine bana bakar ve sonra diliyle alt dudağını yavaşça yalar. "Tadı da oldukça tatlıydı."

Kanım kaynıyor, ama kıskançlık ya da normalde hissetmeyi beklediğim türden bir duygu yüzünden değil. Hayır, orada başka bir şey gizleniyor. O ses tonuyla söylenen bu sözlerin vücudumda ne tür bir tepki uyandırdığını kabul edersem, lanetlenirim.

Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum.

Gözleri benimkine kilitleniyor ve midem ters dönüyor.

Zihnimde şehvetli, yasak görüntüler ve anlar beliriyor. Ellerinin sırtında beliren damarların ellerinin damarlarının belirginleştği görüntüler. Dudaklarının ve sakallı çenesinin, onun açıkta kalan boynuna değdiği anlık görüntüler. Kalçalarının, onun vücuduna doğru itip kakması, pompalaması, yuvarlanması. Göğsüm sıkışıyor ve her zamanki gibi onun yanında olduğumda olduğu gibi, sesim çıkmıyor, yere yığılıyorum.

Bu adamı siktir et.

Onun gelişiyile birlikte gelen kötü anılar ve kafa karıştırıcı karışıklık fırtınasından bıktım. Bunların hiçbirisi nefesimi boşa harcamaya değer değil ve üvey kardeşimin alaylarına daha fazla değerli zamanımı veya enerjimi harcamaya kesinlikle ihtiyacım yok.

"Her neyse." Bu sefer, ellerimi kapüşonlu ceketimin ön cebine sokup kesin bir hareket yapıyorum. Dişlerimi sıkıyorum, aramızdaki mesafe kapanırken çenemi sıkıca kapatıyorum.

Onun geniş gövdesini yanından geçecek kadar yaklaştığımda, ona yan gözle bakıyorum. Dilini yanağının kenarına dokundururken, baştan aşağı keskin bir bakışla beni süzerken, kömür gibi yanmış gözlerinde kayıtsızlık görünüyor.

"Görüşürüz, kar tanesi."

Hırsla devam ediyorum, onu iterek ahıra giriyorum, neredeyse dirseklerimiz çarpışırken burnuma gelen baharat, nane ve kahve kokusunu görmezden geliyorum.

Geldiğimden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmek zor. Nedense, sonsuz dakikalar boyunca zaman ve mekanın dışında bir boşlukta sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Yine de, aynı anda, kalp atışlarımın hızlandığı bir an bile olmadı - arenada sekiz saniye kadar süren bir etkileşim.

Sonunda onun dikkatinden kurtulup ahıra adım attım ve bekleyen atların sıraları, deri kokusu ve havada asılı duran samanın tatlı kokusu tarafından memnuniyetle yutuldu. Ahırın uzak ucunda, Chaos'un eyer odasından bir eyer taşıdığını gördüm ve ayaklarım beni sırtımdaki lanet olası baş ağrısından uzaklaştırdı.

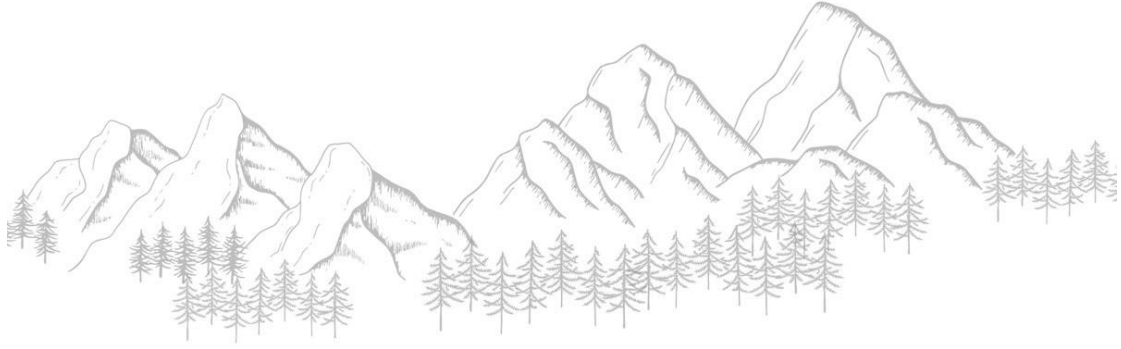
Başa çıkmayı öğrendim. Hayatımdaki kötü şeyleri tersine çevirmeyi başardım. Bu, zamanımı harcayıp kafama takmam gereken bir şey değil. Üvey kardeşim beynimi meşgul etmesine gerek yok ve ben de şenlik ateşinden beri devam eden bu tuhaflığı kesinlikle silkelemem gerekiyor.

Onun olduğunu bilmenin bir yolu yoktu, yani Raine'i ilk gördüğümde ona belirli bir şekilde bakmak gibi bir niyetim yoktu. Bu gerçek bir hataydı ve bundan sonra aklımdan çıkaracağım.

Kayce Wilder yeni bir sayfa açtı, bu da önemli şeylere odaklanmaya devam edeceğim anlamına geliyor. Yani, bir sonraki etkinlikte podyumun en üst basamağına çıkmak. Hedefim bu.

Sıkı antrenman yapacağım. Kafamı toparlayacağım. O kemeri kazanacağım.

Huzurumu korumalıyım.

Bölüm 5

Ahşap kapı çerçevesine parmaklarımla vurarak, Tessa telefon görüşmesini bitirene kadar ofisinin dışında bekledim.

Çiftlik sürgülü kapısının camından bana el salladı ve iki parmağını kaldırdı. *İki dakika bekle.*

Aynı anda, karşılaştığı herkese cömertçe dağıttığı o sonsuz gülümsemelerinden birini bana gösterir.

Ofisinin dışındaki kapalı verandadan, gökyüzüne uzanan dağların kesintisiz panoramik manzarası görünüyor. Mor uçlu, sisle kaplı ve sarp tepeler boyunca pudra şekeri gibi karla

kaplı. Alt yamaçları kaplayan, mevsimsel sarı ve bronz renkler yerden yukarı doğru yayılıyor. Gözlerim manzarayı tararken, uzaktaki Crimson Ridge'in bakır parçalarının kasabanın üzerinde bıçak gibi yükseldiği noktaya ulaşıyor.

Ana evin pencere ve kapılarının uzantısında, bir grup misafir açık hava mobilyalarında oturmuş, öğleden sonra kahvelerini içip sohbet ediyorlar. Bir grup emekli birlikte tatil yapıyor gibi görünüyor. Burası her geçen dakika daha da popüler hale geliyor

. Beau'nun artan talebi karşılamak için ek kabinler inşa etme ve tesisleri genişletme planları olması şaşırtıcı değil.

Bu, onunla konuşmam gereken konulardan biri: gelecek yaz gelene kadar kaç tane ek ata ihtiyaç duyacağı. Şu anda, gezilere çıkmak ve acemi binicileri çiftlikte serbest bırakmak için uygun on adet çeyrek atları var. Burası giderek daha kalabalık hale geldiği için, hayvanların iş yüküyle fiziksel olarak zorlanmaması için ahırları mümkün olduğunca erken genişletmek akıllıca bir yatırım olacaktır.

Hayvanlara aşına olmayan, sadece yeni bir günlük gezi için ata binen bir turist olmak yerine, atların ihtiyaçlarına tamamen uyum sağlayan bir çiftçi olarak çalışmak farklı bir şey. Yaptığım işin bir parçası, hiçbirinin binicisi tarafından fark edilmeyen yaralanmalar yaşamadığından emin olmak. Kontrol edilmezse, çok hızlı bir şekilde büyük bir sorun haline gelebilecek türden yaralanmalar. Stresli bir at, hiçbirimizin uğraşmak isteyeceği son şeydir.

Arkamdaki kapı açıldığında, yuvarlanan, kesik kesik, gıcırdayan bir ses duyulur. Tessa beni içeri çağırırken, sıcak bir hava dalgası çarpar.

"Beklediğim için özür dilerim. Ama garip bir ördek yavrusu gibi ortalıkta dolaşmana gerek yok. İstedğin zaman buraya girebilirsin, biliyorsun." Tessa ceketimin omzuna dokunduktan sonra masasına geri döner ve ben de onu takip ederim.

Bir elimle kapı kolunu tutarak oyalanıyorum.

"Tanrım, yine mi? Sen ve kovboy tavırların.

İçeri girerken botlarını dert etmeyi bırak." Bana elini salladı. "Sence neden parke zemin seçtim?

İçeri gir ve kapıyı kapat, ısının dışarı çıkmasın." Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve emirlerine uyuyorum, ama yine de,

Tessa anlayışlı olabilir, ama ben *o kadar da* pislik olmayacağım.

"Koleksiyonuna ekleyeceğin evraklar var." Fatura ve makbuz yığınına ona verip, benzer kağıtların yığıldığı tepsiyi işaret ettim.

Bu beni ürpertmeye yetiyor, ama bu kadın hiç etkilenmiyor. Bir melek gibi elimden alıyor. Tessa Diaz, el attığı her şeyi başarıya ulaştırabilen türden bir insan, bundan eminim.

Eminim ki, Beau ile bu kadar uzun süre birlikte çalışabilmelerinin sebebi budur. Kardeş olabilirler, ama birbirlerini sorgusuz sualsiz destekliyorlar ve sağlam bir birim, bir takım olarak çalışıyorlar.

"Peki, bana ne zaman söyleyecektin?" Sandalyesinde dönerek, yer döşemesi üzerinde kayar ve terliklerini masasının yanındaki tabureye koyar. Ayaklarını yukarı kaldırınca yüzünde hemen bir rahatlama belirir.

Beau'ya, ekstra yardım alma planlarını uygulamaya koyduğundan emin olmak ve çiftlikte gözetimsiz bir şekilde koştururken kendini fazla zorlamadığından emin olmak için bir mesaj yazmaya başlarım.

"O da ne olabilir?" Sakalımı kaşıyorum. Nabzım aptalca bir şekilde biraz daha hızlı atıyor, çünkü bu, geçen hafta boyunca kaçındığım bir konuşma... yani, şimdiye kadar, sanırım.

Gülümsemesi genişliyor. "Kayce senin kardeşin mi? Hadi ama, az konuşan bir adam olduğunu biliyorum, ama rodeo aşkına, bana nasıl söylemezsin?" Dudaklarını bükerek, iki elini kalbinin üzerine koyuyor. "Bu çiftlikte en sevdiğin kişinin ben olduğumu söylediğini sanıyordum."

"Sen bu çiftlikteki *tek* kişisin." Elimi ensemin arkasına koyuyorum.

"Atları benden daha çok sevdiğini ima etme. Onların senin tek zaafın olduğunu biliyorum, ama en azından beni mutlu bir cehalet içinde bırak." O alaycı bir şekilde konuşur ve ben iç geçiririm.

Tessa avuçlarını, giydiği elbisenin üzerinden belirginleşen karnının üzerine koyar.

"Yani... sizler aileniz misiniz?"

"Üvey kardeşler." Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum.

Dudakları kıvrılır. "Birbirinizi tanıdığınızı hiç söylememiştiniz."

"Bilmiyordum." Ağırlığını kaydırarak, bu konuşmadan bir an önce nasıl çıkabileceğimi düşünmeye başlıyorum. "Yani, onun Crimson Ridge'de yaşadığını bilmiyordum."

"Öyle mi?"

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Beau ile çok yakınlar; onların gibi bir ailenin, benim ailemden kaçmak için yaptığım her şeyi anlamasının imkansız olduğuna eminim.

Boğazımı temizleyip ellerimi ceplerime soktum.

"Bak, biz yakın değiliz. Kayce ve ben? Çok farklıyız. Hiç anlaşılamadık." Tessa'ya sert bir bakış atarak ekliyorum.

"Ama bunun buradaki işleri etkilemesine izin vermeyeceğim, sana söz veriyorum."

Başını bir yana eğip düşünceli bir bakış attı. "Belki şimdi işler farklı olur?"

Kayce gerçekten kendini düzeltmiş görünüyor. İlk elden bilgim yok ama zor bir dönem geçirdiğini duydum. Şimdi mi? Konuklara karşı çok nazık; onu rehber olarak çok seviyorlar ve kendini toparladığından beri iyi gidiyor."

Burnumu çekerim. "Onun için sevindim." Evet, bu konuşmayı bitirmeye hazırım.

Tessa gülümserken gözleri biraz daha parladı. "Belki artık ikiniz de büyüdüğünüz için daha fazla ortak yönünüz vardır?"

Daha akıllı, daha olgun ve tüm o saçmalıklar."

"Tabii." Kayce Wilder hakkında bildiğim bir şey varsa, o da dış görünüşü değişmiş olabilir, ama onun gerçek yüzünü bildiğimdir. Altında yatan şeyi, o altın çocuk gülümsemesinin ardındaki gerçeği saklamak mümkün değildir.

"Neyse, ben dışarı çıksam iyi olacak." Kafamı

Tessa'nın telefonu tekrar çalınca çıkmam çok daha kolay oldu.

"Tamam. Hoşça kal, huysuz." Gülüyor ve telefonu açmadan önce bana sesleniyor. "Storm işini bitirince buraya gönderebilir misin? Yorgun hamile kadın kartını oynayacağım. Bugün bu bowling topunu ahıra taşımak çok yorucu geliyor."

"Tamam."

Göğsümde rahatsız edici bir his var.

Uzaklaşırken, Tessa'nın Kayce ve onun hayatını düzene soktuğuna dair sözleri hala kulaklarımda çınlıyor.

Hazırlıklı olmadığım tek şey, bu adamın ne kadar sık ortaya çıktığıydı.

Bu mevsim, sonbahar fotoğrafçıları, turistler ve genel olarak Sunset Skies Çiftliği'ni ziyaret edenler için bir nimettir, bu da rehberli at gezileri ve parkur gezintileri için talebin zirveye çıktığı anlamına gelir. Bu yüzden, ne zaman arkamı dönsem, onun siyah kamyoneti ahırın önünde duruyor gibi geliyor.

Her gün, ben işime bakıp işimi halletmeye çalışırken, o bir yerlerde gülüyor ve gülümsüyor.

Mavi gözlü, sarı saçlı ve sınırsız çekiciliğe sahip çocuk.

Tabii ki, bunların hepsi gösteriş için. İçinde korkuyor ve kendisinin bu yönüyle hiç yüzleşemedi, bu yüzden onu gizliyor. Her zaman çok iyi saklanıyor ve etrafındaki herkesin parçaları toplamasını bekliyor.

Meşgul olmak, başımı eğip yapmam gereken işe odaklanmak kolay, ama birbirimizi bu kadar sık görmek zorunda kalmamız beni sinirlendiriyor.

Derin birkaç nefes alıyorum, dağ havasının ciğerlerimi genişlettiğini hissediyorum. Sonbaharın getirdiği nemle dolu serin bir tazelik. Her şeyin küçük su damlacıklarıyla parıldadığı ve alçak sisin çiftliği bir şal gibi sardığı günlerden biri.

Bu, etrafta dolanıp duran, topuklarınıza yapışan türden bir hava. Kışın dudaklarını büzüp, istediği zaman bize ilk buzlu öpücüklerini esmeye başlayacağını sürekli hatırlatan bir hava.

Ahırın dışında, Devil's Peak Farriers'ın kamyonu park etmiş durumda ve Stôrmand Lane'in şu anda nerede çalıştığını kolayca görebiliyorsunuz. Başının üstünde turuncu kıvılcımlar havaya sıçrıyor ve kaynak maskesi, çalışırken metalin kızgın kırmızı parıltısını yansıtıyor.

Arka planda her zamanki gibi ritmik müzik çalıyor ve atlardan biri, başının yanında bir yem torbası asılı olarak raya bağlanmış durumda. Yaklaştıkça, arkasında tanıdık bir beyaz saçlı yelesi parıldadığını görüyorum.

Tabii ki, *Düşes* de erkek arkadaşına yapışmış, her hareketini yakından takip ediyor.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyorum, Storm'un delici mavi bakışları benimkilerle buluşuyor. Bir at nalı alıyor ve bana göz kırpmıyor.

"Beni bilirsin. Beladan uzak duruyorum." Adam sırtarak, onu bekleyen ata doğru yürüdü. "Son konuşmamızdan bu yana nasıl gidiyor?" Eğilip bir toynak bacaklarının arasına alıp çizmelerine dayarken konuşmaya devam ediyor. Uykusunda bile bunu yapabilecek bir adamın akıcı ve pratik verimliliğiyle, ağzına birkaç çivi alır, alet kemerinden bir çekiç çıkarır ve at nalı sabitlemek için çivileri tek tek hızla çakmaya başlar.

Storm hızlı çalışıyor. Etkileyici. Akıcı. Dövmeli elleri ata mükemmel bir şekilde bakıyor, toynakların üstünden çıkan her çiviye kesip törpüleyerek bir anda hallediyor.

"Şikayetim yok. Kendime rahat bir yatak buldum. Ve beni meşgul edecek çok şey var." Onun çalışmasını izlemek için kamyonetinin arkasına yaslanıyorum, ama hemen beyaz bir burun ve bıyıklar tarafından uyandırılıyorum.

Beyaz bir burun ve bıyıklar tarafından hafifçe dürtüldüm. Ceplerimde saklı olabilecek olası ikramları aramak için mükemmel bir yükseklik ve bakış açısı.

Bu çiftliğin düşesi aslında Willow adında ve sanki burası ona aitmiş gibi ortalıkta dolaşiyor. Gezegen büyüklüğünde bir tavırla minyatür bir midilli. Oh, ve Storm'a sırılsıklam aşık.

Onu bağlamaya gerek yok; Storm yokken, bütün gün onun izinden itaatkar bir gölge gibi koşuşturur, diğer herkesi görmezden gelir ve genellikle bir tehdit oluşturur. Bu atı, ahırdaki arkadaşlarını yerlerine oturtmaya çalışmaktan daha fazla mutlu eden hiçbir şey yoktur, onlar onun üç katı büyüklükte olsalar bile.

Burnunu çekip bana homurdanıyor, aslında onun umduğu gibi bir ödül dağıtıcısı olmadığımı fark edince başını sağa sola sallıyor.

"Tessa, işin bittiğinde uğrayabilir misin diye sordu."

Storm, atın toynaklarının tabanını kontrol etmeyi bitirir, onu tekrar yere indirir ve sonra doğrulur. "Sorun değil. Sanırım kış planları hakkında konuşmak istiyor."

"Evet, o zamana kadar tüm atların yeni nalları takılmasını önermek istiyordum. En iyisi bu olur."

Storm onaylayarak başını salladı ve diğer arka bacağındaki eski nalı çıkarmaya başladı. "Burada üstlendiğin işlerden ara vermek istediğinde bana haber ver. Briar ve ben ne zaman istersen gelmeye hazırız dostum."

"Sanırım ben iyiyim. İş iştir, bilirsin."

Storm, toynakları kesmeye ve altını temizlemeye başlarken kendi kendine hafifçe güldü.

"Evet, teklifim hala geçerli." O atın topuklarının daha çabuk aşındığı yeri iki kez kontrol etti.

"Kızım burayı çok seviyor."

Elindeki aleti kullanarak, ahırın hemen yanındaki çitlerden birine doğru işaret eder.

"Gördüğün gibi, birkaç gün kalmamız hiç de zor değil."

İçeride Briar'ı ve haftada bir kez buraya gelip terapi atlarının bakımına yardım eden birkaç çocuğu görüyorum. Oğlunu Teddy'yi de onlarla birlikte ağılın içine çıkarmış, iki çocuk onu bir ip ve yularla gezdiriyor, hepsi de onun sıkı gözetimi altında.

İçimden bir kahkaha atmadan edemiyorum. "Lanet olası dönek. Yemin ederim bana kum torbasıymışım gibi bakıyor, ama dışarıda senin kadınına ödüllü bir gösteri atı gibi göz kırpmıyor. Eminim Briar onun yelesine kurdeleler takmayı önerebilir, o zaman o pislik karnını göstermeye başlar."

"O böyle davranır. Bizim gibilerin bir saniye bile ona sırtımızı dönmediğimizi bilmek ona zevk verir."

Storm başını sallar.

"Dişleri gerçekten çok güçlü, bunu kabul etmeliyim." Omzumda, buraya geldiğim ikinci gün beni iyice hırpaladığı yerde hala acı hissediyorum. Beau beni uyarmıştı, Teddy'nin yeni gelenleri nasıl karşıladığını tam olarak anlatmıştı...

daha doğrusu Briar dışında herkesi — ama yine de beni iyice ısırmayı başardı. Bir dizi mor izden sonra, Sunset Skies Çiftliği'ne resmi olarak kabul edilmiş ve hoş geldin selamlaması almış oldum.

Onu suçlayabilir miyim? Kurtarılıp buraya gelmeden önce berbat bir hayatı vardı. Kimseye güvenmemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim.

"Gidip sığırları kontrol etmeliyim." Duchess'in Storm'a yaslanmak için başını eğmeye çalışmasını izleyerek kendi kendime gülüyorum, Storm'un çalışıp çalışmadığını ya da Duchess'in onun yoluna çıkıp çıkmadığını umursamadan. Storm dalgın dalgın elini uzatıp Duchess'in kulaklarının arkasını kaşıyor ve yemin ederim ki küçük şey dizleri titreyerek o anda eriyip gidiyor.

"Mist'i ben hallettim, sen de onu koşturmak istersen.

Beau yokken bacaklarını esnetmesine izin ver."

"Tamam." Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra onu bırakıyorum. Ahıra girip, Beau'nun çeyrek atının bulunduğu yere doğru ahırları takip ediyorum. Mist muhteşem bir Blue Roan ve onun neden uzun zamandır bu ata göz diktiğini tam olarak anlayabiliyorum.

"Buradan çıkmak mı istiyorsun?" Dilimi şaklatarak ona sesleniyorum ve sesimi duyunca kulakları hareket ediyor. Uzun boynu hemen ahırın kapısının üzerinden dışarı çıkıyor ve ben tack odasına doğru yürürken adımlarımı dikkatle izliyor.

Bu çiftlik çok iyi donanımlı. Her şeyin koli bandı ve dua ile bir arada tutulduğu çalıştığım bazı yerlerden sonra hoş bir değişiklik.

En önemli şeylere yatırım yapmayı reddeden veya nakit akışını sürdürmek için değişen zamanlara uyum sağlayamayan çok fazla arazi sahibi var.

Beau Heartford parlak bir profesyonel kariyere sahip olabilir, boğa sırtında bir tanrı olabilir ve dünya şampiyonu olarak ayrılabilir, ama bu, çiftçiliğe el atması konusunda hiçbir şeyi garanti etmiyordu. Bu mülkü satın aldı ve işlerin tüm yıl boyunca iyi gitmesini sağlamak için hemen bir plan yaptı.

Yeni deri kokusu ve detaylara özen gösterilmiş, pırıl pırıl bir eyer odasına girmek gerçekten ferahlatıcı bir his. Her şeyin yerinde olduğunu görmek rahatlatıcı. Binicilik sırasında ekipmanınızın bozulacağından endişelenmenize gerek yok ve eyerleme konusunda da kesinlikle endişelenmenize gerek yok. At, her gün bindiğiniz bir at olsun ya da bugün Mist ile olduğu gibi, birlikte ilk kez bindiğiniz bir at olsun fark etmez.

Bu, her zaman kendi mülkümün böyle olmasını hayal ettiğim şekildir.

Saygı, tutku ve düşüncelilik... Hayvanlarınıza özen göstermek, benim işleri yürütme şeklimdir. Eğer bir gün şansım yaver gidip

kendi arazim olsaydı, işleri böyle yürütürdüm.

Bu pek olası değil. Benim gibi toprakta büyümüş adamlar, ön kapıda isimleri yazılı tabelada yer alan kişiler asla olamazlar.

Eyer ve battaniyeyi Mist'in ahırına taşıırken, çiftliğin batı tepelerine bakan açık pencereden kahkahalar duyuyorum. Binicilik atları bugünkü gezintiden dönüyorlar. Önde ve ortada Kayce ve *Chaos* Hayes var, atları yan yana grubun başında.

Gözlerim hızla onlara kayıyor, sonra Storm'un ağır metal müziğinin geldiği ana kapıya yöneliyor. Garip bir his, sanki onları izlerken yakalanmışım gibi, ama kesinlikle öyle değil. Onların yaptıklarını gizlice izlemiyorum; sadece atların uzun bir günün ardından nasıl olduklarını kontrol ediyorum.

Kollarımdaki eyerin ağırlığını değiştiriyorum ve ahıra yaklaşmalarını izlemesi kolay olan bu noktadan hareket edemiyorum. İkisi de kahkahalar atarak, lanet olası kazlar gibi gülüşüyorlar ve Chaos, Kayce'nin omzuna itmek için eğiliyor. Atları aynı adımda yürürken dizleri çarpışıyor, o kadar yakınlar ki, uzanıp diğerinin dizginlerini tutmak hiç de zor olmaz.

İkisini aptal gibi davranırken görmek beni sinirlendiriyor. Nedenini açıklayamıyorum. Teknik olarak işlerini yapıyorlar. Yeterli bir iş, ama eğer ben bir pislik olsaydım, Kayce'yi, arka tarafta birinin son binici pozisyonunu çekmesini sağlamadığı için azarlamalıydım. Ama bu sabah erkenden yola çıktıklarını gördüğümünden, aslında öyle yaptıklarını biliyorum.

Hayır. Umurumda bile değil. İkisi birbirlerine açıkça takıntılı. Profesyonel etkinliklere birlikte gidiyorlar, birlikte bisiklet sürüyorlar ve

antrenman partnerleri. Birbirlerinin peşinde koşmak, onların yaşam ve rekabet şekli.

Derin bir nefes alıp Mist'i eyerlemek için yola çıkıyorum.

Her an buraya gelip ahırı dolduracaklar ve ben onların komik olduğunu düşündükleri şakalarını dinlemek için burada takılmak istemiyorum. Bu beni ilgilendirmez. Bu arada birbirlerinin sikini de yalayabilirler. Benim yapmam gereken işler var.

Eyerin yerine yerleştirip kayışları tokalarından geçirirken, Mist'in karnına çok sıkı oturmadığından emin olurken, içimdeki baskı dağılmak bilmiyor. Omuzlarımda ve göğsümde dolaşan bu hayal kırıklığı, muhtemelen bunu sistemimden atmam gerektiğinin bir işaretidir.

Kayce'e, şenlik ateşindeki kızla birlikte olduğumu düşündürdüğümde, sadece onunla dalga geçmek içindi. Asla öyle bir şey yapmadım ve kesinlikle yapmayı da düşünmüyorum. Ama lanet olsun, tatlı küçük varil yarışçısının onu terk ettiğini düşündüğü an gözlerindeki ifadeyi görmek çok tatmin ediciydi.

Bu gerginliği bir şekilde ve bir yerde çözmem gerektiğini tahmin etmek zor değil. Sınırı geçip burayı yönetmeye alışmaya çalışırken, uzun bir kuraklık dönemi yaşadım. Çok fazla iş

olması sorun değil, ama bu kuraklığı kırmam gerektiği açık. Kadın ya da erkek, umurumda değil.

İkisi için de telefon numaraları ve henüz kabul etmediğim davetlerim var.

Tek yapmam gereken bu haftayı atlatmak, sonra hafta sonu geldiğinde Crimson Ridge'in bana biraz ateşli, bağlanmadan eğlence bulmasını sağlamak.

Bölüm 6

İpi kavrayıp bırakarak, kendimi hazırladım. Odak noktam daralıyor, kalbimin her atışıyla küçülüyor. Altımda, daha önce bindiğim bir at var. Bu bronzla daha önce çekildiğimde,

kemer kazanacak bir skorla ayrılmama yardım eden at. Bu, binlerce kez yaptığım bir rutin, ağırlığımı dengeliyorum, karın kaslarımı sıkıyorum, sabit bir nefesle kendimi topraklıyorum.

Hayvanın vahşi gücü tam orada. Harika bir dans yapacağımızı bilmekten kaynaklanan heyecan verici bir his. Yanımdaki korkuluklara yaslanmış adamlar. Hazır ve bekleyen yardımcıları. Şimdi tek yapmam gereken başımı sallamak.

Kavramamı son bir kez daha ayarlıyor, eldivenimi yerine sabitliyor ve çenemi eğiyorum.

Metal kapı açılıyor ve atım arenaya fırlıyor, ilk dinamik tekmeyle uçuyor.

Topuklarım mükemmel bir zamanlamayla yerden kesildi. Altımda bulunan 1500 kiloluk kas gücü ve atletizmle geriye doğru fırladım.

Hiçbir şey keskin odaklanmamı bozamaz. Kalabalığın uğultusunu, spikerin sesini bile duymuyorum, ağırlık merkezimiz öne doğru kayarken, altımdaki parlak yeleler ve dalgalanan omuz kaslarına yoğun konsantrasyonum dışında hiçbir şey görmüyorum.

Serbest elim havada yüksekte uzanmış, tutuşum sağlam, çok sıkı; at defalarca sıçramasına rağmen beni yerimden oynatamıyor. Bizi arenanın derinliklerine götüren bir tango içindeyiz — jürilerin bayıldığı türden dinamik, heyecan verici bir binicilik. Hayvana yüksek puan kazandıracak ve benim puanımı artıracak bir binicilik.

Omurga güçlü. Karın kasları güçlü. Çene içeri çekilmiş.

Senkronizeyiz. Bu atın aldığı her kararı okuyorum, sanki oturup birlikte oyun kitabını incelemişiz gibi.

Bu sürüşte sadece birkaç sıçrama kaldı. Milyonlarca saniye, kum taneleri gibi akıp gidiyor ve son düdüğü çalınca, işim bitecek.

Başardım lan.

Başardım lan.

Pickup binicilerime geçişim ipeksi bir pürüzsüzlükte.

Hafifim, bu etkinliğin en iyi skorunu elde ettiğimden eminim ve bu gece sahayı kasıp kavuracağım.

O kemer benim.

Yumruğum, avucumun ortasında sıcak ve rahatlatıcı olan pürüzsüz çakıl taşını sıkıca kavriyor. Bu rahatlatıcı temastan itibaren, *kazanan* enerjinin damarlarıma sızdığını hissediyorum. Bu enerji, botlarımin tabanına kadar iniyor.

Çenemi gökyüzüne doğru kaldırıp bu hissi içime çekmek için derin bir nefes alırken rüzgar yanaklarımda dans ediyor. Bu hissi DNA'ma kazımak, kemiklerime oymak, *başarı* hissini ruhuma silinmez bir şekilde damgalamak için.

Sekiz saniye yeter.

sıradan insanlar için dikkat dağınıklığı, göz kırpma, önemsiz bir saat tik takıdan ibarettir. Ancak, antrenmanınızın tek amacı bu olduğunda, zamanla benzersiz bir

zamanla benzersiz bir ilişki geliştirirsiniz. Bazı sürüşler, orada asılı kalıp toprağa çarpılmamak için dişinizi tırnağınıza takarak mücadele ederken sonsuzluk gibi gelir. Diğerlerinde ise atınızla tamamen uyum içindesinizdir ve sizi stratosfere taşıyan özel bir kas hafızası vardır.

Bu, başka hiçbir şeye benzemeyen bir duygudur. Damarlarınızda yankılanan, hepimizi en kötü günleri unutmaya, yaraları iyileştirmeye, başka bir zirveye ulaşmaya yönlendiren bir duygu. Rodeo, cesaretsizler için değildir ve vahşi hayvanlara binmek, sizi çiğneyip geriye bakmadan tükürür.

"Burada çok düşünüyorsun, Wilder."

Bir gözümü açtığımda Brad'in bana yaklaştığını görüyorum.

Rhodes Çiftliği'nde antrenman yaparken gelmeyi sevdiğim bir yer burası. Hayal kurmak için sakın bir yer. Binmeyi zihnimde yüzlerce kez tekrarlamak için. Hareketleri ve ayrıntıları içimden tekrarlamak için. Başarının yavaş çekimde gerçekleşmesini izlemek için.

Uzun süre burada durmaktan oluşan sertliği gidermek için omuzlarımı çevirip, taşı kot pantolonumun cebine geri koyuyorum. Rodeo binicileri olarak hepimizin batıl inançları vardır; benim için bu, ayık olduktan hemen sonra bulduğum bu çakıl taşı.

O zamandan beri benim tılsımım oldu.

"Sadece gözden geçiriyorum." Omuz silkiyorum ve şakağımın bir tarafına dokunuyorum, sonra antrenman sahasına giden metal parmaklığı kavıyorum. Arenaya bakınca, varil yarışçıların bir araya gelip atlarıyla bazı alıştırma yapmaya hazırlandıklarını görüyorum. Crimson Ridge'de yaşayan bizler, mümkün olduğunca bu tesiste birlikte antrenman yapıyoruz. Yolda olduğunuzda bir aileye sahip olmak gibidir ve ülkenin hangi bölgesinde olursak olalım, yarışırken birbirimize sıkı sıkıya bağlı olmak biraz özel bir şeydir.

"Turun son durağında çok yaklaştın dostum." Brad yanıma gelir ve benzer bir pozisyon alır, bir botunu

alt raya asıyor. "Bu milimetrelerin oyunu."

"Yine de, toprağı yutuyorsun ve o toka sanki ışık yılları uzaklıkta gibi hissediyorsun."

"Kaos tanrı değildir. Kendini öyle sanmayı sever, ama tek gereken, onun şanslı serisinin sona ermesidir."

Nefesimi vererek, onun sözlerini havada asılı bırakıyorum. İlk varil yarışçısının piste çıkmasını izliyoruz. Atı zeminde uçar, toynakları toprağı kazarken büyük bir tavus kuşu kuyruğı gibi toz bulutu oluşturur ve ilk işaretçiyi sıkıca döner.

Bize en yakın viraja doğru hızla yaklaşıp katar tanidik altın rengi örgüyü görmedim ve izlediğimiz kişinin Jessie olduğunu fark ettim. Kendini tamamen yarışa vermiş, atıyla mükemmel bir uyum içinde ve tamamlamaya çalıştığı parkur dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Başka bir şey beklemezdim.

"Kendine güveniyor gibi görünüyor," diyor Brad. "Hâlâ konuşuyor musunuz?"

Gözümün ucuyla şapkasını düzeltmesini izledim.

Yüzünde bir sırıtiş var. Tam olarak göremesem de bunu biliyorum.

Göğsümün tam ortasında garip bir his var. Sanki bir okla vurulmuşum, tam hedefin merkezine, ve şimdi yere düşmek üzereyim. İşte bu. Son zamanlarda her şey çok fazla geldiğı için, bu arenanın kenarında devrilmek üzere olduğumu hissettiğim kader anı.

Her şeyi bir köşeye itmeye, bir kenara süpürmeye ve dünyanın ekseninden saptığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. İnkâr edilemez gerçeğı görmezden gelmeye çalışıyorum...

bununla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim gerçeğı.

Raine'i ilk gördüğüm anda ne olduğunu nasıl sindireceğimi bile bilmiyorum. O günden beri çiftlikte onu her gördüğümde gergin etkileşimlerimizle bu sorun daha da karmaşık hale geldi.

Siktir. Uyuşukluğun ayak parmaklarımdan başlayarak yayıldığını hissediyorum. Hızlı ve acımasız bir fırtına dalgası yükseliyor, beni uyarı vermeden sürükleyip götürmekle tehdit ediyor. Şüphesiz, nefes almakta zorlanacağım, suya batacağım, hangi yöne doğru tekmelemem ve yüzeye çıkmak için nasıl mücadele etmem gerektiğini bilemeyeceğim.

"Hey, dostum. İyi misin?" Bu sefer Brad omzuma omzuyla vuruyor. Arkadaşımın yüzü belirgin bir endişeyle gergin.

Boğazım düğümleniyor. Kelimeler dilimin arkasına takılıyor, dışarı çıkmak istemiyor.

"Ne olursa olsun. Ben senin için buradayım... bunu bilmen gerek." Etrafına hızlıca bir bakış attı, sonra sesini alçaltarak, "Eğer içkiyle mücadele ediyorsan, ya da..."

"Sanırım erkeklerden hoşlanıyorum." Sözler ağızımdan dökölüverir. Söylemeli miyim bilmediğim, ama durdurmanın imkânsız olduğu bir şey. "Sanırım ben... eşcinsel olabilirim."

Bu sözler kulaklarımda yankılanır ve uzaklaşır, sanki bir tüneldemiş gibi, ve bunları söyleyen ben değilim. Duyularım top ateşinin artçı şokuyla boğuluyor ve bugün hava sadece 16 derece olmasına rağmen, terden sıırıslıklam olmuş durumdayım.

"Tamam, o zaman konuş benimle." Brad hiç tereddüt etmiyor. Başını sallayarak, çok sakin ve güven verici bir şekilde söylüyor. Onun sessiz anlayışı, dilimin ucunda olan şeyi itiraf ettikten sonra kalp atışlarımla biraz olsun yavaşlamasını sağlıyor, ama bunu kendime bile itiraf etmeye hazır mıyım, başka birine itiraf etmeye hazır mıyım, bilmiyorum.

O neredeyse tüm hayatı boyunca babasına ve diğerlerine açılmış. Onun için büyük bir açığa çıkma olmadı. Önemli bir şey değildi. *Açığa çıkma* konusunda bir drama yoktu. O, her zaman olduğu gibi kendisiydi. Bir keresinde bana ortaokuldan beri biseksüel olduğundan emin olduğunu söylemişti. Bu konuda güvendiğim biri varsa, o da odur.

En yakın arkadaşlarımdan birine bunu söylemek için bu kadar uzun zaman beklediğim için kendimi çok kötü bir insan gibi hissediyorum.

"Yılbaşı partisini burada verdiğinde..."

Bunu itiraf etmek inanılmaz derecede zor, kelimeler boğazımdan çıkarken fark ediyorum. "Birini öptüm. Aslında, daha çok o beni öptü ve ben bunu durdurmak istemedim çünkü o beni bu ıstıraptan kurtarmazsa, kendimi derimden çıkacakmış gibi hissediyordum."

"Vay canına. Yani, siz... birlikte misiniz?" Brad başını eğerek alçak bir ısıklık çaldı. "Sakin bana gizli bir erkek arkadaşın olduğunu ilk kez şimdi söyleme. Bütün yıl benden bir sevgilini sakladığını itiraf ederek kalbimi kıracak mısın, seni küçük sürtük? Dördümüz için sevimli çiftler buluşmaları ve akşam yemekleri düzenleyebilirdim, biliyor musun?"

O şakacı kaş çatışı ve azarlama tavrı, sonunda baskının hafiflediğini hissettiriyor. Paslı bir kahkaha dudaklarımdan çıkıyor ve ön kolumla onun omzuna itiyorum.

"Hayır." Nefes verip çenemi ovuşturuyorum. "Bana numarasını mesaj attı. Ama o şehir dışından ve numarasını açık bıraktı. Sanki ben buralarda olursam ve o da buralarda olursa, buluşmak isteriz gibi."

"Ee?"

"Yani, hiçbir şey, aşk tanrısı." Dudaklarım seğirdi, Brad'in gözlerinin arkasında umutsuz bir romantizmin parıldadığını gördüm. "Eğer notu kaçırdıysan, rodeoya odaklanmam ve çiftliği yönetmem gerekiyor. Kendimi izleyip, daha önce hiç böyle hissetmemişken neden birdenbire bir erkek istediğimi anlamaya çalışmak için zamanım yok."

"Oh, eminim kendi haline bakmıyordun." Kaşlarını oynatıyor.

Dolu dolu bir kahkaha atıyorum ve bu sefer onu daha sert itiyorum. "Kapa çeneni."

"Harika... Yani bir erkekle biraz öpüştün"

... bir kez mi?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Hepsi bu kadar." Bu konuyu ne kadar çok konuşursak, o kadar önemsiz geliyor. Küçük bir öpücük mü?

Ve ben de bunu abartmışım. Aslında çok acınası, gülünç bir durum.

Brad, bir sonraki at ve binicinin varilleri dolaşarak yonca yaprağı şeklindeki parkuru tamamlamasını izlerken, korkuluğa vurarak arenaya bakıyor. "Peki, sonra ne oldu? Aylarca kendini buzluğa kapattın ve kimseyle konuşmak yerine yüksek güvenlikli bir kasa gibi ağzını kapattın...

Bu arada, kırılmadım. Hiç de bile." Brad alt dudağını dışarı çıkarır ve dramatik bir şekilde hayali bir bıçağı kalbine saplar.

"Tanrım, sen tam bir drama kraliçesisin."

"Başkalarına anlattın mı? Ya da bu konuyu başka biriyle konuştun mu?"

"Sadece sana, dostum."

Brad dilini hafifçe şaklatır. "Tamam, Wilder, kalbimde açtığın dev deliği biraz olsun kapatmaya başladın. Bana anlatabileceğini hissetmen beni onurlandırdı. *Kendi partimde* bir çocuğun ağzına dilini soktuğunu ve bana söylemediğini asla unutmayacağım ama."

Toprağa topuğumu saplarım. "Dilimi hiçbir yere sokmadım ki. Bunu planladığım falan da yoktu."

"En azından iyi öpüşüyor muydu? İlk seferin için falan." "Kahretsin, bunu gerçekten kolaylaştırmıyorsun." Kulaklarım yanıyor ve bir elimle ensemin tutuyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım öyleydi? Onun ağzına bakarken, beni tuttuğunda bayıldığımı hatırlıyorum. Sanırım o uzaklaştığında kendime geldim."

"Seksi." Brad özlemle iç çeker. "Yani sence sadece erkekler mi sana uygun, yoksa hala karar veremedin mi? Bu arada, bu tamamen normal." Aceleyle ekler.

İnleyerek başımı omuzlarıma arasına gömdüm.

"Sanırım ben sadece kırılmışım."

"Dostum. Hayır. Sen öyle değilsin... Belki de sadece daha derin bir bağı ihtiyacın vardır?" Brad, "*Bu kadar acınası olma*" bakışıyla gözlerini devirdi. "Artık destek olarak alkol kullanmadığın için, muhtemelen neyi veya kimi istediğini fark etmek için daha iyi bir ruh halinde olmalısın."

Hala buluşmak isteyip istemediğini bir sor."

Haklı olabilir, ama yine de bir çift küçük bot giymiş gibi garip geliyor. Umursamamaya çalışıyorum. "Söz veremem

—ayrıca, *içki* içmeye gidemem, bu yüzden bir erkeğe akşam yemeğine çıkma teklif etmek ya da onun gibi bir şey yapmak biraz tuhaf olur."

Brad gülüyor. "Kayce Wilder. Daha başlangıçta beşinci aşama yapışkan."

"Siktir git." Dudaklarım yukarı kıvrılır.

O, telefonunu çıkararak yeni gelen bir mesajı kontrol ederken geniş bir gülümsemeyle sırıtıyor. "Kahretsin, babama ahırda yardım etmem lazım." Düşünceli, araştıran bir bakışla telefonundan başını kaldırıyor, gözlerini kısarak bana bakıyor ve sonra koluma hafif bir yumruk atıyor. "İyi misin?

Daha özel bir ortamda sohbet etmek istersen, işten kaçmak için bir bahane bulmamı ister misin?"

"Hayır, gidip Rhodes'un ne istediğine bak. Ben iyiyim...

ama teşekkürler... anladığın için."

Uzaklaşmaya başlar, ama omzunun üzerinden geriye doğru seslenir.

"Kalbin ne kadar tuhaf olduğu hakkında konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben varım. En iyi arkadaşım babamla çıkıyor ve Flinn ile benim de bir gün sana anlatacağımız bir hikayemiz var."

Gülümseyerek el sallayarak veda ediyorum ve kamyonetime gitmeden önce birkaç varil yarışçısını daha izlemeye karar veriyorum. Kahretsin, Brad'e içimi dökerek sanki göğsümden bir fil kalkmış gibi hissediyorum. Onun sadece *dinlemesi* bile yeterli. Bu, şenlik ateşi gecesi ile ilgili sorunu ya da o günden beri kafamdaki karışık düşünceleri tam olarak çözmesee de.

Belki de gerçekten kırılmış olduğum içindir?

Hiç kimseye yakın hissetmedim, onlara güvenecek kadar değil, kesinlikle sadece heyecan peşinde koşmaktan daha karmaşık bir şeye kapılmak için de değil. İçki içmek, rol yapmama, sadece eğlenen, sadece iyi vakit geçiren bir adam olmama yardımcı oldu. Lanet olası partinin hayatı, sabahın beşinde ayakta kalan son adam, ama içten içe ölüyor.

Eve dönmeye, Devil's Peak'e geri dönmeye karar verdiğimde, cebimdeki telefonum titredi. Telefonumu çıkarıp bildirimlerime baktığımda, birdenbire içimi kaplayan soğuk bir korku hissi uyandı.

Annem.

Telefonumun ekranında biriken kırmızı noktalar, aramızdaki olmayan ilişkiyi özetliyordu. Üç cevapsız arama. İki yeni sesli mesaj. Beş okunmamış mesaj.

Daha önce gelen aramaları zaten görmezden gelmiştim. Crimson Ridge'e varıp cep telefonu hizmetine geri dönmek, her zaman bir sürü bildirimin bir anda bombardımanına uğramak anlamına geliyor.

Bu durumda, onun adının geçtiği her şeyi memnuniyetle görmezden geleceğim. *Konuşmaya* çalışmasının tek bir nedeni var, o da bir şey istediği zaman.

Bunun altında, bilinmeyen bir numaradan gelen birkaç arama denemesi var. Büyük olasılıkla o da.

Annemin kendi sorunları var. Her zaman hapları her şeyden çok sevmiştir. Bugün bile öyle, bu sefer gerçekten hapları bıraktığını iddia etmeye çalışsa da.

İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz.

Beni bekleyen başka mesajlar da var, çoğu Chaos'tan.

Son mesajlarında, Crimson Ridge'de sıcak yemek ve soğuk içecek bulabileceğiniz tek yer olan The Loaded Hog'da yapılacak bir etkinlikten bahsediyor. Eskiden bir taşra barı olan bu yer, o ve kardeşleri kısa bir süre önce devraldığından beri güzelce yenilenmiş.

Chaos vahşi atlara biniyor olsa da, yine de kolları sıvayıp diğer *Chaos İkizine* yardım ediyor — ikisi bu civarda sevgiyle böyle biliniyor. Ona çok yakışan bir isim, ama Knox için daha çok ironik bir takma ad. Adam Hayes'lerle

, Chaos'un sonsuz güneş ışığına karşılık gelen uğursuz bir fırtına bulutu olduğu gerçeğini bir kenara bırakın.

CHAOS:

Cumartesi Hog'a gelir misin? Oscar şehre döndüğü için onun için bir şey düzenliyoruz. Benim bar kızım olabilirsin. Bardakları yıka ve güzel görün.

Hala buradayken ve cep telefonu çekiyorken bir cevap yazıyorum. Brad ile sohbetimden ve Devil's Peak Çiftliği'nde halletmem gereken tüm işleri öğrendikten sonra, pek içimden gelmiyor.

Kulağa ne kadar cazip gelse de... Hayır, uğraşmak istemiyorum.

Hadi ama. Knox için yapar mısın?

Görünüşe göre Crimson Ridge'in yıldız atraksiyonu ortaya çıktığında işler her zaman daha iyi gidiyor.

O benim. Yıldız cazibe benim.

İç çekip, alaycı bir gülümsemeyle başımı sallayarak tuşlara basmaya başladım. O, inci gibi beyaz dişlerini gösterip, yıldız adayı çıplak sırtlı bronk binicisi rolünü oynamaktan başka hiçbir şeyi sevmez. Ve haklı da; The Loaded Hog, rodeo yarışmacılarının fotoğraf çektirmek ve imza vermek için mekanda olduğunu duyurduğu gecelerde, mekan dolup taşar.

Alçakgönüllülüğün nefes kesici.

Düşüneceğim. Söz veremem.

Cevap hemen gelir, ama Chaos'u tanıyorsam, aptalca bir şey olacaktır. Bu yüzden telefonumu cebime koyup bahçeden geçerek kamyonetime doğru yol alırım. İlk kez hissettiklerimi açığa vurmam, annemin benimle iletişime geçme girişimlerinin başarısız olması, bir sonraki etkinliğimin nasıl geçeceği konusunda endişelenmem... Kafam, drenaj borusunun etrafında dönen bir karmaşa gibidir.

Evet, sadece birkaç kilometre yol kat edip müzik dinlemem ve şu anda bunların hiçbirisiyle uğraşmamam gerekiyor.

Direksiyona geçip uzun çakıl yolu boyunca ilerlerken, kafam Crimson Ridge'in başka bir yerine çekiliyor ve şu anda çoğu zamanımı geçirdiğim diğer çiftlik hakkındaki düşüncelere dalıyorum. Belki de telefonumda annemin adını görmenin etkisiyle, ama kaçınılmaz olarak, bir çukurdan geçerken Raine ile olan geçmişim zihnimin ön saflarına çıkıyor.

Yaptığı şey hala canımı çok yakıyor. Öylece *çekip gitmesi*. Daha da kötüsü, hala birbirimizin hayatında olsak da, beni tanımak istemediğini açıkça belli etti. Rodeo topluluğu işini yapar ve birbirine sıkı sıkıya bağlıdır, ama bana daha büyük bir *"siktir git"* işareti yapamazdı. Yarışmaya başlayacak yaşa geldiğimde, üvey kardeşimi hala her zaman görüyordum, ama artık bu arenadaydı. Her zaman spot ışıkları altında ve birbimize karşı mücadele ederken.

Sürekli ince buz üzerinde kayıyorduk, birbimize çok yakındık, her an ateşli bir çatışmaya ramak kalmıştı. Dünyalarımızın pürüzlü, yırtık kenarları birbirine değdiğinde, öfke ve azgın testosteron her an taşma tehlikesi yaratıyordu. Buna bir de yarışma sıralamasındaki rekabet, sürekli puan toplama ve podyuma çıkma arzusu eklenince... bu, aramızdaki dinamikleri daha da bozdu.

Raine ile benim anlaşabileceğimiz bir dünya hiç olmadı.

O, ilk günden itibaren, ailelerimizin evlenme ihtimali karşısında yüzüme tükürmüş gibi bir tavır sergiledi.

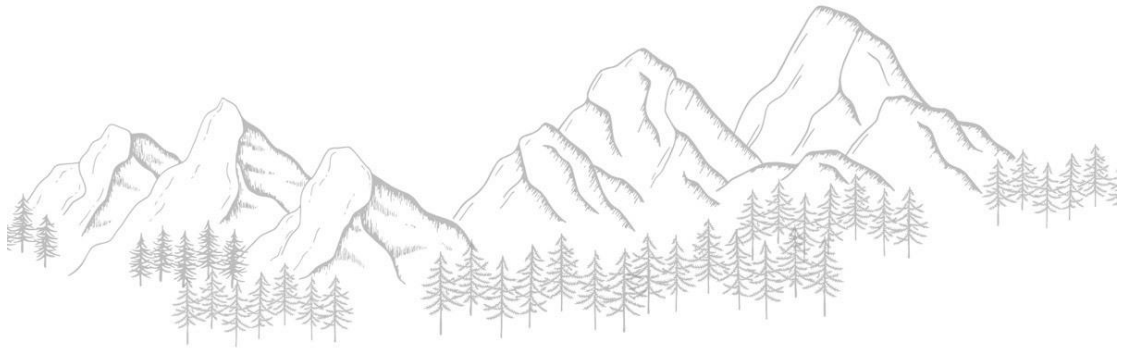
Beni bir insan olarak tanımaktansa cam çiğnemek daha iyi olduğunu açıkça belli etti.

Bana alaycı bir şekilde gülerek hayatından defolup gitmemi söyleyen oydu.

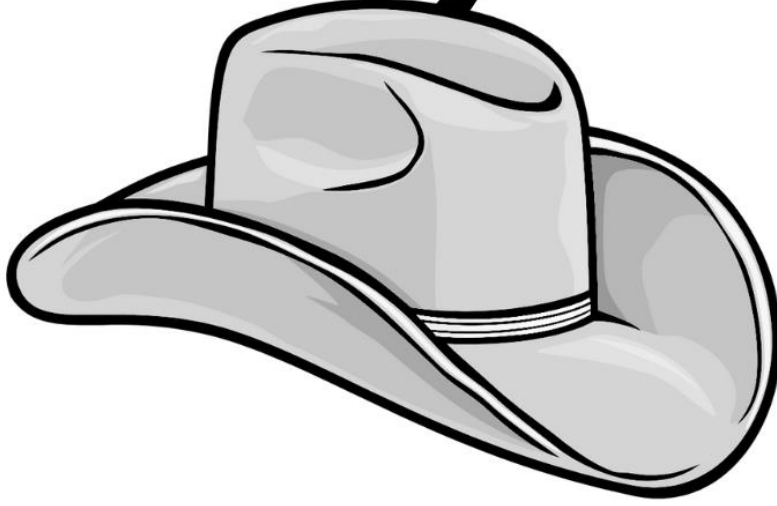
Yine de, tüm bu olayların en berbat, en karışık kısmı - ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da kafamdan atamadığım kısım - benim önüme geçip ahıra girmemi engellemesiydi. Bana sözlü saldırılarda bulunmuş olabilir, ama onu yakından gördüğümde, onun varlığında beni rahatsız eden bir şey vardı.

Buna bir isim vermem gerekirse, beni görmezden gelip tek kelime etmeden uzaklaşmaması... farklıydı.

Raine'in bana ilgi göstermesi neden *hoş* bir şey gibi geldi? Ve daha da önemlisi, neden kanımı kaynatmak yerine ısıttı?

Kayce

Bölüm 7

Sağduyuma aykırı olarak, Chaos Hayes'in en iyi yaptığı şeyi yapmasına izin veriyorum, yani bana tatlı sözler söylemesine. Beni bu gece The Loaded Hog'a gitmeye ikna etmeyi başarıyor.

Benim durumumdaki bazı insanlar, içkiyi bıraktıktan sonra bir barda vakit geçirmek zorunda kalmak, canlı canlı kaynatılan bir kurbağa gibi hissedebilirler. Açıkçası, ben burada olmaktan rahatsız değilim. Arada sırada zihnimde bulanık anılar geçse de, kendimi rahat hissettiğim bir yer.

Her fırsatta elinde bir şişeyle sendeleyeyen, boktan bir kovboydan farksız olduğum zamanların anıları.

Ancak, başımı belaya sokan insanları aramayı bıraktığımda, kendimi içine soktuğum aptallıklar sihirli bir şekilde ortadan kayboldu.

Komik bir durum.

Hog'un artık arkadaşlarım tarafından işletiliyor olması da yardımcı oluyor sanırım.

Beni kolluyorlar ve istemediğimde kalmam gerekmediğini ilk söyleyenler onlar olacak. Ama beni yeterince iyi tanıyorlar. İnsanların arasında olma ihtiyacımı ve bunun dengede tutulmasının aslında

yardımcı olduğunu anlıyorlar... *Kayce Wilder*'ın bu parlak yeni döneminde ayık kalarak tüm bunları yapsam bile.

Kapıdan içeri girince, canlı bir grup honky-tonk melodisi çalıyor ve kabinler tamamen dolu. Bu gece, bir duvar boyunca Oscar'ın devasa bir şekilde yer aldığı bir alan dışında, ayakta durmak için rahat bir atmosfer var. Adam *profesyonel boğa binicisi* modunda, kameraya başparmağını kaldırırken alıştırılmış bir gülümseme sergiliyor.

Yanında tanıdık yüzü olan eşi Tessa oturuyor ve onun yanındaki masada Crimson Ridge'de çoğu zamanımı geçirdiğim arkadaşlarım var: Storm ve Briar ile Brad ve Flinn dahil Rhodes Ranch ekibi.

En büyük fark, babam ve Layla'nın burada olmaması. Bu sonbahar, bu durum daha da belirgin, çünkü normalde kış gelene kadar burada kalırlardı ve sonra Layla'nın veterinerlik stajına gitmek için yurt dışına giderlerdi.

Bir başka belirgin eksiklik ise, her ortama canlılık katan Sage ve onun aksine, sessiz ve istikrarlı Beau'nun yokluğu. Onların da burada olmaması tuhaf geliyor. Bu ikisi çok uzun süre uzak kalmayacaklar, ancak şu anda profesyonel rodeo turunda pazarlama uzmanı olarak çalıştıkları işi bitiriyorlar. Geçen yaz, hepimizin burnunun dibinde, gizlice bir ilişki yaşadıklarını kim tahmin edebilirdi?

Sage kasabadan ayrıldıktan sonra adamın bir yıl boyunca kafası ağrıyormuş gibi somurtarak dolaşmasına şaşmamalı. Aylarca onu her gördüğümde çok mutsuz görünüyordu. Artık hepimiz nedenini biliyoruz... Sage gitmişti ve o, onsuz her gün içten içe ölüyordu.

Küçük bir kalabalık, Crimson Ridge'in en yeni rodeo yıldızı ile selfie çekmek için sabırla sırasını bekliyor. Oscar, etkinlikler arasında eve gitmek için fırsatlar yaratabilir ve Tessa'nın hamileliğinin bu aşamasında onunla geçirebileceği zamanı en üst düzeye çıkarabilir,

Sage'in işi, onu ve Beau'yu, gidip gelmek için çaba harcamaktansa, yollarda kalmayı tercih etmeye zorluyor.

Bu gece gibi bir gece için, Oscar'ın son galibiyeti, artık o ve Tessa resmi olarak kasaba sakinleri oldukları için kasaba için ek bir avantaj.

Yolumu bulup kabinin sonuna geldiğimde, Storm'un omzuna bir el attım. "Bu gece burada gençliğini yeniden yaşamaya çalışan yaşlı bir boğa binicisi olduğumu duydum.

Burası müze sergilerini park ettikleri depo mu?"

Storm bana homurdanır ve yaratıcı bir küfür eder.

"Wilder." Masanın diğer ucundan Lucas Rhodes

—Brad'in babası—çenesini eğdi. "Brad, son etkinliğin hakkında bana sadece iyi şeyler anlattı. Gördüğüm kadarıyla, geçen gün antrenmanlar sorunsuz gidiyordu."

"Evet, birinin Hayes'i tahtından indirmesi gerekiyor." Başımı, kalabalığın üzerinde kumral saçları görünen ve bazı müşterilerle konuşan Hayes'in olduğu yöne doğru çeviriyorum.

"Selam. Yemek yedin mi?" Brad dalgın bir şekilde selam veriyor, sonra telefonunda yazdığı şeyden başını kaldırıyor. "Flinn tam da bara gidip bizim için sipariş verecekti." Sevgiyle arkadaşının omzuna hafifçe vuruyor.

"Ne zamandan beri?" Flinn, koltuğuna yaslanmak için ağırlığını yeniden ayarlar ve yerinden kalkmaya hiç de hazır görünmez.

Briar ve Sky, masanın diğer tarafında iki kovboyun arasında oturuyorlar, yanlarında Storm ve Lucas var. İki kız Flinn'e yalvaran bakışlar atıyor. Flinn, koltuğundan kalkması en kolay olan kabinin ucunda oturuyor. "Lütfen." Menüleri masanın üzerinden kaydırırken, iki çift kirpik çırpınıyor ve ikna edici bakışlar atıyorlar.

"Merhaba Kayce," Briar, bana parlak bir gülümsemeyle ekliyor. "Zirvede işler nasıl?"

"Her zamanki gibi. Aç atlar. Daha da aç sığırlar."

Yüzünde yumuşak bir ifade var. Layla ile çiftlikte vakit geçirmeyi sevdiğini biliyorum. O ve Storm, dağdaki en yakın komşularımız sayılırlar, eminim arkadaşının yakınında olmamasını özlüyordur.

"Orada tek başına idare edebiliyor musun?" diye Sky araya girer. Pembe, kısa saçları, sodasını yudumlarken başının üzerindeki festoon ışıklarının parıltısını yakalar.

"Başa çıkamayacağım bir şey yok." Omuz silkiyorum. "Ama bir yığın yemeği silip süpürmeye hazırım. Geliyor musun Flinn, yoksa ben mi gelmeliyim?" Başparmağımı barın yönüne doğru uzatıyorum.

"Tabii ki, evet. Lütfen ve teşekkürler, nazik beyefendi." Yüzü aydınlanır ve masadaki diğerleri gülmeye başlarken, sipariş etmek istedikleri çok sayıda yemek ve yan yemekleri parmaklarıyla saymaya başlar.

Brad onun omzuna vurur. "Sen tam bir pislisin."

"Ne? Wilder teklif etti. Bu gece hesabı da onun ödeyeceğini duydum." Masumiyet takınıyor.

"Sorun değil." Kafamı sallayarak parmaklarımı şıklatıp masayı işaret ettim. "Ama hepiniz size verilenlerle yetinmek zorunda kalacaksınız... Hatırlayamazsam ve hepiniz bahçe salatası ile kalırsanız beni suçlamayın." Tek elimle menüleri topladım ve uzaklaştım.

"Altı ev yapımı hamburger ve patates kızartması. Sakın batırma." Brad elini ağzına götürerek arkamdan seslenir.

Tessa'nın yanında durup eğilip yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum. Oscar'la fotoğraf çekirmek için bekleyen bir grup insanla sohbet ediyor. Adam hâlâ bir makine gibi imza dağıtmakla meşgul, ama yanından geçerken bana selam veriyor. Sunset Skies Çiftliği'ne taşındıklarından beri birkaç kez karşılaştık. Nadiren rodeo etkinliklerinde de yollarımız kesişti, ancak geçen yıl sakatlığından kurtulmaya çalışırken bu daha az oldu.

Kalabalığın içinden geçerken, Knox Hayes'in barın arkasında içki doldurduğunu görüyorum. Koyu saçlı, görünür olan neredeyse tüm vücudunda dövme var ve kötü çocukların olmazsa olmazı somurtkan ifadesi yüzünde sabitlenmiş.

Bu adamın, insanlardan kronik olarak nefret ederken böyle bir işe girişmek istemesi beni her zaman şaşırtmıştır. Ama sanırım hepimiz boktan bir çocukluktan kurtulduktan sonra yapmamız gerekeni yapıyoruz. Uzun zamandır Hayes kardeşlerle birlikte çalışıyor, onların ailelerinin bir parçası olarak kabul edildi. Knox bana hiç böyle bir şey söylemedi, ama kardeşlerin aile çiftliği olduğu için kendi mirasını oluşturmak istediğini düşünüyorum. Doğduğu soyadını değil, onların soyadını almış olabilir, ama yine de kan bağı kadar sağlam bir bağ olamaz.

Knox bana ne istediğimi bile sormuyor, her zamanki soda siparişini bana uzatıyor ve ben de grubumuzun yemek siparişini mutfağa bırakıyorum. Buradaki Kaos İkizlerine yeterince yardım ettikten sonra, onlarla birlikte barda çalışan tüm personeli tanıma fırsatı buldum. Bu insanların hiçbirinin, sanki bir müşteriymişim gibi peşimden koşacağını hiç beklemiyordum.

Odayı geçip masadaki herkese katılmak için geri döndüğümde, az önce durduğum yerde başka bir figür duruyor. Hepsi ona, özel olarak izleme şerefine nail oldukları bir sanat eseriymiş gibi ya da en azından aynı derecede saçma bir şey gibi bakıyorlar.

Raine'in geniş omuzları ve dağınık saçları gözden kaçmaz.

Boğazım sıkışıyor, parmaklarım bardağı sıkıca kavıyor ve lanet olası nabzımı durduramıyorum. Normal hızda atmak yerine, lanet şey bir vites yükseliyor ve beni terk etmeye çalışıyor.

Siktir et.

Masaya yaklaştığımda, Flinn'in botuna kendi botumla tekme atıyorum, o da kabinin kenarına uzanmış durumda. Çenemi hızlıca sallayarak, ona sessizce kenara kaymasını ve

yer açmasını söylüyorum. Geldiğimi hisseden Raine, hiç düzeltmediği sakallarının üstündeki kalın kaşları ve belirgin elmacık kemikleriyle bana tek bir bakış atıyor, ama bana hiç aldırış etmiyor ya da selam vermiyor. O koyu renkli gözler, bana doğru parladıkları kadar çabuk kayboluyor, sonra izin isteyip uzaklaşıyor.

Adi herif.

Ama çok uzağa gitmez. Ensem karıncalanır, benim şansıma... bizim masanın hemen arkasındaki masaya oturur, Tessa ve Oscar'ın yanına.

Raine'in benim varlığıma kayıtsız kalması yeni bir şey değil.

Birbirimizle rekabet ettiğimiz zamanlarda dinamiklerimiz genellikle böyleydi. Rodeo arenasında rakip olduğumuz tüm yıllar boyunca, bana üst dudağını hafifçe kıvrır, belki alaycı bir yorum yapardı, ama çoğu zaman varlığımı görmezden gelmekten memnun olurdu.

O zamanlar bu beni çok rahatsız etmezdi. Elbette canımı yakardı, ama bunu aşır kendi oyunuma odaklanmayı öğrendim. Ayrıca, onun zehrinin başka bir yere yönelmesi daha iyi olurdu.

Öyleyse neden şu anda tüylerim diken diken oluyor? Neden kulaklarım onların masasından gelen konuşma seslerini duymak için zorlanıyor? Bana pislik gibi davrandığında, en azından benimle konuşuyordu.

Bu mu? Sanki ben hiç yokmuşum gibi davranması, midemde bulanık, yapışkan bir katran gibi hissettiriyor.

Annemle yaşadığım tüm o saçmalıklar ve yakınlarıma verdiğim zararı onarmak için yaptığım tüm çabalarımın sona ermesi, bu durum diğerleri kadar rahatsız edici geliyor. Kendimde hiç beklemediğim bir tepki.

Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz, bunu anlıyorum.

Ama yine de, bu tür bir durum kafamda şüphe uyandırıyor. Zihnimin her köşesini beyaz gürültüyle dolduruyor

ve tırnak sesleriyle dolduruyor ve bana bir kez daha sonsuza kadar bir beceriksiz olduğumu hatırlatıyor.

Bu şekilde hissetmekten nefret ediyorum.

Onun dünyasında o kadar berbat bir şey olduğumu hissetmekten nefret ediyorum ki, varlığımı tamamen görmezden gelmeyi tercih ediyor.

YEMEKLERİMİZ MASAYI DOLDURUYOR ve etrafımda şakalar ve saçma sapan sohbetlerden oluşan bir konuşma havuzu akıyor. Ama ben bunların hiçbirine havamda değilim. Normalde yemek yiyip, arkadaşlarımla konuştuğu konunun ortasında coşkuyla yer alırken, bu gece her şey çok baskıcı geliyor.

Sorun arkadaşlarım değil. Hayır, bunun onlarla hiçbir ilgisi yok, tamamen içimdeki kargaşayla ilgili.

Nedense, rahatsız edici düşünceler ön planda, çok gürültülü, buradaki herkesin hayatının yolunda olduğu gerçeğine takılmış durumda. Sanki mutlu çiftlerin sevgi dolu ve aşk dolu battaniyesiyle boğulmuşum gibi, nefes alamayacak kadar.

Evet. Bu, iştahımı kaçırmaya yetiyor.

Birkaç lokma daha yedikten sonra - çiğnemediğim sürece konuşmaya zorlanmamak için en azından şimdiye kadar yeterince yemeye zorladım kendimi - son patates kızartmalarımı ve sosumu silip süpürdüm, sonra tabağımı aldım.

"Bunu mutfığa bırakacağım," diye mırıldanıyorum ve kimse bana bir şey sormadan kendimi kabinden dışarı çekiyorum. Şu anda olmak istediğim bir yer varsa, o da orada oturmak değil, üvey kardeşimin sadece birkaç metre uzakta olduğunu bilmenin verdiği rahatsız edici baskı da değil. Arkama bakmadan, bir elimle ceketimi kavrayıp barın yönüne doğru ilerliyorum.

Gözlerim odayı tarayarak vahşi sarı saçları arar.

"Chaos'u gördün mü?" Müziğin sesini bastırarak sesimi yükseltiyorum ve Knox'un dikkatini çekiyorum. O, bar tezgahının üzerinde buzla dolu bardakların yanına soda hortumunu uzatıyor.

Kafasını odanın sonuna doğru eğiyor. "Dışarı çıktığından eminim."

"Anladım. Yardım ister misin?" diye soruyorum. En azından ellerimi meşgul edecek bir şey olursa, beni bombardımana tutan bu saçma hissi hafifletmeye çalışabilirim. Damarlarım içten dışa yanıyor, kurtulmak için sabırsızlandığım karmaşık ve rahatsız edici bir şey ile köpürüyor.

"Hayır dostum. Bu gece her şey kontrol altında." Tezgahın üzerine fazladan bir bardak koyar, doldurur ve bana doğru kaydırır. Bunu yaparken, adam bana kısa bir baş selamı verir. Knox'un bana kibarca siktirip gitmemi, onu rahatsız etmememi ve onu rahat bırakmamı söylemesinin eşdeğeri.

"Teşekkürler." Çenemi eğip yoluma devam ediyorum.

Tabağımı mutfağa bıraktıktan sonra sodayı alıp dışarı çıkınca, kalabalığı ve gürültülü müziği geride bırakarak rahatlamış hissediyorum. Şu anda ihtiyacım olan tek şey temiz hava. Belki de bu gece beni rahatsız eden şey budur? Kalabalık bir oda genellikle beni hiç rahatsız etmez, ama her şeyin bir ilki vardır, sanırım.

Dışarı çıktığımda gece havası duyularımı keskinleştiriyor.

Sonbahar gelmiş, güneş Peak'in arkasında kaybolduğunda sıcaklık hızla düşüyor. Bahçe alanında açık hava masalarında insanlar oturuyor ve avluda başlarının üzerinde çapraz çapraz ampul dizileri asılı. Özel yapım şık bir şömine, dışarıda gece havasının yeterince konforlu olmasını sağlıyor. Ceketimi giyip, gece havasının ve her kapı açıldığında içeri süzülen yumuşak bas seslerinin tadını çıkaran küçük gruplara bakışlarımı gezdiriyorum.

Görünüşe göre Chaos ortadan kaybolmuş. Onu tanıyorsam, büyük olasılıkla çoktan geceye karışmıştır. Ya da

daha büyük olasılıkla, arka tarafta bir yerlerde seks arkadaşlarından biriyle saklanıyor.

Eğer aleti ilgileniyorsa, hiçbir daveti geri çevirmez.

Burnumdan uzun bir nefes vererek, şimdilik bu tempoda devam etmenin benim için daha iyi olacağını düşündüm. Bir süre burada takılıp, sonra da dağdaki boş evime ve soğuk yatağıma dönüp dönmeyeceğime karar vereceğim.

Yanan ateşin yönüne doğru yürüdüm ve bahçenin çevresini çevreleyen duvarın kenarına oturdum. Üstüne geniş bir ahşap ray yerleştirilmişti, böylece oturma yeri olarak da kullanılabilirdi. Yerleşirken, bardağı kalçamın yanına koyup telefonumu çıkardım.

Beni buraya sürükledin, sonra da ortadan kayboldun mu?

Eğer birinin ağzından sikini çıkarıp gerçekten takılmak istersen, ben bahçedeyim.

Aksi takdirde, yakında gideceğimden eminim.

Orada duran diğer tüm bildirimleri kaydırıp, hepsini okunmamış olarak bırakmak çok kolay. En iyi zamanlarda bile onun saçmalıklarına tahammülüm yok, özellikle de şu anda. Ayak bileklerimi çaprazlayarak, Instagram'da biraz gezinirim. Sage'in en son profesyonel tur etkinliğinden paylaştığı bir klibi izlerken, birinin yanımda durduğunu hissederim.

Telefonumdan gözlerimi kaldırdığımda, karşımdaki yüzü tanımıyorum, ama yirmili yaşların başında olmalı.

Kısa kesilmiş siyah saçları ve çilleri olan adam, bir metre kadar uzakta durmuş, utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Merhaba... şey... sen Kayce Wilder'sın, değil mi?" Neredeyse özür diler gibi görünüyor.

"Evet, benim." Ben de gülümsedim ve telefonumu ceketimin cebine koydum. Elimi uzattım ve adama kısa bir

el sıkıştım. Rodeo topluluğu, Devil's Peak Çiftliği ve Beau için yaptığım patika sürüşü işleri sayesinde, daha önce düzgün bir şekilde tanışmamış olsak bile, insanların beni tanınması veya hakkımda bilgi sahibi olması oldukça kolay.

Gözleri biraz parladı ve az önce sıkıştığım elini hızla ensesinin arkasına sürüp, bunu yaparken bir adım daha yaklaştı.

"Son etkinlikte seni binicilik yaparken gördüm." Sözleri ağzından dökülüyor.

"Orada gerçekten çok iyiydin."

"Teşekkürler." Yüzümü buruşturarak başımı hafifçe salladım.

"Ama... gördüğün gibi, kazanmak için yeterli değildi."

"Benim oturduğum yerden, bunu hak ettiğini düşündüm."

Sözlerini söyleme şekli, dikkatimi çeken bir samimiyet içeriyor. Aniden, boynumun yan tarafında daha güçlü bir çarpma hissederek, bu adamın bana, geçmişte sadece kızlarla konuşurken fark ettiğim türden keskin bir ifadeyle baktığını fark ediyorum.

Kahretsin. Bu ince farkındalık, beyin hücrelerimi minik bilye gibi dağıttı. Daha önce erkeklere *bu* tür bir farkındalıkla bakmamıştım ve şu anda, bu benim çok hızlı öğrenmem gereken yepyeni bir dans gibi geliyor.

Teorik olarak, böyle bir erkeği çekici bulur muyum? Onun gibi temiz kesimli bir havası olan taşralı erkeklerden hoşlanıyor muyum? Düzgün beyaz bir gömlek ve soluk renkli kot

pantolon. Boyu benimle yaklaşık aynı ama çok daha zayıf, neredeyse sırık gibi. Kahretsin. Hiç bilmiyorum. Bu benim için o kadar yeni bir şey ki, hala beceriksizce durumu anlamaya çalışıyorum. *Erkeklerle* karşı yeni keşfettiğim, oldukça kafa karıştırıcı ilginin ne yönde olduğunu hala anlamaya çalışıyorum.

Düşüncelerimi toparlamak için burnumu çekip sodamdan bir yudum alıyorum. Flört olarak kabul edilebilecek bir alana girmeye cesaret edebilir miyim? Bu konuşmanın nereye varacağını ona bırakmalı mıyım?

Tanrım, Chaos'un alaycı davranışlarla ve

oynama oyunlarını birçok kez yakından gördüm. Bu roket bilimi değil ki. Sadece adamla sohbet etmem gerekiyor. Öyleyse neden sözlerim ağzıma gelmeden önce kendi kendilerine takılıp kalıyor gibi hissediyorum?

"Üzgünüm. Bu biraz sapıkça geldi." O gülüyor, gergin bir kahkaha benim garip sessizliğimi dolduruyor. "Yemin ederim, normalde birinin yanına gidip birdenbire böyle şeyler söylemem."

Bu sözleri dudaklarımı hafifçe yukarı doğru kıvrırdı. Tamam, en azından şaka yapıyor, bu konuda biraz sevimli davranıyor.

"Hayır, sorun değil. Bütün gün rodeo hakkında konuşabilirim." Artık çok terli olan avuç içlerimi uyluklarımın üzerinde ovuşturuyorum. Bu adamın ilgilendiğini düşünmesini isteyip istemediğimden hala emin değilim. Şu anda, böyle normal bir durumda, memnuniyetle oturup çiftçilik ve vahşi atlar hakkında sohbet eder ve genel olarak saçma sapan konuşurum. Hiç düşünmeden yaparım, çünkü bir erkeğin başka bir şeyle ilgilenebileceğini hiç düşünmedim.

Daha fazlasını arayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Belki de arzuyu kovalayan ve fiziksel çekiciliği keşfeden bir geceye yol açan türden bir sohbet.

Ama içimde bir şey beni rahatsız ediyor, bir uyarı sesi hemen kendini duyuruyor. Bu adama umut vermemem gerektiğini aniden net bir şekilde anlıyorum. En önemlisi, onunla dostça bir sohbetten daha fazlasını isteyip istemediğimden emin olmadığım bir anda.

Kahretsin. *Kahretsin*. Bu, hayal ettiğimden çok daha zor.

"Hiç yarışmaya katıldın mı?" diye soruyorum. Ayağa kalkıp ateşe yaklaşıyorum, ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor. Bu da beni eğilip yığılmış odunlardan birini kaldırmaya yönlendiriyor.

"Hayatta olmaz. Senin yaptığını yapamazdım." Yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Sen bunu çok kolaymış gibi gösterme yeteneğine sahipsin... Oysa biz sıradan ölümlüler bunun hiç de kolay olmadığını biliyoruz."

Omuzlarımı silkiyorum, odunu ateşe atıyorum, sonra bir tane daha alıyorum. "Sanırım pratikle geliyor."

Cebinde bir şey aradığını duyuyorum. "Dostum, çok mütevazısın... Pratik, tabii, ama buna bir de inanılmaz yetenek ekle."

Çömeldiğimde, adamın gözlerinin üzerimde olduğunu kesin olarak hissediyorum. Ona bakmadığım sırada, onun kesinlikle, şüphesiz beni süzdüğünü bilmek, ensem arkasını kızartıyor. Bu durumda ne yapacağımı tam olarak bilemeden oyalanırken alevler yükseliyor ve ağzım birazdan fazla kuruyor.

"Teşekkürler..." Şömineye bir odun daha ekledikten sonra yavaşça doğruluyorum.

Henüz tam olarak dönmemişim ki, gözümün ucuyla onu görüyorum. İki elini ağzına götürerek, bir tıklama sesinin ardından sigarasını yakarken turuncu bir alev parlıyor.

Paketi ve çakmağı cebine koyarken uzun bir nefes çekiyor. Dudakları filtreyi kavrayıp kıvrılırken, o keskin bakışlar benim bakışlarımla yeniden buluşuyor. Gözlerine kadar uzanan çarpık bir gülümseme, orada umut dolu katmanlar yazıyor. Bir kilometre öteden bile anlayabileceğim bir alt metin.

Gece geç saatlerde, berbat kararlar vermeden önce birçok kızla paylaştığım türden bir ifade. Dudaklarının köşesinde beliren, "*Ne düşünüyorsun?*" diye soran bir soru.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ağzımı açarken, omzumdan arkamdan bir itme hissettim. Müreккеple kaplı bir el uzandı. Adamın ağzından parlayan sigara çekilirken ağzım açık kaldı.

Ardından ağır bir bot, sigarayı toprağa ezmek için üzerine basar.

Bölüm 8

Lanet olası Tessa Diaz beni bu gece gelmem için ikna etti. Ben pes edip gelmeyi kabul edene kadar ısrar etti.

Kafamda, sabah yapılması gerekenlerin sonsuz bir listesi var, bu yüzden en fazla bir içki içmek için buradayım. Uykulu ve kafam bulanık bir şekilde yataktan kalkmak yok, kalıcı bir akşamdan kalma ve ağız kuruluğu ile uğraşmak yok. Çiftliği yönetmek söz konusu olduğunda bu seçenekler masada yok.

Bu gece kapıdan içeri girmeden önce bile gergindim.

Nedenini tam olarak belirleyemedim, ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok. Bu gece buraya gelmek en azından yararlı bir oyalama olabilir. Kovboy ülkesinde başka bir küçük kasaba barı. Sayısız diğerleri gibi, geceleri boşa harcadığım yerlerden biri.

Tessa'nın *hayatı hakkında* konuşup onu başımdan savmak için yeterince zaman harcadıktan sonra, ya da başka bir şey, onun yorgun düşmeye başladığını görebiliyorum. Yorgunluk yüzünü gerginleştiriyor, sosyal enerjisi tükenirken enerjisi de düşüyor. Bu, evde yatakta kıvrılmak isteyen birinin bakışı. Bu yüzden izin isteyip dışarı çıkmaya karar veriyorum

dışarı çıkmaya karar verdim. Kayce ve arkadaşlarıyla o masada kalma riskini göze alamazdım, çünkü Tessa her an Oscar'a dönüp ona haber verebilir ve onlar da geceyi orada bitirebilirdi.

Böylece, votka kokteylinin üzerinden bana göz kırpan bu ateşli kızıl saçlı kızla baş başa kaldım. Oldukça eğlenceli ve benim hakkımda temel bilgiler dışında çok fazla şey bilmekle ilgilenmiyor gibi görünüyor. Adım gibi, ama onun da bunu çok umursadığını sanmıyorum.

"Sadece iki gün daha burada kalacağım." Kaşlarını kaldırırken, boynundaki zinciri oynatıyor.

"Öyle mi, kızıl?" Bir yudum bira içiyorum. Bu gece hala tek bir içkiyle idare ediyorum, bu yüzden de ortalıkta takılmakla pek ilgilenmiyorum. Geçmişte, biraz daha içki içseydim bunu yapabilirdim, ama artık bu tür şeylerle uğraşmak istemiyorum.

Binlerce kez, binlerce farklı şekilde kendisine söylenmiş olduğundan emin olduğum bu lakabı duyunca bana alaycı bir şekilde güldü. Kimin umurunda? Bu iş pek ilgimi çekmiyor, ama sanırım sadece anlamsız bir ilişki olabilir. Planladığım, ya da en azından düşündüğüm, biraz stres atma fırsatı.

""Barda takılmadığınız zamanlarda bu civarda ne yaparsınız?" Dili alt dudağının şişkinliğini yaladı. En azından bahçenin diğer tarafındaki bazı arkadaşları gibi sarhoş gibi görünmüyordu. Yüksek sesle, tiz kahkahalar atmaya devam ediyorlardı ve onunla birlikte olan kızlardan biri neredeyse üç kez taburesinden düşecekti.

"Bilmek ister misin?" Ben gülümserim ve başımızın üzerindeki asılı ışıkların parıltısında gözlerinin parladığını izlerim. O güzel ve kendinden emin. Konuştukça anladığım kadarıyla, kesinlikle kendinden emin. Sanırım

bu kızın *Crimson Ridge kovboy* deneyimini tam anlamıyla yaşamak istediğini tahmin ediyorum, bu yüzden bana doğru yürüyüp cesurca sohbeti başlattığını düşünüyorum.

O da bir şey cevapladı ama ben duyamadım. Tam o anda gözlerimi kaldırdım ve altın saçlı çocuğun dışarı çıktığını gördüm. Kahretsin, buraya gelmemin tek nedeni ondan kaçmaktı. Etrafına baktı ama neyse ki bu tarafa bakmadı ve doğrudan ateşin yanına doğru yürüdü.

Karşımdaki kız konuşmaya devam ediyor, arkadaşının doğum günü nedeniyle buraya geldiğini söylüyor, ama benim dikkatim, açıklayamadığım bir şekilde ona çekilmeye devam ediyor. Onun orada olduğunu bilmek bile çenemin yanındaki kasları titretmeye yetiyor. Kayce oturur ve hemen telefonuna dalar, tabii ki öyle yapar.

Ekranı kaydırıp mesaj yazıyor, elindeki ekrana tamamen odaklanmış durumda, ta ki genç bir delikanlı dikkatini çekmek için neredeyse kucağına tırmanana kadar.

Tanrım. Bu aptalın başından beri bacağına sürtünmeye başlamasını izlemek acı verici.

"... Yani, işaretleri doğru okuyorsam, buradan çıkmakla falan ilgileniyor musun?" Kız, uzun saçlarını bir omzunun üzerinden çekip, saç tellerini döndürmek için uzanırken, kolu benimkine değiyor.

Bu, dikkatimi onun kalın kirpiklerine geri çeker. Bana umutla göz kırpar, küstahlığında küstahça bir ısıltı vardır.

Neredeyse boşalmış şişeyi daha sıkı kavradım. Son yudumu içip, onun tatmin etmek istediği o kaşıntıyı gidermeyi kabul etmem iki saniye sürerdi. Kolumu omzuna dolayıp, kulağına müstehcen bir şeyler fısıldayıp, aceleyle kamyonetime doğru çıkıp giderdim — mükemmel playboy kovboy rolünü oynardım. Neredeyse bu senaryoya göre gelişen olayların bir versiyonu

sayısız kez yaşanmıştı. Yıllar boyunca çok fazla anlamsız lanet olası ilişki yaşamıştım.

Yine de, Kayce'nin ayağa kalkması, bakışlarımı bir saniye için ondan uzaklaştırdı. Ateşe birkaç odun attığını gördüm, sonra yanındaki pislik ellerini kupa yaparken o da dikleşti. Belirgin bir kıvılcım çaktı, ardından alevin titremesi onun yüzünün alt yarısını aydınlattı.

Kaşlarım çatıldı ve dişlerimi gıcırdattım. Ne salak herif.

Bir saniye içinde harekete geçiyorum, bira şişemi boş bir masaya atıp, kararlı adımlarla mesafeyi kapatıyorum. Kayce'yi omuzumla itip yolumdan çekmesini umursamıyorum bile. Orada durup hiçbir şey yapmadan ve hiçbir şey söylemeden duran lanet olası bir aptal. Yeni yakılmış sigarayı o pisliğin ağzından çekip alıyorum ve hırlayarak topuğumla ezip söndürüyorum.

Bu sıksa, alnında sivilceler olan, kovboy olmak isteyen salak, bana kaşlarını çatıyor. Ağzı açık, yere bakıyor, sonra tekrar benim somurtkan yüzüme bakıyor.

"Ne oluyor lan?"

Bu sıksa görünümlü pisliği itmemek için yumruklarımı sıkarken, homurdanmam sert ve güçlü çıkar. "Astımı var, seni beyinsiz pislik."

Burnundan duman çıkaran alaycı bir kahkaha atar. "Ben nereden bileyim? Kimsin sen, babası mı?"

Tanrım. Burası onun çenesini kırıp tutuklanacağım bir yer değil. Ama onu kanlı bir burun ve morarmış gözlerle göndermek için can atıyorum.

Ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine sokarak onları güvenli bir şekilde saklıyorum — onun preppy, kolalı gömleğinin önünü yumruklamak ve ona kafa atmak için uzanmamak için — ve sesimi ölçülü tutarak ona yaklaşıyorum. "Bütün sümüklü suratlı arkadaşlarının önünde kıcını tekmelememi mi istiyorsun, ha?" Dudaklarım kıvrılıyor.

Kaşları havaya kalkar, Kayce'ye bir bakış atar, sonra tekrar bana döner. İki elini de kaldırır, başını sallar ve geri adım atar. "Dostum. Sakin ol. *Psikopat*." Adam uzaklaşırken, sessiz bir mırıldanma duyulur.

Kayce'nin ölümcül bakışları kafatasımı deliyor. "Senin sorunun ne *lan*?" diye bağıyor.

"Açıkça, senin sorunun." Ona doğru dönerek, onu yakından incelerken çenem titrer. Çenesinde hafif bir sakal izi vardır, ama o hala aynı taze yüzlü altın çocuktur.

Kapüşonlu sweatshirt, ceket ve kot pantolonuyla orada duran çocuk, sanki bir fotoğraf çekiminden çıkmış gibi görünüyor.

Bu çok sinir bozucu çünkü dudakları kızarmış, elmacık kemikleri keskin ve saçları hafif kıvrımlı. Masum gibi davranıyor.

Sanki nereye giderse gitsin, böyle pisliklerin peşinden koşacağını bilmiyormuş gibi.

Karizması, yakışıklılığı ve yeteneği umurunda değilmiş gibi davranıyor. Hiçbirini umursamıyor. Her şeyi eline verilmişken hayatını hepsini tuvalete atarak geçirdi.

"Beni tanıyormuşsun gibi mi davranıyorsun? Hayatım hakkında *bir şey* bildiğini mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor, aramızda sessiz bir tehdit sallıyor. O büyük mavi gözleri, kimse duyamayacak kadar yakın olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakınıyor.

Onu baştan aşağı süzerim, üst dudağım küçümsemeye kıvrılır.

"Ne zaman istersen teşekkür edebilirsin. Kendine bile bakamadığını biliyorum... açıkça... eğer etrafında dolaştığın adamlar bu kadar ezikse. Yüzüne duman üflemlerine izin veriyorsun, Tanrım, sandığımdan daha aptalsın."

Parmaklarını sarı saçlarına geçirip köklerinden çeker. "Tanrım. İnanılmazsın. Günü kurtarmak için aceleyle koştuğunu mu hayal ediyorsun, ne?"

Soğuk bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Senin aptal kıcını kurtarmak mı? Hayır.

Senin için yapmadım, kar tanesi." Alaycı bir şekilde güldüm. Bu çocuk

her zaman her şeyin onun etrafında dönmesi gerektiğini düşünmüştür.

Her zaman ona ilgi göstermemi ve onu hayatımda önemli biriymiş gibi davranmamı isterdi.

O ve annesi ise tam tersiydi. Onlar benim için sadece başımın belasıydılar. İhtiyacım olmayan sürekli bir baş ağrısıydılar.

Ortaya çıkıp etrafta dolaşarak ne kadar sorun yarattıklarının farkında değiller.

Kayce kollarını kavuşturur, çenesinin yanındaki kasları gerilir. "Buraya çok hızlı koşmaya hazır gibi görünüyordun." Aptalca mavi gözleri, üzerimizde asılı ışıkların yumuşak parıltısıyla daha canlı bir turkuaz rengi alır. "Görünüşe göre randevun, böyle bir performanstan sonra kalmaya hazır değildi."

Başımı bir yana eğerek, onun *varlığından* başka gerçek bir nedeni olmayan, ona karşı sürekli öfkelenme hissi yeniden kabardı. "Dediğim gibi, bunu senin için yapmadım. Bunu *kendim için* yaptım, böylece bu saatte seni bir tıp merkezine sürüklemek zorunda kalmayayım." Bir adım yaklaşıyorum. "Çünkü sen iyi kararlar alamayacak kadar eziksin." Dilimi şaklatarak, buna tepki olarak gözlerinin kısılmasını, göğsünün daha hızlı inip kalkmasını izledim.

"Kendini beğenmişlik yapma. Sen dünyadaki son insan olsan bile yardımını istemezdim." Sözleri tükürürcesine söyler.

"Ayıkken bile doğru bir seçim yapamıyorsun. Hiçbir şeyin değiştiğini sanmıyorum. Sanki başkalarının senin için işleri halletmesine güvenmeden bir günü bile geçirebilecekmışsin gibi."

Yüzü sertleşir. "Siktir git. Pislik."

Aramızda gerginlik havada asılı kalır, ateş çatırdayarak ve patlayarak anlık sessizliği doldurur.

"Git evine, Wilder." Geri çekilirken, ona başımı sallayarak uzaklaşmaya hazırlanırım. "Tabii bir sonraki yarışmada sonuncu olmak hedefindeysen, o zaman burada kalıp ciğerlerini dumanla doldurmaya devam et. Eminim Chaos bir sonraki podyumda gülmekten kırılacaktır."

Bu adamla ya da bu konuşmayla daha fazla uğraşamam. Her şeyi yine mahvedecek ve hayatını mahvettiğinde kesinlikle umursamayacağım.

Onun aptal, somurtkan ifadesinden ve zayıf bahanelerinden uzaklaşarak, sarhoş kızların hala aynı köşede oturduğunu görüyorum. Kızıl saçlı kız, arkadaşlarının arasında bana bakıyor.

Durmadan oraya doğru büyük adımlarla yürüdüm ve yaklaştıkça, gözleri takdirle vücudumu yukarıdan aşağıya doğru süzdü.

"Hey, sen." Gruba ulaştığımda dudaklarını büküyor ve sandalyesinin arkasına yaslanmak için dönüyor.

Kadınısı kıkırdama sesleri ve bir arkadaşının hıçkırıkları duyulur. Gözlerindeki donuk bakış ve kendi ritmine göre sallanmasından, muhtemelen doğum günü kızdır.

"Sunset Skies Çiftliği'nde özel tur isteyen kovboy olduğun söylentisini duydum." Bir eliyle masaya yaslanarak, gitmeye hazır olduğunu belirten bir bakışla bana bakıyor, tek yapmam gereken bir kelime söylemek.

"Olabilir." Başımı bir yana eğiyorum.

"Eminim karanlık çöktükten sonra keşfedilecek en iyi yerleri biliyorsundur."

Eğilip, ağzım kulağının kabuğuna değecek kadar yaklaştım. "Sana bir içki ısmarlayayım ve önce arkadaşlarından biraz uzaklaşalım, *olur mu?*" diye fısıldadım.

Vücudu hafifçe titrer ve çenesini eğerek onaylayan bir ses çıkarır.

Bir saniye daha orada kalarak, bakışlarım bir an önce bulunduğum yere geri döner. Hemen, gözlerim Kayce'nin gözleriyle buluşur. Telefonunda yazmaktan başını kaldırır ve dikkatinin benden, koltuğundan kalkarken alev rengi saçlı kıza kaydığını görürüm.

Siktir. Onu kızdırmak bu kadar tatmin edici olmamalı, ama öyle. Elimini onun beline koyarak bara girdiğimde, bunu hissediyorum.

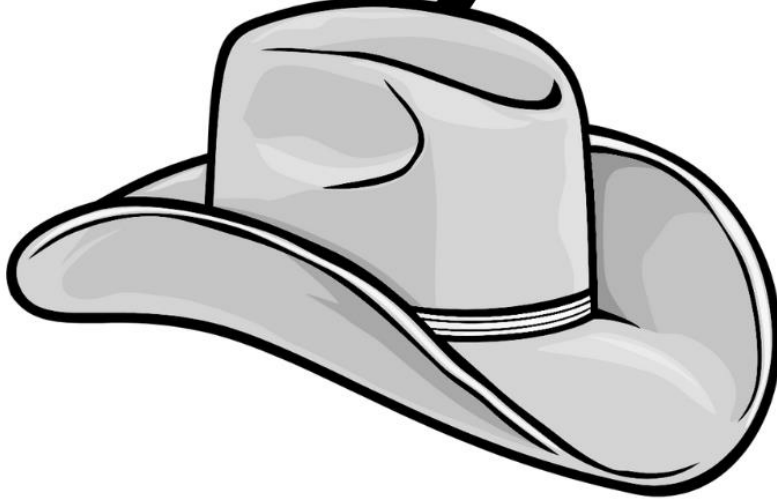
Onun geniş gözleri kafamın arkasına delici bir şekilde bakıyor.

Omzumun üzerinden dönüp ona göz kırptım. Ve kara kalpli tatminim için, çekiciliği ile göz kamaştıran altın çocuk tamamen altüst olmuştu.

Karşılığında parlak mavi gözler yerine, fırtına bulutu gibi bir bakışla karşılaşıyorum.

Kayce

Bölüm 9

Bugün berbat bir gün oldu.

Sığırları kontrol etmek ve yem vermek için padoklarına indiğimde yarısı dışarıdaydı. Son sığırları toplayıp, güvenli olduklarından emin olduktan ve kırık çit direğini tamir ettikten sonra sabrım neredeyse tükenmişti.

Bugün hava çok soğuk. Devil's Peak'ten esen bıçak gibi rüzgar, açıkta kalan her yeri kesiyor. Kemiklerinizi ağrıtan ve en küçük işleri yapmak için bile sürekli mücadele etmekten yorulan, dondurucu bir rüzgar.

Atların bakımını bitirip, hepsinin beslendiğinden, ısındığından ve yataklarına yatırıldığından emin olduğumda, midem guruldamaya başladı ve yüksek sesle şikayet etmeye başladı. Kalın bulutlar gelip, günün çok daha geç saatlerindeymişiz gibi hissettiriyor, ama ben her şeyden bıktım artık.

Ancak, burada hiçbir şey asla *bitmez*.

Hala evdeki odun stoğunu yenilemem, çıra kesmem ve gece kullanacağım odunları değiştirmek için daha fazla odun kesmem gerekiyor.

Burada çok gerekli ve kaçınılmaz bir işi yaparken, bedenim fiziksel olarak bitkin düşse de, zihnim sürekli dün geceye dönüyor.

Belki de kafamın içindeki bu ek rahatsızlık, ne kadar sinirli olduğumu gösteren kaba bir kum tanesi gibidir. Bütün günün bana karşı komplo kurulmuş gibi hissettirmesi şaşırtıcı değil.

Balta her sallandığında ve metal başlığın altında odun parçaları sıkıcı bir ses çıkararak parçalandığında, barda yaşanan olaylar durmaksızın tekrar tekrar gözümün önüne geliyor.

Lanet Raine. Onun tarafından sarsılmaya ve tamamen altüst edilmeye alışkınım, ama The Loaded Hog'da karşılaştığımızda tüylerim diken diken oldu. Kendini beğenmiş bir pislik olduğu için canı cehenneme. Bu adam böyle bir numara yapmaya ne hakla cüret ediyor? Yanımıza gelip konuşmamızı bölüyor, sonra da müdahale etmekten başka seçeneği *yokmuş* gibi davranıyor.

Ne tür bir pislik böyle davranır? Yanımda sigara yaktığı için konuştuğum adamı parçalamaya hazır gibi görünüyordu. Tabii ki, yüzüme duman üfleyen biriyle takılmayacaktım. Aptal değilim. Ama hayatım boyunca pasif içiciliğin etkisinden kaçmak zorunda kalmadım.

Daha da kötüsü, istesem de istemesem de sürekli aklıma takılıp dikkatimi çeken şey... vücudumun ona yakın olduğunda verdiği tepki.

Aptalca, önemsiz bir şey. Kaçamadığım tüm bu ayrıntıları sürekli kataloglamaktan nefret ediyorum. Dün gece karanlıkta çiftliğe dönerken, konuşurken sakalının altındaki adem elmasının hareketini sürekli tekrar tekrar düşündüm. Sağ elindeki harita gibi belirgin damarları ve sol elindeki

sağ elindeki taçlı kafatası ve diğer elindeki vintage tarzı gül gibi belirgin damarları görmeye devam ettim.

Onun dövmelelerini düşünmek, son zamanlarda Sunset Skies Çiftliği'nde yardım ederken onunla karşılaştığım anları hatırlamama neden oluyor. Çalışırken kollarını sıvadığında ön kollarını fark etmek gibi saçma alışkanlıklar geliştirdim. Dizginleri tutarken ve atların boynuna avucunu gezdirirken o kaslı kasların gerilme şekli.

Tanrım. Beklenmedik bir şekilde birbirimizi tekrar görmek yeterince kötüydü, ama şimdi yatakta yatmış, tavana bakarak, gecenin yarısını ona takılıp kalmış düşüncelerle geçiriyorum. Daha da kötüsü, onun o kızı tutup uzaklaşmasını gördüğüm an... geçmişte hoşlandığım bir kız benimle değil de başka biriyle eve gittiğinde hissettiğim duyguyla aynıydı.

Ancak bu durumda, o rastgele kızıl saçlı kız umurumda bile değildi.

Neden böyle hissediyorum ki, kıskançlık bir yana...

Üvey kardeşim güzel, bekar kızlarla konuşurken görmek neden beni rahatsız ediyor? Şüphesiz benim de konuşmam gereken kadınlar. Hog'da eğlenmek için bulunan, geçmişteki halimin seve seve eğlendireceği türden bir grup. Rodeo şakaları hakkında dedikodu yapıp, kolayca gülümsemeyen bir grup.

Tanrım, bu adamı kafamdan atamıyorum ve daha da kötüsü, erkek cinsiyetine karşı yeni filizlenen ilgim, aramızdaki bu garip düşmanlıkla iç içe geçiyor.

Raine'in şu anda zihnimde bu kadar yer kaplaması için hiçbir geçerli neden yok.

Uzun süredir birbirimizin hayatında olmadığımız için, birbirimizden daha iyi değiliz.

Belki de buradayken Layla'nın veteriner malzemelerini karıştırıp, atlara verilen güçte bir sakinleştirici bulmam gerekir,

böylece düzgün bir uyku çekebileyim.

Bütün gece uyanık kalmanın da işime yaramadığından eminim.

Evin içindeki ve dışındaki odun stoğunu yenilediğimde, neredeyse bitkin düşmüş durumdayım. Gece yarısı ziyafeti arayan bir rakun gibi derin dondurucuyu didik didik aradığımda, yaklaşık üç kişiye yetecek, şu anda mide zarımı kemiren şeytanı tatmin edecek kadar yiyecek bir şey buluyorum. Şüphesiz babamın yaptığı bir tür güveç olacaktır. Sıkıcıdır ama et ve patates içerir ve sabahın erken saatlerinden beri dondurucu soğukta dışarıda olan bir çiftçiyi beslemek için mükemmeldir.

Mikrodalgaya atıp çözdürdükten sonra, şerifin ofisiyle en son hava durumu tahminlerini kontrol etmek için radyoya kısa bir süre bağlanıyorum. Bütün gün kulaklarımı çınlatan o lanet rüzgara rağmen hava hala yeterince açık.

Erken bir kar yağışı nedeniyle beklenmedik bir şekilde burada mahsur kalacak değilim.

Salondaki ateşin yeniden yandığından emin olduktan sonra, kısa bir duş almak için kendimi zorla kaldırıyorum. Sıcak su ve buharın altında durup saatlerce ısınmak çok cazip geliyor. Ama midem, banyo fayanslarında yankılanacak kadar yüksek sesle protesto ediyor ve yemek yemem ve yatağa girmem gerektiğini hatırlatıyor. Belki de bu sırayla değil.

Yarın aynı şeyleri tekrar yapmak için şafak vakti kalkmadan önce.

Yorgunluktan bitkin olsam da, sikimin şu anda yarı dik durmasının nedenini düşünmeyi reddediyorum.

O pisliğin dikleşmesine kesinlikle gerek yok. Hızlıca kurulandıktan sonra, bir çift eşofman ve bir tişört giyiyorum ve mutfaktan gelen ağız sulandıran lezzetli koku burnuma çarpıyor.

Bu, her şeyden çok karnımı doyurmak için bir yarış gibiydi. Akşam yemeğimi ve birkaç ekmek ruloyu, telefonumla birlikte alıp şömineye doğru gittim. Şöminenin tabanını çevreleyen geniş beton bir raf vardı, üzerine oturup rahatça vakit geçirmek için mükemmeldi, üstelik kıcınızı ateşe atmadan.

Yerleşirken, telefonumu dizimin üzerine koyup, bir elimde kaseyi, diğer elimde kaşığı tutarak, bir lokma bir lokma yiyorum. Babam huysuz, pislik bir dağ kovboyu rolünü mükemmel bir şekilde oynuyor olabilir, ama adam hemen hemen her şeyde olağanüstü derecede iyidir. Sanırım hayatı böyle geçmiştir. Burada büyümüş, neredeyse tamamen teknolojiden uzak bir hayat sürmüş, çoğunlukla teknolojiden uzak durmuş

, her zaman yetenekli olmayı öğrenmiştir. Her şeyi kendi başına yaparken nasıl geçineceğini bulmak. Buna, arazisinde yetiştirdiği sığırlardan satmadığı her şeyin yanı sıra, yabancı hayvan avlamak da dahildir. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o da fena bir aşçı değildir.

Yaşlı adam dondurucusunu dolu tutmayı sever.

Yırtık ekmek parçalarını kullanarak sosu silip süpürürken, geri döndüğünde ve yaz boyunca hazırlayıp dondurduğu yemeklerin yerine benim beceriksiz çabalarımın kaldığını fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi düşünerek kendi kendime gülümsüyorum.

Onu orada durmuş, burnunun köprüsünü tutarak inleyen halini şimdiden hayal edebiliyorum.

Ellerimdeki kırıntıları silkeledikten sonra, telefonumda sohbetimize bakıyorum. O dünyanın öbür ucunda olabilir, ama Montana'da benim için gece, onun için sabahın erken saatleri ve Colton Wilder hakkında bir şey biliyorsam, Layla ile seyahat etmeyi ne kadar severse sevsin, bu adam çiftlikten uzakta pek iyi uyuyamıyor.

O kızı kendi hayatından daha çok sevdiği için onunla yurtdışına gitmeyi kabul ediyor, ama bu onu rahatlık alanının çok ötesine itiyor.

Bu yüzden, ona hızlıca bir mesaj attığımda mesajımı hemen okuduğunu görünce hiç şaşırmadım.

Yemeklerin berbat.

Derin dondurucuya doldurmakta ısrar ettiğin o berbat güveçlerden birini daha zorla yedim.

YAŞLI ADAM:

Komik adam.

Her şey yolunda mı?

İyi. Bu sabah birkaç düve gezintiye çıkmaya karar verdi, ama çok uzağa gitmediler.

Siktir. Yine aynı kapı mıydı?

Evet. Geçen seferkiyle aynı.

Ama direği tamir ettim.

Bunu tek başına halletmek zorunda kaldığın için üzgünüm.

Endişelenme.

Halledemeyeceğim bir şey yok.

Ekstra yardım almama gerek olmadığına emin misin?

Bu sözleri duyar duymaz göğsüm sıkıştı. Babamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Onun benim yetersiz olduğumu düşünmesine ya da bir kıta ötedeki babamın benim tek başıma başa çıkıp çıkamadığımı merak etmesine izin veremem. O, henüz bir gençken tek başına yıllarca bunu başarmışken. Onun hiç ebeveyni olmadı. Tek sahip olduğu, kendisine gönderildiği, kötü kalpli, şiddet uygulayan bir büyükbabaydı. Kendini feda ettikten, bu kadar uzun süre burada izole kalarak kendini cezalandırdıktan sonra, iyi bir şeye layık.

Hayır, ihtiyar. Endişelenecek bir şey yok.

Eğer ev işlerinde yardıma ihtiyacın olursa, mutlaka söyle.

Bir iki gün sürebilir, ama bir çözüm bulabiliriz.

İhtiyacım olmayan şey, gece yarısı bir telefonla senin hastanede olduğunu ya da benzeri bir şey olduğunu öğrenmek, çünkü ukala davranıp hayatını tehlikeye attın.

İçimden gülmekten kendimi alamıyorum. Rodeo kariyerimi düşününce, babamın benim Devil's Peak'te tek başıma yaralanmamdan daha çok endişelenmesi ironik.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, yazarken noktaları zıplarken görüyorum. Her zamanki gibi çok uzun sürüyor. Ama teknoloji düşmanı babamın cep telefonu kullanmayı bilmesi bile küçük bir mucize sayılır. Adam daha kırklı yaşlarında ama çoğunlukla bu dağda bir keşiş gibi yaşamış. Cep telefonu çekmediği için öğrenmeye gerek görmemiş.

Ta ki Layla gelene kadar. Bunu hayatımın en tuhaf anlarından biri olarak sayın. Babama, kız arkadaşını bulabilmesi için telefon ve sosyal medyayı kullanmayı öğretmek... benim eski kız arkadaşımı. Evet. Bu tam bir twilight zone tarzı bir durumdu.

Rodeo hazırlıkların iyi gidiyor mu? Antrenman yapmak için yeterince zaman bulabiliyor musun?

Evet, baba. Her şey yolunda.

Yarın Rhodes Çiftliği'nde antrenman var.

Güzel. Hava tahmini hala ılıman görünüyor.

Bu beni kahkahalara boğdu, ses odada yankılanırken ateş yüksek sesle patlıyor, sanki benim neşemle aynı ritimde çıtırdamış gibi. Tabii ki, bu pislik İrlanda'da, boş zamanlarını çiftliğin kar durumunu kontrol ederek geçiriyor.

Tanrım. Montana'dan kovboyu çıkar, ama yine de her zaman diliminde kontrol delisi olmaya devam ediyorsun, ha?

Uyanmadan önce raporları kontrol edip sana durumun değişmek üzere olduğunu erken haber verirsem bana teşekkür edersin.

Ve sen de bu konuda kendini beğenmiş bir pislik olacaksın.

Teşekkürler. Kontrol ettiğin için minnettarım.

Eğitimde nasıl gittiğini bana haber ver.

Tabii. Söylerim.

Burada her şey yolunda, söz veriyorum. Yarın görüşürüz.

Bölüm 10

Beau Heartford'un patron olarak en önemli özelliği, işleri ciddiye alması ve hızlı hareket etmesidir. Tessa'ya, çiftliğe gelen ziyaretçi sayısının artması nedeniyle daha fazla at getirilmesi gerektiğini söylediğim anda, o uzaktan planlar yapmaya başlamıştı bile.

Bu yüzden bugün Rhodes Çiftliği'ne gidip ahıra eklemek üzere birkaç yeni kısırak almam talimatını aldım. Bu atların buraya alışması biraz zaman alacak ve diğer atların hiyerarşisine nasıl uyum sağlayacaklarını görmem gerekecek. Yeni insanlara, seslere ve alışık olmadıkları ortama nasıl tepki vereceklerini de gözlemlemem gerekecek. Bunları yapmadan, misafirleri bu atlara bindirmeyi düşünmeye bile başlayamayız.

Ama Lucas Rhodes'un bildiği bir Şey varsa, o da atlardır.

Adam, on yıllardır çiftliğini ve sürüsünü yönetiyor.

Bu ikisinin bu iş için mükemmel mizaçta olduğuna inanıyorsa, onun ne dediğini bildiğine güveniyorum.

Ahıra yaklaşırken, arenanın yakınında sıralanmış birçok araç görüyorum. Yerel rodeo yarışmacıları bugün antrenman yapıyor olmalı. Kamyonetim ve römorkum sarsıntılı bir şekilde durduğunda, Kayce'in muhtemelen burada olduğunu anlıyorum.

Bunu düşünür düşünmez, sanki onun varlığını çağırılmışım gibi, artık çok tanıdık olan tozlu siyah kamyonetini ve plakalarını gördüm.

Bu adam, bu kasabada gittiğim her yerde karşımıza çıkıyor. Lanet olası bir dağın tepesinde yaşıyıp çalıştığını düşünürsek, benim gittiğim her yerde olma konusunda lanet olası bir yeteneği var.

Direksiyon simidini kavrayan parmaklarım beyazlıyor.

Geçen hafta sonu The Loaded Hog'da olanlar tam bir felaketti.

Kayce'nin aptalca kararları ve sorumluluk almaya ilgisizliği ile uğraşmak zorunda kaldım. Tanrım, sanki ön koltuğumda, çamurla kaplı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, kolu askıda, ağlayan küçük bir çocuk oturuyormuş gibi hissettim.

O kadar ki, kızla birlikte içeri girip bir bahane uydurarak, ona eğlenebileceği başka bir kovboy buldum. O da pek umursamadı. O pislik, benim onu bırakıp eve gitmeye karar verdiğim anlaşılnca, sanki lanet bir kemer kazanmış gibi göğsünü şişirdi.

Kamyonetimden indiğimde, at römorkunun arkasını düzenlemekle meşgul oldum, almaya geldiğim ikisini korkutabilecek gevşek veya yerinde olmayan bir Şey olmadığından emin olmak için.

Her Şeyi kontrol edip iki kez kontrol ederken, arenadan gelen bir gürültü duydum. Birisi antrenman için şutun içinden fırlamıştı ve diğerleri onu parmaklıklardan tezahüratlarla destekliyorlardı.

Şapkamı düzeltip rampadan aşağı inerken, kamyonet sürücüsü dışarıda olan kişiyi almak için yanımdan geçiyor. İşlerini sorunsuz bir şekilde yapıyorlar ve sürücüyü emniyete alıyorlar. Onu görüyorum; gösterişli gülümsemesi ve dağınık kumral saçları onu hemen ele veriyor. Chaos Hayes toprağa atlıyor ve hala eyerde olan adamla birkaç kelime konuşuyor, sonra sürüş sırasında şapkası uçtuğu yere doğru koşuyor.

Şapkasını başına geri takarken, korkuluğa doğru yürür ve diğerlerine katılır. Küçük bir grup,

bir sonraki binicinin serbest bırakılmaya hazırlanmasını izliyor.

Göğsümde, lastik bantın sonuna kadar gerilmesi gibi bir sıkışma hissediyorum. Gergin bir nefes tutma.

Çünkü sıradaki kişinin kim olduğunu görmek zorunda değilim, ama yine de bu römorkun arkasında durduğum yerden kıpırdayamıyorum. Bakışlarım, sadece öne eğilmiş bir şapka ve aşağıya doğru çekilmiş bir çene gördüğüm şutun üzerine çevrilir. Kişisel deneyimlerimden bu rutini biliyorum. Sanki o atın üzerinde oturan benimmişim gibi parmak uçlarımda karıncalanma hissediyorum, beni attan düşürmeye hazırlanan hayvanın ısını ve nefesini hissederken, tutuşumu tekrar tekrar sıkıyorum. Her şey kapıdan dışarı fırladığında, zihnim boşalmaması ve duyularımınla uzuvlarımla bağlantımı kaybetmemek için derin nefes alıyorum.

Şutun arkasında asılı duran ekip orada, başları eğik, hep birlikte sinyali bekliyorlar. Her birinin yapması gereken bir işi var. Her biri, at ve binicinin güvenliğini sağlamak için bir ekip olarak çalışıyor. Bu sadece bir antrenman olabilir, ama sanki dolu bir arena ve ödül parası söz konusuymuş gibi bu koşuları prova ediyorlar.

Sekiz saniye boyunca hayatını cehenneme çevirmeye hazır olan vahşi atın sırtındaki adamın güvenliğinden bahsetmeye gerek bile yok.

Buradan bile, yoğunluk ve konsantrasyon içgüdüsel olarak hissediliyor. Herkes beklenti içinde nefesini tutuyor.

Krem rengi şapka hızlıca selam veriyor.

Kapı açılır ve tek gereken, bronc'un mükemmel zamanlamalı bir atlayışıdır... İkisi de şutun dışına uçar. Kayce topuklarıyla mükemmel bir şekilde işaretler ve bir elini başının üzerine kaldırarak geriye yaslanır. Diğer eli, atın omuzlarının hemen üzerindeki ipi sarar. Göz açıp kapayıncaya kadar, arenanın ortasına ulaşırlar.

Sıradan bir izleyiciye bu, bulanık bir görüntü gibi görünür. Uçan toynaklar, sallanan çorapların kenarları,

binicinin vücudu imkansız gibi görünen bir şekilde sarsılır.

Ama ben, sanki kendim de arenanın ortasında duruyormuşum gibi, atın her kasılmasını, her nefes alıp verişini ve her hareketini hissediyorum.

Kayce'in vücudu, atının hareketlerini önceden tahmin etmekle, atın sırtından düşmemek için yeterince güçlü kalmak arasında mükemmel bir denge kuruyor. Yüksekte tuttuğu kolu dengeli ve rahat görünüyor. Bronc ile mükemmel bir ritim içinde. Atıyla bağ kurmak için her zaman sahip olduğu doğal yetenek, her sıçrama ve hareketle ön plana çıkıyor, ama artık onda bir olgunluk da var. İlk başta bunun ne olduğunu anlayamıyorum. Binme bitti ve sona

erdi — o sekiz saniye birkaç hızlı kalp atışında geçti. Ama pick-up binicisi yaklaşırken, tanımlamaya çalıştığım fark ortaya çıktı.

O daha güçlü. Son yarışmamızda hatırladığımdan daha belirgin bir vücudu var. Vücuduna çok yakışıyor ve daha kontrollü, daha rahat ve kendinden emin görünmesini sağlıyor, sanki zaferi çoktan garantilemiş gibi.

Pickup sürücüsünün atının sırtından atladığında, elini kaldırıp saçlarını okşuyor ve bu hareket sırtının şeklini ortaya çıkarıyor. Gömleği gerginleşiyor ve omuzlarının eskisine göre daha geniş olduğunu, ince kaslarının düzgün kalçalarına doğru incelendiğini ortaya koyuyor.

Şapkasını yerden almak için koşarak gider ve eğildiğinde kıcını görürüm. Dikleşirken hissedirim... karnımın derinliklerinde sıcak ve sıkı bir şey kıvrılır.

Oh, hayır, olamaz.

Gözlerimi, kot pantolon ve çizmeler içindeki üvey kardeşimin kıcından hemen kaçırıyorum.

lanet olası bir hain çünkü benim o tür bir alana sürüklendiğim falan yok.

Onun formunu izliyordum.

Onun sürüşünü not alıyordum, böylece bir dahaki görüşmemizde iyileştirmesi gereken detaylar hakkında ona azar atabilecektim.

Yeteneğini geliştirmek için çaba sarf ediyor mu, yoksa hala gençken olduğu gibi boş boş dolaşıyor mu diye bakıyordum.

Hepsi bu.

Kafamı sallayıp ahıra doğru yürüdüm. Lucas Rhodes o atları koşum takımıyla hazırlasa iyi olur, çünkü buradan bir an önce gitmek istiyorum, arkamda bir toz bulutu bırakarak ve kim bilir beni ele geçiren şey neydi.

"Nasıl görünüyorlar?"

Beau'nun sesi kulağımda yankılanıyor, ben de gece için atları son kez kontrol ediyorum. Saat çok geç ve ben yorgunum, ama onun yeni kısırakların nasıl uyum sağladığını duymak istediğini biliyorum.

"Mutlular, bol bol yiyorlar ve çok rahatlar. Düşes bile onları onayladı. Çitlerin arkasından iyice kokladı ve yeni arkadaşlar edinmekten hiç rahatsızlık duymuyor gibi görünüyordu."

O gülüyor. "Onun erkek arkadaşıyla arkadaş olmaya çalışmadıkları sürece, onları tolere edecektir."

Pepper'ın ahırının kapısına yaslanarak kendime gülümsemeden edemiyorum. O da dikkatlice ceketimin kolunu incelemek için yanıma geliyor.

"Haklısın. Ama onların buraya uyum sağlayacağından eminim. Önümüzdeki hafta onlarla biraz daha fazla zaman geçirmeyi planlıyorum, ikisinden de dikkat etmemiz gereken özellikler var mı diye bakacağım

dikkat etmemiz gereken özellikleri olup olmadığını görmek için onlarla biraz daha fazla zaman geçirmeyi planlıyorum ve herkes birbirine daha fazla alışana kadar onları komşu otlakta gezdireceğim."

"İyi fikir, Raine. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Tamam." Pepper'a uzattığım avucumun üzerinde yumuşak burnunu gezdirme şansı veriyorum. Burun kıvrıyor, ardından ekstra ödül olmadığını fark edince nemli bir iç çekiş geliyor.

"Seni alıkoymayacağım, sadece durumunu kontrol etmek istedim. Ama sana bu gecelik bu kadar demeliyim. Saat geç oldu ve arka planda atların homurdandığını duyabiliyorum." Beau boğazını temizledi. "Tabii Tessa'yı üstüne salmamı istemiyorsan..."

Gülümserim. "Hayır, bana en iyisini bildiğini söylemekten başka bir şey yapmayacak hamile bir kadının öfkesinden uzak duracağım."

"Çabuk öğrenmişsin."

"O çok ısrarcıdır."

"Kız kardeşim kesinlikle öyledir." Arka planda boğuk bir ses duyuyorum. "Tamam, kapatmam lazım. Evine git yat, dostum. Ahırda kıvrılmış uyuduğunu görmek istemem."

"Tabii ki."

Veda edip telefonu kapatıyoruz, bu da benim oradan kıcımlı kaldırmam için bir işaret. Çok uzağa gitmem gerekmiyor. Ana kapıdan sağa dönünce, daireme çıkan merdivenler ahırın yanından geçiyor.

Dışarısı tamamen karanlık, sadece dağların üzerinde dolgun ve altın rengi bir şekilde asılı duran dolunayın ışığı görünüyor. Ana binaya doğru, birkaç misafir kabininden ışık sızıyor, ancak bu geç saatte çoğu karanlık.

Etraf huzurlu, henüz dökülmemiş sonbahar yaprakları arasında hafif bir esinti hissediliyor. Ancak, görünüşte idil bir kır manzarası, damarlarımda hala titreyen gerginliği yatıştırmaya yetmiyor.

Bugün erken saatlerde hissettiğim garip rahatsızlığı atlatamamış olmaktan nefret ediyorum. Bu istenmeyen, kalıcı ve gizlenen tedirginlikten nefret ediyorum.

Belki de hafta sonu Hog'daki o kızla yatmalıydım. Açıkçası, tüm bu bastırılmış öfke beni etkiliyor çünkü hiç olmadığı kadar gerginim ve çiftlikte tam bir gün çalıştıktan sonra bile sakinleşemiyorum.

Daireme girdiğimde içim karardı, gri ve simsiyah tonlar, sadece pencerelerden içeri sızan ay ışığıyla aydınlanıyordu. Şafak sökene kadar burada sadece dinlenmek için kalacağım için, burayı ısıtmaya zahmet edecek miyim, onu bile bilmiyorum.

Birkaç ışığı açıp ceketimi ve botlarımı çıkarıyorum, sonra şapkamı kapının yanındaki kancaya asıyorum.

Yatak odama geçerken, gömleğimi çıkarmaya başladım ve duşa ulaştığımda, buruşuk flanel gömleği yere attım. Atlarla uğraşmakla geçen uzun bir günün ardından, tüm kiri ve huzursuz düşünceleri lavaboya akıtmaya hazırdım.

Düşün ısınması bir dakika sürüyor ve beklerken buhar yavaşça görünür hale geliyor. Kemerimi çözüp kot pantolonumu çıkarmaya başlarken aynada yansımamı görüyorum. Soğuk aya uluyan bir kurtun siyah ve gri görüntüsü göğüs kaslarımın üzerinde duruyor, köprücük kemiğimi ve omuz kaslarımın önünü kaplayan dönen bulut oluşumlarıyla çevrili. O mürekkebin, sigara yanıklarından kaynaklanan çukurları nasıl gizlediğini sadece ben biliyorum.

Bir daha benimle böyle uğraşamayacağını fark etmeden önce bana yaptığı son yanıklar.

Kot pantolonumu çıkararak suyun altına giriyorum ve neredeyse bütün gün kulaklarımın hizasında olan omuzlarım nihayet gevşiyor. Sıcaklık cildimi kaplıyor, vücudumdan aşağı sakin ve rahat bir çizgi halinde akıyor, saçlarımı ıslatarak ensemeye yapıyor.

İki elimle yüzümü ovuştururken, yakında kesmem gereken uzayan sakalları keşfettim.

Aksi takdirde, bir gün uyanıp kendimi dağ adamı sakalıyla bulacağım.

Su damlaları karnımın üzerinden akıyor ve sabunluk uzanırken aşağıya bakıp küfrediyorum. Lanet olası sikim sertleşiyor ve dikkatimi çekmeye çalışıyor. Sanki gergin olduğumu ve içimde biriken tüm bu gerginliği atmak için acil bir rahatlamaya ihtiyacım olduğunu biliyor gibi.

Tanrım. Buna boyun eğmek istemiyorum, ama aynı zamanda başka seçeneğim de yok. Bu durumu hemen halletmezsem, sabaha kadar kendi gözümü oyacağım galiba.

Tiksinti içinde sessizce dişlerimi sıkıyorum, bugünkü zihinsel gerginliğimin bir kısmının - aslında Crimson Ridge'e geldiğimden beri yaşadığım gerginliğin büyük bir kısmının- belli bir sarışın, altın saçlı aptal çocuktan kaynaklandığını kabul etmeyi reddediyorum.

Sabunu göğsüme ve karnıma sürerken, avucumun daha da aşağıya kayması kaçınılmaz.

Bir elimi duvara vurarak çenemi indiriyorum ve gözlerimin önünde, sanki bir işaret almışçasına tüm vücudum şişiyor.

Penisim dolu ve sert, ben daha elimi bile koymadan dışarı çıkıntı yapıyor. Ve penisin gövdesini yumruğumla kavradığım anda, rahatlamamanın titremesi doğrudan ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Sertçe sıkıyorum, kökünden ucuna kadar çekiyorum, çenemi o kadar kuvvetli sıkıyorum ki, çatlama sesi duyma tehlikesi var.

Bu lanet olası bir şaka. Dayanamadığım bir adam yüzünden rastgele ereksiyonlar yaşamam ve aniden mastürbasyon yapma dürtüsü duymam gerekmiyor. Bu yoğun hayal kırıklığının penisime şişkin ve taş gibi sert olma nedeni vermesi bana mantıklı gelmiyor. Bana bakarken, dünyanın en uygunsuz ereksiyonu parmaklarımın altında kalınlaşıyor.

Kendimi hızlı ve sert bir şekilde okşarken, bunu uzatacak havada değilim. Beni etkileyen bu saçma sapan azgınlık her neyse, tek bir şey düşünüyorum, mümkün olduğunca çabuk halletmem gerekiyor.

Yoğun zevk karnımın derinliklerinde birikirken göz kapaklarım ağırlaşıyor. Daha önce hissettiğim aynı sıcak, kıvrımlı his, bütün gün o noktada asılı kalan his, canlanıyor. Tamamen istenmeyen. Tamamen davetsiz.

Yumruğumun her hareketiyle, omurgamın tabanındaki baskı daha da sıkılaşıyor. Karın kaslarım geriliyor ve testislerim karıncalanıyor.

"*Siktir git.*" diye bağıryorum. Kelimeler, su akıntısına doğru tıslayarak, tükürülerek çıkıyor.

Ve bu dünyadaki en berbat şey, çünkü bana hızlı ve sert bir şekilde gelen seli durduramıyorum. Vuruşlarımı yavaşlatamıyorum. Her çekiş ve sıkışmada görüntü daha da netleşiyor. Mavi gözler parlıyor, bana bakıyor.

Kızarmış dudaklar aralık kalmış, itaatkar bir şekilde bekliyor. Güçlü bir el kısa saç tellerini tararken, sikim o sıcak ağza batıyor ve ben *inliyorum*. Dizlerinin üzerinde benim için duran figürü sıkıca tutan benim elim. Benim dövmelerim ve parmaklarım, benim emrimle karşılık olarak gelen yumuşak, erkeksi zevk iniltisini duyana kadar o sarı saçları çekmek için kıvrılıyor.

Onlar her santimi alırlar ve ben onları kullanmak için orada tuttuğumda zevkle inlerler. Kalçalarım ileri geri giderken, o istekli ağzı sikerim ve bu tam bir mutluluktur.

"Unnghhh. Siktir. "

Tekrar tekrar şiddetle küfrederek, sikim patlar, duş duvarına şeritler atar, yumruğumu spermle kaplar. Sikimin kör edici gücü, nabzı atıp tekmelemesi beni şaşırtır. Lanet olasıca hak ettiğinden daha uzun süren, zonklayan, acı verici bir boşalma.

Nefes nefese kalmış, kalbim göğüs kafesime çarparak atıyor.

Ve bundan nefret ediyorum.

O görüntülerle boşaldığım, diğer erkeklerin anılarını bugünkü gerçekliğimle karıştırdığım için aptal beynime çok kızgınım. Takılıp kalabileceğim geçmişteki birçok ilişki var. Tanrım, avucumda tuttuğum bir avuç poker düzlüğünde kızıl saç ve yumuşak dudaklar bile işimi görürdü. Onun teklifini kabul edip kamyonetimin arkasında bana oral seks yapmasını isteseydim, bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmek için fazla hayal gücü gerekmezdi.

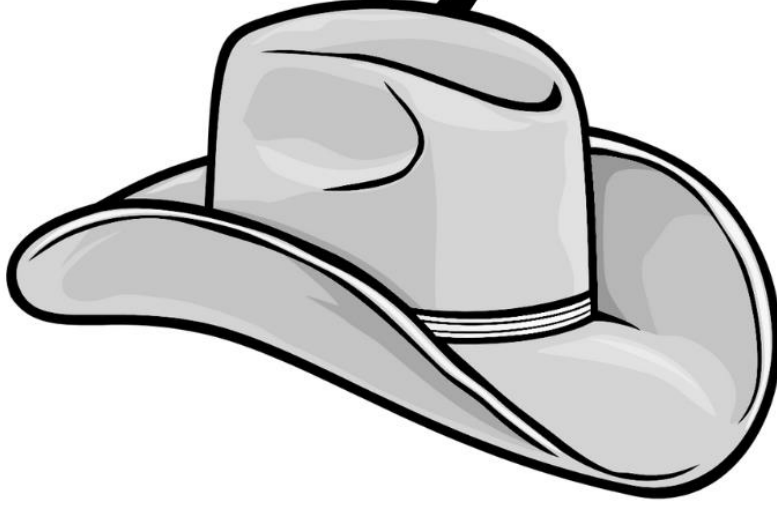
Bu detayların nasıl ve neden zihnime girdiğini anlamaya hiç ilgi duymuyorum. Daha önce sarışın ve mavi gözlü erkeklerle birlikte oldum. Elbette, bir noktada, benden daha genç bir erkek bana ağzını almam için yalvardı. Bir yerlerde, benzer özelliklere sahip bir katalog olan biri vardı.

Rastgele, karışık bir anı. Hepsi bu kadar.

Daha fazlası değil.

Kayce

Bölüm 11

On dakika sonra bugünkü yarışma mekanına varacağız. Burası bizim rodeo devremizin bir parçası ve Chaos ve benim gibi kişiler için, seyahat için çok fazla zaman ve para harcamadan katılabileceğimiz en iyi fırsatlardan biri.

Rodeoya ilk başladığınızda, en önemli derslerinizi bütçe planlama gibi sıkıcı şeyler şeklinde alacağınızı kimse söylemez. Harcamalarınızı nasıl yöneteceğinizi öğrenmek, özellikle de ilk günlerde - hangi ekipmanları satın almak yerine ödünç alacağınızı, hangi temel ekipmanlara yatırım yapmanız gerektiğini - ve çalışmaya devam ederken ödül parası kazanma hedefi ile yarışmalara katılmayı nasıl dengeleyeceğinizi öğrenmek.

En tepeye çıkanlar için her şey yolunda ve güzel. Sonunda, her çıkışta hayatınızı değiştirecek paranın sizi beklediği arenaların nadir havasını soluduğunuzda. Ancak bizim gibi kovboylar için gerçek şu ki, sekiz saniyelik bir sürüş sırasında her şeyi riske atıyoruz ve mümkün olduğunca arka arkaya etkinliklere katılmak için elimizden geleni yapıyoruz. Kaçınılmaz olarak artan masrafları önlemenin basit ama etkili bir yolu.

Bu yüzden Chaos ve ben bir aracı paylaşıyor, yakıtı bölüşüyor ve

mümkün olduğunca arkadaşlık edeceğiz. Bu, bunu finansal olarak mümkün kılıyor, oysa tek başına yapıyorsanız, bu yolu izlemek için derin ceplerinizin olması gerekir.

Benim gibi adamların elinde böyle bir imkan kesinlikle yok.

Bu, muhtemelen ilk başladığımda ve Raine'in bunu birlikte yapabileceğimiz bir konumda olduğunu öğrendiğimde daha da fazla canımı yakan nedenlerden biriydi. Aynı etkinliklerde yarışıyor, aynı anda giriş yapıyor, aynı yere gidip geliyorduk.

Yine de, o pislik benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Chaos direksiyona parmaklarıyla vururken dizim titriyor. Bu günlerde birbirimizin rutinlerini içini dışını biliyoruz. Arena'ya bu kadar yaklaştığımızda, odaklanmamız başlıyor. Dakika dakika, kemer düşüncelerimizi ve sözlerimizi daha da sıkılaştırıyor ve sürüş sırasında birkaç saat boyunca saçma sapan konuşmuş olsak da, işler burada ciddileşiyor.

Arkadaş olabiliriz, ama rekabetin şiddetli olduğunu da biliyoruz. Sonuçta, bugün birimiz kazanan olarak ayrılacak, diğeri ise o kadar şanslı olmayacak.

Bu ikimizi de zorluyor. Profesyonel sporcular, kariyerleri boyunca rakiplerinin onları zorlamasıyla başarılı olduklarını defalarca söylerler. Büyükler, zirveye tırmanmak için geçirdikleri zorluklarla bu hale gelirler. Her adımda *daha iyi* olmam için beni zorlayan onun yanımda olmasına minnettarım.

Telefonum elimde titriyor, onu ters çeviriyorum, Brad'den veya yarışma organizatörlerinden bir mesaj bekliyorum. Ama bu mesaj, şu anda ihtiyacım olan son şey.

Şu anda değil. Lanet olsun. Bir günlüğüne bile kendini tutamaz mıydı?

ANNE:

Kayce, yalvarıyorum. Canım, lütfen, sadece bu son kez.

Sana ulaşmak için her şeyi denedim.

Bu kelimeler ekrana düştüğünde kanım donar. Yıllar önce onun numarasını engellemeliydim, ama onun mesajlarını cevaplamazsam, kim cevaplayacak? Yasal olarak benim ebeveynim olan kadından uzaklaşabilir miyim? Benim kanımdan olan? Hayatımın bu noktasında, ona bakma sorumluluğunun tüm yükünü tek başıma taşıyan kişi ben olsam bile?

O, hiç büyümeyen genç bir anne. Zaman döngüsünde sıkışıp kalmış. On yedi yaşında hamile kaldığından beri hiç olgunlaşmamış biri.

Çenemi sıkıp mesajlarını hemen silmek için parmağımı kaşımak istesem de, ona en kötüsü tekrar başıma gelirse kendimle yaşayabilir miyim?

Chaos'un etkinliğe odaklanmasını bozmak istemediğimden, çenemi kaldırıp pencereden dışarıdaki dünyayı izliyorum. Annem ve onun bağımlılığıyla ilgili on yıllarca süren çocukluk ıstırabımı ona anlatmama gerek yok.

Belki de son zamanlarda olan biten her şey yüzünden, her şey yeniden açılmış gibi hissediyorum, sanki bir yara açılmış ve kanamaya bırakılmış gibi, ama başım dönmeye başlıyor.

Aldığım tüm berbat kararlar, bazıları çaresiz bir zorunluluktan, bazıları ise sorunu daha da kötüleştiren sarhoş bir pislik olmamdan kaynaklanıyordu. Her halükarda, gerçeklik acımasız, buz gibi bir cephe gibi üzerime çöküyor: Annem kendini büyük bir belaya sokmuş. Bir kez daha, sorunlarını çözmek için bana güveniyor.

Tüm o cevapsız aramalar ve mesajlar gelmeye başladığında bunu anladım. İnkâr etsem de, bu gerçek zaten zayıf bacaklarıyla farkındalığıma girmişti. Acı gerçek oradaydı, ama yine de onu görmezden gelmeye çalıştım, çünkü onu en son kurtardığım zamanı düşünmek, en kötü türden bir gemi enkazını

Anıları yeniden yaşamaktansa, onları okyanusun dibinde çöp olarak bırakmayı tercih ederim.

Özellikle bir anı o kadar içgüdüsel ki, kapıyı biraz araladığım anda içime giriyor. Bir anda oraya geri dönüyorum, telefonda o pislğin sesini duyuyorum — onun gibi adamların her an yaşadığı ve soluduğu türden sert ve kalın bir ses.

"Bize borcu var," diyor.

"Evet, annem hiç sorumlu biri olmamıştır. O zaman neden ona borç verdiniz ki?" Ağzımı sıkıca kapatıyorum.

Şu anda numaramı nasıl buldukları en son umurumda olan şey. Şu anda telefonun diğer ucunda, annemin ödeyemeyeceği borçlar biriktirdiğini söyleyen, asla telefon almak istemeyeceğiniz türden bir adam var.

"İnsanların neyi karşılayabileceği ya da karşılayamayacağı bizi pek ilgilendirmiyor."

Evet, bunu o söylemeden de zaten tahmin etmiştim.

"Ne kadar süresi var... size parayı ödemesi için ne kadar süresi var?" Kafamda, Midwest'e dönmem için kaç gün gerekeceğini hesaplamakla meşgulüm. Taşınmak ve onun dramlarından uzak durmak en iyi karar gibi görünüyordu. Yine de, işte buradayım, onun bağımlılığının

faturası şimdi ödeme zamanı geldi. Kesinlikle sosyal bir görüşme ya da dostça bir sohbet olmayan kısa bir konuşma.

"Şöyle söyleyeyim, evlat..." Dişlerinin arasından hava emiyor ve ağzıyla ıslak, şapırdayan bir ses çıkarıyor. "Annen, uzatmayı düşünebileceğimiz herhangi bir hoşgörü süresini çoktan aştı."

Siktir. Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

"Ana caddeye park ettiğin araba çok güzelmiş," diye sözlerini uzatır.

Bu pislik beni tehdit edebileceğini mi sanıyor? Muhtemelen, benim boktan arabama geri dönerken

Belli ki, annem gibi benim de nasıl incitileceğimi çok iyi bildiğini bana göstermek istiyor. Dayak yemek umurumda değil. Vücudum rodeoda cehennemi yaşadı, ama dayanamayacağım şey, onun boktan dairesine girip onu morarmış gözle, ya da daha kötüsüyle bulmak. Bu, kendi kötü seçimlerinden, sürekli yardım almayı reddetmesinden kaynaklansa bile.

"Ne kadar?" diye homurdandım.

"Beş bin."

Midem bir anda ağzıma gelir. Onun istediği sürede bu kadar parayı bulmam imkansız. Biriktirdiklerim ve katılacağım bir sonraki yarışmalarda kazanacağım paralarla bile. Her rodeoda arka arkaya birinci olsam bile, bu kadar parayı bir araya getirmek için yine de zorlanırım.

"Parayı bulacağım. Söz veriyorum. Sadece... onu rahat bırak, dostum."

"Sen iyi bir çocuksun, Kayce Wilder." Telefonda kıkırdar. "Sözümü yedirme bana." Bunun üzerine hat kesilir.

Göğsümün içinde, onun sesinin ne kadar iğrenç olduğunu hatırlayarak kalbim deli gibi çarpıyordu. Yüzü ve adı olmayan bir pislik. O parayı bir gecede elde etmek için söylemek zorunda kaldığım yalanlar beni uyuşturdu, ikiye katlanıp tuvalet klozetine sarıldım. Kısa sürede yeterli parayı elde etmek için eski sevgilimin adına bir finans şirketinden kredi almak için çabaladığım o gün, hayatımın en kötü günlerinden biri olarak hatırlanacak.

O gece dışarı çıktım ve borcumu ödedikten sonra sarhoş oldum. Haftalarca ayık olmadığımдан eminim. Eski kız arkadaşıma bir ezik olmaktan daha fazla zarar veren bir kendini yok etme sarmalı. Bu bana tüm sponsorlarımı kaybetmeme mal oldu. Turdaki yerimi de kaybettim.

Park yerine girdiğimizde, normalde aşırı odaklanmış olurdum. Beynim, etkinlik hazırlıklarına odaklanmış, lazer gibi keskin olmalıydı.

zihnimde olması gereken tek şey, bu an için hazırlık yaparken çok zaman harcadığım görselleştirmelerdi.

En son antrenman günümüzden sonra kafamı toparlamak için yapmam gereken her şey ve zaferin tadını alabileceğim kadar iyi hissettiren bir sürüş.

Yaklaşan zaferim. Hazırlıklarımı son derece titiz bir şekilde yaptım.

Bu saniye, her hücremin bu kadar yoğun ve odaklanmış olması gerekiyor. Lanet kemiklerime sıkıca yerleşmiş olmasını umduğum *his*.

Bunun yerine, acı verici anılarla boğuluyorum. Bağırışlar. Onun ağlamaları. Bir elimde yarısı boş bir votka şişesiyle anneme telefonda bağlamak. Ona kendini toparlamasını söylemek ve eğer yapmazsa, hayatımı mahvetmek için kasıtlı olarak ihmalkar bir ebeveyn olarak yaptığı her şeyi *Colton Wilder*'a bildireceğimi söylemek.

Gözlerimin arkası yanıyor ve onun acıklı hıçkırıklarının yankılarını duyabiliyorum. *Üzgünüm tatlım, aklım başımda değildi. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum.* Ardından inkar geliyor. *Sen kendi annen hakkında yalanlar uyduran pislik bir çocuksun.*

Tek yaptığı ağlamaktı. Mazeret uydurmaktı. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştığımda, sanki bir çocukla tartışıyormuşum gibi oluyordu. Aklını başına toplayacak kadar uzun süre haplardan uzak kalamıyordu. Bir sonraki dozunu almaya odaklanmayan bir karar veremiyordu.

Çoğu zaman, bu lanet ülkedeki doktorların hastalarına seve seve verdikleri hapların etkisiyle kendinden geçmişti. Annem gibi, sonunda hayır deyip temizlenmek için ihtiyaç duydukları yardımı kabul edemeyecek kadar zayıf insanlarla, onlar bu lanet salgını mümkün kılıyorlar.

Son mesajlarını görünce, kendini yine ne tür bir belaya bulaştırdığını düşünerek şimdiden korkmaya başladım. Bu sefer kime yine gök yüksek borçlar biriktirdi? Bu sefer

bu sefer, birdenbire, bu kadar uğraşarak elde ettiğim her şeyi mahvedecek bir telefon alacak mıyım?

Son birkaç yılımı, tüm bunlardan kaçmak için içkiye boğulduktan sonra, o utanç çukurundan çıkmak için harcadım.

Şimdi, kendimi kanıtlamaya çok yaklaştım. İlk kez profesyonel bronk biniciliğini izlediğimden beri kalbimi kaptırdığım rodeo hayallerimi gerçekleştirmeye çok yaklaştım.

Raine'in yarıştığını ilk gördüğüm andan beri.

Lanet olsun.

"... uyan artık, dostum." Chaos omzuma vurur.

Başımı çevirip, Bronco'sunun park edilmiş ve motorunun kapatılmış olduğunu fark ettim. Buradayız. Ve kafamı lanet olası oyuna vermem gerek.

SESSİZ BİR YER BULUP saklanıyorum ve esneme hareketlerimi yapıyorum. Kan dolaşımımı hızlandırmak için koşuya çıktım bile, arenaya girmeden önce bu geç saatte normalde mücadele etmeyeceğim damarlarımda uğultu ve cızırtı yapan bu endişenin bir kısmıyla savaşmaya çalışıyorum.

Numaram henüz çağrılmadı, bu yüzden binmeden önce rutinimi yapmak için hala vaktim var. Kendim için geliştirdiğim ve işe yarıyor gibi görünen bir ritüel. Hepimizin, kendimizi sakinleştirmek ve boğa güreşi alanına girmeden önce ihtiyacımız olan zihniyete odaklanmak için yaptığımız tuhafliklarımız ve batıl inançlarımız var. Bazıları sigara içer, bazıları ise yarışma için özel şapkaları taktıklarından emin olurlar.

Kaos, her seferinde, son saniyede, hiç şaşmadan, içini kusmak için ortadan kaybolur.

Sessizce kasıklarımı çalıştırırken, diz çökmüş pozisyonda esneme yaparken, gözlerim yukarıya doğru kayar.

Kömür rengi şapkasının altından tanıdık siyah saçlar, vahşi ve asi bir şekilde dışarı çıkıyor. Refleks olarak göğsüm sıkışıyor.

Annem ve boktan geçmişimle ilgili tüm anılarım orada gizlenirken, beynim gördüklerimi işlemekte zorlanıyor.

Neden burada? Bu bölümde ne işi var? Tüm yarışmacıların toplandığı, çağrılmaya hazırlandıkları yerde?

Tam da esnemem kesintiye uğradığı, yapmam gereken şeye odaklanamadığım anda, o pislik arkasını döndü.

Koyu renkli gözleri benimkilere dikilir ve kulaklarımda kanın dolaştığını, kalabalığın ve spikerin sesini bastırdığını hafifçe fark ederim. Raine'den dikkatimi alamadan ayağa kalkmaya çalışırım.

Üst dudağındaki kıvrım daha da yukarı çekilir ve bakışları aşağıya inerek chaps'ımı, botlarımı, sonra tekrar gömleğimi ve yeleğimi süzer. Onun burada olmasıyla bu kadar kolay dikkatimin dağılmasına kendime kızıyorum. Tam da yarışmacıların bulunduğu bölümde.

"Neden buradasın lan?" diye bağırdım.

Dişlerini diliyle gezdirir. "O arenada olacağım ve kışını tekmeleyeceğim diye mi endişeleniyorsun?"

"Hayır." Avuç içlerim birdenbire terlemeye başlar. "Yarışmayacağını biliyorum."

"Emin misin?" Benimle parmaklıklar ve kalabalık arasında bakışlarını gezdiriyor.

Siktir git bu adam. "Senin sorunun ne? Beni rahat bırak."

"Memnuniyetle."

"O zaman neden buradasın?" Normalde şu anda yapmam gereken her şey beynimden uçup gitti. Sanki onun en güçlü olduğu, rodeo kralı olduğu zamanlarda onunla yüz yüze gelmişim gibi. Her seferinde yenilmesi gereken kişi oydu.

Bu gerçeği düşünmek, mantıken bunun şu anda gerçekleşmediğini bilsem de, vücudum sanki yıllar öncesine geri dönmüşüz gibi tepki veriyor. Sanki on sekiz yaşındayım ve o kadar çok olmak istediğim

olmak istediğim ve bana botlarının tabanındaki pislik gibi bakan adama bakıyor gibiydim.

"En son baktığımda burası özgür bir ülkeydi." Raine çenesini kaşıyor. "Ama bu konuda tekmelenmiş köpek yavrusu gibi ağladığın için... Tessa'yı Oscar'ın yarışmasını izlemesi için buraya getirdim."

Keskin kayaları yutarak, kelimelerin aklıma gelmediği bir yerde sıkışıp kaldım.

"Şimdi mutlu musun? Emziğini geri tak ve çeneni kapatıp emmeye devam et." Başını sallar. "Omzumda ağlamaya harcadığın enerjinin yarısını biniciliğe harcasaydın..." Dilini şaklatır ve bununla birlikte aniden uzaklaşır. Duygularını tamamlamaya bile tenezzül etmez.

Çünkü benim için önemsizim, kendi üvey kardeşim için önemsizim.

Kimseye ne kadar az değer veriyorum.

Odaklanmam gerektiğini bildiğim halde, beynim bir NASCAR yarış pisti gibi. Düşüncelerim vızıldayarak uçuyor ve birbirleriyle çarpışarak ateşli bir patlamaya dönüşecekmiş gibi.

Biri adımı çağırıyor. Uzuvarım uyuşmuş, onları sallıyorum. Her hareket, uykumda bile yapabileceğim her küçük adım, bilinçli bir karar değil, rutin olarak yapılıyor.

Kafamın yerinde olmadığını belli belirsiz farkındayım. Ama para, borçlar, sabahın üçünde annemin kapısını beyzbol sopalarıyla döven haydutlar... Tüm bunlar beni o vahşi atın sırtına tırmanmaya iten bir çılgınlık yaratıyor.

Chute'da olduğum için etrafımdaki konuşmaları neredeyse hiç duymuyorum. Kızım ata oturuyor, hayvanın üzerinde güçlü dalgalar halinde gerginlik ve beklenti yayılıyor.

Bunu yapmalıyım.

En üst sırayı almam lazım.

Tek bildiğim, kapı açılır açılmaz...

her şey sonsuz ve iğrenç bir şekilde yanlış olacak.

Bölüm 12

Ön kapiya doğru ağır adımlarla ilerlerken, onun tiz sesini duyabiliyorum. Kapı koluna elimi bile koymadan, kesintisiz çığlıkları kulaklarımı kanatıyor.

Nemli gece havasında dışarıda dururken, birkaç derin nefes alıyorum. Artık kafam iyi değil, zihnim açık. Sadece birkaç nefes çekerek gerginliğimi atmıştım ve o zamandan beri saatler geçti. Bu, öğleden sonra birlikte takıldığım diğer neredeyse on dokuz yaşındaki gençlerden çok daha sorumlu bir davranış, çünkü onlar yarın hiçbir şey hatırlamayacak kadar kafaları güzel olacakları tek yönlü bir trene binmişlerdi.

Babam şu anda burada bile değil ve durum çok zor. O pislik, petrol platformundan geri dönmeye zahmet ederse, birkaç hafta daha dönmeyecek. Onu tanıyorsam, ana karaya varır varmaz, yirmi ksur günlük izninde en yakın bara gider ve buraya uçmak yerine boktan bir motelde kalır.

Uzakta kalması hepimiz için gizli bir nimet.

Dairede bir şey çarpıyor ve ben kendimi göreceğim şeye hazırlıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde, karanlık... O kadar karanlık ki, gözlerimin alışması bir saniye sürüyor. Muhtemelen yine elektrik faturasını ödemediği içindir.

"Yardım et bana, Kayce." Annesi ıldırıyor.

Her zaman kafası güzel olduğunda yaptığı gibi çocuğu tehdit ediyor.

"Neredeler lan?"

Koridorda ilerlerken, yükselen sesler mutfaktan geliyor.

"Sana söyledim zaten. Dinlemediğin benim suçum değil." Kendini korumaya çalışmadan karşılık veriyor.

Ağızlı küçük pislik. Üvey kardeşim, kavgaları söz konusu olduğunda sürekli kaderi kışkırtıyor. Sözlü tehditlerini fiziksel sonuçlarla yerine getiren bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor.

Ama bu kadını halledebilirim. Karnı haplarla dolu olsa bile, bana karşı bir şey yapmaya cesaret edemez.

Köşeyi döndüğümde ikisini de lanet olası bir bomba sahasının ortasında buluyorum. Her ekmece ve dolap talan edilmiş, her şey yere dökülmüş.

Dikkatini yavaşça bana çevirirken gözlerinde çılgın, dengesiz bir bakış var. Evet, bu gece kafası yerinde değil.

Kayce'in gözleri kızarmış. Yıpranmış bir tişört ve pijama pantolonu giymiş, kış gelmek üzere olmasına rağmen çıplak ayaklarıyla soğuk muşamba üzerinde sürünüyor. Kayce parmağını yüzüne doğru uzatırken, Kayce yumruklarını yanlarına sıkıştırmış. Kayce'in makyajı berbat durumda. Maskara her yere akmış, gözlerinin etrafında siyah halkalar oluşmuş, ruj da bulaşmış.

geri kalanı ise yanındaki tezgahın üzerinde duran şarap kadehine bulaşmış.

"Yatağına git, Kayce." Ben kaşlarımla atıyorum. Bana baktığında mavi gözleri parlıyor, ama neyse ki benim akıl sağlığım için, kavga etmeden öfkeyle uzaklaşıyor.

"Onları yine çaldı. Bütün paketi. Açılmamış ." Annesi sızlanarak kadehini alır ve o kadar hızlı içer ki

çenesinden damlar.

"Tanrı aşkına, Shawn. Git uyu. Ben bu pisliği temizlerim." Parmaklarımı saçlarımın arasına geçirerek, mutfaktaki felaketi geçici olarak bırakıp koridordan Kayce'nin odasına doğru yürüdüm.

"Ben yapmadım." Ben yatak odasına adımımı atmadan önce çocuk çoktan hırlamaya başlamıştı. Kapıyı arkamdan kapatıp etrafa göz gezdirdim. Burası at posterleri ve benzeri şeylerle dolu. Mantar panoya iğnelenmiş kurdeleler. Kazandığı kupalar şöminenin üzerinde sıralanmış. Yatağının üzerinde, dört ayağı da havada, toz bulutunun üzerinde uçan, at nalı şeklinde kıvrılmış bir rodeo atının posterleri var.

Avuç içimi uzatıp parmaklarımı şıklattım. "Onları senin aldığını biliyorum."

Kırmızı gözleri inatla bana bakarken, kollarını kavuşturmuş yatak kenarında oturuyor.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Küfür etme." Parmaklarımı tekrar şıklattım. Sabırsızlık midemi kemiriyordu. Bekleyemeyeceğim tek bir şey varsa, o da buradan çıkıp tüm bu karmaşadan milyonlarca kilometre uzağa gitmekti. Babamın dünyasının bu cehennem çukuru.

"O sürekli onları satın alıyor." Alt dudağı titriyor, onu tutmaya çalışsa da.

"Evet, peki, bunu kendi başına halletmeye çalışmayı bırakmalısın. Sen bırak, ben hallederim, çünkü sen sürekli her şeyi mahvediyorsun."

"Senin yardımına ihtiyacım yok." Kayce burnunu kıvrarak kokluyor. "Ve küfür etme." Sesimi taklit ediyor.

Bu sefer yeterince sabrım kalmadı ve öfkeyle parmaklarımı iki kez şıklatarak öne doğru adım attım, sonra avucumu tekrar uzattım. Onları burada sakladığını biliyorum.

Kayce ağır ağır yutkunur, sarı saçları beş yüz farklı yöne dağılır, sonra ayağa kalkar ve küçük bir raftan bir kitap alır. Sigara paketi

ve o, kaşlarını çatarak onu bana doğru fırlatır, sonra dönüp kitabı yerine koyar.

"Neden umursuyorsun ki? Benden ayrılmana iki saniye kaldı.

Bizi terk etmekten."

"Aynen öyle." Sigaraları cebime atarım. Her zamanki gibi, diğerleri gibi, bloğun etrafında dolaşıp çöpe atmaya hazırım. "O yüzden, saçmalamayı kes ve akıllı olmayı öğren. Hayatını cehenneme çevirme... herkesin hayatını." Yatak odasının kapısına ulaştığımda eklerim.

"Aptal." Bana orta parmağını gösterir.

"Kar tanesi." Arkamdan kapıyı çarparak kapatırım.

Bir elimle vites koluna vururken, diğer elimle direksiyonu sıkıca kavradım. Neden tam da arenadan uzaklaşmaya başladığım anda bu anı aklıma geldi, hiç bilmiyorum.

Muhtemelen Kayce'nin aptalca somurtkan bakışını ve titrek alt dudağını gördüğüm içindir.

Bu, taşınmadan önce son etkileşimlerimizden biriydi.

O yaşlarda, rodeo turnuvalarında mümkün olduğunca düzenli olarak yarışmaya başlamıştım ve asgari ücretle çalışıyordum. Kaçış planımı çoktan yapmıştım.

Babamın pençesinden nasıl kurtulacağımı kafamda netleştirmiştim. Zaten haftalarca evden uzak kalıyordu, bu yüzden o pislik, ben ergenlik çağına girdiğimde hayatım hakkında pek bir şey bilmiyordu. Benim kendime küçük bir birikim yaptığımı, sonsuza kadar ortadan kaybolmam için yeterli bir güvenlik ağı oluşturduğumu bilmiyordu.

Ezekiel Rainer Senior, eve geldiğinde zamanını doldurmak için içki içmeyi ve sonra da beni dövmeyi sevmesi dışında, kendisine dul olduğunu hatırlatan çocuğa hiç ilgi duymuyordu.

Nihayet ayrılabilceğim noktaya geldiğimde, o her şeyi mahvetmeye karar verdi. Platin sarısı saçlı bir kadın ve çocuğu ortaya çıktı. Babam ve o kadın bir anda evlendiler, iki mutsuz insan bir araya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüler.

. O, iri gözlü oğlunu da yanına alarak eve girdiğinde, onun da öncekiler gibi olduğunu anladım.

Lanet olası akşam yemeklerini pişirecek ve yatağındaki boşluğu dolduracak biri. Ancak bu sefer, bir dizi yabancıyı sırayla değiştirmek yerine, evlenmeye karar verdi. Aptalca, anlaşılmaz bir nedenden dolayı.

Bir gecede, sadece kendime bakmak ve onun kötü ruh halinden kurtulmak için uğraşmaktan, çatımızın altında bakmam gereken iki kişi daha olmaya başladım. O pisliğin neler yapabileceğini bilmiyorlardı — hala yapabileceğini de biliyorum, eğer kendinden daha küçük birini ezmek isterse.

Neyse ki, yeterince uzadım ve yeterince iri oldum ki, on sekiz yaşına basmak üzereyken, fiziksel olarak ondan daha heybetliydim. Onun sallanan yumruğunu yakalayıp çeneme vurma girişimini engellediğim gün, gözlerinde öfkeyi gördüm.

O gün anladı. Artık bana elini süremezdi. Artık dövülecek küçük bir çocuk değildim. Ama bu aynı zamanda, dikkatinin çok kolay bir şekilde o evde, istediği zaman dövebileceği iki kişiye yöneleceği anlamına da geliyordu.

Bu yüzden sıkışıp kalmıştım.

Tam kaçmaya çok yaklaşmışken, birdenbire, topladığım çantaya her baktığımda beni rahatsız eden derin ve çalkantılı bir suçluluk duygusu ortaya çıktı.

Hayatıma devam etmek için cesaretimi toplamam uzun zaman aldı. Özenle hazırladığım planı, ben yokken onların güvende olacağını bildiğim ana kadar yeniden düzenlemek, sürekli yeniden yapılandırmak zorunda kaldım.

O zamandan beri zaman çok hızlı geçti. Rodeo sezonları birbiri ardına geldi, korumak için kendimi tehlikeye attığım çocukla rekabet ettim — ki, şüphesiz, bunu hiç yapmamalıyım. O zamanlar bu beni çok kızdırmıştı. Hepsi

Omuzlarında bir yük ve kafasında kötü anılarla dolu genç bir adamın yakıcı öfkesi.

Tüm o yarışmalarda Kayce'yi görmek, bana feda etmek zorunda kaldığım onca şeyi hatırlatmaktan başka bir şey değildi. Onun, benim onun yaşındayken bana bunu yapmaktan başka bir şey sevmeyen adam tarafından gece yarısı yataktan kaldırılıp dövülmemesi için yaptığım onca şeyi hatırlatmaktan başka bir şey değildi.

Aptalca büyük mavi gözleri ve mükemmel sarı saçlarıyla, bu çocuk her zaman sponsorların hayallerini süsleyen bir figür olmuştur. Rodeonun poster çocuğu, megavatlık gülümsemesi ve gittiği her yerde hemen hemen herkesle arkadaşlık kurma yeteneği ile. Her zaman yakışıklıydı, doğal yeteneği vardı. Bu oyunda hiç çalışmak zorunda kalmadı. Vahşi atlara binmek, bazı insanların doğal olarak yapabildiği türden bir şey. Kayce Wilder söz konusu olduğunda, tek yapması gereken ata bakmaktı, at ona sırlarını anlatırdı.

Geri kalanımız, hayatımız buna bağlıymış gibi, kazandığımız her dolar güvenliğimizin anahtarımız gibi antrenman yapıyorduk.

Kazanmak zorundaydım. O benimle aynı anda arenaya adım attığında, onu yenmek zorundaydım. Çünkü kazanmazsam, o ödül parası olmadan, başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Evet, tabii, bu süreçte ona karşı pislik gibi davrandım. Ben, şiddet uygulayan bir babası olan öfkeli bir adamdım. *Ne kadar klişe.* Tabii ki, hayatımın en kötü zamanlarını hatırlatan herkesi ve her şeyi nefret ediyordum. Kayce'yi görmek, bana o zamanları hatırlatıyor, şimdi bile.

Onun sadece bana doğru nefes almasıyla kanımın kaynamasına neden olmasını mantıklı bir şekilde açıklamak zor.

Bunun mantıklı olmadığını biliyorum.

Ama en azından bugün izlemek için orada kalmıyorum. Tessa'yı arenaya bıraktıktan sonra orada bulunduğum kısa süre içinde onu görmem sadece bir tesadüftü. Onun bir ve bu akşam Oscar ile eve dönecek.

Hamile bir kadın yardım istediğinde, bana kirpiklerini kırıp elime bir kahve tutuşturduğunda, ona hayır diyemezsin.

Çiftlikte yapmam gereken işler var. Crimson Ridge'e dönüp günün atlarını ayırmaktan başka bir planım yok. Sığırları kontrol etmek. Bilirsin, lanet olası işimi yapmak.

Kayce Wilder'ın ne yaptığı kimin umurunda? Benim kesinlikle umurumda değil.

Bölüm 13

Rahat uykumdan ısrarcı bir bip sesi ile uyanıyorum. Ses uzaklardan geliyor. Uzak bir yerden. Aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Bu rahat, rüyasız yerde kalmaya devam edemez miyim?

Burası yumuşak. Hoş bir his.

Her şey genellikle çok *zor*.

Gözlerim yapışmış gibi kapanıyor. Çok yorgunum dostum. Tek istediğim uyumak, uyumak ve sonra biraz daha uyumak.

Ama o lanet olası bip sesi bir tren gibi üzerime geliyor ve giderek daha da yüksek oluyor. Daha da ısrarcı.

Patlayarak, dikkatimi çekmek için tırmalıyor ve kapıyor, bu yüzden başımı çevirip yüzümü yastığa gömüyorum. Alarm saati kurmadım, kesinlikle bu sinir bozucu bok gibi ses çıkaran bir alarm saati kurmadım.

"Bay Wilder? Beni duyuyor musunuz?" Nazik bir erkek sesi geliyor. Yakınılardan. Çok yakın, çünkü neden Devil's Peak'in tepesinde sadece ben, atlar ve sığırlar varken sesler duyuyorum?

Neden burada biri var?

Ben hep yalnızım.

"Bay Wilder." O bedensiz ses tekrar çağırıyor ve bu sefer, isteksizce bir göz kapağımı açıyorum.

Odaklanmak için aşırı çaba sarf etmem gerekiyor. Önümdeki dünya, tüm durumu beni biraz mide bulandırıcı hale getirecek kadar sallanıyor ve dönüyor.

Çıplak tenime yapışan kolalı kumaşın çıkardığı ses, hışırdayan çarşafların sesiyle birleşiyor. Şimdi hızla gözlerimi kırıyorum, beynim neler olup bittiğini anlamaya başlıyor.

Orada yüzen ama *bir türlü* yakalayamadığım anıları kavramaya çalışıyorum.

"Uyandığınıza göre şimdi hayati fonksiyonlarınızı kontrol edeceğiz." Aynı erkek sesi, yatağımın yanından beni sakinleştiriyor.

Sonunda, rüya aleminden çıkıp gerçekliğe düşüyorum.

Benim yatağım değil. Bir hastane yatağı. Lanet olası bir hastanedeyim.

Acı hissetmiyorum, en azından hissedebildiğim kadarıyla. Aslında, kendimi çok *iyi* hissediyorum. Bacaklarım bu kadar ağır ve kafam bu kadar uyuşuk olmasaydı, kalkıp buradan koşarak çıkabilirdim.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bay Wilder?"

Konuşmadan önce ağzımı ıslatmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Sonunda, tanımadığım, ama şimdi kısa siyah saçlı, gözlüklü ve mavi önlüklü bir adam dudaklarıma bir pipet dayayarak su içmemi teşvik ediyor.

Siktir. Bu hayatımda içtiğim en iyi su.

"Teşekkürler," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Ağrınız nasıl?" diyor, yatağımın ayak ucundan bir klipsli tahta alıyor.

Ağrı mı? Vücudumda sadece yapışkan, hoş bir his dolaştığından eminim. Kesinlikle ağrı yok.

Çatlamış dudaklarımı dilimle yaladım.

"Bu iyi," diye dalgın dalgın mırıldanıyor ve çizelgede bir şeyi işaretliyor.

Oh, lanet olsun. Farkında olmadan mı konuşuyorum? "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Gülümser ve gözlüğünü burnunun üstüne iter. "Muhtemelen aldığın ağrı kesicinin etkisidir."

"Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Rahat olduğunu duyduğuma sevindim."

"Ne oldu?" Alnımı ovmaya çalışıyorum, ama elimden bir tüp çıkıyor.

"Acil durum irtibat kişinizin gelmesini bekliyoruz. O zaman tüm detayları konuşabiliriz." Yatağımın yanına asılı olan çantaya bakmak için etrafımda dolaşıyor.

"Hayır, doktor. Bana doğrudan söyleyin." Yatakta kendimi yukarı itmeye çalışmamın bir faydası yok. Sırt üstü yatmış halde sıkışıp kaldım ve aniden, içimdeki pembe, kabarık bulut hissinin kenarlarında bir önsezi dolaşmaya başladı.

"Sen tam bir rodeo hayranısın, değil mi?" Gülümsüyor.

"Sadece... bilmem gerekiyor. Konuyu geçiştirme." Göğsüm sıkışıyor.

"Şey, beyin sarsıntısı ve menisküs yırtığı geçirdin."

"Bütün bu süre boyunca baygın mıydım?"

"Hayır, ama muhtemelen beyin sarsıntısı yüzündendir. Kısa süreli hafızan zarar görmüş olabilir. Kafa travması sonucu, çarpışmadan hemen sonraki olayları hatırlayamamak sık görülen bir durumdur." Klipsli tahtayı tutucusuna geri koyar ve saatine bakar.

Parmaklarım kalçalarımın etrafında toplanmış çarşafı kıvrıyor.

Onun söylediklerine odaklanmaya çalışırken, yarış kıyafetlerimi değil, hastane önlüğünü giydiğimi fark ettim.

"Ayrıca, çarpma sırasında omurganızda herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol etmek istiyoruz ve dizinizdeki şişlik geçtikten sonra takip taramaları yapmamız gerekecek. Bu, yaralanmanın derecesini belirlemenin en iyi yolu olacak ve gelecekteki rehabilitasyon ve iyileşme seçeneklerini değerlendirebileceksiniz."

Eşyalarım nerede? Aniden, bugün erken saatlerdeki tüm o zaman diliminde ne haltlar döndüğünü merak ediyorum. Ne hatırlıyorum? Son hatırladığım şey, esneme hareketlerimi ve sürüş öncesi rutinlerimi yapmaktı.

"... araba kullanmayın, ağır makine kullanmayın, dinlenmeye öncelik verin." Konuşurken parmaklarını sayıyor. "İşe dönmek zor olabilir, bu nedenle aşırı fiziksel olan veya yaralanmaya baskı uygulayan görevlere kademeli veya aşamalı bir yaklaşım öneriyoruz."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu sözler artık boş ve tiz geliyor. Uzaklardan geliyorlar. Bunu duymak istemiyorum. Hiçbir kısmını duymak istemiyorum. Çünkü bu pisliğin söylediği her şey, buz koyup yürüyerek geçecek bir süreden daha uzun bir süre iyileşmem gerekecekmiş gibi geliyor.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

"Dediğim gibi, Bay Wilder. Şu anda sindirilmesi zor bir durum ve acil durum irtibat kişiniz geldiğinde daha ayrıntılı konuşabiliriz. Hemşirelerim bana onların yolda olduklarını bildirdi."

"Kimse yok," diye mırıldanıyorum.

Bu noktada, bu adamın söylediklerinin yarısını bile anlamıyorum. O hoş, rahat, uçarı his buharlaşmış ve şimdi tüm bunların ne anlama geldiğini düşününce deniz tutmuş gibi hissediyorum.

Hastane katının geri kalanından gelen gürültü ve koşuşturma içeri sızıyor ve adam bana ilgisiz bir gülümseme atıyor. Bir hastaya alışılmış, tarafsız bir bakış. Bu hafta karşılaşacağı yüzlerce yüzden biri, şüphesiz. Kaybolmadan önce, ağrı düzeyimi izlemek için yakında geri döneceğini söylüyor.

Bu küçük yatakta yattığım her saniye göğsümdeki baskı gittikçe ağırlaşıyor.

Gözlerimi kapatıp, orada neler olduğunu zihnimde arıyorum. Hatırlamak istiyor muyum?

Yalnız başına bir hastane yatağında bulmamın nedenini hatırlamak istiyor muyum?

Sert bir ses, ıstırabımı kesintiye uğratiyor ve ses tam yanımdan geldiğinde gözlerim birden açılıyor.

"Yıllar önce numaramı silmeni söylemiştim, pislik. Neden hala acil durumlarda aranacak kişi olarak ben varım?"

Bölüm 14

"Neden... neden buradasın?" Kirpiklerim titriyor ve sis hala duyularımı bulanıklaştırıyor. Kafama aldığım darbe ve damarlarımı dolduran bilinmeyen karışım arasında, bugün olan hiçbir şeyi hatırlayamıyorum.

Raine'in sert bakışları odaklanıyor.

O burada.

Neden burada?

"Görünüşe göre, *hala* acil durumlarda aranacak kişi benim. Seni telefonundan silmeni söyledikten sonra bile."

Bu çok kafa karıştırıcı. Neden üvey kardeşim -ki onunla hiçbir bağım yok, onu tanımıyordum bile- bu hastanede duruyor? Yıllardır hayatlarımız tamamen ve tamamen ayırdı. Crimson Ridge'e gelmeden önce, onu en son ne zaman gördüğümü veya onunla ne zaman etkileşimde bulunduğumu hatırlamıyorum, bu gerçek yeterince açıklayıcı.

Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz.

"Bilmiyorum dostum." Konuşmaya ve oturmaya çalışmak beni öksürtüyor. "Burada ağrı kesici olarak verdikleri her şeyi alıyorum. O doktorun bana baktığında

tüm kemiklerim kırılmış gibi baktığına eminim. Sen söyle? Neden seninle iletişime geçtikleri hakkında hiçbir fikrim yok."

Raine kaşlarını çattı ve beni süzdü. Koyu renkli gözleri, yatağın üstünden aşağıya doğru bakarken daraldı ve orada gördüklerini değerlendirdi. Muhtemelen, benim asla yeterince iyi olmadığımı gösteren bu muhteşem örnekte, benim tüm başarısızlıklarımı tek tek listeliyordu.

"Kendine ne yaptın sen?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, oturmaya çalışmaktan vazgeçip başımı ince yastığa daha derin gömüyorum. "Hafızam mahvoldu."

Burnundan derin bir nefes alır. Sonra ceketinin cebinden telefonunu çıkarır. "Birini aramam lazım." Ve tabii ki, Raine Raine olduğu için, hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolur.

Siktir. Bu çok aşağılayıcı. O pisliğin beni en kötü halimle görmesinden daha mükemmel bir ceza olamaz. Eminim bu durumdan büyük zevk alacaktır.

Zihnim şimdi daha hızlı çalışıyor. Hala olanları anlamamı engelleyen bulanık boşlukları doldurmaya ve bir araya getirmeye çalışıyorum. Nasıl oldu da hastanede buldum kendimi? Aniden, babama haber veren oldu mu diye merak ediyorum.

Tanrım. Çıldırarak. Onun işlerini yürütmem gerekiyor... ama o dünyanın öbür ucunda.

Yeni bir doktor geliyor. Bu sefer, boyalı gümüş saçları yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış bir bayan. Modaya uygun, ciddi, bir elinin bilek kemiğinden dövmeleeri görünüyor.

"Merhaba, Bay Wilder." Bana gülümsüyor ve bağlı olduğum monitördeki hayati değerleri kontrol ediyor. "Şu anda nasıl hissediyorsunuz?"

"Daha önce konuşmuş muyduk?" Kaşlarımı çatıyorum, sanki daha önce yatağımın başında nöbet tutmuş gibi bir hisse kapılıyorum.

"Evet, konuştuk." Ellerini beline koyar. "Kafanıza oldukça sert bir darbe almışsınız."

"Bana vahşi atlara bindiğim için aptal olduğumu mu söyleyeceksin?"

Kaşlarını kaldırır. "Bu sorunun cevabını zaten biliyormuşsun gibi görünüyor."

"Eve gidebilir miyim?" Sormakta tereddüt ettim, ama kafam sığırları ve atları düşünmekten bulanıklaşmıştı. Storm'la öğleden sonra onları kontrol etmeye gitmek için plan yapmıştım ve kim bilir saat kaç oldu. O kadar uzun süre baygın kalmış olamam. Raine hala daha önce gördüğüm kıyafetleri giyiyordu.

"Evet, gidebilirsin. Acil durum irtibat kişinin geldiğine göre seni taburcu etmekten memnuniyet duyarım. Ama iyileşmen için en az birkaç hafta geçmesi gerekecek. Beyin sarsıntısı rehabilitasyonu kesin bir bilim değildir. Kişiden kişiye değişir. Menisküs yırtığın da izlenmesi gerekecek. Takip taraması için yerel bir kliniğe gitmen için gerekli bilgileri sana vereceğiz."

Lanet olsun. Bu bir kabus. O konuşurken, bunun gerçekte ne anlama geldiğini kafamda düşünmeye başlıyorum.

Burada seçeneklerim neler?

Babam ve Layla yurtdışında olduğu için, çiftliğin bakımı doğal olarak benim omuzlarıma yüklendi ve ikisi için bunu mahvetsem ne kadar harika olurdu. Hayır, teşekkürler, sırf lanet olası attan düştüm diye ikisini Montana'ya geri çağırarak hiç ilgilenmiyorum.

Chaos mu? O yarışıyor. Sezonun zirvesinde. Arkadaşıma bunu yapamam. Kesinlikle olmaz. Ondan turdaki mevcut konumunu riske atmasını asla istemezdim.

Storm, çiftlikte yardım etmeye alışkındır.

Hatta, Briar ile tanışmadan önce bütün kış boyunca orada kalmıştı. Ama Beau için Sunset Skies Çiftliği'nde yardım etmekle meşguller. At terapisi atlarına bakmak ve Devil's Peak Farriers'ı işletmekten bahsetmiyorum bile.

Tanrım. Yaralanarak her şeyi mahvettiğim hiç bu kadar acı verici bir şekilde ortada olmamıştı.

Basit bir görev olmalıydı: babam yokken onun çiftliğine bakmak. Şimdi ise her şeyi mahvettim. Hepsi de sekiz saniye boyunca lanet olası ata binmeyi başaramadığım için.

"Ah, Bay Wilder'a evde desteğe ihtiyacı olacağını açıklıyordum." Raine geri geldiğinde geniş bir gülümsemeyle elini sıkıyor. "Siz onun kardeşi misiniz?"

"Üvey kardeş." İkimiz de aynı anda dişlerimizi sıkarak söylüyoruz.

"Mükemmel, o zaman sorun yok." Gözünü bile kırpmadı. "Size destek olabilecek birinin yanında kalmanız ya da evde yardım almanız gerekecek."

İkimiz de itiraz etmek için ağızımızı açıp kapatıyoruz, ama doktor devam ediyor. Beyin sarsıntısından kurtulma sürecinden, takip taraması yapılana kadar dizime aşırı yük bindirmekten ve bükme hareketlerinden kaçınmamdan bahsediyor. Raine'e, menisküs yırtığımı değerlendirmek için götürülmem gereken yerel kliniğin iletişim numarasını veriyor.

Bu olamaz.

Araba kullanamazsam, bisiklete binemezsem, benim tüm dünyam biter.

Günlük hayatım, bu aptal küçük hastane yatağında, gözlerimin önünde yanmış bir enkaz haline gelmiş durumda.

"Hemşire odasına uğra, taburcu belgelerini halledecekler." Elimin arkasındaki ipi çıkarıyor ve daha önce fark etmediğim sandalyenin üzerinde duran çantaya başını eğiyor.

"Geldiğinde giydiğin şeyler orada, umarım kardeşin sana bir pantolon getirmeyi unutmamıştır. Düşerken dizini kırmadığından emin olmak için sağlık görevlileri kot pantolonunu kesmek zorunda kaldı." Onun bakışını takip ederek, beni komşu yataktan ayıran perdenin sadece kısmen çekildiğini görüyorum. Zayıf, yaşlı bir kadın, tüpler, geçmiş olsun kartları ve yatağının yanındaki pencerede duran çeşitli doldurulmuş oyuncaklarla çevrili olarak yan odada uyuyor.

"Üvey kardeşim." Mırıldanmam boğuk çıkıyor. O benim kardeşim değil. Beni içten içe nefret eden ve

muhtemelen doktor odadan çıkar çıkmaz seve seve yastığı ağızma tıkacak bir adam.

Raine, benim anlayamadığım mağara adamı gibi bir ses çıkarır ve sonra siyah bir tişört ve açık gri bir eşofman üstünü yatağımın kenarına atar.

Bana bir şeyler söylüyor, ben gülümsüyor ve başımı sallıyorum, ama hiçbir şey anlamıyorum.

Gerçeklik, içimdeki her şeyi tüketen uyuşturan bir dalga gibi. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Yine her şeyi mahvettim... yine.

Dağınık düşüncelerim için şanslıyım ki, Raine kadını koridora kadar takip ediyor. Ne yapacağını Tanrı bilir, ama en azından benim sefil halime gülmek için burada değil. Yavaşça oturup çıplak bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum. Dizim lanet olası bir greyfurt büyüklüğünde, balon gibi şişmiş ve morarmış.

Yumuşak, esnek kumaşı ayağıma geçirmeye çalışırken yüzümü buruşturuyorum ve diğer ayağımı da ayağa geçirene kadar çekiyorum. Ağrım tam olarak dayanılmaz değil... Eminim bu ilaçlar, bunun ne kadar acıttığını hissetmemi engelliyor. Bildiğim tek şey, ayağa kalkmaya çalışırsam o bacağıma hiç yük bindiremeyeceğim.

Yürüyemiyorsam, çiftlikte hiçbir şey yapamam. Lanet olsun, salondan mutfığa bile zar zor gidebileceğim.

Boğazım düğümleniyor, ama bunun için sızlanıp ağlamayacağım. Rodeonun gerçeği bu. Yaralanırsın. Daha önce de düştükten sonra acil servise kaldırılmıştım.

Hepsi oyunun bir parçası ve bu sefer, son düdüğe kadar dayanacak kadar iyi değildim.

Her türlü duyguyu içime atarak robot moduna geçiyorum. Hastane önlüğünü çıkarıp temiz tişörtü giyiyorum. Yumuşak ve üzerinde kalan hafif kokuyu tanımlayamıyorum, ama cildime hoş geliyor.

Parmaklarımla saçlarımı tararken, askeri gri zeminde yansıyan ışığa bakıyorum, birdenbire botlar

önümde durdu. Kafamı kaldırdığımda, Raine bana bir çift koltuk değneği uzatıyordu, yüzünde sert bir ifade vardı.

Beni azarlamasına bile izin vermeden, sadece başımı sallayıp tüm gururumu bir kenara bırakıyorum. Şu anda, çok yorgunum ve hiç olmadığım kadar yenilmiş hissediyorum.

"Aptalca davranma, ama başka seçeneğim yok.

Ben rehabilitasyondayken çiftlikte kalıp fiziksel işleri yapabilir misin? Sana para öderim." Yutkunmak bile bir mücadele.

Şu anda ne kadar acınası bir durumda olduğumu bilirken bunu istemek çok acı verici.

"*Lütfen.*"

Bölüm 15

Bu saçmalık.

Lanet olası aşırı yardımsever patronum Beau Heartford, Kayce'ye yardım etmek için izin almamı öneren ilk kişiydi. Hastaneden onu aradığımda, nerede olduğumu ve neden çiftliğe dönmediğimi açıklamak için zar zor kelimeleri ağzımdan çıkardım ve adam bana *kardeşimle* ilgilenmek için ihtiyacım olan kadar izin almamı söyledi.

Biz kardeş değiliz ve kesinlikle aile de değiliz.

Yine de, Kayce'in neredeyse yürüyemediği için, Devil's Peak'in tepesinde bu çiftliği yönetmek zorunda kaldım. O, tek başına bir acıma partisi gibi, ya koltuk değnekleriyle ya da kırık dizini koruyarak evin içinde topallayarak dolaşıyor, kahraman olmaya çalışıyor ve bunun onu öldürmediğini iddia ediyor.

Storm ve Briar, Sunset Skies'da

—benim olmam gereken yerde. İkisi de benim işimi bir iyilik olarak üstlenmekten son derece memnun görünüyorlar ve Crimson Ridge'deki herkesin yardımseverlik konusunda büyük bir mutlu çember oluşturduğu bir durumda, Kayce'nin takip taraması tarihine kadar en az bir hafta daha burada kalmam gerektiği konusunda hiç endişelenmiyorlar

burada olmam gerektiği konusunda hiç endişelenmiyorlar.

Burada işleri halletmek için ne yapılması gerektiğini öğrenmek çok da zor olmadı. At ve sığır ahırları arasında, burası zaten tek başına yönetilebilecek şekilde kurulmuş. Colton Wilder bu çiftliği on yıllardır tek başına yönetiyor, bu yüzden işler oldukça sorunsuz yürüyor.

Bütün bunların en zor kısmı... onunla bu kadar yakın mesafede olmak zorunda olmak.

Yine kaçınılmaz bir şekilde bir araya gelmemiz beni çok kızdırıyor. O her zaman o evde, ben oradayken her zaman sadece birkaç metre uzakta. Kokusu ve varlığı her zaman hemen köşede, koridorun sonunda uyuduğunu bilmekle birlikte.

Geceleri uykuya dalamadığım gerçeğini inkar edemem, çünkü her ses ve her hareket dikkatimi çekiyor, kulaklarımı diken diken ediyor. Az önce düştü mü? Dizi mi tutmadı? Odadan odaya geçerken yardıma mı ihtiyacı var? Neden saat üçte yataktan kalkıp

Mikrodalgayı mı kullanıyor?

Bu durum sonsuz bir şekilde sinir bozucu, çünkü onun her an nerede olduğunu bu kadar net bir şekilde bilmek istemiyorum.

Çiftlikte geçen uzun bir günün ardından, eve dönüp duş almayı, sıcak bir yemek yemeyi ve sonra yatağa yığılmayı çok isterim. Tek istediğim, misafir odasındaki rahat yatakta huzurlu bir gece geçirmek. Ama tüm bunları yaptıktan sonra, uykunun ucunu bile görmeden yatakta uzanıp kalıyorum.

Sürekli gerginim ve bu çok sinir bozucu.

Buraya geldiğimden beri neredeyse hiç konuşmadık. Çocuk, sanki dünya

Sert bir durum. Bronc'un sırtından düştü ve şimdi oyuna konsantre olamadığı için bedelini ödüyor.

Burada yapılması gereken temel işleri halletmek dışında - atların ve sığırların günlük ihtiyaçlarını karşılamak - birbirimizle karşılaşmamıza gerek yok. En azından kendini işe yarar hale getirmiş ve bazı yemekleri çözmüş, karanlık çöktükten sonra eve döndüğümde ısıtmam için bir şeyler bırakmış.

Burada işler daha aşırı. Hava koşulları kolayca değişebilir. Dağ hayatı, Beau'nun mülkünde çalıştığım yerden daha az affedici. Radyo sisteminden gelen hava durumu güncellemelerine göre günlerimi planlamak için, işimi yapmak için harcadığım kadar zaman harcıyorum.

Cep telefonu hizmetinin olmaması veya internetin sınırlı olması gibi şeyler umurumda bile değil. Bu tür saçmalıklar beni hiç rahatsız etmiyor. Colt, tüm araçlara ve ana binaya takılan telsizler arasında iletişim için sağlam bir ağa sahip. Gerekirse Şerif Hayes'e çağrı yapmak oldukça basit ve yaklaşan kış için hazırlanan bir ekibi var. Bu ekip, dağ yollarını mümkün olduğunca sık geçilebilir tutmak için çalışacak.

Bu mevsimde çok gerçek bir risk, erken kar yağışı olabilir. Crimson Ridge'de bu çok önemli bir sorun olmayabilir, ancak bu rakımda durum tamamen farklı.

Burada kışın ortasında yollar haftalarca kesilebilir. Neyse ki bu kadar uzun süre burada kalmayacağım, çünkü bu dağda mahsur kalıp, yürüyerek veya at sırtında çiftlikten çıkamadan Kayce Wilder'a bakıcılık yapmak istemiyorum.

O zaman bile, hayatınızı kendi ellerinize teslim etmiş olursunuz. Her zaman kaya düşmesi veya ağaçların devrilmesi riski vardır. Bu kasabadaki dağ kurtarma ekipleri, yaptıkları işte eğitimli uzmanlardır ve bunun bir nedeni vardır.

Ben sadece atları ve sığırları bilen bir kovboyum. Kesinlikle yapmamam gereken bir şey, hayatta kalma moduna geçip kar fırtınasında yolumu bulmaya çalışmak.

Siktir et. İnsanlar bu tür arazilerde çok kolay donarak ölürler.

Onun mavi gözlerini gölgeleyen, derin bir acı ile dolu aptal suratına bakmak yerine, kafamı ve ellerimi meşgul tutuyorum. Bu atlar, çiftlik rehberli geziler düzenlerken yaz boyunca çok çalışırlar, sonra sonbahar ve kış boyunca uzun bir tatil yaparlar. Görünüşe göre çoğunlukla Layla tarafından şımartılıp, şımartılırlar.

Buradaki Angus sığır sürüsü küçük. Çoğunlukla dışarıdan yardım almadan idare edilebilecek kadar küçük, ara sıra gerekli olduğunda ekstra yardım alınarak toplama yapılıyor.

Colt, çiftlikten ayrılmadan önce ve sonra tüm bunların gerçekleşmesi için planlarını çoktan yaptı.

Bu yüzden tek yapmam gereken onları gözetlemek, beslenmelerini, sulanmalarını ve sağlıklı olmalarını sağlamak.

Tabii ki, çiftlikte yapılması gereken başka düzenli bakım ve işler de var. Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar bitmek bilmeyen işler beni meşgul ediyor ve bu bana çok uygun.

O evde olmak zorunda kalmaktan kesinlikle daha iyidir.

Bu gece, duşumu yeni bitirdim, aynanın önünde durmuş saçımı ve yüzümü havluyla kuruluyorum. Saat oldukça geç oldu, karanlık çöktükten sonra odun kesmek için düşündüğümünden daha fazla zaman harcadım.

Ama hava tahminleri soğuk bir dalganın geleceğini söylüyor ve evin yakınında yeterince odun olmadan yakalanmak istemiyorum. Kayce bütün gün burada mahsur kalacak, bu da daha fazla odun yakmak ve evi sıcak tutmak gerektiği anlamına geliyor.

Havlumu astıktan sonra, tişörtümü giyip mutfığa doğru yola çıkıyorum. Çocuk genellikle bu saatlerde ortalıkta olmaz, odasına çekilir

odasına çekilir ve evi bana bırakır. İçerisi huzurlu, dışarıda rüzgâr esiyor ve çiftliği güçlü rüzgârlar sarıyor ama içerisi sessiz.

Ama bu gece, içeri girdiğimde o oradaydı. Kayce mutfak adasında oturuyordu, sırtı bana dönüktü.

Neredeyse olduğum yerde donakaldım.

Omuzlarına sıkıca sarılmış giysisini gördüm. Yumuşak, çok yıpranmış pamuklu kumaş kaslarına yapışmış, omurgasından aşağı uzanan çukuru vurguluyordu.

Uzun bir çizgi, dar kalçalarına ve düşük oturan eşofmanının belinin altından aşağıya doğru uzanan kaslarının eğimini ortaya çıkarıyordu.

Gözlerimi hemen başka yere çeviriyorum.

Tanrım, onun *benim* kıyafetlerimi giymesini takdir etmek gibi bir şeye ihtiyacım yok. O gün hastanede ona verdiğim tişörtümü giyiyor ve bu durumun midemde yarattığı hissi nefret ediyorum. Aklıma gelen ilk düşüncenin -istenmeyen ve hemen ortadan kaybolması gereken- onun *iyi* görüldüğü olması nefret ediyorum.

"Geç saatlere kadar ayaktasın." Yumruğuma öksürüyorum ve mutfığa geçiyorum, burada olduğumu ona bolca haber veriyorum. Telefon ekranına dalmış görünüyor ve evin içinde çıplak ayaklarımla dolaştığımı fark etmemiş bile.

Elini yüzüne sürer ve bir baykuş gibi bana göz kırpar. Kayce'nin kaşları çatılır ve bir an için benim burada olduğuma gerçekten şaşırmış gibi görünür. Sanırım bizim yolları kesişmemesine o kadar alışmış ki, belki de benim hala uyanık olmamı beklemiyordu.

Siktir. Adam mahvolmuş görünüyor. Uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüş ve sakalları daha önce hiç görmediğim kadar uzamış.

"Ağrı kesicilerin beni bayılttığını bekliyorum," diye homurdanıyor ve telefonunun ekranına bakıyor. Görünüşe göre düşüncesizce kaydırıyor.

Buzdolabına doğru ilerlerken, önündeki folyo paketi ve su bardağını görüyorum. Tezgahın üzerine eğilmiş, bir dirseğiyle ağırlığını destekliyor ve elini saçlarına gömmüş, sanki köklerinden çekiyormuş gibi.

Kendime saklanarak, kapta beni bekleyen yahniyi ısıtmaya başlıyorum. Mutfak, Kayce'nin çok yüksek sesli acısı dışında, yankılanan bir sessizlik içinde. Hiçbir şey söylemesine gerek yok, ama adamın birçok yönden acı çektiği açıkça belli.

Mikrodalga vızıldıyor ve ben sessizce dolaşıyorum. İlk başta bir içki almayı düşünüyorum; Colt'un burada biraları ve diğer içkileri var, ama sonra tekrar düşünüyorum. Kayce'nin bu günlerde alkolle ne durumu olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama karşılaşmaya başladığımızdan beri onu içki içerken görmedim.

Kendime bir soda alıp, ikinciye ona doğru sallıyorum. Teklifimi görmek için başını kaldırdığında, o mavi gözleri bulanık ve kapakları düşmüş durumda, sonra başını sallıyor. Dikkatini, o telefonda ne kadar ilginçse de, tekrar ona veriyor.

Kıçımı lavaboya dayayıp, uzun bir yudum alıp boynumu esnetiyorum. Sessizliğe ve kendi işime bakmaya alışkınım. Lanet olsun, çalıştığım birçok çiftlikte, böyle bir huzur ve sessizlik için sol testisini bile verirdim.

Ama Kayce'nin içinde bulunduğu ruh hali, enseme bir ürperti yaratıyor.

Tiz bir bip sesi sessizliği bozar ve ben tezgâhtan kalkıp mikrodalgayı açarım. Mutfak adasının etrafında dolaşırken, Kayce de aynı anda odasına gitmeye karar verir. Tabureden ağırlığını kaldırıp ayağa kalkar, ben de onun oturduğu yerden sadece bir adım kadar uzaktayım.

Hemen sendeliyor. Ayağa kalkıp tabureden inme hareketi, dengesini kırık bacağına çok fazla kaydırıyor. Vücudu benimkine çarpıyor,

göğüslerimiz birbirine çarpar ve ben onun yüzüstü düşmeden onu yakalarım.

"Siktir. Siktir." Kayce yüzünü buruşturur. Yüz hatları değişir, solgunlaşır ve gerilir.

Onu tuttuğum dirseklerime parmaklarının batışını hissediyorum. Kendini toparlaması biraz zaman alıyor. Göğüs göğüse, ten tenine, aramızda sadece birkaç santimlik bir mesafe varken, her şey yavaş çekimde akıyor.

Onu neredeyse kollarımda gördüğümde nabzım boynumun yanında hızla atıyor ve ikimiz de hareket edemiyoruz. Kendine daha fazla zarar vermesini istemiyorum, bu yüzden sadece ağırlığını desteklemeye çalışıyorum ve yapması gerekeni yapmasına izin veriyorum.

Hafif bir nane ve narenciye kokusu geliyor. Parlak bir koku, tabii ki onun gibi altın bir çocuğun taşıyacağı türden. Onu bu kadar yakınımda hissetmek sıcaklık veriyor; nasırlı parmaklarımın altında cildi sıcak geliyor. Bu pozisyonda kilitlendiğimiz farkındayım - birbirimize çok samimi bir şekilde sıkıca sarılmış durumdayız - ve Kayce'nin elleri artık kollarımda değil. Avuç içleri yukarı kaymış, kendini dengelemek için göğsüme sıkıca bastırıyor.

Ama onu tutuşum gevşemiyor. Lanet olası bir nedenden dolayı, onu bırakmaya güvenemiyorum. Eğer bırakırsam, yere yığılacağını hissediyorum.

Onu ben tutmazsam, başka kim tutacak?

Nabzım hızla artmaya devam ediyor ve şu anda ne olduğunu hiç anlamıyorum. Neden kanımın var olmaması gereken bir melodi söylediğini hissediyorum? Neden temas noktası onun düzleşmiş ellerinin altında cızırdadı? Sanki göğsüme dokunduğu yerin izi, tişörtümün ince kumaşı üzerinden kabarcıklar oluşturarak oraya kazınacakmış gibi.

Ağzımı ısırarak yutkunuyorum, gözlerim onun kollarının uzunluğunu takip ediyor. Kaslarının

mutfak adasının üzerindeki yumuşak tavan aydınlatması. Ve sonunda yüzüne ulaştığımda, tıraşsız çenesinin yanında çılgınca titreyen bir tik var.

Yorgun olduğunu bildiğim gözlerine bakmak için bakışlarımı yukarı doğru kaydırduğımda, acı ve uykusuzluğun kızarıklığıyla dolu gözlerini bir anlığına orada tutuyorum. Kelimeler olmadan, bildiğim tek yolla, bunu atlatacağını ona anlatmaya çalışıyorum.

O ve ben kendi cehennemlerimizi yaşadık.

O daha önce de zorlukları atlatmıştı, ben de öyle.

Parmak uçlarının göğsüme biraz daha sert bastırdığını hissediyorum, sanki benden geri çekilmemi istiyor gibi, ve buna karşılık olarak, dirseklerini daha sıkı kavriyorum. O anda görüyorum. Kayce'nin bakışları bir anlığına dalgalanıyor; gözleri ağzıma kayıyor, sonra tekrar yukarıya dönüyor ve çok hızlı bir şekilde irileşiyor.

Bu, üzerimizde olan büyüleyici büyüü bozdu.

Beni iterek, aramızdaki mesafeyi açtı.

Onu bıraktım ve ikimiz de boğazımızı temizledik.

"Teşekkürler." Sesi kalın ve kısık. Yavaşça, dikkatlice dönüyor ve dizini bükmemek için benimsediği garip yürüyüşle uzaklaşıyor. Kolayca hareket edemeyebilir, ama Kayce bir saniye önce bulunduğu yerden neredeyse koşarak uzaklaşıyor.

Beni mutfakta tek başıma bırakarak, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken kafam allak bullak olmuş halde.

Bu arada, nabzım hızlanıyor, normalden çok daha hızlı atıyor.

Bölüm 16

Birkaç hafta önce, tek yaptığım yemek yemek, uyumak ve atlarla ilgilenmekti.

Her gün Devil's Peak'te ata biniyordum. Ahırda ekibimizle birlikteydım. Crimson Ridge'de antrenman yapıyordum.

Sunset Skies Ranch'te rehberli binicilik turlarında gruplara liderlik ediyordum.

Ben çıplak sırtlı bronk *binicisi*ydım.

Dünya görüşüm, neredeyse tamamen, at kıllarının tatlı, misk kokusu ve her yere yayılan saman kokusuyla çevrili eyerdeki konumumdan geliyordu. Nefes alıp verme sesleri, burun çekme sesleri ve sessiz gürültüler. Bacaklarımın altında o derin, sağlam nefesleri hissedip, öne eğilip uzun, kavisli boynuna avucumu kaydırarak, bindiğim atla birkaç sessiz kelime alışverişinde bulunuyordum.

Şimdi mi? Hastanede uyanmadan önceki halimin hayaleti gibiyim. Neredeyse iki haftadır evden çıkmadım. Sonsuz uzun günler, uykusuz, işkence gibi gecelere dönüştü. Ağrı kesicilerle rutin bir hayat sürüyor ve bu dağın tepesinde, sessizliğin ortasında, kafamın karışmasını engellemeye çalışıyorum.

bu dağın tepesinde sessizlikten başka hiçbir şeyle çevrili değilim.

Kendimden nefret ediyorum, Raine'in çiftlikteki her şeyi yapmak zorunda kalmasından dolayı kendimi çok suçlu hissediyorum. Adam benden nefret ediyor ve buradaki her gün ışığını mümkün olduğunca uzak durmak için kullanmasını ona suçlamıyorum. Benden kaçınıyor, bunu çok iyi biliyorum.

İyileşmek bilmeyen bir dizim var, iyileşmem salyangoz hızında ilerliyor, evet, bu tam bir felaket. Dayanıp, yürüyüp, bu durumdan *kovboy* gibi çıkamayacağımı bilmek beni delirtiyor. Acı gerçek şu ki, henüz tam olarak iyileşmedim ve *yardım* edemiyorum.

Tek yapabileceğim bu evde oturmak. Bu istenmeyen zamanımı gerçekten yararlı bir şekilde değerlendirmek için odun kesmeye çalıştığımda bunu zor yoldan öğrendim. Kafamın üstünde baltayı salladığımda dizime o kadar çok baskı uyguladım ki, acıdan ikiye katlandım ve bunun berbat bir durum olduğunu hemen anladım. Acıdan bağırmamak için dilimi neredeyse ikiye ısıırıyordum.

Bunu olumlu bir şey olarak nitelendirebilerseniz, artık evde daha kolay dolaşabiliyorum. En azından bu günlerde tek yapmam gereken dizimi burkmamaya dikkat etmek ve bazı hareketleri diğerlerine tercih etmeyi hatırlamak. Düz bir çizgide yürümek ve ani hareketler yapmamak gibi bir yaşam.

Bu durum, gün boyu sadece tork, baskı ve kaba kuvvet gerektiren çiftçilik için hiç de iyiye işaret değil.

Tüm bunların altında... bulaşıkları yıkamak, buzdolabını yüzüncü kez temizlemek ve yemekleri çözmekten başka daha yararlı bir şey yapamadığım gerçeği, geleceğimin ne getireceği konusunda duyduğum korkuların bir yansıması.

Yirmi sekiz yaşımdayım ve kesinlikle gençleşmiyorum.

Vücudumun hem yarışmalarda hem de antrenmanlarda eskisi kadar iyi performans gösteremediği benim için zaten açık ortadaydı.

Sabahın ikisinde mevcut sakatlıklarımı araştırmak ruh halime pek yardımcı olmuyor. Diz sakatlığı forumlarında en kötü senaryoları mazoşistçe okuyarak kendimi çaresizliğe sürüklemekten vazgeçmeliyim. Kendime bunu yapmayı bırakmalıyım.

Bu mu? Keskin bir şekilde bilenmiş giyotin aşağı inip, hayatımdaki tek iyi şeyi benden koparıyor mu? Rodeo kariyerimin onursuz bir şekilde sona erdiğini kabul etmem gereken an mı geldi?

Uykuya dalmaya çalışırken bu düşünceler beynimde dolanmaya başladığında, içimde derin bir korku hissi uyanıyor. Kararmış tırnaklar beni tırmalıyor, baştan çıkarıyor, her şeyi çok kolay bir şekilde ortadan kaldırılabileceğimi fısıldıyor. Bir içki tüm bu rahatsızlığı giderir. Hiçbir şeyin önemi olmadığı, her şeyin iyi hissettirdiği ve hiçbir şey veya kimse için endişelenmeme gerek olmayan o yere kaybolmama yardımcı olur.

Ama pes etmemeye kararlıyım.

Şu anki durumum yeterince utanç verici ve geçmişteki aptalca hatalarımın listesi hala beni rahatsız ediyor. Bu listenin başına eski alışkanlıklarımı ve boktan başa çıkma mekanizmalarımı eklemek ister miyim?

Hayır.

Daha iyi olmak istiyorum. Artık o pislik olmadığımı kendime kanıtlamak istiyorum.

Ayrıca sürüşümün tekrarlarını da izledim. *Sürüş*.

Rodeo dünyasındaki herkes için, seviyeleri ne olursa olsun, eğitimimizin bir parçası kendimizi videoda izlemektir.

Sekiz saniye göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Bronc'un sırtındayken, *her şeyi* en küçük saniye parçasına sığdırmak için elinden geleni yaparken, bir o yana bir bu yana savrulursun. Başarılı bir biniciliğe katkıda bulunan tüm mikro

Bu yüzden, çok fazla boş zamanımızı tekrarları izleyerek geçirmemiz gerekiyor. Her anı tek tek. O anları kafamıza kazımak için.

Her şeyi yavaşlatarak daha iyi yapabileceğimiz şeyleri gözlemleyip, bu belirli noktaları zihnimize kazıyoruz.

İkinci sıçramada o vahşi atın sırtından ragdoll gibi fırladığımı görmek oldukça acımasız bir manzara. Birden fazla açıdan, yüksek çözünürlükte, kendimi toprağa çarparak yere yığılmamı gördüm. Vücudum gevşemeden önce başımın yan tarafı tüm gücüyle yere çarptı.

Işıklar söndü.

Evet, hastanede çok geç olana kadar hiçbir şey hatırlamamış olmam şaşırtıcı değil. Ben toprağa düştükten sonra, kamyonet sürücüleri bir saniye içinde oradaydılar. Sağlık görevlileri koşular, beni muayene ettiler, ayağa kaldırdılar ve arenadan çıkmam için bana destek oldular. Tanrım, kalabalığa el bile sallamışım, bunu yaptığımı hiç hatırlamıyorum ama görüntüde görünüyor. Gözlerim boş bakıyordu. Tamamen dalgın modundaydım.

Görünüşe göre, dizim muayene edilirken neredeyse tüm süre boyunca uyanıkmışım ve konuşuyormuşum. İlk başta bayılmıştım, ama sağlık ekibi ve ambulans ekibi tüm kontrolleri yapmışlardı. Chaos bile benimle hastaneye gelmeyi teklif etmişti. Ben de ona gülerek, siktirip gitmesini ve yarışmayı kazanmasını söyledim, çünkü bu sefer puan tablosunun zirvesine çıkmasını engellemiştim.

Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Chaos ve diğerleri mümkün olduğunca sık kontrol ediyorlar. Bunun için minnettarım, ama aynı zamanda da nefret ediyorum.

Onlara ne söyleyecekleri kaldı ki? Üzgünüm, sekiz saniye bile dayanamadın mı?

Brad, bir anne tavuk gibi, tarama sonuçlarına bağlı olarak koçluk yapmayı düşünmem gerektiğini söyledi.

Bana sürekli, insanlarla ve atlarla doğal bir bağım olduğunu ya da bunun gibi saçma sapan şeyler söyledi.

Hepsi çok güzel, ama dürüst olmak gerekirse, o gün sadece turdaki yerimi değil, yön duygumu da kaybettiğimi hissediyorum. İkinci bir şans elde etmek için çok uğraştığım ve mücadele ettiğim şey, şimdi parmaklarımın arasından kayıp gitmiş gibi görünüyor.

Üstüne üstlük, uğurlu taşımı da kaybettim. Bu bir işaret gibi geliyor.

Orman zeminindeki yaprakları çürüten bir tür bakteri gibi içimi kemiriyor. Orada başka bir şeyin var olduğuna dair kanıtları yavaş yavaş yok ediyor ve şimdi geriye kalan tek şey, Kayce Wilder'ın rodeo olmadan bir hiç olduğu boş gerçekliği.

Hala mutsuzluğumun içinde boğulurken, banyoya topallayarak girip küveti doldurmaya başladım. Suyun dolmasını beklerken, koridordan mutfağa gidip şarj cihazından telefonumu aldım.

Buraya her geldiğimde, o gecenin izleri zihnimde kalıyor. Ne yazık ki, bu evde, kafamın içinde sıkışıp kaldım ve bu konuyu kafama takmamam gerekse de, lanet olası devasa bir sorunum var.

O geceyi düşünmeden edemiyorum. Raine'e yaslanmanın nasıl bir his olduğunu beynimde ve vücudumda bıraktığı izi silemiyorum. Ona yaslanarak dengemi korumak zorunda kaldığımda avuçlarımın altında hissettiğim göğüs kaslarını.

Onun büyük elleri ön kollarımı sararak beni destekledi, bacaklarımın üzerine basana kadar orada kalmama izin vermekten memnun görünüyordu.

Raine beni itmedi ve bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Telefonumu alıp şarj aletini çekerek, gece yarısı yaşanan olayın olduğu yerden gözlerimi ayırmaya kararlıyım. Ama bu bana hiç yardımcı olmuyor çünkü dikkatim bahçeye bakan pencerelere kayıyor ve lanet olsun, tam yukarı baktığımda Raine, bir atı sürerek çakıl taşlarının üzerinde yürüyor.

Onu görmek - kot pantolon, botlar, yağmurluk ve elinde at dizginleri - bir şekilde dikkatimi çekiyor, sanki daha önce hiç durup bir kovboyun çalışmasını izlememişim gibi. Ve sonra onu görüyorum. Gözlerim en küçük ayrıntılara odaklanıyor, ama bu ayrıntı yine de dünyamı altüst ediyor.

Şapkasını ters takmış. Ters takıldığını fark eder etmez, midem dramatik bir şekilde dalışa geçer. Göğsümde bir çırpınma hissediyorum ve aman Tanrım, bu olamaz.

Kahrolası hayatım; şapkasını ters takmasını görmek bende böyle bir his uyandırıyorsa, babamla ilgili sorunlarım sandığımdan daha ciddi.

Tıpkı o gece, parmaklarımın onun güçlü göğsüne olması gerekenden çok daha uzun süre gömülmüş olduğu gibi, topuklarımı döndürüp evin diğer ucuna kayboluyorum. Aptal dizimin izin verdiği kadar hızlı hareket ediyorum.

Banyoya kaçıp güvenli bir yere sığındığımda, buhar yükselip yanaklarıma kaplanıyor, utançtan yanıyor. Kesinlikle gözlerimi kafatasımdan söküp atmam lazım, çünkü hayır, ona bakıp kelekler hissetmedim.

Tişörtümü ve eşofmanımı çıkarıp çamaşır sepetine attım. Hem sinirliydim hem de garip ve kafa karıştırıcı bir şekilde azmıştım.

Bu üzücü durumumda banyo yapmaya başladım. Suyu girerken, sert bir rodeoda bir rodeo yıldızı gibi hissettirmiyor, daha çok bilinmeyen bir hastalıktan muzdarip bir Viktorya dönemi lordu gibi hissettiriyor.

Kısacası, bundan nefret ediyorum.

Islak, fayanslı bir duşta ayakta durmak gibi normal şeyleri yaparken kendime güvenememekten nefret ediyorum. Vücudum güvenilmez ve bu da kendi işe yaramazlığımdan tiksinti duyarak kanımı donduruyor. Katlanılması zor, özel bir utanç ve hepsi benim hatam yüzünden.

Ne halt ediyordum ben? Kafam yerinde değilken vahşi ata binmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Bütün bunlardan daha da kötüsü, bu aptal, aşırı büyük küvette uzanmış, akvaryumdaki balık gibi yüzüyor olmam ve aletim alt karnımda ağır ve yarı ereksiyon halinde olması.

Orada duruyor, sakinleşmem için mırıldandığım protestolara aldırış etmiyor.

Ve şişmiş başı dışarı çıkmış, uzunluğu doldukça seğirip titreyerek bu şekilde ne kadar uzun kalırsam, o kadar utanç duyuyorum.

Yaklaşan durumdan dolayı değil - bu banyoda ıslanmanın sonunda mastürbasyon yapacağımdan emin olduğum için - ama bu korkunç ereksiyon sorununun kökü olan, derinlemesine ahlaksız bir düşüncenin çekirdeğinden dolayı. Bir anlık zayıflık, zihnimdeki barikatı aşmayı başaran bir gölge. Şimdi, burada, hızla kalınlaşan bir penisle duruyorum ve bu orospu çocuğunun dikkatimi çekmesinin sebebi üvey kardeşim.

Benim neyim var lan?

İlaçlar mı? Beyin sarsıntısı mı? Kafamı o kadar sert vurdum ki, sinirlerim kopup dağınık, derinden rahatsız edici bir düzenle birleşti mi?

bu deliliği giderme dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldığım bir düzen mi?

Zeke Rainer'a, onun obsidiyen bakışlarına ya da sert dokunuşunun çenemi kavrayışına takılmamam için hiçbir neden yok. Hiçbir neden.

Bu, prime time'da yayınlanan, çöp TV, reality show seviyesinde bir saçmalık.

İnlemelerim yükselirken başımı küvetin kenarına vuruyorum.

Yumruklarımı yanlarımda sıkıca tutarak, kendime dokunmamak gibi ahlaki bir ilkeye dişimi tırnağımı takıyorum... Henüz değil, o kadar hevesli değilim. Ama bu acınası ve boşuna bir çaba, çünkü sikim tam orada, avucumdan sadece birkaç santim uzakta ve sikimin pusulası yanlış yöne işaret ediyor olsa da, yaralı bir yaratık gibi yatak odama

çekilip, sikim tam dikken karın kaslarıma çarpıp dururken, kararlı bir şekilde tam dik durmaya devam edemem.

Bu birçok açıdan yanlış. Ben en kötü yeni eşcinsel erkeğim - ya da her neyse - çünkü bu tür *duygularla* açıkça güvenilemem. Üzgünüm millet; paraşütle atladığım andan itibaren takımı muhteşem bir şekilde hayal kırıklığına uğrattım, çünkü dikkatim, azgın beynimin içinde yer alan en yanlış erkeklere odaklanmış durumda.

Neden öptüğüm adamın anılarına sertleşemiyorum? Neden gizli, tutkulu o an benim sikimi ağrıtıp taşaklarımı ağırlaştırmıyor?

Neden Raine'in parmak uçlarının kaslarımı okşayan dokulu kayışını bilmek istiyorum... ağzının, benim sadece parmak uçlarımla beceriksizce ve garip bir şekilde keşfettiğim vücudumun yerlerine dokunmasını?

Tanrım.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, sikim seğirir ve taşaklarımda ağır bir çarpma hissedirim.

Zayıfım ve pes ediyorum. Avucuma tükürüp, rahatlamak için gergin olan ıslak uzuvumu elimle sarıyorum. Parmaklarım sıcak, pürüzsüz deriyi kavradığı anda titriyorum ve kaçmak üzere olan sese karşı mücadele ediyorum.

Kapıyı gerçekten kapattığımdan emin olmak için kapıya gizlice bir bakış attım ve gözlerimi kapattım. Bu çok fazla iyi, çok hızlı. Elim hareket etmeye başladığı ilk saniyeden itibaren kasıklarımın sıcaklık yayılıyor. Yine de, bu ek kayganlıkla kendimi okşamak harika bir his olsa da, izlemeye dayanamıyorum. Elimde tuttuğum bu zonklayan şeyin kaynağı sayesinde, durum gün gibi açık... Ben çok karışık bir durumdayım.

Elim kökünden ucuna doğru kayarken durum daha da kötüleşiyor ve kalp atışlarım birkaç kat hızlanıyor. Kaygan bir amın cazibesine kapılmıyorum, ne de beni emen kadınsı bir ağız hayal ederek tahrik oluyorum.

Hayır. Beynimin karar kıldığı sahne *çok yanlış*. Gece geç saatlerde, o mutfağa geri döndüm, avuç içlerimi onun göğsüne bastırmıştım. Onun kokusu beni sardı, erkeksi ve sabun kokusu ile karışık, koyu renkli saçları alnına hafifçe ıslak ve dağınık bir şekilde sarkıyordu. Kısa kesilmiş sakalı güçlü çenesini kaplıyordu ve kapüşonlu, koyu renkli gözleri benimkini yakaladı.

Kendimi daha fazla zorluyorum, omurgam boyunca baskı artıyor, ihtiyaçla, tanrım, bundan sonra olacaklar için ateşli bir aciliyetle. Hızla ilerlediğini hissediyorum, ağzımdaki kuruluk gergin bir beklentiye haber veriyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, acı hissetmiyorum ve o ellerimin karnından aşağı kaymasına izin veriyor.

Bunu durdurmuyor. Dokunuşum açgözlü, ince kumaşın altındaki gövdesinin her bir santimini, her bir kasını izliyor.

Eğer kanım şu anda alev alabilseydi, alırdı.

Yumruğumun vuruşunu takip ediyorum, su altında kalçalarımı hafifçe hareket ettiriyorum.

Tanrım, o kadar heybetli ve sessiz ki, ben ayaklarının arasına yerleşirken bana yukarıdan bakıyor. Raine kararmış gözlerle yüzümü izliyor ve ben o sessiz yargının altında boğazımı yutuyorum. Penisini eşofmanının ön tarafına baskı yapıyor ve etkileyici bir silüet oluşturuyor. Kalbim şu anda ne kadar sert

, ne kadar gergin hissetsem de, bunu çok istiyorum.

Tanrım. Boğuk bir ses sessiz banyoda yankılanıyor, tek diğer ses küvetteki suyun hafifçe çırpınmasından geliyor, çünkü bu düşünce başımı döndürüyor. İlk kez bir *erkek* hakkında tamamen fantezi kurmaya izin verirken, şimdi daha sert, daha hızlı, daha acil bir şekilde çekiyorum.

Bunu daha önce hiç yapmadım, bir erkekle birlikte olduğumu hayal ederek mastürbasyon yapmadım ve aman Tanrım, dizlerimin üzerine çökmüş olarak hayal ettiğim kişi üvey kardeşim. Yüzümü avuçlamak için uzandığını hayal ettiğim kişi, tanıdığım en büyük pislik.

Sessiz bir emirle gözlerini kırptıyor ve ben aceleyle onun eşofmanını aşağı çekiyorum. Onun lanet olası devasa boyu yüzümde sallanıyor ve ben o kadar hevesliyim ki, utanç verici olmalı. Öne eğiliyorum, ağzımı onun etrafına sarıyorum ve emmeye başlıyorum.

Her şey bulanık, hayal gücümün bir parçası, kendi sikimin emilmesini ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatıyor ve bunu, onun sikini yalayıp dilimi onun uzunluğu boyunca gezdirmenin nasıl bir şey olacağına aktarıyor.

Yumruğum sıkışıyor, kalçalarım kalkıyor ve çok yaklaştım. Karıncalanma hissi kasıklarımın testislerime kadar uzanıyor ve bir şimşek gibi bir ışık omurgamın dibine çarpıyor.

Kirli, küçük, yasak fantezimde Raine saçımı okşuyor ve ne dediğini tam olarak bilmiyorum ama önemi yok. Sıkıca kapalı göz kapaklarımın arkasında kıvılcımlar patlıyor, kulaklarımda kan gürültüsü duyuyorum ve yumruğum çaresizce boşalmak için sikimi pompalıyor.

Boğazıma boşalacak mı? Sanırım öyle olacak. Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum, tadının nasıl olabileceğini, boşalırken nasıl memnuniyet dolu bir inilti çıkarabileceğini hayal ediyorum.

Onun boşalırken ne kadar memnun olabileceğini düşünmek beni uçurumun kenarına itiyor. Testislerim

sıkılıyor ve göğsüm, penisimle aynı anda patlamak üzere. Nefes nefese, hırıltılı nefesler ciğerlerimden çıkarken, spermim ileriye doğru fışkırıyor. Kalın, sıcak damlalar karnıma düşüyor, göğsüme sıcıyor, yumruğumu kaplıyor ve yemin ederim ki bu küvetten dışarı çıkacağım.

Vuruşlarım yavaşladıkça, başımı döndüren, ezici bir rahatlama damarlarıma doluyor.

Odaklanmak biraz zaman alıyor. Gözlerimi açtığımda, yavaş yavaş kendime geliyorum.

Kahretsin.

Gerçekliğe geri döndüğümde, kurbanı olduğum yasadışı transımın kanıtlarıyla karşılaşıyorum. Sperm nemli tenime bulaşmış, elim hala penisimi sarmış, o da boşalmamla kayganlaşmış.

O iğrenç hayali ne kadar çok sevdiğime bir an için şaşıyorum. Ardından, bu düşünceleri eğlenceli bulmanın inanılmaz derecede tehlikeli bir alan olduğu konusunda daha da derin bir korku duyuyorum.

Hiçbir koşulda üvey kardeşimin penisini hayal ederken lanet bir roket gibi sperm fışkırtmamalıyım.

Kesinlikle olmamalı, ve kesinlikle onun ağırlığının ağzımı nasıl dolduracağını hayal etmenin iyi hissettirdiği için olmamalı.

Kendimi toparlamam lazım.

Ve cinsel olarak ne kadar altüst olursam olayım, kendime odaklanacak bir şey, birisi, başka biri bulmalıyım.

Çünkü bu bir daha asla olamaz.

Bölüm 17

"Hava tahminine baktın mı?" Kayce, babasının çiftliğin işlerini yürütmek için gerekli malzemeleri sakladığı küçük ofisten çıkarken, gözlerim onun sakın mavi gözleriyle buluştu.

Defterler.

Bilgisayar.

Radyo

ünite

iletişim

iletişim.

Kahvemini kalanını içip, bardağı yıkadım.

"Tabii ki yaptım," diye tersler.

"Ve?" Kaşlarını kaldırıarak avuçlarını kot pantolonuma silerek ıslaklığı alıyorum. Buraya geldiğimden beri aramızda pek fazla konuşma olmadı, kendimize saklandık, ama bugün Crimson Ridge'e bir gezi yapmamız gerekiyor.

Birlikte.

Bu da çiftlikten ayrılmadan önce şerinin ofisine uğramak anlamına geliyor. Devil's Peak'te kimse, önce son durum hakkında bilgi almadan hiçbir şey yapmaz.

Her yerde yapraklar altın ve bronz tonlarında güzelce dalgalanıyor olsa da, erken kar yağışı ihtimali her zaman vardır. Yılın bu zamanında hazırlıksız yola çıkmak, gökyüzü mavi

ama akşamüstü beklenmedik bir cephe gelirse dönüşümüzün engellenmesi riskine gireriz.

"Her şey yolunda," diye mırıldanır Kayce ve ön kapıya doğru sürünerek gider. O geçerken, sabun ve çamaşır tozunun hafif karışımı olan kokusunu alırım.

Saçları hala dağınık ve nemli, ama en azından son birkaç haftadır sokak köpeğı gibi dolaştıktan sonra tıraş olmaya zaman ayırmış.

Bu konuda pislik gibi davrandığı için ona sözlü olarak saldırma dürtüsüne kapılmak yerine dilimi ısııyorum. Ben her yerde koşturup çocuğa lanet olası iyilikler yaparken, o kesinlikle öyle davranmıyor. Ama damarlarımda hala yeterince kovboy kanı dolaştığı için, onun aklının başka yerde olduğunu biliyorum.

Bahse girerim ki şu anda bekleme odasında oturmuş, dizleri titriyor ve elleri terli. Bekliyor.

Bekliyor. Bekliyor.

Onun gibi bir taramadan sonra gelecek haberi kabul etmekten başka bir şey yapamayacağını bilmekten daha kötü bir şey yoktur.

Kayce bu randevuya çok şey bağıyor ve ikimiz de, dizinin sağığından çok daha önemli şeyler söz konusu olabileceğini bilmek için tek kelime bile etmemize gerek yok. Rodeo kariyeri tehlikede ve bu, yaşı ne olursa olsun kimsenin karşılaşmak istemeyeceğı bir durum.

Bu yüzden, çenemi sıkıp anahtarları yumruğumun içinde sıkıyorum. Onu dışarıya kadar takip edip, önümde yürürken hareketlerine dikkatimi veriyorum. Topallaması eskisi kadar

abartılı değil; daha düzgün hareket ediyor gibi görünüyor. Ona ihtiyaç duyabileceği ihtimaline karşı, kamyonetin arkasına koltuk değneklerini koymuştum. Bunun ne kadarının gösteriş için olduğunu, kaçınılmaz yenilgiye bakarken, tek bir yanlış adımda dizinin  kebileceğini bilerek, ne kadar acı çekiyor olduğunu gerçekten bilmiyorum.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" Kamyonetin üstünden homurdandım.

Buna karşılık, yolcu koltuğuna otururken, onaylayıcı bir şekilde mırıldanmadan önce, hafifçe gözlerini devirdi.

Tanrım. Bugün günü atlatmak için tüm sabrımı toplamam gerekecek. İkimiz en iyi zamanlarda bile birbirimize hiç uymuyoruz. Kayce'nin acısı ve endişeli düşünceleri de eklenince, ortalık patlamaya hazır hale geliyor. Gerginlik o kadar yoğun ki, neredeyse dengemi kaybediyorum. Direksiyona geçtiğimde, omuzlarından yayılan ağır ve yoğun bir gerginlik duvarını açmak için neredeyse bir pala gerekiyor.

Dağdan aşağıya doğru sürüş de aynı şekilde devam ediyor. Kayce kafasının içinde kilitli kalıyor. Sessizce kaynıyor ve lanet dudağını ısırtıyor, varacağımız yere ulaşana kadar dudağı kanayana ve yaralanana kadar ısırmaya devam edecekmiş gibi görünüyor. Ben sadece yola odaklanmaya devam ediyorum.

Dağların arasındaki uykulu küçük kasabadan çıkıp, tıp merkezinin bulunduğu bir sonraki kasabaya doğru yol alırken, onun neredeyse derisinden çıkacak gibi olduğunu anlayabiliyordum.

Onun rahatsızlığının ne kadar belirgin olduğunu düşünmekten başka bir şeye odaklanabilmemiz için radyonun sesini açtım. Bu benim ilgileneceğim bir şey değil. Tek yapmam gereken onu bırakıp almaktı, çünkü henüz araba kullanma ya da o dizini kullanma izni almamıştı.

Gerçekte o kadar uzun sürmemiş olmasına rağmen, saatlerce sürmüş gibi hissettiren bir yolculuktan sonra, Kayce koltuğunda kıpırdanır ve telefonunu çıkarır. Gözümün ucuyla, ekrana bakıp bir dizi bildirimi silip, sonra elini tekrar saçlarına geçirdiğini görürüm. Parmakları, yine boş boş pencereden dışarı bakarken, üstteki uzun saç tellerinde kalır.

Boğazım sıkışır ve parmaklarım da direksiyonda aynı şeyi yapar.

Bu beni ilgilendirmez. Biz birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyoruz. Kendini iyi hisseder hissetmez, doktor işine dönmesi için yeşil ışık yakar yakmaz

işe dönmesi için izin verilir verilir verilmez, hayatıma devam edeceğim.

Kayce Wilder'ın dahil *olmadığı* bir hayat.

Tıp merkezinin otoparkına girip, girişe olabildiğince yakın bir yere park ettim ve motoru çalışır durumda bıraktım.

"Kasabadan malzeme listesini alacağım." Çiftlikten ayrıldığımdan beri ilk kez konuşurken boğazım kurumuş. "Stoklamamız gereken, bana söylemeyi unuttuğun başka bir şey var mı?"

Mavi gözleri parladı. Başını kaldırdığında irislerinde cıva parıltıları belirdi.

"Evet, tabii. Sana söylemeyi *unutmuşumdur*. Her şeyi benim hatammış gibi göstermeye çalışıyorsun, aptal."

Dilimle dişlerimi gezdirerek bir ara verdim ve bankta aramızdaki boşluğu keskin bir bakışla süzdüm.

"Ee? Başka bir şey var mı?" Sesimin tonunu sabit tutmaya ve onun o boktan tavırlarıyla yaptığı gibi onunla yerde boğuşmaya başlamamaya çalışıyorum.

"Hayır," diye homurdandı ve kapıyı itti, birkaç denemeden sonra kapıyı açmayı başardı.

O, hasarlı dizini çevirmeye bile fırsat bulamadan, ben çoktan hareket etmeye başlamıştım. Onun gibi bir pislik olduğu için onu parçalara ayırmak istediğim bir ruh halindeydim. Daha genç ve daha öfkeli olan ben, ona saldırırdı, ama şu anda hiçbir işe yaramayacak olan cevapları geri yuttum.

Öğrendiğin tüm tepki biçimlerini silmek çok zor. Saldırma içgüdüsünü bastırmak çok zor, çünkü uzun zamandır tek bildiğim şey buydu. Kayce ile böyle birlikte olmak, hayatımda sonsuza kadar unutmak istediğim bir dönemi hatırlatıyor bana.

Kapımı açarken, onun küfür ettiğini duyuyorum.

"Yapma," diye bağılıyor bana.

"Orada altıncı hislerin mi var, evlat?" Alaycı, soğuk bir kahkaha attım. "Ne yapacağımı biliyor musun, ne?"

Kayce koltuğunda kıvranarak, biraz garip bir şekilde araçtan iner. "Kendini zor duruma sokma." Üst dudağı kıvrılır.

"Güven bana. Burada tek rahatsız edici şey, kıcını benim kamyonetimden çıkarmak için ne kadar uzun sürdüğün."

Bu sözleri söylerken, burun delikleri genişledi. Gözlerime bakmıyordu, ama kapıyı o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak eklemlerinin soluk çıkıntıları görünüyordu.

"Tabii ki. Tabii ki bu konuda pislik gibi davranacaksın. Neden farklı bir şey bekledim ki?" Kayce başını sallar.

"Orada lanet olası bir güneş ışığı gibi parladığını görünce, beni suçlayabilir misin?" Arka koltuktan koltuk değneklerini almaya yöneliyorum. Ön girişe yakın olsak da, o kapılardan geçip kendi başına kaldığında ne kadar yürüyeceğini bilmiyorum.

"Artık kurtulmak için sabırsızlandığın küçük bir çocuk değilim." Sanki bana değil de kendine söylüyor gibi. Bu oyundan bıktım artık. Onun sağlık personeli ile ilgilenirken benim gitmem gereken yerler ve yapmam gereken işler var.

Zaten gün içinde yeterince saat yok ve biz de otoparkta anlamsız bir tartışma yaparak gün ışığını ve nefesimizi boşa harcıyoruz.

Arka kapıyı açarak koltuk değneklerini alıyorum ve kamyonetin arkasına dolanarak diğer tarafta onunla buluşuyorum

O daha koltuğundan kalkmadan. Kayce, ben ilerlerken ancak dik durmaya çalışıyor, neredeyse göz göze geliyoruz. Gölgesi kaşları ağırlaşmış, ağzının etrafında kırıksıklıklar oluşmuş ve ayağı asfalta değdiğinde geri çekilmesini gizleyemiyor.

"Al." Koltuk değneklerini ona doğru iterek omzuna hafifçe dokundum. "Bir saat sonra döneceğim."

Kayce'in dikkati, alüminyumunu saran elimden ön kapıya kayıyor ve boğazını temizliyor.

İnatçı küçük pislik.

Yüzündeki ifadeden, sertleşen hatlarından, mavi gözlerinin çelik gibi keskinleşmesinden bunu zaten görebiliyorum.

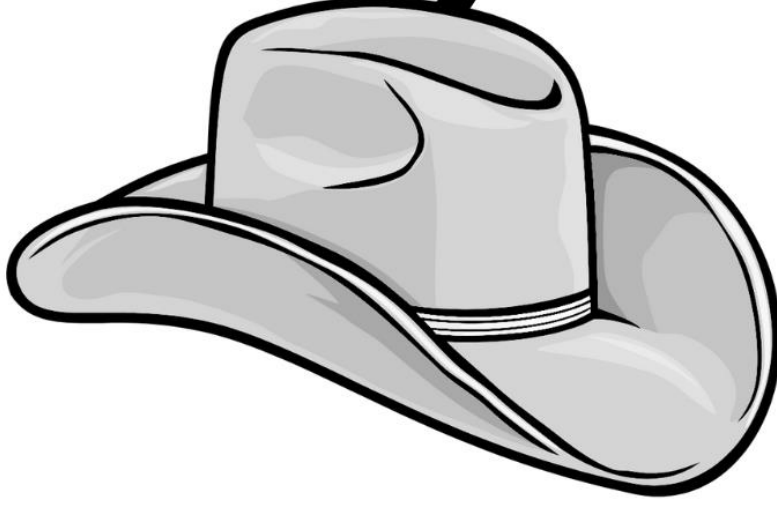
Her zamanki gibi son düdük çalana kadar inatçı.

"Bana dokunma." Bu sözleri, çenesini gıcırdatarak söylüyor. "Koltuk değneklerine ihtiyacım yok. Senin yardımına da ihtiyacım yok."

Bunun üzerine, beni geçip arkasına bakmadan içeri girer ve ortadan kaybolur.

Kayce

Bölüm 18

ON DÖRT YIL ÖNCE

Titriyorum.

O kadar da soğuk değil, ama buradaki kirli yerde oturduğumdan beri vücudum durmadan titriyor.

Yırtık pırtık okul çantam botlarımın yanında sarkıyor, bir tarafındaki askısı bir emniyet iğnesi ile tutturulmuş ve yıpranmış kanvas ipliklerini koparıırken, gözyaşlarımın yanaklarımdan akmaması için gözlerim acıyor.

Ağlarken yakalanmamın imkanı yok.

Bu benim hatamdı. Düşen bendim.

Sorun atım değildi, ya da kötü adam; ben her şeyi yanlış okudum.

Aptalca bir nedenden dolayı tutunamadım ve bütün gün başım ağrıdı. Bay Jones matematik dersinde bana o kadar çok bağırdı ki, beni cezaya kalacağımı sandım. Son zilin çalmasına kadar konsantre olmak, kalın bir çorbada yüzmek gibiydi.

Dün gece berbattı. Annemin öyle davranmasından nefret ediyorum. Çok içtiği gecelerde bağırıp duruyor. Onu kızdırmaya çalıştığımdan değil. Ama

başka seçeneğim yok. Nefes alamayacağım kadar evi sigara dumanıyla doldurmasın diye onlardan çalmam gerekiyor.

Bu sabah okula giderken o hala uyanmamıştı. Bu yeni bir şey değil. Sonra, öğleden sonra, her zamanki gibi rodeo antrenmanı yaptığım yere yürüdüm. Sorun şu ki, antrenman bittiğinde saat geç oluyor ve karanlık bastıktan sonra buraya otobüs gelmiyor.

Şimdi tozun içinde oturuyorum. O günleri hatırlayıp hatırlamayacağımı, ya da bugün arenadan alınmam gerektiğini bilmiyorum. Bu yüzden herkes evine gittikten sonra ben burada kalakaldım. *Bekliyorum.*

Boğazıma yükselen acıyı burnumdan çekip yutuyorum.

Kolum o kadar şiddetli bir şekilde zonkluyor ki, içgüdüsel olarak onu karnıma daha sıkı bastırıyorum. Diğer elimle kolumu tuttuğumda, aptalca, acınası bir ses çıkıyor. Düşmem benim hatam olduğu halde ağlayıp sızlanmanın bir anlamı yok. Şimdi sadece kendimi toparlamam gerekiyor.

Şu anda kendi arabam olması için ne vermezdim. Kendi başıma dolaşacak kadar büyük olmak... o *özgürlüğe* sahip olmak. Yüzümde kirle, sokak köpeği gibi yerde oturmak zorunda kaldım, çünkü kalkıp yürümeye başlayamıyorum. Bir kez denedim ve bir daha denememem gerektiğini zor yoldan öğrendim. Annem sonunda arabayı benim yanıma çektiğinde kafamı kopardı, beni aramak için zamanını boşa harcadığım için küfretti. Hepsi de yorgun ve acıkmış olduğum için, annemin beni almayı unuttuğu belli olduğu halde yürümeye karar verdiğim için oldu.

Onun cep telefonunu açık tutacak parası olmaması benim sorunum değil.

Sokağın uzak ucundan bir yerden, müziğin boğuk sesi ve motorunun uğultusu geliyor. Bu çok tanıdık sesleri duyduğum anda göğsüm sıkışıyor ve başıma gelecek utanç verici durumun

utanç duygusu yanaklarımdan sıcak ve parlak bir şekilde yanmaya başladı. Beni almaya gelen kişinin o olması midemi bulandırdı.

Benden nefret ediyor. Bana baktığı her an gözlerinde bunu görüyorum. Gözleri bir anda yanan kömürden donmuş kömüre dönüşüyor, sanki üzerine buzlu su dökülmüş bir ateş gibi.

Eskimiş araba park yerine girerken, tekerlekler çakıl üzerinde kayarak durur. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde ayağa kalkmadan önce, aceleyle yutkunurken ağzım kurur. Tek elimle kot pantolonumun koltuğundaki kiri hızla silkeledikten sonra çantamı alıp, yanmayan omzuma asarım.

Yolcu kapısına yaklaşmak her zaman bir engerek yılanına doğru yürümek gibi hissettirir. O kolu kaldırmanın, onun beni azarlaması ve suçlaması için bir fırsat daha olup olmayacağını bilmiyorum - sırf var olduğum için beni lanetlemesi için - sanki hayatımızın bu kadar cehennem gibi olmasından sorumlu olan aptal benmişim gibi.

Kendimi olabildiğince küçültmeye çalışarak ön koltuğa kayıyorum ve arkamdaki kapıyı kapatıyorum. Onun kokusu hemen beni sarıyor, o kadar güçlü ve ağır ki, unutmakta zorlanacağım bir güçle ciğerlerime çarpıyor.

Ne kadar uzak bir gelecek olursa olsun, bu kokuları her zaman onunla ilişkilendireceğimi düşünüyorum. Motor yağı ve yıpranmış deri koltuklar. Hafif bir bitki kokusu, keskin, ama hepsinde keskin bir toprak kokusu var.

Ot.

Geriye yaslandığım anda kalbim hızlanıyor, gözlerimi tamamen ona doğru kaldırmaya cesaret edemiyorum. O kadar büyük ki. O kadar heybetli ki. Bir eli direksiyonun üzerinde, diğer eli vites kolunda.

Onun ne düşündüğünü anlamak için tek kelime etmesine gerek yok.

Yine mi bu bok? Karanlık çöktükten sonra aptal bir çocuğun peşinde koşmak, sanki bebek bakıcısıymışım gibi.

Vücudumu uzatarak emniyet kemerini çekerim ve kemeri sıkıca çekip tokayı takar takmaz, acı içimi yakar

. Sanki sığırlara kızgın demirle damga vurulduğunu gördüğüm her seferinde olduğu gibi. Tek farkı, dumanlar yükselmiyor ve kasmaya neden olacak kadar iğrenç bir yanık kokusu yok. Sadece boğazımın arkasına çarpan ve ağzımın tavanından dışarı çıkmaya çalışan bir çığlık var.

O lanet olası çığlık kaçmadan onu yakalarım, ama yüzümde beliren acı ifadesini engelleyemem. Çenemi göğsüme yaslasam da, hiçbir şey yapamadan bu ifade belirir.

"Senin neyin var?" Raine'in sesi alçak, sert ve tehlikeli. Uyuyormuş gibi geliyor.

"Önemli değil."

"Kayce." O benim adımlı söylediğinde midem her zaman bu aptalca şeyi yapıyor. Bunu çok nadiren yaptığı için, gerçekten olduğunda, dilinden çıkan o harflerin sesi rahatsız edici oluyor. "Sikim için salya akıtan seksi bir kadını bırakıp bu saçmalıkla uğraşmak zorunda kaldım.

Söyle bakalım sorun nedir?"

Parmakları vites kolunun üst kısmını kavradı.

"Düşüm." Bu iki kelimeyi söylemek kırık cam gibi bir tada sahip.

Raine asla düşmez. Asla hata yapmaz. Her sürüşte güçlü ve kendinden emin olur ve bunu kolaymış gibi gösterir.

"Tanrım." Kaşlarını çatarak başını geriye eğdi ve gözümün ucuyla boğazının eğimini gördüm. İki günlük koyu renk sakalları vardı ve adem elması öne çıkıntı yapıyordu. Onunla ilgili her şey gibi, boynu ve çenesi ile de mükemmel bir uyum içindeydi. Kalbim karnımın derinliklerinde hızla atıyor ve hızla gözlerimi indirip dizlerimin arasında duran soluk renkli çantamın askısına bakıyorum.

Motorun gürültülü bir sesiyle hareket etmeye başlarız ve ben o pozisyonda kalırım. Ne kıpırdamaya ne de dikkatimin başka yere kaymasına cesaret edemem. Ona bakmayı ya da

nefes almayı reddediyorum, çünkü gözlerim *hep* ona kaymak istiyor. Şu anda ihtiyacım olan son şey, üvey kardeşim tarafından yumruklanmak. Beni gizlice bakarken yakalarsa, muhtemelen eşcinsel falan olduğumu düşünecektir.

Anlamıyorum, ama onu izlemekten kendimi alıkoyamıyorum. Onda çok korkutucu bir enerji var, ama dehşet verici bir şekilde değil.

Babasının beni korkuttuğu gibi değil — o adamla asla yalnız kalmak istemediğim, o evdeyken yatak odamın kapısını her zaman kilitlediğim kadar.

Raine ile birlikteyken... ilk kez roller coaster'a binmek gibi hissediyorum.

Sanki içimde bu heyecanı yaşamak isteyen gizli bir tarafım var, ama mantıklı zihnim sürekli "*tehlikeyi görmüyor musun?*" diye bağılıyor. Vücudumu çeken, içgüdüsel bir kendini koruma duygusu. Bu hipnotik, belirsiz duygudan uzaklaşmam gerektiğini söylüyor.

Tabii ki, üvey kardeşim kanım akıncaya kadar burnumu kırıp

ve sırf eğlence olsun diye yüzlerce kez toprağa çarpışımı izlerdi. Bu yüzden beni güvenliğe çeken beynimin sesini dinliyorum. Çenemi aşağıda tutuyorum ve kolumun ne kadar acıdığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Araba yolun kenarına doğru sarsılıyor ve beklenmedik bir şekilde dönüş yapıyoruz. Bu aracın dışında hızla geçen sokak lambalarının altındaki hiçbir şeye dikkat etmemiş olsam

da, dairemize giden yolu biliyorum — görünmez bir yol haritası gibi zihnime kazınmış. Bu ışıklarda bekle. Üçüncü sağa dön. Smith ve Easton'ın köşesinde duran polisler için yavaşla.

Bu eve giden yol değil.

Başımı kaldırdığımda beni karşılayan, kırmızı ve beyaz ışıklarla aydınlatılmış büyük bir tabela. Binaların oluşturduğu labirentin dışında sıralar halinde ışıklar parlıyor. Otoparkın yarısı arabalarla dolu. Kapalı bölmede bir ambulans park etmiş, bir sonraki görevini bekliyor.

"Acele et." Kapıyı sertçe kapatır; sabırsızlığı sesini normalden daha soğuk bir tona büründürür.

Sonraki kısımlar bulanık bir şekilde geçiyor. Hemşireler, bekleme, daha fazla hemşire ve daha fazla bekleme. Rahatsız koltuklar ve sert ışıklandırma. Dezenfektan kokusu ve fısıltılı konuşmalar. Midem düğümlenir ve tüm muayeneler ve röntgenler boyunca bir yaratık açlıkla içimi kemirir. Bir ara koltuğumda uyuyakaldığımdan eminim. Raine dizime vurup doktora gitmem için bana homurdandığında ayağa kalkar ve kaşınan gözlerimi ovuşturarak onun peşinden sendeleyerek giderim.

Güzel bir enerjisi var. Nazik. Kırığı sabitlemek için bileğime ve ön koluma alçı koyarken nazik bir gülümsemeyle bana üç kedisinden bahsediyor.

Arabaya geri döndüğümüzde saatin kaç olduğunu bilmiyorum ve midem uzun bir gurultuyla protesto ediyor.

Çatının soyulmuş boyasının ötesinden o karanlık gözlerin beni delip geçtiğini hissedince yanaklarım kızardı.

"Üzgünüm." Ne için özür dilediğimi bile bilmiyorum. Her şey için mi? Bu gece için mi? Doğduğum için ve herkesin hayatına büyük bir yük olduğum için mi?

"Sadece bin." Sözleri dudaklarından çıkmadan önce şoför koltuğuna kayıyor. Kapıyı hızla kapatıp motoru çalıştırıyor.

Koltuğuma kıvrılıyorum ve ne diyeceğimi bilmiyorum. Alçıyı çıkarana kadar bir süre araba kullanamayacağım. Ve bu çok kötü. Neden sahip olduğum tek olumlu şeyi mahvetmek zorundaydım ki? Notlarım berbat.

Okulda işe yaramazım. Rodeo, iyi olduğumu hissettiğim tek şey. Evdeki her şeyi untabildiğim günün sonunda parlayan bir ışık.

Umarım hala arenada takılabilir ve atları ücretsiz olarak tımar edebilirim. Yan taraftaki ahır bana biraz para veriyor ama okuldan sonra doğrudan eve gitmek yerine oraya gidebilmek için ücretsiz yapacağım. En azından bu, tek elimle yapabileceğim bir iş, değil mi?

Birkaç blok daha devam ettikten sonra tekrar sapıyoruz. Bu sefer bir drive-through'a giriyoruz ve Raine bana ne istediğimi sormaya bile zahmet etmiyor. Yemek için park etmeden önce ikimiz için de aynı şeyi sipariş ediyor: iki tane hamburger, patates kızartması ve içecek.

Koku o kadar güzel ki, yağlı kağıdı açmadan bile ağzım sulanıyor. Orada, aç karnımızın getirdiği geçici bir ateşkesle, garip bir şekilde karşılıklı açlık sessizliği içinde oturuyoruz.

İkimiz de, o anı eşlik eden sıkıcı bir bas sesiyle paket servisimizi yiyoruz. Hoparlörlerden, yemeğimize fon müziği olarak bir tür seksenler saç bandı rock müziği geliyor.

"Bitirdin mi?" Raine ambalajı ve kullanılmış peçeteleri topluyor, çantaya atıyor ve benim de aynısını yapmam için çantayı açıyor.

"Teşekkürler." Son lokmayı aceleyle yutuyorum ve çöpümü verilen çantaya atıyorum.

Tabii ki, üvey kardeşimim benimle gereğinden fazla bu arabada kalmaktan çok daha iyi şeyler yapacak ve daha önemli yerlere gidecek işleri var. Çabucak arabadan atlayıp çöplerimizi atıyor ve koltuğuna geri dönüyor. O kemerini takmadan bile yola çıkmıştık. Ana yola çıktığımızda, Raine elini ağzına götürdü. "Sadece... benim sözümü dinle..." Bir an durdu ve beni kendi iyiliğim için fazla beklenti içinde bırakarak sözlerini yarım bıraktı. "Şişlik bir iki gün içinde inecektir.

Alçıyı yeniden taktırman gerekecek, yoksa gevşeyecek."

Sözleri keskin. Konuşurken dalgın dalgın bileğini çevirdiğini fark ettim. Bunun farkında mı, değil mi, bilmiyorum.

"Daha önce kolunuzu kırdınız mı?" Ona daha uzun bir süre bakıyorum. Sıcak yemek midemdeki o keskin, boş hissi ortadan kaldırdığı için, cesaretimi toplayıp onun yan profilini iyice incelemek için ona doğru bir bakış atıyorum. Aptalca ve saçma bir hareket, ama yine de yapıyorum.

"Evet." Dilini yanağının kenarına dokunduruyor.

"Nasıl oldu?" Tanrım. Susmam lazım. Neden hala konuşuyorum?

"Bilmek istemezsin."

Boğazım düğümlenir ve Raine'in dudaklarında beliren kesin ifade bana her şeyi anlatır. Bana vereceği tek şey budur. Tabii ki, şansımı daha fazla zorlarsam, karşılığında kafam ısırilır.

Şehri geçmemiz için gereken süre boyunca sessiz kaldım. Ağzımı kapalı tutup pencereden dışarı bakarak ortadan kaybolmaya çalışmak daha kolaydı.

Yavaşlayıp durduk ve Raine olduğu yerde kaldı.

Motor hala sessizce çalışıyor. El frenini bile çekmiyor. Sadece kaldırım kenarında duruyoruz ve ben tamamen kafam karışmış durumdayım.

"Sen..." *İçeri girmeyecek mi?*

"Hayır." Elini saçlarına geçirip, koyu renkli saçlarını daha da dağınık hale getiriyor.

"Nereye gidiyorsun?" Gösterge panelindeki saat kırık, bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama hastanede saatlerce kaldığımızı biliyorum.

Karanlık bir kahkaha atıyor. "Tanrım. İyi ki gidiyorum, böylece bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

Sözlerini homurdanan ses tonu midemi altüst ediyor. Ne demek istiyor?

"Sen... artık burada kalmayacak mısın?"

Sözler dilimde ağır, uyuşmuş gibi geliyor.

"Hayatta olmaz." Ağırlığını değiştirip, iki elinin parmak eklemlerini arka arkaya kırıyor. "Ben gidiyorum."

Neden bu iki kelime kulağa bu kadar acımasız geliyor? O kelimeleri söylediği anda, göğsümün çöktüğünü hissediyorum. Üzgün değilim. *Değilim.* Olmaz. Bu adama çok kızgınım, çünkü o benim kardeşim olmalıydı. Annen zaten bir oğlu olan biriyle evlenirse, elbette hepimiz iyi geçinmelisiniz. Değil mi? Birbirinize güvenen ve birbirinize güvenen

birbirine güvenen ve birbirine bağlı bir aile olmalısın.

Ya da en azından birbirinizin yanında olmalısınız.

"Hayatın güzel olsun."

Dünya kulaklarımın etrafında çöküyor. Bu dört kelime beni bir arada tutan tüm düğümleri ve ipleri kesiyor ve sakladığım korku serbest kalıyor. Aniden yüzüme atılan bu şok, beni olabilecek en aptalca şeyi söylemeye itiyor.

"Seninle gelebilir miyim?" Sesim çok kısık. O kadar utanç verici ki, ağzımdan kaçıyor ve geri alamıyorum. Tek istediğim, o zayıf kelimeleri yüksek sesle söylediğim anda yutmak. Gözlerimin arkasında karıncalanma hissediyorum ve içime dolan duyguları tutmak için yanağımın içini ısııyorum.

Raine sadece yüzüme gülüyor.

Gülüyor.

"Ah, küçük rodeo prensesi. Ağlıyor musun?" Bu sözler acımasız ve korkunç, ve ondan nefret ediyorum. Çığlık atmak istiyorum, ama aynı zamanda gitmemesi için yalvarmak istiyorum, ve bu beni kendi bedenimin içinde, sanki bir kafesteymişim gibi hapsetiyor. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum, hareket edemiyorum.

"Sertleş, kar tanesi. Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak." Burun kıvırıyor. "Bu benim tavsiyem."

"Cehenneme git." Bu sözleri nefes nefese söylerken, sağlam elimle beceriksizce emniyet kemerimi çözüyorum, sonra sırt çantamı yumrukluyorum. Çanta dizlerime ve kapıya çarpıyor, koltuğumdan kalkabilmek için onu yere atmak zorunda kalıyorum. "Siktir git."

Arkamda, başka bir alaycı kahkaha ve bir hırıltı duyulur. Saatlerce yatakta yatarken, yanaklarımdan gözyaşları akarken bu sesi tekrar tekrar duyacağım.

"Arabamdan çık ve hayatımdan defol."

Bölüm 19

Kayce'i tıp merkezinden aldığımdan beri tek kelime etmedi.

Heykel gibi oturmuş, pencereden dışarıya kayıtsızca bakıyor ve dürüst olmak gerekirse, onun için durumu daha iyi hale getirecek bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Arabayı durdurduğumda, o zaten soğukta bekliyordu.

Otomatik kapının yanındaki tahta bankta oturmuş, başını bir eline dayamış, diğer elinde telefonu vardı. Sözlerini duymama gerek yoktu, çünkü rodeoda evrensel bir dil vardır. Omuzları çökmüş, gözleri uzaklara bakıyordu. Benim geldiğimi görünce birkaç kez

gözlerini kırptı, sanki hangi gezegende olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi. Bu, *kötü haberlerin* standart işaretidir.

Onu zorlamak istemiyorum. Konuşmak isterse konuşur. Kendini yok etmek istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım?

Arkadaşları var. Babası var. Onlar ona destek olabilirler.

Boğazımı temizleyerek, arabaya servis yapan bir hamburgerciyi işaret ettim. "Yola çıkmadan önce bir şeyler atıştıracağım."

"Tabii."

"Bir şey yemek ister misin?" Sinyal lambasını yakıp kaldırıma çarparak geçtik.

Kayce derin bir nefes alır, iki eliyle yüzünü ovuşturur. "Bilmiyorum lan. Sonunda hepsini kusabilirim," diye avuçlarının içine fısıldar.

"Biraz yemek iyi gelir." Camı indirip hoparlöre ikimiz için siparişimi veriyorum.

Durup yemek yemek için kenara çekmeye zahmet etmedim. Çiftliğe döndüğümüzde yapmam gereken çok iş var ve karanlık basmadan varabilmeyi umuyorum. Her türlü hava koşulunda dışarıda olmak umurumda olmasa da, gerekmedikçe donarak sığırları el feneriyle kontrol etmek istemiyorum.

Ben sürerken yemek yiyoruz ve radyodan gelen müzik kamyonumun önünü dolduruyor. Kayce patates kızartmalarını karıştırıyor ve isteksizce birkaç ısırık alıyor. Sonunda düzgün bir şekilde yemeye başlıyor. O hamburgerinin yarısını bitirmeden ben kendi payımı çoktan bitirmişim. En son ne zaman düzgün bir yemek yediğini kim bilir? Yemeğini bitirip bitirmediğine bakmak için bir göz attığımda, yanaklarının çöküklüğünü iyice görebiliyorum. Birkaç hafta öncesine göre daha da çökmüşler.

Tanrım. Kayce Wilder hakkında kesin olan bir şey varsa, o da kendine bakmakta berbat olduğu.

Telefonu birkaç kez titrer ama onun gelen mesajları kontrol etmediğini veya cevaplamadığını fark edemem. Bu kadar sosyal bir insan için, onun bu şekilde davranmasını görmek beni sinirlendirir. Bu yüzden dikkatimi yola veririm ve Devil's Peak'e geri dönmeye odaklanırım.

Onun için neler olup bittiğini kim bilir, ama eninde sonunda bunu açıklamak zorunda kalacak. Geri dönmem gereken gerçek bir işim var. Beau bana ihtiyacım olduğu kadar zaman ayırmamı söyledi, ama bu cömertlik bir yere kadar. Kayce'e yardım etmek için muhtemelen birkaç gün daha verebilirim, ama bu da sınırdır. Bu üzücü sessizlik ve

gerçekliği görmezden gelme rutini? Evet, bu yeterli olmayacak.

Bu gece atları ve sığırları hallettiğimde, üvey kardeşim dilini çözmüş ve *konusmaya* hazır olsa iyi olur.

Neyse ki, sığırlarla dışarıdayken baş lambasına ihtiyaç duymadım, ama atlarla ilgilenip ahırdan çıktığımda, her şeyin kapkaranlık olduğu bir saat olmuştu.

Ay ışığı yok. Yıldızlar yok. Sadece başımın üstünde sonsuz bir karanlık boşluk var.

Evin içine doğru ilerlerken, zaten yüksek alarm durumundayım — kulaklarım Kayce'nin nerede olabileceğine odaklanmış durumda.

Sanki tekrar ergenlik çağına dönmüşüz gibi kapısını yumruklamak istemem ama bu konuşmayı kaçırmasına izin vermeyeceğim.

Ama bunun için endişelenmeme gerek yok, çünkü sesi bana doğru geliyor. Ne dediğini anlayamıyorum, ama tanıdık bir cızırtı ve radyonun tiz sesi sözlerini kesiyor.

Mutfakta durup, bir anlığına tezgaha yaslanıp, Beau veya Tessa'dan gelen e-postaları kontrol ediyorum. Burada dururken, Kayce'in konuşmasını daha net duyabiliyorum. Uzun vadeli hava durumu raporunu tartışıyor, çiftlikte elimizdeki erzak ve tıbbi malzemeleri kontrol ediyor. Bu bir dostluk görüşmesi değil, ama o, diğer uçtaki erkek sesle samimi bir şekilde konuşuyor ve, şey, insanları hemen kendisine ısındıran her zamanki *Kayce* tavrını sergiliyor.

Burnumdan nefes veriyorum, kendimi bundan sonra olacıklara hazırlıyorum, çünkü buradaki bu nokta, onun

daha önceki her ayrıntıyı açıklayana kadar kalacağı yer.

Kayce sonunda ofisten çıktığında, bir eli ensesini tutuyor, diğer elindeki telefona dikkatini vermiş durumda. Bir an için beni fark etmiyor, ama ben ondan gözlerimi alamıyorum.

Eşofman ve beyaz bir tişört giyiyor. Bir kolunu ensesine götürmek için yukarı kaldırdığında, belirgin pazı kasları, kaslarının alt kısmı ve omuzuyla boynu arasındaki

eğimin hatları ortaya çıkıyor. Gözlerim aşağıya kayınca, hareketiyle tişörtünün yukarı kalktığını fark edince, bir sürü uygunsuz lanet olası düşünceyi yutmak zorunda kalıyorum. Yumuşak kumaş yukarı kalkmış ve karnının bir tarafını ortaya çıkarmış. Karın kaslarının altında belirgin bir çizgi uzanıyor, v şekli doğrudan düşük bel pantolonun bel kısmına ve kumaşın altında ne olduğunu ima ediyor. O benden çok daha açık tenli, ama kış yaklaşırken bile, hatta son haftalarda iyileşmek için içeride tıklıp kalmış olmasına rağmen, üzerinde altın rengi bir parıltı var.

Onu ve tüm o lanet olası yakışıklı görünüşünü siktir et.

Kayce'in bu kadar savunmasız bir durumda olması, oraya koşarak gitmek istememe neden oluyor. Onu bu halde görmekten nefret ediyorum

—Onu kucaklamam gerektiğini hissetmekten ve kendi saçmalıklarının ağırlığı altında iki saniye içinde çökecekmiş gibi hissetmekten bıktım artık.

Bunu kapatmak mümkün değil, ilk günden beri böyle. Onun bir şekilde benim sorumluluğumda olduğu konusunda derin bir his var ve bunların hiçbirisi mantıklı değil çünkü o *benim* değil. O benim üvey kardeşim. Korumak zorunda kaldığım ve defalarca kendimi tehlikeye attığım çocuk. Arenada yenmek zorunda kaldığım aptal. Her zaman anlaşılmadık, birçok konuda sürekli çatıştık.

Öyleyse neden vücudum oraya gitmek için can atıyor? Şu anda tek istediğim, onun güzel yüzüne hırlamak.

Kendine gelmesini söylemek için, çünkü rodeo ona sonsuza kadar vaat edilmeyecekti. Hiçbirimiz sonsuza kadar devam edemeyiz. Bu gençlerin oyunu ve Kayce, hoşuna gitse de gitmese de, bu denklemin yanlış tarafında.

Ağırlığımı kaydırıyorum ve boğazımı temizliyorum. Sonunda bu onun dikkatini çekiyor ve Kayce başını kaldırıyor. Beni gördüğünde mavi gözleri bir anlığına büyülüyor. Bazen orada bir masumiyet parıltısı oluyor. Dışarıdan bakıldığında, herkesin onu tek bir şey olarak görmesi için özenle oluşturulmuş bir zırhı var. Onların görmesine izin verdiği kişilik.

Ama ben tüm bunların altında yatan şeyi görebiliyorum. Kayce hakkında bir şey varsa, o da gerçeği sakladığıdır... hepsi gösteriş içindir.

Ve o da benim bildiğimi biliyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, telefonumu bir kenara bırakıp kollarımı kavuşturuyorum.

"Evet." Yanaklarını şişiren Kayce, iki saniye içinde topuklarını dönüp kaçacak gibi görünüyor. Kararını tartarak tereddüt ediyor ve ben de kararını kendisinin vermesine izin veriyorum. Her halükarda, onu kovalayıp ağzından laf almam gerekse bile bunu yapacağız. Ama onun bu anı gönüllü olarak yaşamayı seçmesini tercih ederim.

Bariz rahatsızlığıyla bir adım öne çıktı. Evet, dizi hala sorunluydu, ama yüzündeki gerginlik yaralanmasından çok, o kalkanlar olmadan işkencesiyle yüzleşmekten kaynaklanıyordu. O görünmez eşiği geçtiği anda, mutfağın sıcak ışıkları altında bana katıldığı anda, sesli olarak ifade etmesi gereken detaylar.

O yaklaşırken gerginlik yoğun dalgalar halinde bana doğru geliyor, ama ben kıcımlı tezgaha sıkıca dayamış halde duruyorum.

"Sezonun geri kalanında oynamayacağım." Her kelimeyi tartarak söylüyor. Sanki bu cümleyi defalarca tekrarlamış, ezbere öğrenmiş gibi. Söylediklerine ilgisiz

bir ilgisizlik var, sanki hala yüksek sesle söylediği şeye inanamıyor, ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyor gibi.

Göğsümün içinde bir şey yumruk gibi sıkışıyor. Ama ben hareketsiz kalıyorum, masanın karşı tarafında durmasına izin verecek kadar yaklaşmasına izin veriyorum.

"Yarışmayacağım." Adem elması aşağı iner, gözleri aşağıya doğru bakar, odaklanamaz, ahşap yüzeyin üzerinde bir yerde durur. "Muhtemelen bir daha asla."

Son sözleri yankılanarak, ıssız bir yankı oluşturuyor. Mutfakı dolduran diğer tek sesler, salondan gelen şöminenin uzak çıtırtıları ve saatin tik takları.

"Doktor mu söyledi?" Boğazımı temizledim.

Kayce başını sallar. "Bu kadar açıkça söylemedi. Ama gözlerinden belliydi." Dişleriyle yanağının içini ısırır. "Emin olmak için bir tarama daha yaptırmam lazım... ama sonuç bellidir."

"Yani şimdiden pes mi ediyorsun?" Gözlerim ona dikilir.

Bu, onun bakışlarını bana çevirir. Sonunda.

"Gördün mü, işte bu yüzden seninle bu konuyu konuşmak istemedim." Elmacık kemiklerinin üstündeki leke bir ton koyulaşır.

"Her zamanki gibi bu konuda da tam bir pislik olacaksın."

"Profesyonel rodeoda yaş senin lehine değil." Başımı eğiyorum. "Bu detayı gözden kaçırmış olabilirsin diye."

Sinirli bir ses çıkarır ve odanın etrafına bakar. "Tanrım. Hiç değişmiyorsun, değil mi? Ben düşünürken her zaman beni tekmelemeye hazırsın."

İşte orada. Herkesi suçlamak isteyen korkmuş küçük çocuk.

Dilimi alt dudağımın üzerinde yavaşça gezdiriyorum ve sessizlik içinde onu inceliyorum. Henüz kaçmıyor, ama kaçma dürtüsüyle dişini tırnağına takarak mücadele ettiğini görebiliyorum.

Ve o anda gözleri yüzüme takılır. Gözleri orada sabitlenir, ağzımı izler, sanki aniden boynundan yakalanmış ve hareketleri takip etmekten başka bir şey yapamayan bir kedi yavrusu gibi, orada durup dudaklarımın ıslandığını izliyor.

Siktir, bunun içimde neden bir etki yarattığını bilmiyorum, ama çok güçlü bir his. Daha önce hissettiğim, beni ısrarla ona çeken manyetik his, daha da güçlenmeye başlıyor. Her geçen saniye daha da yoğunlaşıyor ve ağırlığımı kaydırmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim.

Bu bankı itersem, söylediklerimden veya yaptıklarımın sorumlu olamayacağımdan eminim.

"Görüyorsun, senin sorunun bu, Kayce." Sesim alçak.

"Her zaman suçlayacak başka birini arıyorsun. Sana basit bir soru soruyorum, sen ise kaçınıyorsun."

"Ne sorusu lan, Raine?" diye bağıyor ve elini benim yönüme doğru sallayarak reddediyor. "Yüzünden okunuyor. Beni kaybetmemi görmekten başka bir şey sevmiyorsun."

"Vazgeçip vazgeçmediğini soruyorum."

İnanamama hissiyle boğulmak üzere. "Tabii ki hayır."

"O zaman vazgeçmiş gibi davranmayı bırak, kar tanesi."

O, öfkeyle nefes alıp gözlerini devirdi. Kendisinin gençlik halinden farksızdı. Her fırsatta benimle kavga etmek isteyen korkak çocuk. "Siktir git, ben yatmaya gidiyorum."

Kayce dönüp uzaklaşmaya başlar, sonra durur. Tekrar bana dönerek, "Oh, ve şunu bilmek seni mutlu edecek, araba kullanmam ve işe dönmem için izin aldım. Yani kışını Crimson Ridge'e geri götürebilirsin. Artık benim yüzümden burada kalmak zorunda değilsin."

Gözlerimi kısıyorum. Kalbim daha hızlı atıyor ve kulaklarımda nabzım hızlanıyor. Artık her şeyi açıkça söylediğine göre, onu kovalamam için iyi bir neden yok.

Yine de ayaklarım hareket ediyor.

Birkaç adımda ona yetişiyorum ve Kayce, varlığını hissedince koridorda dönüyor. Bana dönünce, loş ışıkta daha koyu bir turkuaz rengi alan gözleriyle karşılaşıyorum.

"Ne istiyorsun?" Dudakları kızarmış, aldığı sığ nefeslerle aralık kalmış. "Büyük zorba ağabey olup yüzüme biraz daha tükürmek mi istiyorsun?"

Kütlem onu sıkıştırır ve Kayce bir adım geriye sendeler.

Omuzları hemen duvara çarptı.

"Kaçmayı bırak," diyorum sertçe. "Zaten vazgeçtin, o yüzden burada kötü adam benimmişim gibi davranma. Sızlanman kimseyi kandırmıyor."

Çenesindeki kaslar seğiriyor ve göğsü, vücutlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın olduğu için biraz daha hızlı inip kalkıyor.

"Tanrım, sen tam bir pisliksin." Gözleri benimkilere kilitlenmiş, ama onların arkasında bir mücadele olduğunu görüyorum... gözlerimden kaçmak istiyorlar.

Kulağımda kan uğultusu duyuyorum, kokusu etrafımı sarmaya başlıyor. Artık çok tanıdık olan o narenciye kokusu, odunsu bir kokuyla karışarak farkındalığımı ulaştırıyor.

"Bana bunu söyleyip duruyorsun. Sürekli ağladığın aynı eski şarkı artık eskidi."

Ağzı biraz daha açılıyor ve alt dudağının dolgun bir şekilde şişkin olduğunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Onu bu şekilde zorlamaktan vazgeçemiyorum, orada duran bir şeyi kırıp açmam gerekiyor. Bu çatı altında ne kadar uzun süre kalırsak, o kadar değişken bir baskı oluşuyor.

"Bu seni tahrik ediyor mu, ha?" Nefesi biraz daha sertleşiyor. "Her zaman bana saldırmaya hazır mısın? Haberin olsun, pislik. Artık senin kum torban değilim."

Onun bu sözleri beni kaynama noktasına getiriyor.

Uzun zamandır bastırılmış ve bir kutuya kilitlenmiş anılar ve geçmişteki acılar bir anda serbest kalıyor. Ağzından çıkan bu sözler, kalan tüm sabrımı yok ediyor.

Kolumu uzatıp avucumu duvara vuruyorum ve onun yüzüne yaklaşırken göğüslerimiz birbirine değiyor. Tıpkı onun bunca zamandır istediği gibi.

"Ne dediğini bilmiyorsun."

Burnumdan daha hızlı nefes alırken çenem sıkışır. "Hayır."

Hiçbir fikrin yok."

"Bana yumruk atmak ister misin? Eminim istersin." Bu sefer Kayce'nin dikkati dağılmaya başlar. Üst dudağı kıvrılır ve gözleri benimkiler arasında gidip gelir. "Eminim hep bunu istemiştir."

"Beni onunla karşılaştırmaya cüret etme," diye tıslarım. "Elimden gelen her şeyi yaptım ve sen bunun yarısını bile bilmiyorsun. O yüzden yerinde olsam çenemi kapatırdım."

Kayce'nin elleri yumruk haline gelmiş ve bu sefer bana doğru uçarak itmek için havalanıyor.

Yarı yürekli bir hareket. Karnıma hafif bir baskı uyguluyor. Beni hareket ettirecek kadar güçlü bir hareket değil.

"Çekil önümden," diye mırıldanıyor ve ben anlıyorum. Bu sefer savaşı kaybetti. Mavi gözleri aşağı kayarak ağızma takılıyor ve ağır bir yutkunma yapıyor. "Benden uzak dur."

Bu da ne lan? Burada ne yapıyoruz biz?

Neden ondan uzaklaşamadığımı anlamıyorum. Elim, kafasının yanında çimentolanmış gibi hissediyorum ve nabzım boğazımın yanında daha hızlı atıyor.

"Bu da başka bir yalan gibi geliyor." Sesimde pürüzlü bir ton var. "Bir kez olsun gerçeği söyleme zamanı."

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, gerginlik etrafımızı kaplıyor, gövdelerimiz arasında neredeyse bir santim bile mesafe yok.

Kayce neredeyse nefes nefese, göğsü hızlanan nefesleriyle birlikte inip kalkıyor. Ve lanet olsun, onun benim altımda bir yaprak gibi titreyip korkması içimde bir şeyleri uyandırıyor.

Dudaklarını ıslatıyor, sonra bir anlığına gözlerini sıkıca kapatıyor. Yenilgi, kabullenme ve asla cesaret edemeyeceğimiz bir sürü gizli duygu,

yüzeye çıkıyor. Uzun kirpikleri, boğazı çalışırken ağır ağır titriyor.

"Seni lanet olasıca idolize ediyordum." O geniş gözler, bana yumuşak bir itirafta bulunurken hala ağızımın üzerinde ileri geri dolaşıyor.

"Sana yenilmeyi nefret ediyordum... ama senin kazanmanı izlemeyi seviyordum."

Onun sonunda bu sözleri yüksek sesle söylemesi, vücudumu şiddetli bir sıcaklık kaplar.

"Bu çok berbat." Kayce dudaklarını ıslatıyor ve sanki uzay ve zamandan düşmüşüz gibi hissediyorum. "Tek istediğim senin başarılı olmandı. Bu benim pahasına olsa bile."

Yumruklarını sıkıyor ve bana daha sert baskı yapıyor. Hala beni itmeye ya da kendinden uzaklaştırmaya çalışmıyor.

Bunun yerine, sanki bana uzanmaya çalışıyor gibi, ama parmaklarını açıp bunu yapmaya cesaret edemiyor gibi. "Ve o kendini beğenmiş pislik bakışına dayanamıyorum. Bana bakışından nefret ediyordum, tıpkı şu anda olduğu gibi."

Yutkunuyorum. Zorlukla. "Tam olarak nasıl bakıyordum?" Biliyorum. Ne demek istediğini biliyorum, kendime hiç itiraf etmemiş olsam da, ama içimdeki hasta ve sapkın taraf, bunu ondan duymak istiyor... sadece bir kez.

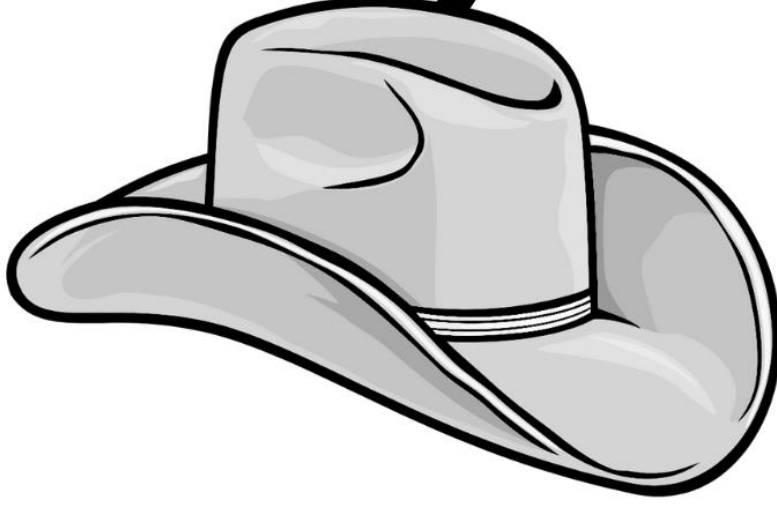
O duvara yaslanırken vücutlarımız birbirine yaklaşır. Boyumdan dolayı ona karşı hafif bir avantajım var, ama aramızdaki en büyük fark, göğsümün ve omuzlarımın onunkinden ne kadar daha geniş olduğu. Şu anda kabul etmemem gereken bir şekilde, o benim altına sığar.

Hala burada olmamalıyım, *üvey kardeşim*le birbirimize yapışık olmamalıyım. Bu şekilde birbirimize dolanmış olmamız çok yanlış.

Kayce boğazının derinliklerinden yumuşak bir ses çıkarır. "Bu çok berbat. Böyle düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum ve eminim bunu sonsuza kadar bana karşı kullanacaksın..." Konuşurken, son kelimelerde sesi çatlar. "Beni sanki biliyormuşsun gibi baktın.

Benim senin kazanmanı istediğimi biliyordun... Her şeye sahip olmanı istedim."

Kayce

Bölüm 20

Her şeye sahip olmasını istiyorum.

Raine'in bu duyguyu, kendimi içinde bulduğum cehennemden kaçmak için kafamdaki bu çaresizliği ortadan kaldırmasını istiyorum.

Tek düşünebildiğim, buradan çıkmak istediğim. Midemi bulandıran korku ve ıstırap hissinden, her şey hakkında sonsuz belirsizlikten kaçmak istiyorum. İçki olmadan, kendimi kaybedebileceğim bir şey olmadan nasıl başa çıkacağımı bilmediğim duygular. Artık kendi derimde kalmaya dayanamıyorum ve parçalanıyorum.

O çok güçlü. Bu koridorda üzerimde duran lanet bir dağ gibi ve bunu düzeltmesi için ona ihtiyacım var. Raine, gözlerinin derinliklerinden yanan bir şiddetle beni süzer. Delici bir ok ruhumu delip geçiyor ve beni, istesem bile kaçamayacağım bir şekilde bu duvara çiviliyor. Ve boğazımdaki nabzımın her çılgın, panik atışında acımasızca fısıldayan gerçek, ondan kaçmak istemediğim.

Onu hem nefret ediyorum, hem de nefret etmiyorum, hepsi aynı anda. Çünkü onun hakkında en çok nefret ettiğim şey, beni

beni kabul etmemesi. Beni hep bir kenara itti, hep yakınlaşmamı engelledi, onun etrafında olmaya çalıştığımda hep bana alaycı bir şekilde baktı.

Şimdi? Şimdi, beni duvara itti ve başım o kadar dönüyor ki, her an bayılmak, çaresizce yere yığılmak üzereymişim gibi hissediyorum.

"Lütfen bu konuda acımasız olma." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki göğsümde kas yerine kolibri kanatları var. "Ben sadece... Ben sadece..." Kelimeleri bile söyleyemiyorum. Onun yumruğunu çeneme indireceğinden korktuğum için kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum.

Beni itiraf etmeye zorlayan kişi o, hiç sesli söylemeye cesaret edemediğim türden sırlar. Bana ne tür bir büyü yaptığını bilmiyorum, ama düşüncelerimin onun emirlerine itaat etmek için bir ipte sürüklendiğini fark ediyorum.

O bu kadar yakın kaldıkça, bu sıcaklık ve aciliyet damarlarımda iğne batırıyor gibi. Sanki her batışında içimden dışıma doğru kızarıyormuşum gibi. Ve o bu kadar yakın olduğu için sikim *zonkluyor*.

Göğüslerimiz birbirine değişiyor. Kasıklarımız neredeyse birbirine değişiyor.

Ve Raine gözlerini yüzümden ayırdığı anda nefes kesici bir an yaşıyoruz. Bakışları aramızdaki boşluğa düşüyor ve onu görüyor.

Ondan karanlık bir ses çıkıyor ve ben öleceğimi düşünüyorum. İşte bu. Bu, kendimi yok ettiğim ve utanç ve mahcubiyetle bir ateş topuna dönüştüğüm an, çünkü sikim gergin, eşofmanımın önünden belirgin bir şekilde görünüyor. Hevesli, naif ve ileri atılıyor, her ne kadar bunun sebebi bu dünyada beni en çok hor gören kişi olsa da.

"Devam et," diye homurdanıyor ve gözlerini tekrar bana çeviriyor.

Gözleri çok karanlık, unutulmaz bir şekilde, yüzünde derin ve tehlikeli çizgiler oluşturan gölgelerle. "Neye ihtiyacın var, *hmm*?"

O sesini göğsünden çıkarıp doğrudan benim göğsüme titreştirirken, ağırlığını kaydırıp vücudunu bana doğru eğiyor. Vücudumu duvara yapıştırarak kalçalarımızı birbirine bastırıyor.

Ben inlerim.

Lanet olsun, inliyorum.

Bu ezici yakınlık ve, aman Tanrım, kalınlaşan penisime baskı yapan vücudunun ağırlığı, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. O adamı öptüğümde bile böyle değildi; birbirimize bu kadar yakın değildik. Bu tamamen yeni bir şey ve penisimin başından alt karnıma kadar uzanan bir ateş püskürmesi hissi yaratıyor.

Titrek bir nefes alırken parmaklarım onun gömleğine yapışıyor.

Şimdiye kadar, yumruklarımı açmaya cesaret edemedim, bir saniye bile ona dokunmaya izin vermedim. Şu anda, kendimi savunmam mı, yoksa onun heybetli bedeninin altında yok olmam mı gerektiğini bilmiyorum.

Üzerimde dururken, beni duvara o kadar sert bastırıyor ki, her bir temas noktasında eriyip gideceğime eminim. Ne hissettiğimi anlıyorum. Kalbimin çarpmasına yetiyor, çünkü o da sertleşmiş.

Kahretsin, taş gibi sert.

Penisinin hatları kot pantolonunun üzerinden belli oluyor ve ben bedenimde kalmak için mücadele ediyorum. Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun için bana kızgın mı? Aklın almayacağı kadar karışık hale gelen tüm bu gerginlik ve kavgalarımızın bizi penislerimizin nasıl tepki vereceğini bilemeyecek noktaya getirdiğine mi kızgın?

Üvey kardeşimin ereksiyonu benimkine hafifçe sürtünüyor ve ben hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Konus, Kayce." Bana bir uyarıda bulunuyor. Adımın derin ve ağır telaffuzu, sikimin tepki vermesine neden oluyor.

"Kafamdan çıkmam lazım," diyorum nefes nefese. Sanki vücudumdaki tüm kan kasıklarımın akıyor ve şu anda acı verici bir şekilde ereksiyon olmuş durumdayım. Yapışkan, bulaşmış kanıtlar uyluklarımdan aşağı sarkıyor ve sikimin bu acı verici derecede az sürtünmeye ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu kanıtlıyor. Muhtemelen eşofmanımın önü ıslak bir lekeyle kaplanacak. Raine'in benimle alay etmesi için bir neden daha.

Azgın, nefes nefese bir ergen gibi ön sıvı sızdırıyorum.

"Bu bir cevap değil." Bana daha sert bir şekilde sürtünerek, sıkılmış çenesi ile beni azarlıyor. Cildimi kızartacak kadar sert sözlerle beni kaplıyor. Ve bu sefer, bu kadar iyi hissettiren bu duruma doğrudan inliyorum, ama bu yeterli değil. Hiç de yeterli değil.

Onun sert, emir veren sesi beni mahvediyor. Onun tuzağına düşüyorum, keskin çenelerine doğru yuvarlanıyorum ve parmaklarım çaresiz bir yalvarışla onun yumuşak flanel gömleğine tutunuyor, dudaklarımdan zar zor duyulur bir fısıltı çıkıyor.

"Yardıma ihtiyacım var. *Lütfen*."

Kontrolü ele al. Bütün bu ıstırapı kontrol altına al. Onu bağla ve yere yatır, bu korku hissinden başka bir şey hissetmemi sağla.

"Bunu istediğinden emin misin?" Raine, bu konuda her adımı benim atmamı sağlıyor. Kontrolcü bir pislik olduğu için, bana kolay bir çıkış yolu sunmuyor. Benim arzuladığım şey bu olsa da, benim kullanılmasına veya bilinçsizce bırakılmasına izin vermiyor. Kemiklerimin derinliklerinde çok kötü bir şekilde haykırıyor. Bırakın eriyip, hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayayım.

Başımı sallıyorum. "Beni yalvartma." Bu bir yalan. Yalvarmaktan çekinmiyorum. Penisimin başı, rahatlamak için can atarken, cildime ıslak bir leke bırakıyorsa, çekinmem.

"Belki de bunu seviyorum," diye mırıldanıyor, içimi eritmemesi gereken karanlık ve kötü bir sesle, ama onun bunu yüksek sesle söylemesini duymak,

"Belki de senin çekingen ve titrek olmandan hoşlanan bir pislğimdir."

"*Raine*." Adını fısıldarken, kalçalarım kendi kendilerine hareket etmeye başlar ve ona sürtünür. Yumuşak pamuğun üzerinden gelen ek baskı, kollarımda tüylerimi diken diken eder. "Yapamayız." Bu çok yanlış. Çok, çok yanlış.

Her şeyi mahvediyorum. Bir başka hatam daha.

"Durmak ister misin?" Kötü bir işkenceci gibi, kalçalarını biraz ileri doğru itti.

"H-hayır." Tanrım, bu inanılmaz bir his ve kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken tüylerim daha da diken diken oluyor.

Yine yapıyor. Kumaşı kumaşa sürten yavaş, yuvarlanan bir hareket. Aramızda hala birçok katman var, ama o beni başarıyla etkisiz hale getirdi, beni bir karmaşaya dönüştürdü. "Gitmemi ister misin?" İpucu orada, aramızdaki güç dengesi. Beni ihtiyacım olanı istemeye zorluyor.

Bütün bunların en kötüsü, onun ne kadar sakin kaldığı. Üvey kardeşim, sanki bu duvardan kolayca uzaklaşıp her an yürüyüp gidebilecekmiş gibi üstümde duruyor.

Sanki beni burada, taş gibi sert bir sikle, hiç tatmadığım ama *çok istediğim* bir şeyi özleyerek, burada çökmüş halde bırakmaktan memnunmuş gibi. Bunu kelimelere dökemiyorum bile. Ve bu düşünce, bu farkındalık, testislerime bir umutsuzluk dalgası gönderiyor.

Görünüşe göre, bu küçük aşağılanma hissi bana iyi geliyor.

Şu anda kendimle ilgili bu yeni bilgiyi incelemek istemiyorum.

"Hayır. Lütfen." Kulaklarımda kanın akışı, basit kelimeleri telaffuz ederken beni neredeyse sağır edecek kadar gürültülü.

Tek odaklanabildiğim şey, onun vücudunun ağırlığı ve yakıcı sıcaklığının benim vücuduma değmesinin ne kadar iyi hissettirdiği. Onun bunu benden saklamasını istemiyorum.

"Çıkar beni," diye sertçe talep ediyor ve ben parmaklarımı yavaşça gömleğinden çıkarırken titreyerek, sarsılarak bir enkaza dönüşüyorum. Mümkün olduğunca sahte bir özgüven toplayarak, parmak uçlarımı karnından aşağı kaydırıyorum, dokunuşum beline doğru inerken kalın gövdesinin yükselip alçalmasına çekiliyorum.

Kemerinin üst kısmına ulaştığımda parmaklarım kıvrılır ve keskin bir nefes alırım. Bu beni durdurur, bir saniye tereddüt etmeme neden olur, tek bir düşünce hariç tüm düşüncelerim kafamdan uçar gider. *Bu oluyor ve ben ne yaptığımı bilmiyorum.*

Bu konuda berbat mı olacağım? Bir şekilde her şeyi mahvedecek miyim? Bu, onun bana bakıp alaycı bir şekilde gülümsediği bir şey mi olacak, hatta şu anda bana baktığında yaptığı gibi?

Titrek parmaklarla kemer tokasına doğru ilerlerken, nabzımın atması gereken yerde, gözleri çılgın bir yarış atı gibi, toynakları gürleyen bir at var.

Raine'in diğer eli duvara dayanmak için yukarı kalkıyor.

Bu hareket, alınlarımızı birbirine o kadar yaklaştırır ki, hafifçe birbirine değiyorlar. Bu temas noktasında, ikimiz de korkunç derecede titrek ellerimin aramızda durduğu yere bakıyoruz. Nefesimi tutamıyorum, bunun yasak olması ciğerlerimi sıkıştırmaya yetiyor. Biz üvey kardeşiz. Yabancıyız. Ama sonuçta, hala *birbirimize bağlıyız* ve bu, böyle bir şeyin aklımıza bile gelmemesi gerektiği anlamına geliyor. Bu evde tek başımıza olduğumuz halde birbirimize yaslanmamız, onun şişkinliğinin benimkine sürtündüğünü hissetmem, hiç söz konusu bile olamaz.

"Ben... Ben bunu hiç yapmadım." Ağzım kurumuş. Kekeliyorum, onun bu kadar heybetli tavırları karşısında titriyorum. Yine de, bu evrende beni şu anda durduğum yerden uzaklaştırabilecek tek bir güç bile yok.

Raine, tereddütüm karşısında üstünlük taslayan bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Ne? Daha önce hiç penis görmedin mi?"

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve göz bebeklerinin tamamen büyüdüğünü gördüm. Bu küçük tepki, belki de benim gibi onun da bu garip arzuyla hazırlıksız yakalandığının ilk işareti, bana biraz daha güven verdi.

Hızlı ve beceriksizce kemerini ve kot pantolonunu çözüyorum. Her ses, kumaşın gevşemesiyle ve fermuarının aşağı inmesiyle omurgamda hissettiğim her ürperti, kanımın şarkı söylemesine neden oluyor. Bir şekilde burada değilim ve aynı zamanda bu anda o

kadar inanılmaz bir şekilde varım ki, bu acı veriyor. Sanki büyülenmiş bir seyirciymişim gibi, ilk kez bir şey yaparken kendimi izliyorum, aynı zamanda parmak uçlarımda altındaki bu müthiş canlı detaylara tamamen sarhoş olmuş ve kapılmış durumdayım.

Parmak eklemlerim çıplak tenine ve külotunun bel kısmının hemen üstündeki koyu renkli tüylerin izine değiyor ve titriyorum. Aynı anda, Raine'in midesi ilk ten temasında çöküyor ve günahkar, gürleyen bir ses çıkarıyor.

"Benim için kızardığında ne kadar da güzelsin," diye mırıldanır ve bu sözler beni açıklanamayan ve kafa karıştırıcı bir şekilde tamamen taş keser, neredeyse o anda yanıp kül olacağım.

Zaten sertleşmişim, ama şimdi sesindeki o arzu ve boğukluk, penisimin acı verecek kadar zonklamasına neden oldu.

"Bunun olduğunu kimse bilmemeli." Bu sözler, onun siyah pamuklu iç çamaşırının arkasındaki büyük şişkinliği örtmeye çalışırken bile ağızımdan dökülür.

Sikini, uzun, kalın ve damarlı, ve lanet olsun. *Lanet olsun*. Şişmiş başı, parıldayan ön sıvının kanıtı ile sikine bakıyorum. Kalbim hızla atmaya başlar.

"Bütün gece bakacak mısın, yoksa bir şey yapacak mısın?"

Raine dişlerini sıkıyor. "Penisini çıkar ve ikimizi de okşa."

Onun sert emri beni anlık donmuşluğumdan çıkarır. Bunun olduğuna inanamıyorum ve bu sefer duraksamıyorum. Penisimi serbest bırakmak için eşofmanımı aşağı indiriyorum ve

bu geceye kadar boşuna bastırmaya çalıştığım tüm hevesimle öne fırladı. Başı kızarmıştı, bana vereceği en ufak bir ilgi parçasını bile çok açık bir şekilde arzuluyordu. Şu anda saf şehvet ve adrenaline hareket etmiyor olsaydım, sabırsız olduğum ve sızıntı yaptığımı bu kadar acı verici bir şekilde belli olmasından utanabilirdim... hepsi onun için.

Gördüğüm manzarayı sindirirken boğazım ağır bir yutkunma yapar, siklerimiz dışarı çıkmış ve birbirine dokunmaktan, birbirine kaymaktan, en yasak şekilde hassas etlerin birbirine sürtünmesinden sadece bir parça uzaktır.

Uzunlukları benzer, ama Raine'in kalın penisi daha kalın, daha ağır ve bu düşünce, onun bariz büyüklüğü, karnımın derinliklerinde sıkı ve derin bir özlem sarmalı yaratıyor. Aniden, banyoda yasak küçük hayallerime kapıldığım gecenin görüntüleri zihnimde canlanıyor. Ağızım hemen sulanmaya başlıyor.

Onun ağırlığını dilimde hissetmek istiyorum.

Raine boğazını temizledi. "Elini uzat."

Tabii ki, hiç düşünmeden dediğini yapıyorum.

Bu onu memnun etmiş gibi görünüyor, çünkü gözlerinde parıldayan bir karanlık var, burun delikleri genişliyor ve bekleyen avucuma uzun bir tükürük damlası bırakıyor.

Tanrım. Bunun midemi burkmasına hakkı yok.

"Ee? Bunu sen istedin, değil mi... yoksa tüm yalvarışların sadece bir oyun muydu?"

Elimi indiriyorum ve ardından gelen hissi açıklamak imkansız. Parmağımı ikimizi de nazikçe sardığımda, şişmiş, hassas başlarımız birbirine değdiği anda, oyun biter. Elektrik vücudumu sarar, damarlarımı aydınlatır ve her hücreme bir iz bırakır. Onun kadifemsi pürüzsüzlüğü, tükürüğünün kayganlığı... İkimizi de avuçlamak için tutuşumu yeniden ayarlarken, sanki tüm DNA'm o anda yeniden ayarlanıyor.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Zevk içimi kaplar ve kim olduğumla ilgili tüm belirsizlikleri ortadan kaldırır. Tek düşünebildiğim, hissedebildiğim ve nefes alabildiğim şey o. Kokusu, erkekliği ve gömleğine sinmiş çam ve baharat kokusu beni tuzağa düşürür.

Hiç bu kadar yoğun bir şekilde birine kapıldım mı, hem de sadece birkaç yavaş okşama ve parmak uçlarımla gizlice bastırmamla?

"Daha sert." Raine'in sesindeki sertlik ağzıma çok yakın. Nefesinin tenimde yayıldığını hissediyorum, ama bunun başka bir şey için uygun bir an olmadığını biliyorum. O, bu fiziksel rahatlamadan daha fazlasına davet etmiyor ve dürüst olmak gerekirse, şu anda umurumda bile değil.

Kavrayışım sıkılaşıp bizi daha sıkı bir şekilde birbirimize sıkıştırdıkça, o kadar harika hissediyorum ki, yine o aptalca küçük inleme seslerinden birini çıkarıyorum. Bunu sadece onun için bir tepside sunuyorum ve kendime engel olamıyorum.

Ona verebilirim. Beni sonsuza kadar alay edebilir, hayatımızın sonuna kadar bunu başıma kakabilir.

Şu anda tek önemli olan, siklerimizi okşamak, uzunluklarımızı birbirine sürtmek ve bu inanılmaz bir his. Bunu yapmak çok yanlış, ama beynimde tek bir hücre bile kalmadı. Kesinlikle bu işin nereye varacağını durdurabilecek bir hücre yok.

Ellerimi değiştirip, yukarı aşağı hareket ettirip, daha sert çalıştırdıkça, ağızlarımız arasındaki zar zor hissedilen mesafede nefesimiz daha da zorlaşıyor. İkimiz de siklerimizin görüntüsüne bakarak, büyülenmiş bir şekilde izliyoruz. Raine, nasırlı avucum uçlarını kaydırıp ikisini de sıkıca sıkıştırdığımda zevkten tıslama sesi çıkarıyor. Ben de tekrar yapıyorum. Ve tekrar.

Tanrım, onun bundan zevk aldığını gösteren en ufak bir işareti duymayı seviyorum. Testislerim karıncalanıyor, sıklaşıyor. Bir başka nefes nefese ses, baş döndürücü bir inilti, nefes nefese bir farkındalık kaçıyor benden.

"Yaptığın dağınıklığa bak." Kalçaları biraz kayarken, benim vuruşlarımın ritmine uyarak homurdanıyor ve hafifçe itiyor. "Küçük Crimson Ridge altın çocuğu, benim için kekeliyor ve kızarıyor. Artık o kadar da kendini beğenmiş değilsin, ha?"

Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum, çıkarmak üzere olduğum çaresiz sesleri bastırmak için.

"Bunu asla... asla konuşamayız." Omurganın dibinde tanıdık bir baskı hissedince nefesim kesildi.

"Sadece yap şunu." Dişlerini sıkarak bana tıslar. "Kimse bilmemeli." Sözlerim iniltiye dönüşür, çünkü bu hissin üzerime çökmesini engelleyemem. Yumruğumun hareketleri bizi gittikçe daha da sertleştirir ve ben, patlamak için duyduğum baştan çıkarıcı ihtiyaç içinde kaybolurum.

"Raine... kimse... " İhtiyacım olan sesleri yutuyorum. Gözlerim kapanıyor, parmaklarımın altında benim aletim onun aletinin yanına nasıl oturduğunu izliyorum. Tanrım. Testislerim hazır. Boşalmaya hazır. Beyaz sıcak kıvılcımlar kanımda uçuşuyor. Çok yaklaştım.

Hareketlerim sarsıntılı, daha sert hale geliyor, şimdi biraz daha çılgınca çekiyorum - dünyanın en kötü el işi yapıyorum, eminim, ama umurumda değil çünkü bu aşırı derecede akıllara durgunluk verici.

"Konuşmayı kes." Sesindeki inilti beni bitiriyor.

Onun nabzını hissediyorum, avucumun altında sıcak ve sert, ve bu his doğrudan benim sikimin dibine gidiyor.

"Siktir. Oh siktir. Oh siktir." Zirveye ulaştığımda kasıklararımdan bir dalga geçer. Her şey kararmışken, nefes nefese, anlamsız küfürler ve kelimeler sarf ediyorum. Sıkı tutuşumun altında, penisim zonklıyor ve kalın sperm damlaları yumruğumu kaplıyor.

Elime doğru itiyorum, kaygan hissi ve içimden akan zevkin acısını kovalıyorum.

Ve işte o anda oluyor; Raine'in boşalması benimkine katılıyor

benimkine katılır ve yemin ederim ki, onun parçalandığını görmek beni daha da tahrik ediyor.

Derin bir nefes alır, geniş göğsünün içinden büyüleyici bir titreşim patlar. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Daha fazla sperm, *onun spermi*, benimkiyle karışmak için ileri pompalanır ve elimizi ikimizin de olduğu ve ayırt edilemeyecek kadar kaygan bir şekilde kaplar. Göğsümün içindeki aptalca çırpınan şey bunu seviyor, daha fazlasını istiyor, bu şekilde bu kadar kolay uyum sağlamamızdan zevk alıyor. Yumruğum okşamaya devam ederken, her yer lanet olasıca her yerde—kötü, çok pis bir kanıt izi ikimizin de uzunluğunu kaplıyor.

İnanılmaz derecede seksi. Şimdiye kadar gördüğüm en seksi manzara, ama aynı zamanda, bu anın ötesinde ne yapacağımı bilmiyorum.

Hemen belli olan şey, Raine'in burada kalmak istemediği.

Penislerimiz atmayı bıraktığında ve ikimiz de nefesimizi toparladığımızda, o yutkunur ve duvardan uzaklaşır. Geniş vücudu uzaklaşır ve onun vücudu artık benimkini örtmediği için anında bir kayıp hissi duyarım. Bu farkındalıkla birlikte keskin bir acı hissedirim... O bana hiç dokunmadı.

Penisi elimden kayıyor ve ben tam anlamıyla elimde penisimle orada durmuş, onun kendini toparlamasını izliyorum.

Elini ağzına götürüp, gözlerini kısıarak beni baştan aşağı süzer. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. Onun yaptığını taklit etmeye çalışarak, terli pantolonumu spermle kaplı penisimin üzerine çekiyorum. Penisimi görünmeyecek şekilde saklarken, onun sperminin benim de üzerime bulaştığının kanıtı *orada duruyor*. Ve o anda, gözlerimiz buluşuyor.

Raine, bir şey söyleyecekmiş gibi çenesini oynatır, ama sonra vazgeçer.

Zaten ne söylenecek ki?

Hafifçe başını sallayarak, dönüp çok iyi yaptığı şeyi yapıyor. Uzaklaşıyor. Beni şok ve çekingen bir hayranlık içinde, bacaklarımı saran garip bir hisle baş başa bırakıyor. Çünkü bana istediğim şeyi verdi, değil mi? Kafamdan kurtulmak, kontrolümü kaybetmiş olmanın o korkunç hissinin hafifletmenin bir yolunu bulmak için yardım istedim ve o da tam olarak istediğim şeyi yaptı.

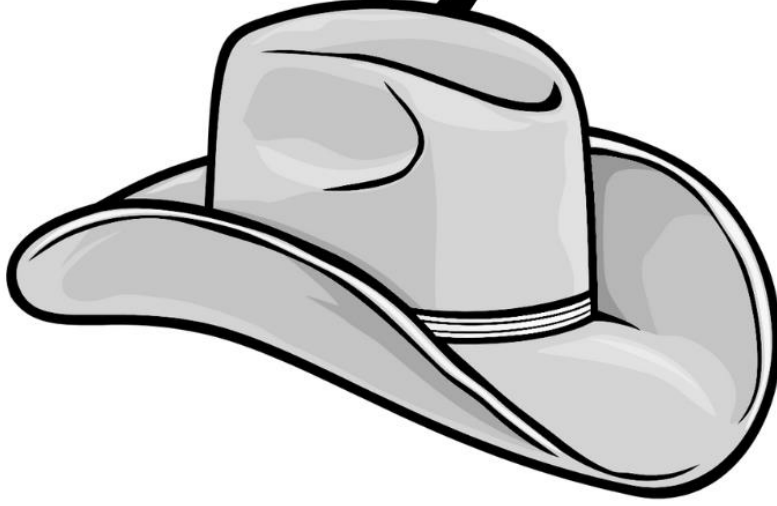
Ama ağzımı kapatamayan, *bu konuyu asla konuşmamakta ve kimsenin bilmediğinde* ısrar eden bendim.

Bunlar benim sözlerimdi.

O yüzden sanırım şimdi unutam. Ve hayatımıza devam edelim.

Kayce

Bölüm 21

KAOS:

Ee, tatlım...

Senin köylü kulübene kadar kıcımlı sürüklemem mi gerekiyor, ne?

Beni okunmuş mesajlarda bırakmayı bırakmak için bir saatin var, yoksa gelip seni rahatsız edeceğim.

Bunu son uyarın olarak kabul et.

Pantolonunu giy ve beş dakika boyunca elinden sikini çıkar. İçeri girip, kör olana kadar mastürbasyon yaptığını görmek istemiyorum.

Chaos sayesinde Instagram mesaj kutumun dolduğunu görünce başımı sallıyorum. Kahvemi yudumlarken ve en azından kahvaltıyı bitirmek için yarı yürekli bir çaba gösterirken, bu konuşmayı tamamen kaçınmak istiyorum. Ama öte yandan, durum tersine olsaydı, ben de aynı şekilde davranırdım. Bu yüzden, şu anda ona tüm gerçeği söylemeye hazır olmasam da, derin bir nefes alıp cevap vermeye karar veriyorum.

Tanrım. Sen tam bir baş belasısın, biliyor musun?

Hemen cevap yazarken noktalar hızla akıyor.

Ahh. Hayatta, millet.

Kayce Wilder deliye dönüp Devil's Peak'in tepesinde sıkışıp kalmış ve sikini okşamaktan başka yapacak bir şeyi yokmuş gibi davranmıyor.

Senin benim aletime sağlıksız bir takıntın olduğunu düşünmeye başlıyorum, Chaos.

Belki. Belki de değil.

Ne oldu? Dün taramana girdin, değil mi?

Beni merakta bırakma.

Mide bulantısı ve endişe seli tam orada, taşmak üzere. Gerçeği kabul etmek istemiyorum ve arkadaşşıma yalan söylemek de istemiyorum. Bu yüzden, en azından şu anda midemin kaldırabileceği aptalca bir yarı gerçeğe razı oluyorum.

Kabul etmek istemememe rağmen, Raine'in dün geceki sözleri hala kulaklarımda çınlıyor. *Şimdiden vazgeçiyorsun.* Eğer bunu ekrana küçük siyah harflerle yazarsam, belki de yenilgiyi kabul etmiş olurum. Bu yüzden endişemi bastırıp, Chaos'un duyması gereken basit açıklamaya sadık kalıyorum. Gerçekler. Şu anda karşı karşıya olduğum tek şey bu.

Bu sezon oynamayacağım.

Yolda uyurken horlamana ve osurmana katlanacak başka birini bulman gerekecek.

Dostum... bu çok kötü bir haber. Üzüldüm.

Senin için çok üzüldüm.

Ne yaparsın, olan oldu. Yapacak bir şey yok.

Takip taraması için randevu aldım.

Turneye ne zaman döneceksin?

Boş mutfakta kendi kendime gülüyorum. Muhtemelen hiç dönmeyeceğim. Telefonumun ekranına bakıp mesajlar yerine doktorumun gözlerindeki sempatiyi görmemek imkansız. Beni sersemleten ağız köşelerindeki aşağı doğru eğimi kolayca hatırlıyorum. Aptal değilim; o bakış, *sezonun geri kalanını kaçırdığına dair bir üzüntüden* daha fazlasıydı.

Bu, *geleceğin ne getirebileceğini düşündün mü diye* soran, sözsüz bir andı.

Uzun sürmemeli.

Kısa sürede geri dönüp seni yenmek için.

Bu, açıklamaya hazır olduğum sınırdır.

Telefonumu mutfakta bırakıp ahıra doğru yola çıkıyorum. İyileşme prognozumu tam olarak doğrulamak için geçmem gereken bir tarama daha var. Ama bundan sonra, benim yaşadığım menisküs yırtığı için standart süreç ameliyatı gerektirdiğini düşünürsek, göğsüm o kadar sıkışmış ki nemli havayı tam olarak solumakta zorlanıyorum. Gökyüzü yağmur yağacakmış gibi ağır ve bahçeyi geçerken, tüm düşüncelerim dün bana verilen tıbbi bilgiler ve detaylarla karışık.

Tanrım, sadece bir gün mü geçti?

Ameliyatın bir işe yarayacağını garantisi yok. Muayene için bekleme süresi, ameliyat sonrası iyileşme süreci, tabii ki lanet olası masraflar... Ne faydası olacak ki? Hastanede kaldığım kısa süre için zaten göz yaşartıcı bir fatura aldım. Bu tek başına ameliyat fikrini çöpe atmak için yeterli bir neden.

Ahıra yaklaşırken, ellerim kapüşonlu ceketimin ön cebinde kalıyor. Hala tek işim buymuş gibi eşofman giyiyorum. Kot pantolon giymek çok rahatsız, hareketlerimi kısıtlıyor. En azından yumuşak, esnek kumaş

dizime rahatlık sağlıyor ve son zamanlarda günün sonunda şişliğin eskisi kadar kötü olmadığını fark ederek rahatladım. Garip bir belirsizlik içindeyim, hareket kabiliyetimi geri kazanmam, gücümü ve dengemi yeniden kazanmam gerekiyor, ama aynı zamanda her zaman *dikkatli* olmam gerekiyor.

Sonuçta, dizimde her zaman hafif bir ağrı hissi olabileceği bir gelecekle yüzleşmek zorundayım.

Şu anda olmak istediğim tek yer, burada atların yanında. O evde bir gün daha kalamam ve artık işe dönmem için yeşil ışık yakıldı. At binemesem de araç kullanabiliyorum, yani burada yapmam gereken işleri yapabiliyorum. Bir kamyonet ve bir traktör hiç yoktan iyidir. Bu sadece, diğer rehberlik işlerini yapamayacağım ve at sırtında sığırları toplayamayacağım anlamına geliyor.

Ahıra girip ahırların arasına girdiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. O burada mı? Raine, dün geceki *olaydan* beri benden başarıyla kaçıyor.

Onu, bizi ve ne haltlar döndüğünü kısaca düşünmek bile... kalbim bir kez daha çarpıyor.

Midem burkuluyor ve o duyguya geri dönüyor, koridorda donup kalıyorum, arzuyla titriyorum.

Evet, erkeklerle birlikte olmaktan zevk almam konusunda kafamda hiç şüphe varsa, bu soruyu kesinlikle sikimin coşkulu bir patlamasıyla cevapladım. Daha önce hiç yaşamadığım, ayak parmaklarımı kıvırtan, hayatımı değiştiren bir orgazm.

Neden bu, üvey kardeşimle sevişmenin bir sonucu olarak gerçekleşti? Ne halt yiyordum da ona öyle yalvarıp yakarıyordum?

Ve en kötüsü, o gidip her şeyi

. Tüm detayları tekrar tekrar düşünmekten kendimi alamıyorum. Dün gece onunla yaşadıklarımın nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bir şekilde beynimi yeniden programlamalıyım ki onun penisini hayal etmeyi bırakayım, pürüzsüz, sıcak teninin benimkine sıkıca yapıştığı anıları tekrar tekrar yaşamayı bırakayım. Bizi daha fazlasını istemeye iten bir cazibeyle kaplayan kayganlık. Tanrım, o kadar iyiydi ki, çok iyiydi.

İhtiyacım olan şey kendimi meşgul tutmak. Raine ile ilgili uygunsuz düşünce ve duyguların baskısından ve saldırısından zihnimi uzaklaştıracak bir şekilde meşgul olmak.

Kamyoneti dışarıda park edilmiş, yani hala burada. Adam çiftliğin bir yerinde, ama bugün ne yaptığını bilmiyorum. Kazadan sonra beni buraya getirdiğinden beri pek konuşmadık ve ben onun sikini yumrukladığım ve inlediğimden beri bu tavrını hiç değiştirmedim.

Benim için kızardığında ne kadar da güzelsin.

Siktir. Bu sözler göğsüme çarptı ve bu anı hatırlayınca neredeyse sendeledim. Ben çıplak sırtlı bir bronk binicisiyim. *Güzel olarak* görülmeye hiç ilgi duymadım. Bu, yumuşak ve kadınsı birine söylenecek türden bir şey, değil mi? Ama görünüşe göre, benim sikim son derece güvenilir çünkü o tek kelime dünyamı altüst etti. Onun kötü sözlerinin ağzımın dibinde dans etmesinin nasıl bir his olduğunu düşünerek saatlerce kendimi duvara yaslamamak için mücadele ettim.

Ahıra hızlıca bir göz attığımda onun burada olmadığını ve Winnie'nin ahırının boş olduğunu gördüm. Bu tür detaylar rahatlatıcı olmalıydı, ama ahırın içinde dolaşırken, belki de onun koyu renkli, dağınık saçlarını görmeyi umduğumu fark ettim. En azından kendime zaman ayırmak, işe dalmak için bana zaman kazandıracaktı. Bakım. Ahırları temizlemek. Su. Yataklık. Tanrı bilir, yapılması gereken çok şey var

ve ilk başta biraz garip gelse de, bir süre uyuşukluktan sonra, bir şekilde... harika hissettiren sıradan işlere hızla dalıyorum.

Rutin, kas hafızası ve ciğerleri dolduran soğuk hava.

Bu hareketleri yapmak, hastane koğuşunda uyandığımdan beri göğsümde asılı kalmış, dengede duran ve garip bir şekilde serbest kalan bir şeyi hafifletiyor.

Çalışmak yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor ve çok geçmeden, yaklaşık bir saatimi ahırlarda geçirmiş oluyorum.

Atların yanında olmak, onların tuhaf küçük huylarını ve kişilik özelliklerini ne kadar özlediğimi hatırlatıyor bana. Onlara hayranlıkla bakarken, ayak sesleri, homurtular ve kişnemeler bana bir fon müziği sağlıyor. O evde tıkılıp kalmak ve her gün her zamanki gibi buraya gelememek, fark ettiğimden daha fazla bana zarar verdi.

Göğsümün içinde sıcak ve rahatlatıcı bir his uyandıran şey, ne kadar uzun süre çalışırsam, dizimin o kadar fazla tahriş olmadan her şeye dayanmasıdır. Evet, balerin pirueti yapamıyorum ve ahırın ortasında burpee yapmaya da niyetim yok, ama eyerleri kaldırabilir ve atların yemlerini ayırmak için eğilebilirim. Bu çok zor veya acı verici olsaydı nasıl başa çıkardım bilmiyorum.

Şu an için, biraz parlak hissettiren ve bu hissi sürdürebileceğimi düşündüren bir şey var.

Belki de her şey yoluna girecek.

Peaches'i tımar ederken, ahırın diğer ucundan nal sesleri ve bot sürtünme sesleri duyuyorum. Bu ses beni fırça darbesinin ortasında donup kalmaya zorluyor, çünkü bunun nasıl sonuçlanacağını hiç bilmiyorum.

Raine olanlardan sonra nasıl tepki verecek?

Bu beklenmedik karşılaşma, bu habersiz çarpışma, bana sinirlenip çılgına dönmesi için bir fırsat mı olacak?

Dün gece adam yeterince hızlı kaçamadı.

Onu tam olarak suçlamıyorum - yani, ben de kendimi şokun etkisi altında kalmıştım - ama o değişken bir yaratık. Soğuk gün ışığı, bir eliyle sakallı çenesini ovuştururken bana yönelttiği sessiz değerlendirmeden ziyade, olaylara farklı bir bakış açısı getirebilir. Şu anda çok kızgın olduğu ve bizi bu karmaşaya soktuğum için ne kadar boktan bir pislik olduğumu bana açıkça belli ettiği türden bir düşünce değişikliği.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve alnımı Peaches'in yumuşak boynuna yaslıyorum. Sanki bu at, yanlış yönlendirilmiş sikim ve üvey kardeşimle ilgili saçma, kesinlikle *yasak bölge* olan ilgimin cevaplarını elinde tutuyormuş gibi.

Winnie'nin ahır, ahırın en ucunda, dış kapıların yanında, ama bu ucta eyer odasına daha yakınlar. Her adımda yaklaştıkça, kalbim boğazımın arkasına tırmanmaya çalışıyor gibi hissediyorum, sanki bir mahkum ağzımdan kaçmaya çalışıyor gibi. Ses çıkarmalı mıyım, öksürmeli miyim, atla konuşmalı mıyım... burada olduğumu ona bildirmek için herhangi bir şey yapmalı mıyım?

Raine şu anda soğukkanlılığını korumakta iyi olabilir, ama biz küçükken sürekli kavga ederdi. Öfkeli biriydi. Hala morarmış gözleri ve morarmış, şişmiş elmacık kemiklerini hatırlıyorum. Yarılmış dudakları ve kan lekeli tişörtleri.

Bunu anlamaya çalışıyorum, çünkü nasıl davranacağımı bilmediğim tek şey, başka bir erkeğin penisini gerçekten seven ve kesinlikle *daha fazlasını* isteyen bir erkek olmak. Bu, benim içimdeki o şaşırtıcı gerçeği ortaya çıkaran kişinin, aynı zamanda muhtemelen benim hiç doğmamış olmamı dileyen biri olması, korkutucu bir ihtimal.

Tanrım. Ben gerçekten berbat biriyim.

Winnie'nin eyerini çıkarırken onunla birlikte hareket ettiğini duyuyorum ve onunla benim tam olarak anlayamadığım sözler paylaşırken sesi düşük bir şekilde gürlüyor, ama kulaklarım onun ne dediğini anlamak için zorlanıyor.

Yardım edin, ben çok zavallıyım. Bu aşık olma hali - ya da üvey kardeşinin sikinin yumruğuna boşalmasını izlemeye karşı sağlıksız bir ilgi duymaya ne dersiniz deyin

—kesinlikle burnunu kırmak için tek yönlü bir bilet.

Peaches'in

banyo kovasıyla çıkıp, muhtemelen tüm dağ beni duyabilecek kadar yüksek sesle boğazımı temizliyorum. Her şeyi yerine koyduktan sonra, saçlarım diken diken olana kadar parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum.

Raine'in koyu renkli gözleri Winnie'nin sırtının diğer tarafından benimkilere kayıyor. Dövmeli elinin, sırtının uzunluğu boyunca, az önce eyer örtüsünün olduğu yeri ovuşturduğunu görüyorum.

"Selam." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktardım. O, beni dilimi bağlayan ve nasıl davranacağımı bilemeyen biri yapıyor; ne söyleyeceğimi bilmem için hiçbir umut yok.

"Dizin iyi mi?" Winnie'ye dönerek bakışlarını başka yere çevirir. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum. Dikkatinin bana odaklanmasını istiyor muyum, istemiyor muyum? "Şimdiye kadar iyiydi." Kapüşonlu ceketimin içinde omuzlarımı kaldırdığımda, havada tatlı bir koku hissediyorum. Yağmur, çatıya yumuşak bir vızıltıyla yağmaya başlıyor ve nemli toprağın tazeliği açık kapılardan içeri süzölüyor.

Çenesini eğip, sanırım onay anlamına gelen bir ses çıkardı. Dün gece temizlik yaparken, yatakta dönüp dururken ve bu sabah duş alırken kendimi ne kadar azarladığımın farkındayım, ama gerçeklerden kaçınmak mümkün değil. Raine ile olanları hatırlamaktan kendimi alamıyorum ve onu burada, şu anda görmek, tüm bunları daha da güçlendiriyor.

Tek niyetim ahıra gelip atlarla biraz zaman geçirmek, bacaklarımı tekrar kullanabilir hale getirmektir

en gerçek anlamıyla—ünkü artık çiftlik işleri için onaylandım.

Ama Raine burada, lanet olası ters takılmış şapkası ve yıpranmış ceketi ile ahırımızda çok sert ve rahat görünüyor. Sanki birkaç haftadır değil, yıllardır buradaymış gibi hareket ediyor ve göğsümdeki gürleyen his her şeyi anlatıyor. Yüksek ve sınırsız bir çığlık, ne kadar *iyi* göründüğünü ortaya koyuyor.

Ne kadar berbat durumda olduğum konusunda hiç şüphem varsa, tek bir bakışla boynumun arkasına yayılan sıcaklık ve avuçlarımın terlemesi bunu doğruladı.

Dün gece olanlardan kurtulmak mümkün değil.

En azından benim için.

Vücudum birdenbire dikkat kesiliyor, her düşüncem onun girdabına kapılıyor, atı düşünceli ve nazikçe okşarken kendimi onun yanında rahat hissetmeye çalışıyorum. Raine dün gece bana dokunmadı ve ben, onun ağır avucunun Winnie'nin parlak tüylerini okşamasını a gözlerle izliyorum.

Bir atın, onun parmak uçlarının böyle kayan bir dokunuşunun nasıl bir his olduğunu bilmesi, benim ise bilmemem beni resmen sinirlendiriyor.

"Güney sınırındaki çiti tamir etmeyi bitirdim." Sesi sabit, gerçekçi. Onu etkileyen *daha derin* bir şeyin belirgin bir işareti yok.

"Raine..." İçimdeki savaşı kaybettim ve koridoru geçerek onun durduğu atın yanına geldim. Ne düşündüğünü bilmeliyim, yoksa midem tamir edilemez bir şekilde dğmlenecek.

"Sığırlar beslendi. Yarın sadece onlara bakman gerekecek," diye devam ediyor Raine, bu sefer Winnie'nin yularını kavrayıp onu ahırına doğru götürüyor.

Yanımdan geçerken bana bakmıyor bile.

"*Raine.*" Ağzımı ısırarak adını tekrar ediyorum, çünkü bu durum hoşuma gitmiyor. Sanki talimatlarını verip, işıkları kapatıp, günün sonunda kapıları kilitliyor gibi. Ses tonunda kesin bir hava var, kanımın daha hızlı pompalanmasına neden olan türden.

"En azından önümüzdeki hafta hava durumu ılıman olacak gibi görünüyor."

Winnie'yi ahırına yerleştirip kapıyı kapatıyor. Bunu yaparken başını bir yana eğip bana bakıyor. O bana halteri uzatıp çenesini eğdiğinde, ben orada durmuş, bu çılgınca tedirginlikle boğuşuyorum.

Hemen onu yere atıp bir adım daha yaklaşıyorum. Her geçen saniye göğsümde lanet bir sıkışma hissediyorum ve olanları durdurabilecek hiçbir şey yapamıyorum ya da söyleyemiyorum.

Raine şapkasını düzeltir ve gözlerini ahıra çevirir, bir saniye kadar bana bakar, sonra yumruğuna öksürür ve dışarı çıkmaya başlar.

"Bekle. Ne oluyor?" Onu yavaşlatmak ya da en azından benimle konuşmasını sağlamak için yine kelimelerimden emin olamıyorum. Bunun onun tarzı olmadığını biliyorum. Kolay iletişim kurmadığını biliyorum. Ama en azından yaşadığımız her şeyin hatırı için, aramızdaki gerginliği gidermemiz gerekiyor... değil mi?

"Gidiyorum, Kayce." Yürümeye devam ederken başını çevirip omzunun üzerinden sözlerini söyler. "Sen kendin söyledin. Gitmemi, seni rahat bırakmamı istedin, ben de gidiyorum."

Başım dönüyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü bunu sadece hayatımdaki her şeyin parçalanmasından dolayı sinirli ve kırgın olduğumda söyledim. Ve onun kalamayacağını bilsem de, aramızdaki ilişkinin bu şekilde aniden sona ermesi yanlış geliyor. Ama *aramızda bir ilişki yok ve lanet olsun*, kafamın içinde neler döndüğünü bilmiyorum.

Daha önce hafifçe yağan yağmur şimdi yoğun damlalar halinde yağıyor ve Raine kamyonetin olduğu yöne doğru yürümeye devam ediyor.

Tek yapabileceğim onu kovalamak. Onun peşinden kekeleyerek ve lanet olasıca geveleyerek.

"Öylece gidemezsin."

Kafasını sallıyor. "Benden ne istiyorsun, Kayce?" Sesi ağır ve pes etmiş bir öfkeyle dolu. "Bunun hakkında konuşmak istemediğini söyledin. Bunun hakkında asla konuşmak istemediğini."

O kapıya ulaştığında, hemen arkasında duruyorum.

Kamyonetin penceresinden, onun çoktan eşyalarını toplayıp gitmeye hazır olduğunu görüyorum. Çantası koltuğun en ucunda duruyor.

"Ben öyle demek istemedim..."

Raine'in soğuk kahkahası sözümü keser. "Öyle demek istedin. Öyleyse, yalanlarla yaşamaya devam et. Git, kendini seksi bir orospuya at, rol yap ve kim olduğunu saklamaya devam et. Çünkü en iyi yaptığın şey bu, değil mi?"

Hoodie'min omuzlarından ıslaklık sızıyor. Burada, kim bilir ne sebeple ona yalvararak durdukça saçlarım alnıma yapışmaya başlıyor.

"Saklanmak istemiyorum." Yumruklarım sıkılır ve onun kısa kesilmiş sakalına ve kirli sakallı ağzına yapışan su damlacıklarını açıkça izlerim.

"Evet... evet, saklanmak istiyorsun." Sesi, yılın yarısı boyunca bu dağı kasıp kavuran rüzgar kadar soğuk. Tanrım, neden onun *konusmaya* istekli olacağını ya da dün gece olanları anlamamıza yardımcı olacak bir şey yapacağını düşündüm ki?

"Sen tam bir pisliksin."

Bu, üst dudaklarını seğirtir. Alaycı bir gülümseme mi, hırlama mı, bilmiyorum, ama bana alaycı bir bakış atıyor. Başımдан ayak parmaklarıma kadar vücudumu baştan aşağı süzen uzun bir değerlendirme.

"Dizinden tüm küçük arkadaşlarına bahsettin mi?"

Yüzüm düştü.

"Hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm." Kepini kaldırıp, şimdi nemli olan saçlarını taradıktan sonra kepinin tekrar başına taktı.

"Özür dilerim, tamam mı?" diye patladım. "Ben sadece... Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir şeyi doğru yapmayı bilmiyorum."

"Peki, senin hayatının parçalarını senin için bir araya getiremediğim için özür dilerim." Dönüyor, bir eli zaten kapı kolunda ve ben hiçbir şey düşünmeden hareket ediyorum.

Tanıdık olmayan, mantıksız bir aciliyet onu durdurmam için beni itiyor.

Tek düşünebildiğim, onun gitmesini istemediğim ve neden beni inkar edemeyeceğim ya da kaçamayacağım bir dürtüyle ele geçirdiğini bilmediğim.

"Raine... lütfen, bekle..."

Kolunu tutmak için uzanıyorum, kamyonetin kapısını açmasını engellemeye çalışıyorum. Parmaklarım ceketinin dirseğine takılıyor ve o anda dünyam altüst oluyor. Bir an, orada durmuş, onu tutmak için elimi uzatmış durumdayım; bir sonraki an, sert bir tutuşla itilip kakılıyorum.

Omurgam, bahçenin çevresini çevreleyen ahşap korkuluğa çarptı. Ama ben kenara itilmedim ya da dengem bozulmadı. Bir çığlık atarak, ciğerlerimdeki havayı boşaltacak kadar güçlü bir mengene tutuşuyla yerinde sabitlendim.

Yağmurla ıslanmış kirpiklerimden gözlerimi açtığımda, parlayan, karanlık gözler benimkilerden sadece birkaç santim uzakta duruyor.

Bölüm 22

"Bana dokunmayı kes." Dişlerimi sıkarak, sözlerim öfkeyle dökülüyor. "Kes. Lanet olsun. Bana. Dokunmayı."

Üvey kardeşim hayatımda tam bir baş belası olmaya devam ediyor ve ben dağdan kaybolmak için sadece iki dakika uzaktaydım. Devil's Peak'ten ayrılmaya ve bu yerden kurtulmaya hazırdım.

Bugün daha erken gitmeliydim. Aklım başımda olsaydı, bu sabah gitmek için en uygun zaman olacaktı.

Bu kadar uzun kalmamalıydım.

Şimdi... tam da istemediğim şey oldu.

Bir yumruğum Kayce'nin kapüşonlu sweatshirtinin önünü sıkıca kavriyor, kumaş yağmurun şiddetinden dolayı kısmen sırılsıklam. Diğeri ise onu yakasından, kapüşonunun yanındaki yıpranmış pamuklu kumaştan kavriyor. Ve ona dik dik bakarken, dün geceyle neredeyse aynı pozisyonda olduğumuzu fark ediyorum.

Ancak bu sefer aramızda çok büyük bir fark var. Dün gece, hala kontrolümü kaybetmemiş gibi hissediyordum. Ona aradığı şeyi verdim; onun ihtiyaç duyduğu şekilde kontrolü ele aldım.

Şu anda, Kayce tahta bir korkuluğa itilmiş, yanakları kızarmış halde, ben tamamen kontrolümü kaybetmiş durumdayım.

"Bugün beni rahat bırakmalıydın." Dişlerimi sıkarak söylüyorum ve onun aptalca mavi gözleri daha da büyüdü.

Boğazı çöküyor ve sözleri fısıltı gibi dökülüyor. Titreyen, ıslak dudaklarından dağ havasına uçan bir itiraf. "Yapamam."

Kumaşı daha sıkı kavradım ve hayal kırıklığından inledim. "Siktir et. Siktir git, Kayce." Dün gecedен beri kendimi kaybediyorum. Bana dokunma şekli, o kadar tereddütlü ve kararsızdı ki, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi ve *onun* olması *beni* çok sinirlendiriyor.

Çünkü bunların hiçbirisi mantıklı değil. Bu durum çok berbat ve kesinlikle onu uzaklaştırmam gerek. Crimson Ridge'e dönmek için yola çıkmış olmam gerekirken, parmaklarımı onun lanet olası kapüşonundan ayıramıyorum.

Küçük sesi, vücutlarımız birbirine daha sıkı bastırıldığında çıkan nefes nefese kalmış hali... Ağırlığım onu sırtındaki korkuluğa sıkıştırdığında, beynimde bir şeyler oluyor. Baş aşağı bir yere düşmüşüm gibi, onun dudakları ve çaresiz bakışlarından başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

"Özür dilerim..." Bana *o* ifadeyi atıyor. Bu durumu nasıl idare edeceğini hiç bilmeyen birinin geniş gözlerle bakışı ve o parlak mavi gözleriyle bana yalvarıyor.

"Benden uzak durmalısın." Göğsümün derinliklerinden karanlık bir ses geliyor ve ben kendimi kaybediyorum. Sonunda kontrolümü tamamen kaybediyorum.

Dudaklarına dalıyorum.

Elimi onun üstünün ön kısmında tutarak, dudaklarımızı birbirine yaklaşıtıyorum ve bu, birleştığımız anda sıfırdan yüze çıkan türden bir öpücük.

Kayce ağzımın içine hıçkırıklarla inliyor ve bu ses, rahatlamış bir mırıldanma gibi, beni çıldırtıyor ve daha sert, daha derine gitmemi, onu tamamen ele geçirmemi sağlıyor. Girişimi talep ediyorum, dilimi onun diline bastırıyorum... ve o çok yumuşak. Yastık gibi alt dudağı, geri çekilip etini ısırmadan önce dişlerimin altına mükemmel bir şekilde oturuyor.

Parmaklarım yakasının kenarından ayrılıp çenesini tutmak için yukarı kayıyor. Onu yerinde sabitleyerek ona emir verebiliyorum ve sürekli çıkardığı o küçük sesleri içime çekebiliyorum. Sanki o seslerin arka arkaya çıkmasını engelleyemiyor gibi. Eminim ki şimdiye kadar hiç düzgün bir şekilde öpülmemiştir ve dilimin her kayışında ağzını ele geçirirken, sakallarım onun cildine sürtünüyor, bu onun için anlaması zor bir şey gibi geliyor.

Tadı, hafif bir kahve tadı, şekerli bir tatlılık ve dudaklarını ve ağzının köşelerini kaplayan yağmur suyunun tazeliği gibi.

Resmen aklımı kaçırdım.

Onu öpmeyi bırakamıyorum.

Onun inlemeleri bağımlılık yapıyor. Bilincimin derinliklerinde bir şey zaten yüksek alarmda, yaptığımız şeye devam etmemin çok kötü bir fikir olduğunu bana uyarmaya çalışıyor. Ama bunu başlatan oydu. Bana onunla sınırı aşmam için yalvardı ve şimdi tek düşünebildiğim, onun benim için tekrar parçalanmasını görmek istediğim.

Dün gece, onun titrek, kızaran masumiyetinden zevk alan tarafımı tatmin etmek için yeterli değildi.

"Muhtemelen durmalıyız," diye dudaklarına karşı homurdanıyorum, ağızlarımız hareket etmeye devam ederken. Konuşmak için yeterince uzun bir ara verdiğimde, Kayce'nin de beni öptüğünü fark ediyorum.

Ağzını tereddütle hareket ettirerek, az önce beni kovaladığı gibi tüm çekingenliğiyle peşimden geliyor.

"Biz... öpüşmeliyiz." "Muhtemelen..." *Yalamalıyız.* "Aman Tanrım..."

Cümlesini bitiremez. Bunun yerine, Kayce, çenesinin hemen altını sıkıca kavradığımda, benim için doğrudan inler. Parmaklarımın altında, nabızı boğazının yan tarafında deli gibi atıyor.

O ses... o lanet ses. Bunun bana ne yaptığını hiç bilmiyor.

İkimiz de sıırıslıkam olmuşuz, su damlacıkları Kayce'nin saçlarından ve burnumun köprüsünden aşağı akıyor. Öpüşme şeklimiz zaten biraz dağınık ve özensiz, onun dilini şiddetle emip ondan daha fazla o acınası küçük sesler çıkarmaya çalışıyorum. Yağmurla karışan dudaklarımız daha da kayganlaşıyor, serbestçe dolaşılıyor, birbirlerine eğiliyor.

Sikim kotumun içinde çelik bir çubuk gibi. Kayce'nin her santimi bana doğru çıkıntı yapıyor, eşofmanının önünden taş gibi sert. Tanrım, dün gece onun sikini hayal etmekten kendimi alamadım.

Birlikte ne kadar iyi göründüğümüzü. Ne kadar zihnimden silmeye çalışsam da, işleri o kadar ileri götürmenin delilik olabileceğini inkar edemedim, ama lanet olsun, o kadar inanılmaz *hissettiriyordu* ki.

Onu kendime doğru çekerim ve o kolayca gelir. Kayce, benim tutumum altında neredeyse kemiksizdir. O, kavgacı, ağzı bozuk rodeo yıldızından, sorgusuz sualsiz her emrimi yerine getiren uysal birine dönüşmüştür.

Kendimi çok fazla sevdiğimi fark ettim.

Lanet olsun.

Onu geriye doğru yürürken, alt dudağını dişlerimle ısıırıyorum, o da ayakta kalmak için ön kollarımı tutuyor. Ama en iyi ihtimalle titrek bir tutuş. Dün gece, ona ne yapacağını ve nasıl yapacağını söylediğimde bana dokundu. Şu anda, sanki hala ellerini nereye koyacağını bilmiyor gibi. Tek yapabildiği, ceketimin kumaşını beyaz parmaklarıyla sıkıca tutmak gibi görünüyor.

Kamyonetime vardığımızda, onu yan tarafa yaslamasına izin verdim

kapıyı açmak için tutuşumu sadece bir anlığına bıraktım

sonra çantamı ayak boşluğuna attım ve göğsünden iterek onu koltuğa düşürdüm.

Sırt üstü düşer, dirsekleriyle ağırlığını destekleyerek, kapıyı dolduran beni izler. Bütün bu olanlar yanlış, çok yanlış ve hiçbir koşulda olmamalı, ama bizi tekrar tekrar birbirimize çeken, görmezden gelinemeyecek kadar güçlü bir şey olduğunu inkar edemem.

Belki yarın ikimiz de pişman olacağız. Belki de mümkün olan en pervasız kararı veriyoruz, ama ben çok ileri gittim, tamamen bu durumun içine çekildim ve artık durduramam.

Kayce'in ağzı açık kalmış, dudakları benim sakalımdan ve ağzını sertçe öpmemden dolayı şişmiş ve kızarmış. Daha önce bir erkekle öpüştü mü hiç? Gözlerindeki yıldızlardan ve kafasındaki ifadeden - yüzünde yazan saf şaşkınlık ve hayranlık gibi bir şey - emin değilim.

Bir elimle, eşofmanının üzerinden ereksiyonunu kavrayıp sıkıyorum. Kayce'nin yüzü zevkten buruşuyor ve avuç içleri koltuğa çarpıyor.

"Umphhhfff... fffffuckk... ohmygod." En şehvetli iniltiyi çıkarır. Başı geriye düşerek boğazının çizgisini ortaya çıkarır. Gözlerinde yalvaran bir bakış belirir ve başını eğerek bana bakar, penisi benim tutuşumun altında zonklar.

"Şimdi utandın, *hmm*?" Onu azarlıyorum. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Kayce'nin kalçaları, kumaşın üzerinden onu okşayan elimdeki ağırlığı takip ederek yükselir.

"*Lütfen.*" Parmaklarımı kıvrıp bacaklarının arasına sokarak onları ayırırken, gözleri açık kalmak için mücadele eder. Orada, benim için uzanmış halde dururken, titremeler uzuvlarını sarar.

O mükemmel elmacık kemikleri pembe bir tozla kaplı ve bu haliyle çok güzel. Külotunun altında sıkışmış penisini avuçladığımda, masaj yapmaya devam ediyorum ve parmaklarımla daha aşağıya inerek testislerini arıyorum.

Neredeyse koltuktan havaya uçuyor, çaresiz bir ses çıkıyor ağzından. "Aman Tanrım. Raine. *Lütfen.* Tanrım."

Boğazındaki o eğim o kadar çekici ki, üzerine çıkıp ısırarak istiyorum. Havaya yutkunurken gırtlığı çöküyor ve çalışıyor.

"Ne için yalvardığını bile bilmiyorsun." Dilimi şaklatarak, bakışlarımın ağırlığını onun üzerine bırakıyorum.

"S-sen," diye kekeleydi. "Sen bunu iyi hissettiriyorsun."

Onun gergin tavırları beni güldürdü. "Kamyonumda kıvranıp, sikime bakıyorsun."

Dilimle dudaklarımı yalarken, yanaklarının kızarmasının bir ton daha koyulaştığını izledim. "*Üvey kardeşinin* sikine bakıyorsun, küçük bir fahişe gibi." Sözlerim sert ve alaycıydı ve onun avucumun altında tepki olarak tekmelediğini hissettim.

Kendini beğenmiş bir tatmin duygusunun göğsümün içinde bu kadar parlak bir şekilde parlamaya hakkı yok, ama işte buradayız.

"Sen bu musun, kar tanesi?" diye mırıldandım, göz bebekleri genişledikçe gözlerinin daha koyu bir turkuaz rengine dönüştüğünü izledim. "Sikişmek isteyen zavallı bir şey mi?"

Kayce kıvranıyor ve dişlerini istismar edilmiş alt dudağına geçiriyor. Ama bu, porno yıldızı gibi çıkardığı iniltiyi gizlemeye yetmiyor.

Çantam dizimin yanında duruyor ve ihtiyacım olan şeyi bulana kadar hızlıca karıştırıyorum. Elimde kayganlaştırıcıyı görünce mavi gözleri yuvarlaklaşıyor, sanki daha önce hiç görmemiş gibi, ve bakışları elimdeki şeyle gözlerim arasında gidip geliyor.

"Yaramaz olmak mı istiyorsun? Yoksa benim için uslu bir çocuk olmak mı?"

Nefes alışı hızlanır. "Ben... ben istiyorum..."

"*Hmm?*" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve kapağı açıyorum.

O ses, kamyonumda silah sesi gibi yankılanır ve onu titretir.

"Yine kızarıp utangaç mı oluyorsun?"

Kayce'in parmakları koltuğu tırmalıyor ve terli giysisinin ön tarafında, penisinin başının nemli kumaşa baskı yaptığı yerde koyu bir leke var. Yağmur hala şapkaının üzerine yağıyor ve ceketime çarpıyor, ama umurumda değil. Oraya tırmanıp bunu farklı bir şekilde yapabilirdim, ama onun bu şekilde uzanmış, bana böyle bakışını görmek çok cazip.

Ayrıca, üvey kardeşimle ön koltuğa oturmamın iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum.

Zaten sınırları zorluyoruz ve bizim gibi iki kovboyu ayırması gereken sayısız çizgiyi yok ediyoruz. Daha fazla yaklaşırsam, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapma ihtimalim çok yüksek.

Özellikle de benim tahmin ettiğim gibi erkekler konusunda bakireyse.

"Ben istiyorum..." Kayce ağırlığını bir koluna verip, bel bandını hızla aşağı indirir, ta ki penisi serbest kalana kadar. "İyi olmak istiyorum. *Senin için.*" Son kısmı aceleyle söyler, bu kelimelere hayat verirken titrer.

Tanrım. Bu beni neredeyse vahşileştiriyor. Penisim zonkluyor ve olaya dahil olmak istiyor, ama bu söz konusu bile olamaz.

O buna hazır değil ve şu anda ikimizin de bu tür kararlar verecek durumda olduğundan emin değilim.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktaya kadar yaptığımız her şey de bu kategoriye giriyor olmalı.

Ama Kayce burada, benim vermek istediğim her şeye kendini sunuyor ve onun bu kadar duyarlı, gergin ve işkence görmeye hazır halini sevmemek imkansız.

Bir elimle, avucumu onun kaya gibi sert penisine doladım ve kökünden ucuna kadar uzun bir hareketle onu okşadım.

Kayce, acı dolu bir inilti çıkarır ve koltukta neredeyse eriyip gider. Benim okşamalarımın akışında kendini kaybederken yüzü gerilir. Lanet olsun, dokunuşlarımın altında o kadar sıcak ve pürüzsüz ki. Dün gece inanılmaz hissettirmişti, ama şimdi kadifemsi uzunluğunu yumruğumla böyle yukarı aşağı okşamak çok heyecan verici. Tüm bu senaryo tamamen çılgın ve çok gerçeküstü, ama şüphesiz olması gerektiği kadar yasak hissettirmiyor. Açıklayamıyorum, ama şu anda ona dokunmak - ikimiz de yağmur damlalarıyla ıslanmışken ve kamyonetimin camları ikimizin de nefes alıp verişinden buğulanmışken - tamamen doğal geliyor.

Ona birkaç kez daha okşadıktan sonra avucuma biraz kayganlaştırıcı damlattım. Gözleri hareketlerimi takip ediyor, ağzı açık kalmış, ben eğilip onun penisini tekrar avuçlarımın arasına aldığımda donakalmış bir şekilde izliyor.

"Raine... oh... lanet olsun... tanrım." Dudakları ve vücudu titriyor. Parmakları deriye tutunurken, kelimeler mırıldanıyor. Şüphesiz hissettiği duyular onu tamamen benim merhametime bırakıyor.

"Seni ne kadar çok sikmemi istiyorsun, güzelim?" Avucumun altında penisinin nabızı atıp seğirmesini izlerken nefesim hızlanıyor. Şimdi daha fazla akıyor; ön sıvı damlaları kayganlaştırıcıyla karışıyor ve damarları penisinin uzunluğu boyunca belirgin bir şekilde çıkıntı yapıyor. Tabii ki, altın çocuk görünüşüne yakışan muhteşem bir penisi var.

Şişkin alt dudağını ısırtıyor, cevap veremiyor.

Vücudunun dışında bir yerde asılı kalmış, tek yapabildiği bakışlarını sabit tutmak. Bakışları, onun penisini yukarı aşağı okşarken sıkıp bükerek elime kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor, sonra tekrar aşağıya iniyor.

Onu böyle görmek hoşuma gidiyor.

Çok fazla.

Bu tür saçmalıkları yüksek sesle söylememeliyim.

Sadece kelimeler, ama lanet olsun, onu itmek

ve onu itip kakmak, bunun ne kadar ileri gitmesini istediğini görmek çok doğru geliyor.

Kayce'in kafasının içinde gerçekte neler olup bittiğini ortaya çıkarmak benim için gizli bir oyun gibi. Onun sırlarını sadece bana açması, sanki kazanmışım gibi hissettiriyor.

"Görünüşe göre, biri gelip o sıkı kıcını sikmesi için çaresiz bir küçük sürtüksün." Onun sikini bıraktım ve biraz daha kayganlaştırıcı sürdüm, sonra elimi onun altına kaydırdım. Diğer elimle, kamyonetimin kapısına yaslanarak dengemi sağladım ve kaygan parmaklarımla keşfe çıkarken ağırlığımı destekledim.

Kayce titreyerek, sallanarak bir karmaşaya dönüşür. Gözleri artık tamamen şehvetle dolmuştur. Kalçalarını eğerek dizlerini daha fazla açmaya çalışır, ama eşofmanı buna engel olur. Sıkışmış olmasını seviyorum, çünkü bu, bana daha iyi erişim sağlamak için elinden geleni yaptığını daha belirgin hale getiriyor.

"Siktir." Dokunuşuma tepki olarak boğazından ham, ihtiyaç dolu bir şaşkınlık inlemesi kaçıyor. Çevresini daireler çizerek, yavaşça bastırıp ovuşturuyorum, onu bu hissin içine çekiyorum.

Vücudum ateş gibi. Dışarıda yağmur yağdığını bile bilmiyorum, sanki yakıcı güneş boynuma vuruyor. Bildiğim kadarıyla yaz ortası olabilir, çünkü cildim inkar edilemez bir şekilde aşırı ısınmış.

O kadar sıkı ki, ama aynı zamanda hazır ve istekli. Onu ne kadar çok çalıştırırsam, o kadar çok açılıyor. Bütün bunlar olurken, beni deli eden kesik kesik, nefes nefese inlemeler ve sızlanmalarla besliyor.

"Tanrım. Bak, şimdiden ne kadar da dağınık hale getirdin.

Hepsi benim senin sıkı küçük deliğine girme düşüncesinden." Sesimi duyunca, penisi sızmaya ve tekmelemeye devam ediyor, karnına çarparak sallanıyor.

"Siktir. *Siktir*. Bu..." Yüzü zevkten buruşuyor, ben parmağımı içeri sokup nazıkçe onu çalıştırmaya başladığımda sözleri dudaklarında kalıyor.

"Sakin bunu düşünme bile," diye homurdanıyorum, elleri zonklayan sikine doğru kaymaya başlarken. O kadar sert ve

şişmiş ki, bu baş döndürücü bir manzara, ama ben onu orada yatıp kendini rahatlatmasına izin verecek kadar pislik değilim.

Şu anda, onun lanet olası aklını tamamen kaybetmesini izlemek isteyecek kadar bencilim.

Dün gece ona dokunamadım, kendime izin veremedim, bu yüzden tüm bu sınırları aşıp bu anın yasaklığına dalacaksak, onun orada yatıp her şeyi kabul etmesi doğru geliyor.

"İyi çocuklar parmaklarımı yutarlar. Bu kış daha önce hiç kalın bir sik almadı, değil mi?" Nefesi gittikçe kısılırken yüzünü inceliyorum. "Hayır... Az önce beni sıkıca kavradığın şekilden, kar tanesi, almadığını biliyorum.

Ama bunu hayal ediyordun, değil mi?"

Kayce tereddüt etmeden başını sallar. "*Lütfen*."

"İstediginde çok tatlı oluyorsun." Mırıldanarak onun içinde okşamaya devam ediyorum. Daha derine batıyorum, ta ki onun titrediğini ve şehvetli bir ses çıkardığını, sınırsız zevkin bir nefesini duyana kadar.

"Mmmm, lanet olsun. Tanrım. Orada." Ağzı hareket eder, nefes nefese, hızlı ve arka arkaya. Tüm bu çaresiz küçük inlemeler dökülür. Prostatını tekrar tekrar okşadıkça, o da güzelce karşılık verir.

"Çok sıkıydın." O noktayı okşamaya devam ederken inlemekten kendimi alamıyorum ve o da parçalanmaya başlıyor. Hiç zaman almıyor ve gözleri çılgınca, sanki onu bir uçurumun kenarından aşağı atmışım gibi bana bakıyor, vücudu, doruğa ulaşmak üzere olan yoğunlukla titriyor. "İşte bu.

Aynen öyle," diyorum, onun ifadesine ve sonra da sikine, tam orada parıldayan başlığına bakarak. Beni öne eğilip dudaklarımı onun etrafına sarmaya, onun lanet olası zihnini uçurmaya davet ediyor.

Onu tatmak için vahŖi bir istek, bir cazibe, ama ben bunu kasten görmezden geliyorum.

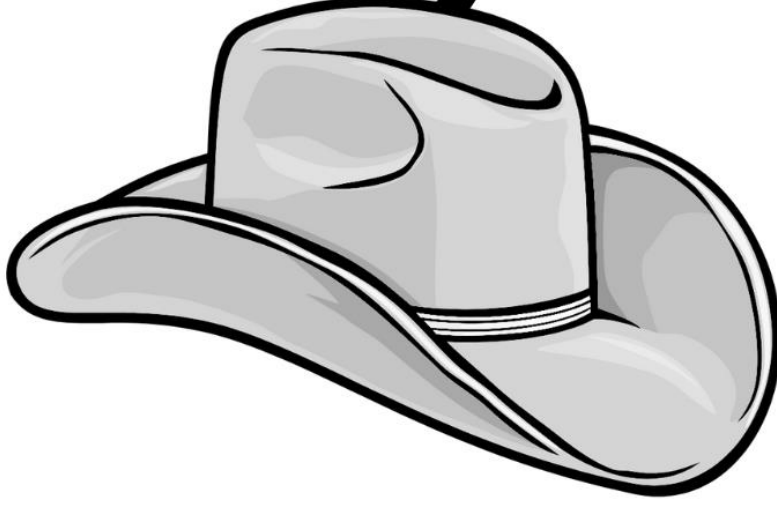
"Tanrım. Ne... ne... oh tanrım. *Siktir*." Kayce'nin avuçları solmuŖ deri koltuğa vuruyor ve kıcı parmağımı daha sıkı kavradı.

Sikini ŖiŖer, zonklar ve ağzından çıkan lanetler ile boŖalır. Sadece parmağımın kıcını okŖamasıyla boŖalır ve kalın damlalar halinde sperm fiŖkırır. Onu, tek bir vuruŖ bile yapmadan zonklarken ve titrerken izlemek hipnotik bir etki yaratır. Ve benim nabzım, onun benim dokunuŖumla üzerine sperm boŖalttıĐını bilerek her zamankinden daha hızlı atıyor.

 n koltuğumda.

GeniŖ e uzanmıŖ ve benim için inliyor.

Kayce

Bölüm 23

Gözlerimi açıp odaklanmaya çalışıyorum. Şimdi evim olarak adlandırdığım bu yeni varlık düzlemine beni bağlayan ipliği bulmaya çalışıyorum.

Görünüşe göre, kalın bir parmağın birkaç dakika boyunca kıcıma sokulmasıyla her yere sperm dökebileceğim bir dünya.

Hiç ulaşamadığım o noktaya bir kez dokundu ve vücudum 4 Temmuz gibi parladı.

Avuç içlerimi göz çukurlarıma gömerek yüksek sesle inliyorum. Sesim bu boş yatakta, bu boş odada yankılanıyor.

Kesinlikle mahvoldum.

Raine gitti. Gitmek zorundaydı. İşi burada değil ve dün yaşananların büyüklüğü karşısında kesinlikle burada kalmayacaktı.

Siktir. Cinsel isteklerim veya tercihlerim hakkında hala bir soru işareti varsa, sanırım resmi olarak eşcinsel bir erkek olarak kimliğime adım attım. Kadınları hala takdir ediyor olabilirim, ama sikim bir amcık gördüğünde hiç bir zaman o şekilde tepki vermedi.

Ve seks hakkında düşünmeye çalışsam bile - sıcak, ipeksi ıslak bir amcık içeren türden - sanki vücudum bunu biliyor gibi. Artık o yöne doğru gitmediğimi kesin olarak biliyor.

Raine'i düşünmekten kendimi alamıyorum, onun tarafından okşanmanın, gözlerim geriye devrilene kadar onun sert, nasırlı avucunun beni çekip durmasının ve sonra da şeytani bir beceriye sahip parmağı sayesinde parçalanmanın nasıl bir his olduğunu.

Başka bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olabileceği bile umurumda değil. Bu, penise uyanıp şimdi başka yerlerde eğlenmek isteme durumu değil. Hayır...

O gün Brad'in birine yakın hissetmek, ona güvenmek ve söylediği diğer tüm saçmalıklar hakkında söylediklerini hatırlamadan edemiyorum.

Daha derin bir bağa ihtiyaç duymak.

Maalesef bir tür Raine büyüsüne kapıldım ve bunun panzehiri arayacak niyetim olup olmadığından emin değilim.

Derin bir nefes alıp yatağımın kenarına doğru kayıyorum, kendimi harekete geçiriyorum çünkü bugün itibarıyla işe geri döndüm. Bu çiftlikte her zamanki işime geri dönüp her şeyin sorunsuz yürümesi için elimden geleni yapacağım.

Babam düzenli olarak beni kontrol ediyor. Ona en az detayları verdim. Onu korkutup buraya gelip kolları sıvamasına engel olacak kadarını. Yine de, onunla iletişim halinde olduğum süre boyunca, rodeo geleceğim konusunu tamamen es geçtim. Chaos ve Brad ile yaptığım kısa sohbetlerde de aynısını yaptım.

Raine hala benimle birlikte olabilirdi; bu muhteşem pislik, günümü geçirirken beynimdeki her bir hücreyi işgal ediyordu. Patlayıcı bir boşalmadan sonra sakinleşirken beni ne kadar dikkatle incelediğini çok iyi hatırlıyorum. Elini kıcımdan çıkardığında, bunun kendi ihtiyaçlarına yöneleceği anlamına mı geldiğini emin olamadım.

O zaman sikini eline alacak mıydı? Titreyen uzuvlarım ve gürleyen nabızla orada yatarken, heyecan verici, büyüleyici bir umut duygusu hissettim... *Daha fazlası* olacak mıydı?

Tabii ki, öyle olmadı. Bunun yerine, farklı bir enerjiye geçti.

Bir tür sersemlemiş sessizlik içinde temizlenmeme yardım etti. Üvey kardeşim üzerimde dikilirken, ben beceriksiz ellerimle cildimdeki spermi silmeye çalışıyordum ve kapüşonlu sweatshirt'ümdeki utanç verici lekeleri fark ettim. Sonra, o etrafımda dolaşıp boğazını temizlerken, kendimi saklamak zorunda kaldım.

"Teşekkürler..." Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerine bakamıyordum.

"Evet." Gözümün ucuyla çenesinin aşağı indiğini gördüm. Bana kısa bir baş sallama yaptı.

Sonra her şey bitti. Arka lambalar çiftliğin eşiğinden kayboldu. Kamyonetinin motorunun uğultusu, çam ağaçlarının yoğun örtüsünün içinde kayboldu. Beni sağanak yağmurda, damarlarım neredeyse titreyerek, kanım hızla akarak ve göğsümün içinde çalkantılı bir deniz köpürerek bırakarak.

Söylenecek bir şey yoktu. Olanlar asla olmamalıydı. Zaten önceki gece, *kimsenin bilmediği ve asla konuşmadığı konusunda* aptalca sızlanarak onu uzaklaştırmıştım.

Tabii ki, üvey kardeşim, ben onu kovalamaya gitmeden önce planladığı gibi, gitmekten başka ne yapabilirdi ki?

Her şeyi göz önünde bulundurursak, en iyisi bu, iyi bir fikir. Böylelikle, burada yapmam gereken işlere odaklanabilirim. Çiftliği kışa hazırlamaya devam edeceğim ve dizimle ilgili olarak geleceğin ne getireceğini anlamak için yoluma devam edeceğim.

Şimdi geriye kalan tek şey, bu arazide dolaşmak, rutin işleri yapmak, bir kez daha lanet *olası bir hiçliğin* ortasında takılmak gibi görünüyor, ta ki

birisi, bir sürü diploma ve bir klipsli dosya ile at sırtında geçirdiğim günlerin kaderini ilan edene kadar.

Raine'in gitmiş olması iyi bir şey. Artık benim saçmalıklarına katlanmak zorunda değil ve burada çalıştığı süre için son ödemesini yatırmak dışında, bildiğim kadarıyla bu bizim son etkileşimimiz olabilir.

Parmağı kıcıma sokmuş, sikimi sağıyordu...

ellerini kullanmadan.

Ne lanet bir yolculuk.

Yani, teorik olarak bunun mümkün olduğunu biliyordum. Ama hiç kendimi boşaltırken ecstasy ile titreyip, tek bir vuruş ya da penisimi kavrayan bir el bile olmadan boşalacağımı düşünmüş müydüm? Bu gerçekten *kutsal bir şey*, orada ne olduğunu *bile bilmiyorum*.

Nasıl göründüğümü düşünmek bile beni utandırıyor, çünkü gözlerimin geriye doğru döndüğünden eminim ve tüm bunlar olurken ağzımdan ne çıktığını hiç bilmiyorum. Üvey kardeşimin duymasına gerek olmayan şeyler için nefes nefese kalmış ve küfür etmiş olma

ihtimalim çok yüksek ve umarım kamyonetinin çatısına yağan yağmurun sürekli sesi, benim acınası inlemelerimi bastırmıştır.

Görünüşe göre, üvey kardeşimle ilgili olarak başım büyük belada. Zaten bana üstünlük sağlamıştı — fiziksel ve zihinsel olarak, her zaman benden daha üstündü — ve şimdi ona lanet olası kalenin anahtarlarını verdim, değil mi?

Ona her zaman her şeyi onun olmasını istediğimi söyleyerek.

Tanrım.

Kamyonetime binip motoru çalıştırdığımda, haftalarca kullanılmadığı için kısa bir süre protesto etti, sonra öksürerek çalışmaya başladı. En azından şimdilik, sığırların bulunduğu yola araçla ulaşmak mümkün. Kar yağdığında, işimizin çoğunu

at sırtında yapıyoruz, ama şimdilik çukurlu toprak yolda sarsılarak ilerleyebiliyorum.

Gaz pedalına hafifçe basarak yavaş ve sabit bir şekilde ilerlerken, dizimde bir sızı hissediyorum. Bu, kazadan beri bu tür bir hareket yapmadığımı, bu tendon, kas ve bağ kombinasyonunu kullanmadığımı hatırlatmaya yetiyor. Ancak, bunun sadece kısa süreli bir his olduğunu fark ettiğimde omuzlarım minnettar bir nefesle düşüyor. Mum alevi gibi, dizimi okşayıp sonra kayboluyor.

En azından bunu yapabilirim.

Bir elim direksiyonda, şapkamın siperliğini yeniden ayarlıyorum. Parmaklarımın altındaki kumaşı hissetmek, Raine'in şapkasını taktığı hali hatırlatıyor bana. Tabii ki, birkaç saniye içinde onu düşünmeye geri dönmek için başka bir bahane bulacağım. Takıntılı mıyım? Şapkamın siperliği, onun geriye doğru çevrilmiş şapkasının nasıl olduğunu hatırlatıyor. Beni korkuluğa ittiğinde, alnımdaki nemli cildi nasıl okşadığını.

Ve sonra olan her şey.

Beni öptü.

Her ne kadar bu, parlak kırmızı bir çizgiyle işaretlenmiş, tehlike bandıyla korunan ve asla geçilmesi yasaklanmış bir çizgi olsa da... gerçek şu ki, dudaklarının benim dudaklarımdaki hissini sevmiyorum.

Aslında, bundan zevk aldım. Raine'in, o öpücüğün hakkı olduğunu biliyormuşçasına, hiç tereddüt etmeden, kendinden emin bir şekilde ağzımı ele geçirmesini sevdim. Sadece onun sıcaklığı ve kokusu vardı, beni en iyi şekilde baştan çıkaran. Vücudumu o kadar şiddetle tuttu ki, hala boynumun önünü saran güçlü parmaklarının izlerini hissedebiliyorum.

Tam da o anda yutkundum ve onun dokunuşunun izi, ruhumun o kısmı kadar boğazımın eğrisinde de bir iz bıraktı. Sakallarının dudaklarımı sıyırmasıyla birlikte. Tanrım, yıllarca kadınlarla öpüştüm

sadece yumuşaklık, pürüzsüz cilt ve tatlı, kadınsı öpücükler ve inlemeler hissettim.

Şimdi, tam bir kesinlikle söyleyebilirim ki, Raine'in ağzının benim ağzımı ele geçirdiği gibi bir öpücük hiç yaşamadım. Sanki ona eriyip gidebilirdim ve o beni koruyup, ağzımızın her çarpışmasında beni ayakta tutardı. Onun sert ve otoriter olması, anın kontrolünü ele alması, aklımın her parçasını çalmak için yeterliydi.

Neden onunla bu kadar doğru hissettim? Neden onun *olması* gerekiyordu? İçimdeki kasırga yıkımın zirvesinde, eskiden bildiğim her şeyi darmadağın ediyor. Tamamen yok edilmiş, ezilmiş eski halimi mahvediyor; artık bir adamın enkazı, tozu ve parçalarından başka bir şey değil.

O, benim ağzımı ve vücudumu, benim isteyemeyeceğim, hatta istediğimi bile bilmediğim bir şekilde damgaladı. Ve şimdi burada tek başıma, geniş açık gökyüzü, çam ağaçları ve çiftliğin sonsuz boşluğu ile çevriliyim.

Bu yüzden onun gitmesi kesinlikle, kesinlikle iyi bir şey.

Ne yapacaktım ki? Ona kalmasını mı isteyecektim? Ben aptal değilim; bu gülünç bir fikir. Karşılaştığımız bu tür bir şey, heyecanlanacak bir tür yeni başlayan romantizm değil. Birlikte bir gelecek hayal etmeye başlayan iki insan arasındaki tatlı ve umut dolu bir kimya değil.

Bu, sizi şok eden, kulaklarınızda çınlama hissi bırakan ve hayatınızı dramatik ve geri dönüşü olmayan bir şekilde değiştiren bir tür gök gürültüsü.

Hayat normale dönmeli... ya da en azından, Kayce Wilder için bundan sonra *yeni normalin* neye benzeyeceğine yakın bir şeye.

Bölüm 24

"Bay Rainer?"

"Bana Raine deyin." Yüzümü ellerimden çekip, mırıldanarak cevap veriyorum. Adımı çağıran hemşire, kalın çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Bu gece, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi uzayıp gidiyor. Bu floresan ışıkların parlaklığından ve dezenfektanın bayat kokusundan bir an önce kurtulmak için can atıyorum.

Tek yaptığı şey bana hatırlatmak. Geçmişimden çok fazla kirli çamaşırı ortaya çıkarıyor.

Elinde tuttuğu dosyayı sallayarak beni masaya çağırıyor. Umarım bu, Kayce'nin lanet olası taburcu belgeleridir. Ben plastik sandalyeler arasında beklerken, onun kırık bileği şu anda alçıya alınıyor.

Tezgaha ulaşp ellerimi ceplerimde tutarak beklerken, o bilgisayarında bir şeyler yazıyor, sonra bana bir kaşını kaldırıyor. Bu kadın klavyedeki harflere bakmadan nasıl bu kadar hızlı yazabiliyor, hiç bilmiyorum.

"Kayce için bir şey imzalamam gerekiyor mu?" diye soruyorum.

Umarım o kalın gözlüklerini burnuna itip, ödememiz gereken ekstra korkunç bir ek ücret olduğunu söylemez. Zaten çok pahalı olan bu işin üzerine bir de daha fazla para eklenmesin.

"Onun en yakın akrabası mısınız?" Yazmayı bırakp bir an bilgisayar ekranına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Hayır." Başım ağrıyor. Açlıktan ölüyorum. Lütfen buradan gidelim, teşekkürler.

Bana anlaşılmaz bir bakışla bakıyor, faresiyle birkaç şey tıklıyor, arka planda telefon çalıyor. Ne olduğunu tam olarak anlamıyorum, ama tekrar tıklıyor ve sonra bana dönüyor. Bu sefer gözlüklerini çıkarıyor ve önlüğünün kenarıyla hızlıca siliyor.

"Kayce'in dosyasında yazılı ev adresi..." Gözlüklerini tekrar takar ve lenslerin arkasından beni inceler. "Benzer yaralanmaların geçmişı var. Aynı adreste yaşayan genç bir adamın kemikleri defalarca kırılmış." Sesi, kahverengi gözlerine uygun şekilde yumuşaktır.

Çenem gerilir ve cebimin içinde parmak uçlarımla bir anlığına anahtarlarımın çıkıntılı metal kısmını okşarım. İşaret parmağımın ucunu sivri uca doğru bastırırım.

Onun ima ettiği şey, kalabalık bir hastane acil servisinde fısıltıyla söylenmiş olabilir, ama aynı zamanda yüzümün hemen yanında kulak zarımı patlatacak kadar güçlü bir sis düdüğu sesi de olabilir. Mesaj yüksek sesle ve çok net bir şekilde iletildi.

Başımı sallayıp boğazımı temizledim. "Çocuk rodeo yapıyor. Attan düştü."

Hemşire ağırlığını ayarlayarak, uzun bir bakışla beni değerlendirmeye devam eder ve ben de ona bakarım. Onu tanımıyorum ve eminim o da benim yüzümü tanımıyor.

Ama benim adım o bilgisayarda yazıyor. Dosyam orada. Tıbbi müdahale gerektirecek kadar kötü olduğu zamanlardaki tüm hasta geçmişim.

Sonunda, nefesini verip daha önce bana uzattığı evrakları alır. Tezgahın üzerinden bana doğru iterek, bir kalem alır ve sayfadaki bir yeri işaret etmek için kullanır. A4 boyutunda bir sayfa. Kaos içindeki küçük yazılar. Kayce'nin detayları ve sonsuz jargon. Harflerin gözümün önünde sıçrayıp karıştığı için doldurmakta her zaman zorlandığım türden bir form.

"Geçerli bir acil durum irtibat numarası yok. Listelenen telefon numarası çalışmıyor." Başını bir yana eğiyor, gözlerimin önüne sarkan saçlarıma ve solmuş tişörtüme bakıyor.

"Tamam. Benimkini yaz." Tükenmez kalemı kavrayıp cep numaramı yazdım.

Annesinin sorumluluğunu terk ettiği küçük, boş kutuyu benim bilgilerimle dolduruyorum.

"Raine?" Tessa'nın sesi, kaybolduğum anılardan beni kopardı. Onun sesini duyunca başımı kaldırdım ve önümdeki eyere odaklanmaktan vazgeçtim. Zihnim yıllar önce başka bir yere ve zamana dalmışken gözlerimin kayıp gittiği bir nokta.

Mist ahıra dönüş yolunu biliyor ve bu çiftlikte nereye gideceğini bilmek için neredeyse hiç yardıma ihtiyaç duymuyor. Onu daha önce eyerlediğimde, benim yokluğumda istediği kadar dışarı çıkamadığı için sıkılmışlık ve sonunda düzgün bir gezintiye çıkacağı için duyduğu saf sevinçle bana bakmıştı.

Eylerden indim ve onu Tessa'nın ofisinin önünde beklediği yere götürdüm. Gülümsüyordu ve son gördüğümünden beri hızla büyümüş gibi görünen yuvarlak bir karnı vardı.

"Parlak gülümsemeni özledik."

Bu söz üzerine suratını asıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, aynen öyle." Ellerini sırtının ortasına dayadı ve biraz gerindi.

"Her zamanki gibi ıslıl ıslıl görünüyorsun, benim en sevdiğim huysuz.

Kardeşinle birlikte dağın tepesinde kalmak sana çok iyi gelmiş belli ki."

"Üvey kardeşim," diye mırıldanırım. Aniden ensemde bir karıncalanma hissedirim. Endişe dalgası içimi kaplar. Bir şey mi biliyor? Şüpheleri mi var?

Küçük kasabalar dedikodu ve söylentilerin mıknaatısı gibidir, bunlar orman yangını gibi yayılır.

Mist'in toynakları yanımda ritmik bir şekilde ses çıkarırken, içimden kendimi sarsmak zorunda kaldım. Onun bir şey bilmesi imkansız, o zaman ben neden endişeleniyorum ki?

"Kayce nasıl? Onun güzel mavi gözlerini özledim."

Tessa, atın önünde durduğumuzda ata sevgiyle seslenir ve burnunu okşar.

"Beklenebileceği kadar iyi." Kahretsin. Şu anda *Kayce Wilder* veya *gözleri* hakkında konuşmak istemiyorum. Dizginleri yumruğumdan çıkarıp tekrar sarıyorum. "Yeterince iyileşti, tekrar çalışabilir hale geldi. Bu yüzden buradayım."

Tanrım, bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bile son birkaç günün anılarını akla getiriyor. Her şey çok canlı ve taze bir şekilde ortaya çıkıyor, orada duruyor, yapabileceğimiz en pervasız şeyi hatırlatmaya hazır.

O sınırları *asla* aşmamalıydık. Yine de, tek düşünebildiğim, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğu ve küçük seslerindeki çaresizlik... Her şeye tam da benim sevdiğim şekilde tepki vermesi.

Ve bu gerçeği kafama takıp durmamalıyım.

"Ona yardım etmen gerektiğinde, seslen yeter." Tessa'nın parmakları Mist'in boynunda kayıyor ve ben rahatsız bir şekilde

rahatsız bir şekilde hareket etmekten kaçınmaya çalışıyorum. Üvey kardeşim prostatına hafifçe dokunarak orgazm olduğunda nasıl görüldüğünü bildiğimi ona belli etmemek için içimde bir savaş veriyorum.

"Gerek yok." Sözlerim ağzımda tebeşir gibi.

"Tatlı şehir kızımız Briar, dün senin geri döneceğini fark edince alt dudağını yere sürükledi. Sen istersen, o ve Storm yarın geri dönecekler."

"İşimi bırakıp gidemem, Tessa."

O, hafifçe kıkırdayarak güldü. "Bak... Senin uzun zamandır yalnız kurt gibi davrandığını biliyorum, ama Beau hakkında şunu bilmen gerekir: kardeşim, yapılması gereken işleri halletmeye çok önem verir." Ben botumun topuğuyla ezdiğim toprak parçasını incelerken, onun meraklı gözleri üzerimde dolaşüyor. "Kayce'in burnu bile akarsa, seni o dağın tepesine geri dönmen için ilk uyaran kişi o olacaktır."

Neden bu sözler göğsümü sıkıştırıyor, neden oraya geri dönüp onu tekrar görme ihtimali midemde garip bir karıncalanma yaratıyor, bunu incelemek istemiyorum. Bu delilik ve yaptığımız şeyin, aklımızı kaçırmış olmamızın bir sonucu olduğu açık. Kayce'in yaşadığı tüm o yoğun duygular ve saf, bedensel bir şey yaşama ihtiyacı nereden geldiyse... Bunu incelemek için durup düşünemem.

O özel kıvılcımın alev almasına izin vermek çok tehlikeli.

"Bu onun için çok cömertçe, ama misafirler ne olacak... at binme turları." Bu konuşma bitmeli ve ben de ahıra geri dönmeliyim ki, başka bir şey hakkında *konusmak* zorunda kalmayayım.

"Her yer kaos içinde." Esnemesini bastırıp ata son bir kez okşadı. "O adam melekleri bile kanatlarını teslim etmeye ikna edebilir. Muhtemelen meleklerin küçük külotlarını da."

"Tamam, peki... Ne yapılması gerektiğini bulmaya gideceğim, çünkü eminim ki Beyaz Atlı Prens benim lanet olası evrak işlerimi yapmamıştır, değil mi?" Homurdanarak ve çenemi eğerek, Tessa'yı gülererek bırakıyorum ve o içeri girerken benim şüphelerimi doğruluyor.

Günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçer. Kemiklerimde hissettiğim bir tür ritim ve rutin. Ve tüm bu süre boyunca, zihnim sürekli o lanet dağın tepesine geri dönüyor. Fiziksel olarak burada olabilirim, eyerlerle uğraşıyor, su kovaları dolduruyor ve yeni atların ahıra nasıl alıştıklarını kontrol ediyor olabilirim.

Zihinsel olarak ise tamamen başka bir yerdeyim.

Devil's Peak Çiftliği.

Kayce'in bir kez daha zihnime yerleşmiş olduğunu fark edince dişlerimi gıcırdattım. Ayrıldıktan sonra onu tamamen unutmam yıllarımı aldı. Ne kadar uzağa gidersem gideyim, ne kadar uzak ve ıssız bir yerde at sırtında sığırları toplarsam toplayayım... o beni takip ediyordu. O ilk yıllarda, istemeden de olsa zihnime girmeyi başarmıştı.

Sonunda, hayatıma devam edebildim ve *Kayce Wilder'a* karşı en ufak bir ilgi veya endişe duymayı bıraktım.

Yani, kendimizi içinde bulduğumuz bu beklenmedik çarpışma rotası... Evet, o iş bitti. Ellerimi silip yoluma devam edebilirim. Yakında Crimson Ridge'den ayrılacağım.

Bu sadece geçici bir işti ve onun hayatını düzene sokarken elinden tutmam gerekmiyor.

Gözlerindeki bakış o kadar kararlıydı ki — kekelediği ve nefes nefese kaldığı, yanakları pembeleşmiş ve dudakları kızarmış haldeyken hissettiği tam bir dehşet — yaptığımız şeyin utanç verici bir şey olduğuna inandığına dair hiçbir şüphe bırakmadı.

O gece mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde ilettiler. Asla bunun hakkında konuşmamalıyız. Kimse bilmemeli.

Bu lanet olası gerçek değil mi?

Kayce'i çok uzun süre korumak zorunda kaldım. Kendimi fiziksel olarak araya sokmak ve babamın ona ya da annesine vuracağı yumrukları, ben araya girmesem vuracağı yumrukları almak zorunda kaldım. Onun dikkatini onlardan uzak tutmak için kasten sorun çıkarmamış olsaydım, kim bilir ne kadar zarar verebilirdi.

Orada bulunmuştum ve her şeyi görmüştüm. Büyürken bana verdiği zarardan daha fazlasını veremezdi. O evde, annemin bir trafik kazasında hayatını kaybetmesini kabullenemeyen hasta bir piç kurusu ile baş başa kalmıştım.

Hayat sana nazik davranmaz ve o gün hayatımıza girmeleri, Kayce'nin annesinin bilmeden sadist bir pislikle evlenmesi, onların aptalca kararlarından onları kurtarmak için yükü omuzlamam gerektiği anlamına geliyordu.

Uzak durmaları gerekirdi.

En azından şimdi Kayce yeniden ayağı kalktı. Kendine bakabilecek kadar yetenekli ve kesinlikle yeterince büyük. Her zaman onun yerine dayak yiyip, mor gözlerle dolaşıp, en kötüsünden onu korumak için vücuduma darbeler almalıyım gibi hissetsem de... o zamanlar artık bitti.

O kendi yolunu bulmalı ve açıkça bizim yaptıklarımızın hiçbir anlamı yoktu.

Bu sadece bir an.

Benim artık geride bıraktığım bir an.

Bölüm 25

Bugün siktirip gidebilir.

Doktorlar, tıp klinikleri ve oturup duymak istediğimden bile emin olmadığım haberleri beklemek. Evet, hareketsiz oturmakta ve ciğerlerimdeki basınçtan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Kalbim göğsümden fırlayıp, sanki paintball silahı patlamış gibi bu bekleme odasını kırmızıya boyamak istiyor. Geç kalıyorlar, tabii ki buradaki ekip geride.

Bu yüzden sonsuza kadar burada oturmak zorunda kaldım ve iyi bacağımın kontrolsüz bir şekilde zıplamasını engelleyemediğim için ayağım zeminde bir çukur açmak üzere. Bu arada, bu tarama sonucunu beklerken yaşadığım hayal kırıklığı ve stresi dişlerimle kemirerek yanağımın yan tarafında neredeyse bir delik açtım.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını bu odada geçirdim ve bu gece geç saatlere kadar çiftliğe dönme şansım yok. Bunu, daha erken ayrılmadan çok önce biliyordum.

Atlar ve sığırlar, bugün rutinlerinde bir değişiklik olsa da, her şeyi öğleden önce halletmek için koştururken bana üç kafalıymışım gibi baksalar da, sabretmek ve sessiz kalmak zorundalar.

Telefonum cebimde titriyor ve midemi burkuyor.

İlk küçük umut balonumun *onun* adı olabileceği ihtimali olması nefret ediyorum. Bildirimi kontrol ettiğimde ekranda Raine'in numarasının olmasını umarak içimde kelebek kanatlarının çırpınması gibi en ufak bir ipucu bile olması beni delirtiyor. O benim üvey kardeşim ve benden nefret ediyor. Onun tiksintisini ve ilgisizliğini yeterince uzun yıllar yaşadım, bunun asla olmayacağını biliyorum. Crimson Ridge'in ana caddesinde birbirimize rastlamadığımız sürece, onu bir daha görme ihtimalim yok.

Gelecekte bir daha karşılaşma ihtimalimizin olmaması düşüncesi, cildimin ne kadar kaşındığını kabul etmek istemiyorum.

Boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor. Keşke geri dönüp aptalca, beceriksiz sözlerimi düzeltebilseydim. Keşke daha eloquent olabilseydim. Daha kendinden emin. Kendimi doğru bir şekilde açıklayabilseydim. Kendimi büyük bir pislik gibi göstermeyecek şekilde ifade edebilseydim — sanki eşcinsel, biseksüel, demi ya da her ne haltsam ondan utanıyormuşum gibi.

Gece yarısı uyanıkken internette çok fazla zaman geçirdim. Neyse ki benim için, benim gibi erkeklerin açılmaya ve paylaşmaya istekli olduğu yüz binlerce yer var. İnsanların, bir zamanlar kendileri hakkında düşündükleri her şeyin karışık olduğunu fark ettikleri anları cömertçe anlattıkları forumlar. Bu, kendimi daha az başarısız ve yalnız hissetmeme yardımcı oldu.

Sözlerimi düşününce — kendimi ifade etmekte beceriksiz ve berbat bir şekilde takıldığım — söylemek istediğim şeyi doğru bir şekilde söyleyemediğim için pişmanlık duyuyorum.

Ama o zaman, ne demek istemiştım? Üvey kardeşimin kollarına atlayıp, erkeklere ilgi duyduğumu kabul etmenin coşkusıyla başım dönmüş gibi mi davranmalıydım? Ona, arenada ateşli rakipler ve birbirlerinin sinirlerini bozmayı iş edinmiş iki adamdan daha fazlası olmak isteyip istemediğini sormalı mıydım?

Tanrım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip telefonumu açıyorum.

Beni bekleyen şey, olabilecek en kötü sonuçtu. Bir isim ve sinirlerimi hemen gerginleştiren bir dizi mesaj.

ANNE:

Lütfen, Kayce. Tatlım, yardım edersen çok sevinirim. Bu son kez soruyorum.

Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum.

"Bay Wilder, sizi beklettiğim için özür dilerim. Bu tarafa gelebilir misiniz?"

Kanımın olması gereken yerde uyuşmuş bir umutsuzluk var. Annemin mantıksız taleplerine cevap vermek yerine, telefonumu kapüşonlu ceketimin cebine geri koyuyorum. Derin bir nefes alarak, kaderimi taşıyan adamı takip ediyorum. Geleceğim, taşıdığı diğer dosya ve kağıtların arasında, o klasörlerden birinin içinde saklı.

Koridorun sonundaki küçük bir odaya vardığımızda beni oturtuyor ve kapıyı kapatıyor.

O andan itibaren her şey statik. Beyaz gürültü. Bir testere sesi. Beynimi kesen bir vızıltı.

Tıbbi terimler ve karmaşık cümleler odada dolaşüyor, her yüzeyden pinball etkisiyle sekip duruyor.

İkinci tarama sonuçları, sanki duymak veya görmek isteyeceğim bir şeymiş gibi bana sunuluyor. Kırım sandalyede oturuyor olabilir, ama sanki bir tür stroboskopik ışık efektinin içinde kilitliymişim gibi hissediyorum. Bir halüsinasyon.

Her şey o kadar hızlı ilerliyor ki, sadece belirsiz noktaları, göz kırpma aralarında kısa parlamaları birbirine bağlayabiliyorum.

Yüksek dereceli yırtık. *Göz kırpma*. Ameliyat. *Göz kırpma*. Mesleki terapi.

Uzman konuşmaya devam ediyor, ama kulaklarımda çınlayan sesin üstesinden gelip bir şey anlamaya çalışıyorum.

Sınırlı hareket kabiliyeti. İşlevsellik kaybı.

Gözlerimin arkasında yerleşen işkence gibi zonklama daha da şiddetleniyor ve kamyonetimin

kamyonumun sürücü koltuğuna oturup, direksiyonu yumruklarımla sıkıca kavradığımda, bu ağrının kemiklerime işlediğini hissediyorum.

Bir daha asla rodeo yarışmasına katılamayacağım.

Elbette ata binebileceğim, tüm işaretler çok fazla zorluk çekmeden bir çiftçi hayatı yaşayabileceğimi gösteriyor. Ama şampiyonluk hayallerime ya da spot ışıkları altında vahşi bir atın sırtına tırmanma hayallerime veda edebilirim.

Hayatım boyunca bir daha şampiyonluk kemeri kazanma şansım olmayacak.

Safra boğazıma kadar yükseliyor.

Üstelik, başı büyük belada olan ve bağımlılığını bir kez daha beslemem için bana yalvaran bir annem var.

Bu çok fazla. Karanlık damarlarımdan akıyor, bana onu beslememi, pes etmemi, şişeden yudumlamasına izin vermemi ve tüm bunların yok olmasını, her aceleci yudumla yıkanıp gitmesini fısıldıyor.

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Ciğerlerimi saran bant sıkılaşıyor, yıkımı gittikçe daha da artırıyor, ta ki her kemiğimin parçalanmak üzere olduğunu hissedene kadar.

Şimdi ne yapmam gerekiyor lan?

Parmaklarım geriliyor ve ağır avucumla direksiyona vuruyorum. Şiddetli küfürler ağızımdan çıkıyor, tükürük parçacıkları fırlıyor. Yumruklarımla sıkıp göz çukurlarıma sokmam gerekiyor.

Bu uyanık bir kabus, her adımda beni parçalara ayırmakla tehdit eden lanetli bir tema parkı. Zaten yaralı ve kırılmış durumdayım; bu sadece buna bir yenisini eklemek ve kanamamı görmek istiyor.

Derin, acı dolu bir hayal kırıklığıyla hırlayarak, kamyonetimi çalıştırıyorum ve lastikler gıcırdayarak park yerinden çıkıyorum. Umurumda değil. Beni o yerden ve en kötüsünü doğrulayan o lanet olası tarama sonuçlarından milyonlarca kilometre uzağa götürün.

Uzak tutmaya çalıştığım tüm rahatsız edici korkular bir araya gelip beni ele geçirdi. Hayatımı mahvetmek için gelen bir fetih ordusu

hayatımı mahvetmek için geldi. Hayatımı değiştirmek, kendimi toparlamak için çok uğraştığım her şey... hepsi ne içindi? Kaybeden, boşa giden hayatımda kalsam da olurdu.

Belli ki tek iyi olduđum Őey bu. Kafam bir yılan yuvası gibi. Tek dűőünebildiđim, gerginliđimi atmak, bir sűreliđine kađmak ve kűrű kűrűne boő boő dolaőmak. Crimson Ridge'e ya da űlkenin űbűr ucuna gidebilirim.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum - bir kez yaptıktan sonra hayatımı nasıl yeniden dűzene sokacağımı bilmiyorum. Bu, benim ne kadar iőe yaramaz olduğumun bir baőka bariz űrneđi. Yer kaplayan bir pislik. Bir hata. *Asla doğmamalıydın.*

Annemin en sevdiđi hakaretler. Bilinmeyen bir nedenden dolayı kafası gűzel ve bana çok kızgın olduđunda bana bunları sűylemeyi severdi. Hepsi ruhuma kazınmıő, tahtaya oyulmuő çizikler gibi. Onları silmeye çalıőtım, yűzey pűrűzsűz, lekesiz, kusursuz bir tuval haline gelene kadar bu gűrűnmez izleri kazımaya çalıőtım. Ama lekeler hala orada. Anıları silmek műmkűn deđil. *Unutabileceđimi* gerçekten hissettiđim tek zaman, sarhoő olduđum, damarlarım alkolle dolduđu zamandı.

Ayađım gaz pedalında, sűrmeye, sűrmeye, sűrmeye devam ediyorum. Tűm bu sűre boyunca, her őeyi siktir etme dűrtűsűyle műcadele ediyorum. Bu boktan kű uk servis istasyonlarından birinde durup, etiketinde en yűksek alkol derecesi yazan bir őiőeyle kendimi bođmak istiyorum. Umurumda deđil.

Tek bir işi var, o da beni yere sermek, beynimin çalışmasını engellemek.

Telefonum yolcu koltuğunda bir mesaj geldiğinde yanıyor. Mesaj Chaos'tan geliyor ve her şeyi anlayamıyorum

, bana acele edip Hog'da onlara katılmamı sűylűyor.

Buđűn takip taramama gitmem gerektiđini biliyor.

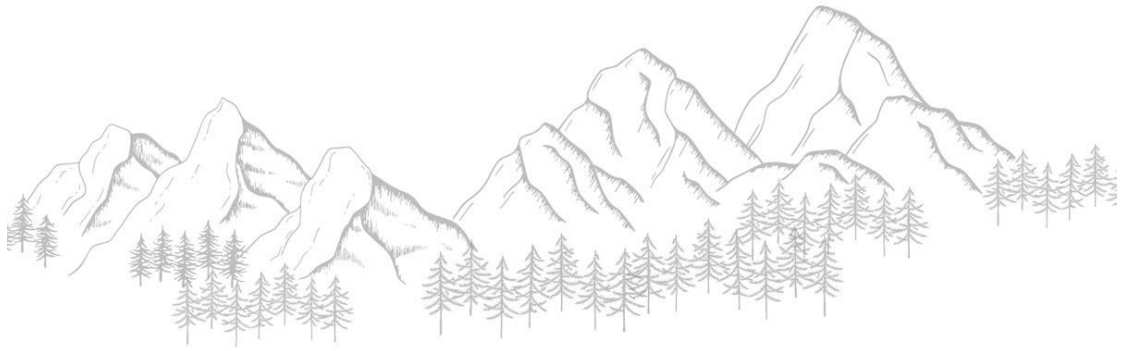
Őu anda etrafımda olmasını kaldıramayacađım tek kiői rodeo kalabalıđı. Gűzlerindeki acıma dolu bakıőlarla baőa çıkamıyorum. Omzuma vurup ne kadar *űzgűn* olduklarını sűyleyenlerle.

Sadece dűőűnmek bile midemi bulandırıyor.

Chaos'un

, bu bardağı taőıran son damla oldu. Telefonumu arka koltuğa attım. Baőka bir mesaj daha gűrmek istemiyorum. Annemin beni taciz etmek için attığı mesajları da, arkadaőlarımın acıma dolu mesajlarını da.

Tek istediğim her şeyden kaçmak.

Bölüm 26

Mist ve ben tepelerdeki sığırları kontrol ettikten sonra aşağı inerken omuzlarımda ağır bir soğukluk hissediyorum.

Dağlar alçak bulutlarla kaplı, gri bulutlar vadiler boyunca kıvrılarak ve ağaçların arasından geçerek ürkütücü bir manzara yaratıyor.

Ahıra dönerken karanlık peşimizden geliyor.

Dokunduğu her şeyi nemlendiren yoğun sis gibi, bundan kaçış yok. Bu mevsimde gece karanlığı gittikçe daha hızlı çöküyor ve serin akşam saatlerinde fısıltılı bir önsezi havada asılı kalıyor. Kış çok uzak değil ve kimse için gelişini durdurmuyor.

Karla kaplı gerçeklik, benim yoluma devam edeceğim anlamına geliyor. Henüz nereye gideceğimi bilmiyorum. Ama daha önce çalıştığım birçok çiftlik var ve hepsi de beni hemen geri kabul edeceklerini söylediler. Beni hareket halinde tutan tek şey, kendi lanet olası huzursuzluğum, bir yerde çok uzun süre kalırsam, başıma bela açacağımı bilmem. Yıllar boyunca çalıştığım iyi, nazik, cömert insanlara, kapılarına herhangi bir tehlike getirmediğim için borçlu olduğumu hissediyorum.

Çenemi ceketimin yakasına gömüyorum, parmak uçlarımdan soğukun sızmaya başladığını hissediyorum. Sis, altımda dev bir ısıtıcı gibi, ama yine de bu geç saatte at sürerken, dağlardan gelen soğuk hava, sıcak bir yemek ve duş almaya hazır olmam için yeterli. Yatağa düşüp, başka yerlere kaymak isteyen düşünceleri uzaklaştırmak için.

Her zaman yalnız olmaktan keyif almışımdır; bana huzur verir. At sırtında tek başına bir erkek olmanın getirdiği sessizlikte bir rahatlık vardır. Tüm bu turistlerin geçici bir kaçış için iyi para ödedikleri türden bir manzarayla çevrili olmak. Onların şehirlere ve kalabalığa geri dönme ihtiyacını anlayamasam da — bilgisayar ekranlarının önünde ve sert ışık altında geçirdikleri günleri — böyle bir yere gelmelerinin nedenini anlıyorum.

Dağların, daha ince havası ve ufukta sonsuza dek uzanan manzarasıyla ruhunuza işlediği inkar edilemez. Benim için başka türlü yaşamayı hayal edemiyorum.

Yine de, belki de bir parçamın etrafımda birinin olmasını sevdiği düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Konuşmadık, birbirimizin yanında neredeyse hiç zaman geçirmedi, ama yine de görünmez bağlar bizi birbirimize bağlıyor. Hatta şimdi, çok fazla yasak çizgiyi aştığımız için bu daha da geçerli.

Bu yüzden, ya kabullenip bu kış her zamanki gibi yoluma devam etmeliyim... ya da belki bu sezon, birini hayatıma sokmayı, doğru kişiyi yaklaştırmayı düşünmeyi bir an durup değerlendirebileceğim bir zorluk olarak görmeliyim?

Altımdaki at nazik bir adımla sallanırken, bu düşünce zihnimde dolaşüyor. Bu düşünce yüzeye çıkar çıkmaz, üst dudağım kıvrılıyor. Birine güvenmek fikri lanet bir şaka.

Evet, bunun nasıl sonuçlanacağını şimdiden tahmin edebiliyorum. Hayır, teşekkürler. Tek gecelik ilişkilerime ve kaçamaklarıma sadık kalacağım. Uzaklaşmanın çok kolay olduğu kısa süreli ilişkiler.

. Bir ihtiyacı kovalamak. Bir rahatlama ihtiyacını tatmin etmek. Hepsi bu.

Ahıra döndüğümde, Mist'i ahırına yerleştirdiğimde ve diğer atların bakımının yapıldığından emin olduğumda, kafam oldukça bulanıklaşmış. Beau'nun neredeyse her gün

yaptığı uyarılar kulaklarımda cınlıyor: duvara yaslanıp atların arasında uyuyakalmamalıyım.

Daha önce gezintiye çıkan grup gittikten sonra, son bir temizlik yaparken uyuşukluk beni sert bir şekilde vuruyor.

Hayes işleri fena sayılmayacak bir şekilde halletti, bunu kabul etmeliyim. Ahırdaki günlük işlerin çoğunu içgüdüsel olarak üstlendiğini fark etmedim değil. Bu adamın kanında çiftçilik var ve boş boş oturmak yerine her zaman yapılacak bir iş olduğunu biliyor. Ama onun sessiz yardımıyla bile, bu kadar çok atın aynı anda hareket halinde olduğu zamanlarda her zaman fazladan iş çıkıyor.

Her neyse, ahırdan çıkarken, merdivenleri tırmanmak için ilk adımı attığımda botlarımın ne kadar ağır olduğunu nihayet fark ettim. Adımlarım her tahtaya çarparken, telefonumu çıkarıp Beau'dan gözden kaçırmış olabileceğim son talimatlar var mı diye kontrol ettim.

Ancak merdivenlerin tepesine ulaştığımda bir hareket fark ettim. Kapımın önünde bir gölge olduğunu fark edince olduğum yerde donakaldım.

Karanlıkta kıvrılmış, ilk bakışta ne olduğunu anlayamadığım bir silüet. Gözlerim odaklanıyor ve hemen bunun bir tür hayvan olduğunu düşünüyorum.

Ama o anda gizli figür hareket etti ve telefonumun ışığı, gözlerimin alışması için yeterli miktarda alanı aydınlattı. Yerde oturmuş, başını ellerine dayamış, odamın dışına yaslanmıştı. Sarı saçları dağınık bir şekilde dikilmiş, başlayan çiseleyen yağmurdan biraz ıslanmıştı.

Yaklaşırken telefonumun flaşını açtım ve Kayce'nin oturduğu dar sahanlığı aydınlattım.

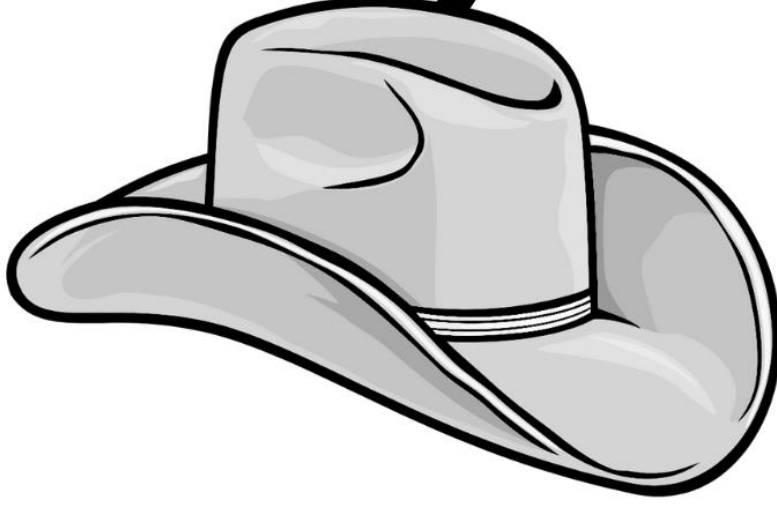
kısa mesafeyi kapatırken, çenesini kaldırıp bana baktı ve mavi gözleri tamamen kan çanağına dönmüştü.

Elini yüzüne götürüyor, yıkılmış ve yenilmiş görünüyor, sözleri gece havasında kırık kırık asılı kalıyor.

"Gidecek başka yerim yoktu."

Kayce

Bölüm 27

Boğazım yutkunmaya çalışıyor. Bu anın yoğun kırılganlığını sindirmek için boşuna bir girişim.

Raine başımda duruyor, botlarımın hemen önüne sıcak bir ışık havuzu yansıtıyor.

Buraya nasıl geldiğimi gerçekten bilmiyorum. Bu, bilinçli bir seçimden çok, çaresizlikten doğan bir seçimdi. Başka bir yol düşünemeyen zayıf, acınası bir yanımdı.

Ben geldiğimde ahırda değildi ve onu ahırda ve atların arasında görürsem ne diyeceğimi bile bilmiyordum, ama kendimi bu merdivenleri tırmanırken buldum ve bu noktada

çakıldım. Beni bulduğu kasvetli yığının içine çöktüm. Kendinden nefret etmekle kafamdaki seslerden kaçma ihtiyacının arasında sıkışıp kalmıştım. Pençeleyen melankoli, eski alışkanlıklarına geri dönmem için beni teşvik ediyordu.

Şimdi, beni kovmasını yarı yarıya bekliyorum. Beni geldiğim çöp yığınının geri atmasını. Uzun zamandır, benim kaybetmemi görmek için her fırsatı değerlendiren adam.

Şu anda tekrar çamurun içine düştüğüm için çok heyecanlanacak, değil mi?

Yine kışımın üstüne oturdum ve o da hayatımın çöküşünü ilk elden izliyor.

Raine'in sessizliği çok baskıcı. Hareketsiz duruyor, aramızdaki birkaç metreyi kaplayan küçük ışık huzmesi havada asılı kalıyor. Uzun bir nefes verip, elimi saçlarımdan geçirdim, ensemin arkasına doğru.

Her şey merkezden kaymış gibi hissediyorum ve kendimi nasıl yeniden düzeltmem gerektiğini bilmiyorum.

"Ben... ben gideceğim." diye boğuk bir sesle söylüyorum. Sesim kısık ve kendi kulaklarıma bile acınası geliyor.

Yüzüme tükürmese bile, yüzüme gülecektir. O yüzden, durum daha da kötüleşmeden, kuyruğumu kıştırıp gitme fırsatını değerlendirmeliyim. İşleri daha da berbat etmeden.

Raine beni görmek istemiyor. Ne halt yiyordum ben?

Yanımda bir botun sesi duyulur ve omzuma hafifçe vurur.

İlk başta, beni şu anda benzediğim istenmeyen bir sokak köpeği gibi davranarak, süpürge sapıyla kapısının önünden kovmak üzere olduğunu düşündüm, ama sonra kapıyı açabilmek için beni dik oturmaya zorladığını fark ettim.

"Soğuktan kurtul," diye mırıldanır ve yanımdan geçerek ışıkları yakar. Girişi benim için açık bırakınca kalbim deli gibi çarpmaya başlar.

Ayağa kalkmaya çalışırken, uzun süre soğuk ve nemli bir yerde kıvrılmış durduktan sonra biraz dengesiz ve kaskatı kalmışım. Ayrıca Raine'in benim buraya gelmeme nasıl tepki vereceğinden de emin değilim, özellikle de son karşılaşmamızda beynim kısa devre yapmış gibi olmuştu.

Ben onun peşinden içeri süzülene kadar, o mutfakın bir tarafındaki şöminenin önünde çömelmiş durumda. Artık çiftlik iş kıyafetlerini çıkarmış, sadece kot pantolon ve her zaman giydiği soluk flanel gömleklerden birini giyiyor. Onu görmek, olması gerekenden çok daha etkileyici.

Gözlerim, bu kadar hevesle bakmamam gereken detaylara takılıyor.

Güçlü uylukları ve kaslı ön kolları. Kısa kesilmiş sakalıyla kaplı güçlü çenesi. Gözlerinin üzerine düşen dağınık bukleler. Onu bu kadar güçlü ve kararlı görünce, ciğerlerimdeki tüm havayı çalan, çok tanıdık bir his beni sarar.

"İçeride botlarını çıkar." Kapıyı arkamda hafifçe kapatırken bana bakmıyor, bunun yerine düşük alevlere odun atmaya devam etmeye odaklanıyor. Küçük, bağımsız bir şömine, Devil's Peak Çiftliği'nde gece gündüz şiddetle yanan devasa şömineye kıyasla karınca kadar bile değil. Bu kadar küçük bir yer için pratik bir detay, bu büyüklükteki bir çatı katını rahat ve sıcak tutmak için tasarlanmış, çünkü burası neredeyse tek bir büyük oda. Bütün yerin büyüklüğü en fazla dört yüz fit kare olabilir.

Tek bir kişinin kalması için mükemmel boyutta ve temel ihtiyaçlar için donatılmış. Ve bu düşünce, aniden karnımın alt kısmına bir sıcaklık dalgası gönderir. Aniden, bu mekanın ne kadar samimi olduğunun çok farkına varırım. Raine'in odasına neredeyse hiç haber vermeden girmişim. Dikkatim, köşede duran, çarşafı ve yatak örtüleri buruşuk olan yatağına hemen yönelir.

Lanet olsun, geceleri başını koyduğu bariz yeri görmek boğazımın yan tarafında baş döndürücü bir nabız atışına neden oluyor.

Hemen telaşlanıyorum, Sunset Skies'ta çalışmaya başladığından beri o yatakta kiminle yattığını merak ediyorum. O gece bardan o kızıl saçlı kıızı eve mi getirdi? Peki ya Jessie, ateşin başında onun her sözünü dinliyordu? Beni Devil's Peak'te bıraktığı anda onu burada bekleyen biri mi vardı?

Tanrım. Onu o çarşafların arasında hayal ettiğimde, içimi bir kez daha sıcak bir şey deliyor, keskin bir yumruk gibi kalbimin tam ortasına vuruyor... ama bu sefer başka bir erkekle.

Ağzım kurur, parmaklarım karıncalanır, onun talimatına uyarak botlarımı çıkarırım. Eğilirken, kapüşonlu sweatshirtimin nemli olduğunu fark ederim ve onu çıkarıp ateşin önünde bir süre kurummasını umarım.

Tanrım, anlamadığım bir şeyin ortasında asılı kalmışım, kapının yanında yerinde çırpınıp duruyorum.

Şu anda, arkama bakmadan geceye kaçmakla kalmak arasında kararsızım.

Ama sonra Raine'in hareketi dikkatimi çekiyor. Ayağa kalkıyor ve ateşe son bir kez bakıyor, o tanıdık, delici bakışlarından birini atıyor. O bakışlardan biri bana geldiğinde beni kemiklerime kadar soyup soğana çeviren türden bir bakış.

Eskiden bu bakıştan nefret ederdim. Şimdi ise, bu bakışın hedefi olmak için her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

Ön kolunu alnına sürer, sonra odayı geçip küçük mutfağa gider. Dışarıdan bakıldığında, tavırlarını yorumlamak imkansızdır. Her zaman anlamakta zorlandığım ihtiyatlı bir vücut

dili vardır; her zaman çok temkinlidir. Ben her zaman kendimi sevimli göstermeye ve bulunduğum her ortama uyum sağlamaya eğilimliyken, Raine her zaman kapalı biridir.

Bu konuda, beni kapısından içeri davet ettiğini, dişlerimin arasına bir av tüfeği dayayıp kapısından çıkmamı emretmediğini bilmek, beni bir ayağımdan diğer ayağıma ağırlığımı kaydırmaya itiyor.

Bunun kırık bacağımla da bir ilgisi yok. Aslında, şu anda beynimin dizimi algıladığından bile emin değilim.

Onun sessizliği beni tuzağa düşürdü. En ufak bir işaretin ortaya çıkmasını bekliyorum. Kalbim göğsümde çarparak, onun ne düşündüğünü bilmek beni korkutuyor.

"Soda falan ister misin?" Küçük buzdolabının kolunu bir yumruğuyla kavrayarak, bana doğru homurdanıyor. Diğer büyük eliyle, parmaklarını buklelerine geçirip, alnından geriye doğru tarıyor

Bu hareketi binlerce kez izlemişim gibi hissediyorum, ama bu hareketin onun figürüne ne kadar yakıştığını hiç fark etmemiştim.

Bir kolunu uzatarak genişliğini tam olarak sergiliyor. Sırtının, gövdesinin kalınlığının ve pazılarının sağlamlığının baş döndürücü bir gösterisi. Yumuşak kumaş vücudunu sararken ve kıvrılırken, tüm vücudu mükemmel bir şekilde vurgulanıyor.

"Uhh. Hayır. Ben iyiyim." Gözlerimi hızla başka yere çeviriyorum, onun koyu saçlarının gömleğinin yakasına değdiği yerden gözlerimi ayırıyorum. Bu bir hata, çünkü bu sadece onun kıcını görmekten alıkoyuyor beni ve yeni keşfettiğim kimliğime yardım ediyor, ama vücudum baştan aşağı kızarıyor.

Bu çok yanlış. Öpüştük, iki kez kendimi boşaltmamı sağladı, ama yine de nedense, bu daha da tehlikeli bir alana adım atıyormuşum gibi geliyor.

Çünkü diğer seferler ani, çaresiz anlardı. İkimizin de kaçamayacağı bir dürtüyle aldığımız aceleci kararlar. Ve şimdi, burada, bundan tamamen farklı bir şey arıyorum.

Ya da belki de yine burada aramaya geldiğim şey budur.

O benim güneşim oldu ve onsuz ne yapacağımı bilmiyorum. Onsuz bir gün bile geçiremedim ve bu adamın beni ittiğinden daha fazla etkilediğini kabul etmek korkutucu.

Raine elini çenesine sürer, sonra buzdolabını kapatır.

Kendisi için bir şey içmek yerine, dönüp küçük lavabonun yanındaki tezgaha yaslanır.

"Dizin." Kollarını kavuşturur, parıldayan koyu renkli gözleri ruhumu delip geçer.

Nefes kesici bir adam ve bunun yeni bir bilgiyle mi farkına vardığını

bilgi olarak mı fark ettim, yoksa bunu başından beri biliyordum da o duyguları o kadar derine gömdüm ki var olduklarını unuttum.

"Mahvolmuş." Boğazım düğümlenir.

Raine'in ifadesi sert kalır, istemeden sırları açığa çıkmaz. Güçlü çenesi gergin kalır ve bakışları söz konusu dizime düşer, sonra vücudumu yukarı doğru kaydırır ve lanet olsun, hayatım, canlanmış gibi hissediyorum. Onun bana bu kadar açık bir şekilde bakması ihtimali, titrek bir tür dehşet uyandırır.

"Çalışabilir misin? Binicilik yapabilir misin?"

Çenemi eğerek, ellerimle ne yapacağımı bilmeden orada duruyorum. Aslında, ne yapacağımı hiç bilmiyorum; belki de bu döşeme tahtalarının üzerinde bir su birikintisine dönüşmek en iyi seçenek olabilir.

"Çiftlikte, evet... ama... rodeo benim için bitti." Boğazımın arkasına yapışan ve o kelimelere tutunan yoğun duyguların etkisine kapılmadan son cümleyi söylemek çok zor.

İtirafımın ağırlığı hala havada asılı dururken, şömine çatırdıyor ve kıvılcımlar saçıyor. Burnumdan derin bir nefes alıp, sonra nefesimi veriyorum. Siktir et. Her şeyi siktir et. Çok yorgunum.

Elimi enseme sürterek, artık onunla yüzleşmem.

Gözlerim yana kayıyor, buraya geldiğim için utanç duyuyorum. O bunu yaparken, ben bunu kendi başıma halledecek kadar güçlü olamadığım için. Üvey kardeşim hayatındaki her şeyi tek başına hallediyor, başkalarından yardım istemek zorunda kalmıyor.

Onunla burada olmanın vücudumda yarattığı tepkiyle boğuşurken, o kadar çok ulaşmak istediğim şeyi başaramadığım için geleceğimin ne olacağı belirsizken, onun önüme çıktığını hissediyorum.

Raine görüş alanımı dolduruyor ve çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

O tüy kadar hafif dokunuşu takip ettiğimde, ateşin parıltısıyla vurgulanan derin kırışıklıkları olan alnı ve köşeli elmacık kemikleri ile karşılaşıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak istemediğini söyledin. Kimsenin bilemeyeceğini söyledin." Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Ve yine de, buradasın."

Bu sözlerin keskin bir yanı var. Benim durumumu düşünürsek, tehlikeli bir yanı.

"Özür dilerim." Gözlerim onun gözleri arasında gidip geliyor, ne düşündüğüne dair bir ipucu arıyor. "Sadece başıma neler geldiğini anlamıyorum." Bu sözler fısıltı gibi çıkıyor.

"Neden *buradasın*, Kayce?"

Fare kadar sessiz kalıyorum, ama bu kadar yakınımda durduğu için kalbimin göğsümde çarptığını duyabileceği kesin. Buna cevap vermemin imkânı yok. En azından, cesaret edip söyleyebileceğim bir şey yok.

"Bence... bu sorunun cevabı var, ama sen bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyorsun." Raine beni bir kitap gibi okuyabiliyor ve bu bilginin getirdiği heyecan verici, ağırlıksız hissi anlamıyorum. Beni görüyor, en kötü yanlarımı görüyor, ama yine de ben benim.

"Bu seni korkutmuyor mu?" Dudaklarımı ıslattım ve o anda yüksekte düştük. Sanki kulaklarım patladı ve midem kanat çırpma sesleriyle doldu.

Onun oniks bakışları, dilimin hareketine vahşice, *arzu dolu bir şekilde* iner.

"Senin korktuğun kadar korkmuyorum."

"Ben hiç..." Tanrım, dilim tutulmuş gibi hissediyorum.

"Hiçbir şey benim için böyle olmamıştı."

Raine homurdanır ve güçlü yumruklarından biri tişörtümün önünü tutar. "Saklanmaya mı çalışıyorsun, Kayce?"

Karanlıkta gizlice dolaşarak kim olduğunla yüzleşmekten kaçmaya mı çalışıyorsun?" Beni sıkıca tutuyor, ama gerçekte, sadece bir fısıltıyla beni olduğum yerde sabitleyebilir.

Ondan uzaklaşamam ve uzaklaşmak da istemiyorum.

"Hayır. Hayır, hiç de öyle değil." Kafamı sallayarak, onun bakışlarından kaçmaya çalışmıyorum. "Sadece

neden sen olduğunu bilmiyorum... Sen hep oradasın. Beynime kazınmışsın.

Sürekli senin izini arıyorum. Bu çok berbat bir durum çünkü benden nefret ettiğini biliyorum —"

"Ne?" Gözleri bana dikildi. Bu kelime aramızda çınlayarak gevezeliklerimi kesintiye uğrattı.

"Benden nefret ettiğini biliyorum." Aceleyle yutkunarak, titrediğimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Beni bu kadar berbat biri olduğum için yargılıyor mu? Elbette yargılıyor.

"Bu yüzden, böyle ansızın gelip rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eminim şu anda görmek istediğin son kişi benimdir... Ben sadece... Başka nereye gideceğimi bilemedim ve her şey hakkında aklımı kaçırmışım gibi hissetmedim."

Odanın diğer ucundaki ateş toplarından yüksek bir patlama sesi geliyor ve kalbim hızla atıyor. Parmakları gömleğimi sıkıca kavırıyor ve Raine'in gözlerinin yüzümde dolaştığını izliyorum. Dudaklarıma doğru kayarken donup kalıyorum ve onun keskin bakışlarına maruz kaldığımda vücudumun her yeri karıncalanıyor.

"Senden nefret etmiyorum," diye homurdandı, gözleri ağızıma kilitliydi ve ben de onun bakışlarından gözlerimi ayıramıyordum.

"Beni kandırabilirdin." Raine'in şu anda ne ifade ettiğini bilmiyorum, ama o, aramızdaki küçük boşluğa bu sözleri fısıldarken, göğsünün içinde bir şeyin gürlediğini hissediyorum. Karanlık bir uyarı sesi. Aramızdaki bu manyetik çekimin onu da şaşırttığını, ama beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğine hala karar veremediğini gösteren bir bakış.

"Beni sinirlendiriyorsun. Kafamı karıştırıyorsun. Beni resmen çileden çıkarıyorsun."

Raine beni kendine doğru çeker. O kadar ki, sırtım eğilir. Gömleğimin önünden beni çekerek, vücutlarımız birbirine yapışır ve o kadar yakınız ki, onun kocaman göğsünden dalgalar halinde ısı yayılır. Gerginlik aramızda nabız gibi atar ve kıvrılır, ben de dengemi sağlamak için onun ön kollarını tutmak zorunda kalırım.

"Ama ben asla..." Dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve ben onun kollarında *titriyorum*. Her yanım

onun öpücüğünü bir kez daha tatmak için çılgık atıyor. Onun kötücül, sert ve tırmalayan tadını bir kez daha tatmak için.

Benim dudaklarımın üzerinde çaresizce arzuladığım o dudaklarını silkelediğinde, en seksi, gürültülü ses patlar. Raine ağızıma karşı konuşurken, rahatlama ve saf şehvetle beslenen bir iştah içimi sarar ve neredeyse gece gökyüzüne uçacakmışım gibi hissedirim.

"Senden asla nefret edemem, kar tanesi."

Bölüm 28

Kayce'nin ağzımın altında çıkardığı yumuşak ses, ayak parmaklarıma kadar uzanan yakıcı, ateşli bir arzu patlaması yaratıyor.

Onun beni beklediğini beklemiyordum ve mavi gözlerini bulanıklaştıran o işkence dolu bakışla bekleyeceğini de hiç tahmin etmemiştim.

Ve şimdi, işte buradayım, dudaklarımızı birbirine yapıştırarak, *ona karşı* inkar edilemez, doyumsuz bir açlık içinde kendimi kaybediyorum.

Kayce'nin bundan ne istediğini ya da neden beni aradığını bilmiyorum, ama şu anda gerçekten umurumda değil.

Aramızda açıklanamayan bir çekim hissetmekten kaynaklanan sürekli mücadele, kan dolaşımda kükreyen beyaz sıcak bir alev haline dönüşüyor.

Dilim, ağzının kenarını geçerek içeri girmeye çalışıyor ve kesinlikle öpüşmememiz gerekse de, bunu durduramıyorum. Ateşe körükle gitmek gibi, bu gece onda hiç tereddüt yok. Hala ne yapacağını bilemeden ön kollarımı tutuyor, ama dudakları en başından beri benimkilerle hareket ediyor.

Hatırladığım kadar tatlı ve dışarıdaki çam kokusu ve çiyn nemi bilincimi dolduruyor. Ve sesler - tüm o lanet sesler.

Ben onun ağzını ele geçirip öpücüklerimi daha güçlü hale getirirken, o yine yumuşak bir inilti çıkarır. Onun nefes nefese küçük inlemelerini bana tattırmak, boğazından çıkan ilk iniltiyi yutmak için yeni yollar aramaktan kendimi alamıyorum.

Her şey canlanıyor, bir şenlik ateşi patlıyor ve yükseliyor, ben ise bir ip ile nezakete tutunuyorum. Çünkü şu anda tek istediğim, vücudunun benimkinin altında kıvrınmasını hissetmek, onun benim için defalarca parçalanışını görmek.

Biraz geri çekiliyorum, alt dudağını dişlerimle ısıyorum ve her zaman çok cazip olan o yumuşak şişkinliği çekiyorum. O da bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve biraz dağınık.

Onu bu şekilde görmek, onu en sevdiğim Kayce Wilder versiyonu haline getiriyor. Altın çocuk görünüşü, bir öpücük kadar masum bir şeyle kolayca altüst oluyor.

Bunun benim sikimi takdirle titretmesi mümkün değil, ama durup aramızdaki bu garip çekiciliği anlamaya çalışmanın zamanı çoktan geçti.

"Bana neden burada olduğunu söyle, Kayce." Sesim alçak, onu arzulayan bir tonda. İşler bu hızla ilerlerken, bunu onun dudaklarından duymam gerekiyor. Aksi takdirde, üvey kardeşim yarın pişmanlıklarla dolu bir kafayla uyanabilir ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. "Eğer emin değilsen, hemen şu kapıdan çık." Dudaklarım, traşlı çenesini dolaşıyor, orada hafifçe beliren sakalları izliyor.

Yutkunur ve hafif bir mırıldanma sesi çıkarır. Tereddütlü parmak uçları gömleğimin kollarına daha sıkı sarılır.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum." Boğazının yanını öpmeye başladığımda, sözleri en şehvetli seslere dönüşür. Lanet olsun, bu beni vahşileştiriyor. Sanki dokunduğum her yeri, temas ettiğim her çıplak deri parçası, daha önce hiç kimse o kısmını keşfetmemiş gibi tepki veriyor. Ve lanet olsun, bu beni hiç gerek yokken çılgına çeviriyor.

"O zaman gitmelisin," diye mırıldanıyorum, nabzının attığı noktaya, narin cildine ısırarak. O acı - dişlerimin etine bıraktığı iz - onu titretip boynunu geriye doğru eğdiriyor. Vücudunun o hassas kısmını daha fazla ilgi için sunuyor. Kayce ne istediğini bilmediğini ya da neden karanlık çöktükten sonra kapıma geldiğini bilmediğini söylüyor olabilir, ama vücudu kesinlikle biliyor.

Bunu tekrar yaptığımda, bu sefer biraz daha sertçe, o da nefesini keser, sonra acıyı hafifletmek için emmeye başlar.

"Ben... ben gitmek istemiyorum."

Dudaklarımın altında, boğazının tekrar yutkunduğunu hissediyorum.

Dilimle onun titreyen nabzının üzerinde sıcak, ıslak izler bırakarak, kendimi tutamıyorum. Saf ihtiyaç kontrolü ele geçiriyor. Ve onu gerçekten, gerçekten, *gerçekten* yavaşlamam gerektiğini bildiğim kadar, dikkatini dağıtmak istiyorum. Daha iyi bir insan olsaydım, o mantıklı düşünebilecek duruma gelene kadar, ya da en azından ona yakın bir duruma gelene kadar duraklardım.

Gömleğinin önünü bırakmak en zor şeydi, ama bu, Kayce'yi şimdiye kadar tutan kısıtlamayı ortadan kaldırmanın sırrı gibi görünüyordu. O da buna karşılık daha sıkı sarıldı, vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı ve dudaklarını ıslattı.

Gözlerinde turkuaz bir parıltı belirliyor, yüzümü incelerken dikkatini ağzımdan çeneme ve tekrar sessiz bakışlarıma çeviriyor.

"Seninle kendimi güvende hissediyorum."

Bu, sessiz bir itiraf, beklenmedik bir hediye, hafif bir yalvarma ile kaplı. Bu basit kelimelerin içinde çok şey gizli. Kendisinin keşfedilmemiş tüm yönleri, tek bir yumuşak ihtiyaç ifadesinde toplanmış.

Lütfen. Benim için iyi ol. Anlamadığım bu şeyi anlamama yardım et.

Onu geri çevirecek kimim ben? Zaten bu konuda çok ileri gittim, ağzımı ondan alamadım ve onu kollarımın arasına çekme dürtüsüne

Bu işi aniden bitirmek için ne kadar pislik olmam gerekir?

Doğrusu, ona hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir şekilde, ya da kesinlikle kendime izin *vermediğim* bir şekilde çekiliyorum. Sanki gerçekten akraba değiliz.

Birbirimizi gerçekten tanıyor da değiliz. Crimson Ridge'deyken aramızda yanan bu ateşli ve parlak arzu, her şeyden çok neredeyse yabancılar gibiydik. Bir anda, hiçbir uyarı olmadan dönüşen, hissedilebilir bir gerginlik.

Kayce'ye olan hislerim değişti, büyüdü, gelişti. Buna ne isim verirsiniz verin... onun yanında olmakla ilgili iki farklı his var. Yıllar önce, bu duygularım yükümlölük ve durumumuza karşı derin bir nefret duygusu etrafında odaklanmıştı. Ama şimdi, o benim aklımdan çıkaramadığım bir adam. Onunla böyle birlikteyken, dilimi boğazındaki damarlara sürmek, cildinin sıcaklığını kaplayan tuz ve gece havasının tadını almak, dünyadaki en doğal şey gibi geliyor.

"Bu benim soruma cevap vermiyor." Kafasının arkasını yumruklayıp, adem elması üzerinde ısıricı bir öpücük bırakıyorum. Boynunu uzun bir çizgi halinde yalayıp, ağzına ulaştığım da duruyorum ve gözlerimi onun gözlerine sabitliyorum çünkü orada beni bekleyen şeyi görmek istiyorum.

Bakışları her zamankinden daha geniş. Büyük mavi gözbebekleri neredeyse tamamen açılmış.

Kayce, bir sonraki lanet yemeğim gibi görünüyor.

"Bu küçük naif kovboy numarası sevimli ve çekici, ama karanlık çöktükten sonra birkaç öpücük çalmak bir şey..." Onun alt dudağını tekrar çekme dürtüsüne yenik düşüyorum, bir zevk inilti daha çıkararak geri çekiliyorum.

"Benden ihtiyaçlarını karşılamamı istemek tamamen başka bir talep... ve sen de bunu biliyorsun."

Kayce'in avuç içleri dirseklerim ve ön kollarımda durdukları yerden kayıyor ve sonunda ellerini üzerime koyuyor.

Bu sefer doğru düzgün. Hâlâ dengesiz, ama gömleğimi tutuyor ve sonra iki avucunu da dikkatlice sırtıma kaydırıyor.

Kayce'in beni, sanki gerçekten kaslarımı izlemek ve vücudumun hatlarını keşfetmek istiyormuş gibi dokunması o kadar iyi hissettiriyor ki, göz kapaklarım biraz ağırlaşıyor. Orada bir merak var, parmak uçlarıyla dikkatli bir şekilde haritalandırma yapıyor ve beni bu şekilde sarmalaması kalp atışlarımı iki katına çıkarıyor.

"Lütfen." O kelimeyi, bir sonraki bölüme geçmeden önce onu geriye doğru çekmeye başladığımdan emin olacak kadar kesin bir şekilde söyler. "Bunu istiyorum... seninle."

"Tanrım. Bizi neye bulaştırdığını bilmiyorsun." Ağzlarımızı tekrar birleştirirken içimden bir inilti kaçıyor. Bu sefer frenler işe yaramıyor. Tişörtünü yırtıp karnından yukarı doğru çekiyorum. Bir sonraki öpücüğümü, tişörtünü başından çıkarmak için gerekli olan kısa bir saniye için durduruyorum, sonra tişörtü bir kenara atıp dudaklarını bir kez daha çalıyorum.

Parmakları, gömleğimin düğmelerini körü körüne arıyor, ben iki elimle yüzünü kavrarken göğsümdeki birkaç düğmeyi açmayı başarıyor. Bizi banyoya doğru yönlendirirken, dilim

onun diline doğru itiliyor, her yanımla aciliyetle titiriyor. Penisim kot pantolonuma tamamen sertleşmiş durumda ve Kayce'nin eşofmanının önü de benimki gibi şişkin.

Onu kapıdan içeri itiyorum ve o çok hızlı nefes alıyor. Bana bakıyor ve sertçe yutkunuyor, çıplak göğsü inip kalkıyor. İkimiz bu dar alanda, soyunmak için fazla yer yok. Bedenimin ağırlığını kullanarak, onu lavaboya doğru itiyorum, ta ki o iki eliyle tezgahın kenarına tutunmak zorunda kalana kadar. Kayce'in gözleri her yere kayıyor, ben de düğmeleri açma zahmetinden vazgeçip, boynumun arkasına uzanarak gömleğimi başımdan çıkarıyorum. Bu, içimdeki bir şeyi uyandırıyor ve

küçük bir ilgi parçasının tadını çıkarmaya başladı. Suyu açmak için eğildiğimde ve kemerimi çözmeye başladığımda, o da ağzı açık bir şekilde bana bakmaktan kendini alamadı.

Sessizce soru sorar gibi kaşımı kaldırarak, kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırım.

Kayce'nin gözleri doğrudan kasıklarımaya kayarken yanakları pembeye boyanır. Tek elimle kendimi avuçlarım ve okşarım, o benim çıplak halimden gözlerini ayıramazken kızarıklığın koyulaşmasını izlerim.

Bunun neden bu kadar iyi, bu kadar doğru hissettirdiği, başka bir günün endişesi.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve parmaklarının, sanki lanet olası bir cankurtaran salıymış gibi tutunduğu lavabonun kenarından gevşediğini görüyorum. Bir sonraki adımı nasıl atacağını anlamasını beklemiyorum, bu adımı kendisi atmalı.

Kimseyi tam olarak emin olmadığı bir şeye zorlamakla ilgilenmiyorum.

Bu yüzden, sikimi okşamaya devam ediyorum ve sıcak su fiskeyesinin altında duruyorum, suyun saçlarımdan ve yüzümden şelale gibi akmasına izin veriyorum. Sikim kesinlikle ağrıyor, avucumun altında zonkluyor ve elimden akan duş suyunun hissi bu yakıcı duyguyu daha da artırıyor. Gözümün ucuyla, Kayce'nin sonunda hareket etmeye başladığını görüyorum.

Sırtımı duvara dayamak için dönerek, bir avuç sabun sıkıp, akan su altında onu izlerken hızla köpürttüm. Tanrım, rodeo sayesinde tonlanmış ve esnek vücuduyla çok seksi. Eşofmanını ve külotunu çıkarıp tekmeliyor ve ereksiyonu sallanarak karnına çarpıyor. Mavi irislerinin, sert ve arzulu halini görünce titrediği anı görüyorum, sonra gözleri bana kayıyor. Her şeyi bir saniye için içine çekiyor, gırtlığı iniyor ve uzun bir süre yerinde duruyor, ellerimin göğsüm ve kollarım üzerinde hareket etmesini izleyerek büyülenmiş gibi.

Bu gösteriş için yapılan bir şey değil, eyerde oturup atlarla çalıştıktan sonra günü silip süpürmek için yapılan işlevsel bir hareket, ama gördüğü şeyi beğenmiş gibi görünüyor.

İkimiz de bu şekilde çıplakken, aramızdaki farklar daha belirgin hale geliyor. Onun kasları daha ince ve belirgin, benim göğsüm ise daha kalın. Her zaman ondan daha iriydim, ama şimdi, yaşlandıkça ve yarışmadıkça, onunki gibi karın kaslarım yok. Çıplaklığımı izledikçe penisi daha da şişiyor ve ucunda parlak bir damla ön sıvı birikiyor.

Kaçıp gitmiyor, ama buraya gelmek için zihinsel olarak yeterince cesaret toplamak için bir anına ihtiyacı olduğu açık. Gözlerinde özlem parıldasa da. Başımı bir yana eğip, dudakları açıldığında onu yakından izliyorum — dudaklarımın iziyle kızarmış ve öpücük izleriyle dolu — ve şu anda dizlerinin üzerine çökmek istemiş gibi sikime bakarken ne kadar muhteşem göründüğünü fark ediyorum.

"Ee, ne bekliyorsun? Orada öylece duracak mısın, yoksa benim için uslu bir çocuk mu olacaksın?" Suyu avuçlayıp yüzümü ovuştururken, parmaklarımın arasından onu izliyorum. Su damlaları boğazımdan aşağı akarken, kalan damlalar ağızma ve sakalıma yapışıyor, iki elimi de kaldırıp saçlarımı tarıyorum.

Burada iki kişi için zar zor yer var, ama bu benim lehime. Kayce düşün altına benimle birlikte girdiğinde saklanacak yeri kalmaz. Yüzünü suya doğru eğdiğinde uzun kirpikleri kapanır ve lanet olsun, boğazının açıkta kalan eğimini yakından görünce ereksiyonum başlar. Sadece yüzümü oraya gömmek ve onu işaretleyecek kadar sert bir şekilde o hassas noktayı emmeye devam etmek istiyorum. İçimdeki sapkın bir parça, tüm çekiciliği ve karizmasıyla bu kovboyun sadece bundan dolayı kıvranan bir karmaşaya dönüşüp dönüşmeyeceğini görmek istiyor. Bir erkeğin ağzının vücudunu, meme uçlarını, kıcını ilk kez okşamanın zevkinden dolayı yine üzerine boşalacak mı diye görmek için ne kadar ileri gidebilirim?

Daha fazla sabun almak için ona dokunarak dönmesini ve yer değiştirmemizi sağlıyorum. Şimdi sıra ona duvara yaslanmak için geldi ve ben köpüklü avuçlarımı göğsünde gezdirmeye başlıyorum.

Dokunuşumu ilk kez deneyimleyen o, titrer ve neredeyse protesto ediyormuş gibi bir ses çıkarır, ama kendini tutar. Ağızını kapatır ve bunun yerine alt dudağını ısırır.

Onu yavaşça yıkarken yüzünü incelemeye devam ediyorum. Göğsünden kollarına geçiyorum, damarlarını ve kaslarını izliyorum, sonra gövdesine doğru kayıyorum. Sertleşmiş penisine işaret eden koyu altın rengi saçların izine geldiğimde, karnı çöküyor ve kollarına tüyleri diken diken oluyor.

Kayce'in avuç içleri duvara yapışır ve benim devam etmeme izin verir. Kalçalarını kaldırması, penisinin gerilmesi ve damarlarının şişmesi, ben eğilip kalçalarına ve bacaklarına sabun sürerken gözümünden kaçmaz. Küçük alanda çömelirken, kıcının yanındaki girintilerin çaresizce kasılmasına karşı kötü bir tatmin duygusunu bastırıyorum.

Beni sadece bir santim uzağında tutarak, ama dışarı çıkıntı yapan penisine dokunmadan, çabucak küçük bir fahişeye dönüşür ve sessizce ağzımı ister.

Bu daha sonra olabilir. Öncelikle, dokunulmaya alışması gerekiyor çünkü şu anda cildi hala titriyor ve irkiliyor. Çoğunlukla zevkten, ama bir şeyden eminim... Vücuduna hiç sert, nasırlı okşamalar yapılmamış. Kayce benimki gibi, yıllarca at ve sığırlarla çalışmaktan sertleşmiş ve yıpranmış ellerle hiç karşılaşmamış.

Bunu ona ilk veren kişinin ben olduğumu, şu anda itiraf etmeye hazır olduğumdan daha çok seviyorum.

"Arkanı dön." Sesim sessiz, neredeyse akan suyun ve kendi kalp atışlarımın gürültüsünde boğuluyor, bundan sonra olacakların düşüncesiyle kalbim güm güm atıyor.

"Lütfen..." Kayce kararlı bir şekilde diyor, çenesini eğip itaatkar bir şekilde dönerek iki avucunu duvara dayıyor.

"Bana kırılanmışım gibi davranmana gerek yok."

Bu beni güldürdü. Omuzlarını sabunlarken, parmaklarımın arkasını omurgasının kıvrımları boyunca yavaşça kaydırmaya başladım. Daha aşağıya, kıcına ulaşana kadar. Her iki yanaklarını tutup sıkıldığında çıkardığı acınası küçük inilti beni çıldırtmaya yetiyordu. Kayce hemen bana doğru itti ve ben yüksek sesle tısladım, ağzımı kulağına yaklaştırdım.

Penisim tam oraya yerleşir ve o, bana karşı bastırılan ağırlığımı, kalın ve ağır ihtiyacımı hissederek keskin bir nefes alır.

"Oyuncaklarımı kırmayı sevmem." Kulak memesini ısırıyorum, sonra o yüksek sesle inleyene kadar emiyorum. Evet, dışarıdan bakıldığında bir rodeo yıldızı olabilir, ama ağzım onun o yumuşak küçük bölgelerine her dokunduğunda eriyor. Onun hoşlandığını itiraf etmek istemediği, ama refleks olarak başını eğerek hemen teslim olduğu o küçük yerleri bulmaktan büyük zevk alıyorum.

"*Raine.*" Adım, dudaklarından titreyerek mırıldanıyor.

Titreyerek nefes verirken, uzun parmakları ıslak fayanslara bastırıyor.

"Ellerini duvarda tut." Dişlerim omzuna değiyor, sonra geri çekilip avucuma tükürüyorum. "Şimdi benim adımı tatlı ve masum bir şekilde söylemek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Benden bir şey istediğinde."

Kayce titrer ve boğazından bir ses çıkarır, elim onun kıcını okşamaya ve yaymaya başlar, tükürüğüm onun üzerine yayılır.

"Yoksa hala benimle mücadele mi ediyorsun, *hmm?*" Deliklerine biraz daha sert bastırıp ovuşturuyorum ve her yaptığımda nefes alışını kesiliyor. "Gerçekten bunu mu istiyorsun, yoksa seni bu duşta bırakmamı ve kendi kendine tatmin olmanı mı istiyorsun?"

Sırtı kavislenir, kıcını benim sikime sürter ve inler. "Sen... İhtiyacım var... Bana dokunmanı istiyorum

." Kayce'nin sözleri, alnı duvara çarptığında bozuk çıkıyor.

Onun bunu yüksek sesle söylemesini duyunca göğsümün derinliklerinde bir inilti titrer. "Rahatla." Derin bir uğultuyla onu ikna ederken, yavaş yavaş o sıkı kas halkasını geçmek için bir parmağımı içeri sokarım. "Şşş. İşte böyle. Sadece rahatla." O kadar sıkı ki, elimle yavaşça ileri geri sallarken kasılır.

Onun içine girmeye çalışmanın nasıl bir şey olacağını düşününce, sikim sızan bir felaket haline geliyor.

Etrafına uzanarak diğer avucumu uzattım. "Uslu bir çocuk ol ve tükür." Bu bana başka bir lezzetli titreme kazandırdı ve Kayce inledi. Akan su arasında yumuşak, şehvetli küçük bir ses ve avucuma uzun bir tükürük damlası bıraktı.

"Neden bana öyle demeni seviyorum?" Sızlanışı neredeyse kendine daha çok yönelik.

"Her zaman herkesi memnun etmeye heveslisin." Elimi indirip onun uzunluğunu sıkıca kavradım.

"Ummpphhf. Oh, tanrım," diye inler ve hemen benim tutuşuma doğru sallanır.

"Hayır, kar tanesi. Burada sana bunu veren benden başka kimse yok. Senin kıcını parmaklayan, sikinin ağlamasına neden olan, hepsi *benim* ellerim için olan benim." Boynunun arkasını ısıriyorum ve Kayce tamamen eriyor.

Onu kökünden ucuna kadar okşarken, avucumda zonkluyor ve yemin ederim, sikinin şişkinliğine bakılırsa, her an parçalanacakmış gibi hissediyorum.

"Oh tanrım... *siktir*." Fayanslara tırnaklarını geçirir ve kalçalarını hareket ettirmeye başlar, her iki ucunda da dokunuşumu kovalayarak. "Raine.

Lanet olsun." Adımı söyleme şekli, o harflerin dudaklarından titreyerek çıkışı, onu bu kadar çaresiz görmek çok heyecan verici. O benim tutuşumdan kurtulmaya çalışırken, ön sıvısı tükürüğünün kayganlığıyla karışıyor.

Ben daha fazla tükürük ekleyip başka bir parmağımı onun içine sokarken kasları daha da gevşer, yavaş yavaş makas hareketi yaparak

benim için açılmasını teşvik etmek için yavaş yavaş makas hareketi yapıyorum. İnlemeleri daha yüksek bir tona ulaşmaya başladığında, onun penisini okşamayı bırakıyorum ve o küfrediyor.

"Lütfen. Lütfen durma."

"Daha fazlasını mı istiyorsun? Benim parmaklarımdan daha fazlasıyla doldurulması gereken muhtaç bir şey misin?" Kulağına homurdanıyorum. Kıcı, parmaklarımı içine soktuğumda sıkıca kavrayan, en seksi ve en sıkı şey olması beni daha da çılgına çeviriyor.

Çılgınca başını sallar. "Evet. Evet... İhtiyacım var..." Onu çekip, sikini daha sert sıkarken, aynı zamanda arka girişine daha fazla girmeye çalışınca, bu sözler boğuk bir sesle ölür.

"Şu haline bak. İki parmak ve el muamelesi için çaresizsin."

Alçak sesle onu azarlıyorum. "Düzgün isteyemiyorsan, bunu kendin yapmalısın."

"*Siktir. Unnghhh.* Raine. Siktir." Kayce'nin sözleri vücudu kasılırken dökülüyor ve ben onu daha sert çalıştırmaya devam ediyorum.

"Söyle." Yumruğum onun penisini sıkıca kavrar ve o, avucuma doğru itip, sonra da elimle karşı karşıya gelerek şehvetle geri çekilir. O sınırın eşiğine yaklaşırken, dudaklarından çılgın sesler çıkar.

"Siktir beni, Raine. Siktir beni. *Siktir beni, lütfen.*" Yalvarışının sesi, penisi şişip nabız gibi atarken derin bir iniltiye dönüşür. Benim kollarımda nefes nefese orgazm olurken, her yere kalın damlalar halinde boşalır.

Onun kenara doğru yuvarlanma hissi en inanılmaz şeydi, benim için tamamen eridiğini izlerken başım dönüyordu.

Onu okşamaya devam ediyorum, suyun onun penisini ve benim yumruğumu kaplayan spermi yıkamasını sağlarken, onun kıcıktan yavaşça çıkıyorum.

Onu döndürerek, ağırlığımla onu duvara bastırıyorum. Ereksiyonumun karnına batmasına izin veriyorum ve lanet olsun.

Hassas ucu vücutlarımızın arasına sıkıca sokulmuş hissi bile cennet gibi.

Bu sefer beni öpen Kayce. Elleri boynuma uçar, saçlarıma dolanır ve bana yapışır. Hala zor nefes alırken, dudaklarımızı birbirine çarpar ve bana düşük bir inilti verir.

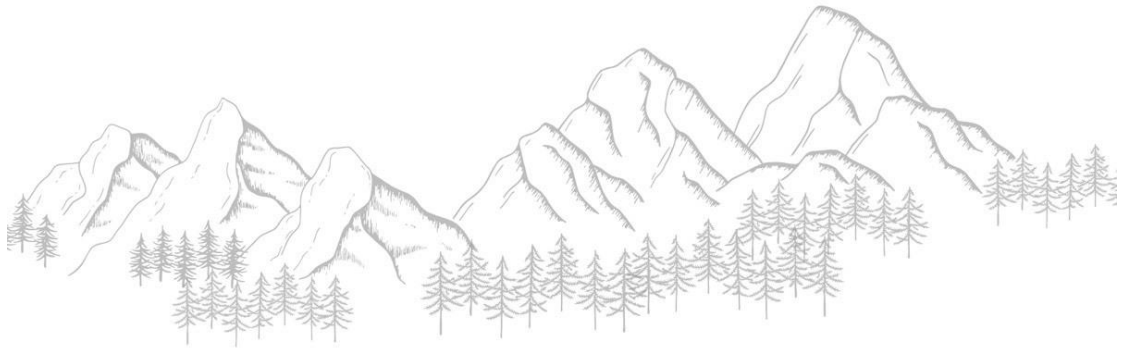
Körü körüne el yordamıyla suyu kapatıyorum. Ardından gelen sessizlik, her şeyi yutan kalp atışlarımızın hızı olmasaydı, bu kadar yankılı olmazdı.

"Bekle, yapma..." Dudaklarıma inleyerek, ıslak saçlarımı daha sıkı tutuyor. Sanki her şey bitmiş gibi. Sanki her şey bu kadar olacakmış gibi ve ben onu gönderecekmişim gibi.

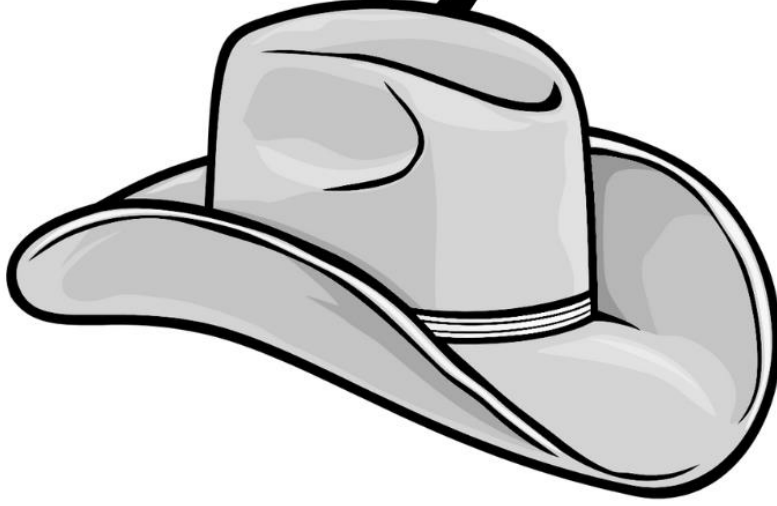
Hiçbir şey bilmiyor.

Alt dudağını ısırarak için geri çekilip çenesini ısırmağa başladım, kulağının kepçesine ulaştığımda durdum ve sakallarımla onun nemli cildine dokundum.

"Şşş. Git ve benim için yatağa uzan."

Kayce

Bölüm 29

"Başını kenara sarkıt."

Aman Tanrım. Yemin ederim, bedenimden çıkıp bu adamın üzerinde sonsuz bir yükseklikte süzülüyorum. Birkaç vuruş, dokunuş ve kulağıma fısıldadığı müstehcen sözlerle tüm hayatımı altüst eden üvey kardeşim.

Raine tamamen çıplak bir şekilde arkamda dolaşıyor ve saçını sertçe havluyla kuruluyor. Lanet olsun, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sanırım, onu ilk kez soyunurken ve duşa girerken gördüğümde, beynimdeki tüm hücreleri silmiş.

Tabii ki, birçok erkeği çıplak gördüm. Soyunma odaları, antrenmanlar, rodeo için seyahatler... Tamamen çıplak erkeklerle karşılaşmadığım söylenemez.

Ama bu? Raine? Onun vücudunu giysi parçası bile olmadan görmek... Midemdeki o isyan eden kanatlar o kadar hızlı atacak ki, kendiliğinden yerden havalanıp karanlık gökyüzünün yükseklerine süzüleceğim.

Bel kısmı kalın, çok güçlü bir kuvvet barındırıyor. Kasları gövdesinin yanlarından aşağıya doğru uzanıyor ve adonis kaslarının belirgin çıkıntısıyla son buluyor.

Koyu renkli saçlarla kaplı kemer. Dövmeleri de bir tarafta kollarından göğsüne kadar uzanıyor. Açgözlü, acımasız gözleri olan bu adamın oraya bir kurt dövmesi yaptırması çok uygun görünüyor.

Ve Tanrım, penisi kalın ve sert, ve ben yine onun tadını öğrenmek için her şeyi yapabileceğimi hissettiğim o noktaya geri döndüm. Sadece onun sıcak vücudunun bana bastırıldığı hissi bile içimi altüst etti.

Ne kadar yakışıklı olduğunun farkında mı acaba? Kendine güvenen biri olduğunu biliyorum, her zaman ikinci bir deri gibi o kazanan tavrını takınmıştır. Şu anda, burada, yatağını izlerken, neden benimle ilgilendiğini merak ediyorum. Ben onun yanında beceriksiz, naif bir aptalım. Sürekli her şeyi mahveden biri, ama yine de bana bunu vermeye hazır. Kendi takıntımın yoğunluğundan hala sarsıldığım bir sınırı aşmaya hazır.

Hiçbiri mantıklı gelmiyor, ama Raine'in kararlı elleri vücudumda olduğunda, hayatımda hiç olmadığım kadar canlı ve güvende hissediyorum.

"Bunu düşünmek için çok uzun zaman harcıyorsun." Raine arkamdan yaklaşıyor ve saçımı çekip başımı geriye doğru eğerek boğazımın yan tarafına tekrar saldırıyor. Onun için ne kadar aptalım, bu hissin ne kadar iyi olduğuna takıntılıyım. Bunu hem çok istiyorum hem de deli gibi gerginim, ama o ağzını sürükleyip sakalını baştan aşağı beni eriten o deri parçasına sürterken, ben memnuniyetle göğsüne yaslanıyorum. "Sorun yok. Test oldum. Başka bilmek istediğin bir şey var mı?"

Kafamı sallayarak, onu üstüme çekip beni yatağa yapıştırmasını istiyorum.

"Beni nerede istediğini söyle." Mırıldanıyorum. Bu çok iyi ve çok fazla, ve onun emri altında vücudumun canlanma şekillerine kendimi kaptırıyorum.

O, boynumun yanından dilini gezdirerek memnuniyetini gösteren bir ses çıkarır. Muhtemelen şimdiye kadar öğrendiği bir hareketle

"Sırt üstü yat, başın tam şuradaki kenarın dışında olsun." Kulağımı son bir kez ısırarak, yatağın neresine tırmanmam gerektiğini bana söylüyor.

Kalbim, ağzımdan dışarı çıkmak için elinden geleni yapıyor.

Çok gerginim. Şimdiye kadar tek yaptığım, o bana her baktığında kendime boşalmak oldu. Onun penisine bakıp ikimizi birden okşamaktan başka bir şey yapmadım. Görünüşe göre Raine'in üzerimde büyük bir gücü var.

Onun söylediği pozisyona yerleştiğimde dünya bir kez daha eksenini etrafında dönüyor. Sırt üstü yatarak, başım kenardan biraz sarkmış halde, onun kokusunu taşıyan yumuşak çarşafarla çevrili, ters bir şekilde ona bakıyorum. Devasa penisi elindeyken, o şu anda benim tüm dünyam.

Onu memnun etmek ve ona kapılmak dışında başka bir şey yok.

Belki de bu yüzden buradayım. Belki de bu geceki tek amacım budur... kaçmak. Hiçbir fikrim yok, ama aynı zamanda içimde derinlerde bir şeyin canlanmaya başladığını hissediyorum.

Ben, o ve içinde bulunduğumuz durumun oluşturduğu karmaşık ağ, şu anda ayırmaya veya anlamaya çalışmak için çok fazla kafa karıştırıcı.

Bu denklemin basit cevabı, bunu onunla birlikte istediğim ve mantığa aykırı bir şekilde ona çekildiğimdir.

Raine'in etrafında dönmeye başlamam kaderimde varmış gibi geliyor, tıpkı ilk kez bir ata yaklaştığımda onun düşüncelerini duyabiliyormuşum gibi hissettiğim gibi. Aramızdaki bağda kelimelerle ifade edemediğim bir şey var.

Kesin olarak bildiğim tek şey, o benim açılmış dudaklarımın arasına penisini sokup, onu emmenin nasıl bir his olduğunu bana göstermezse, ölebilirim.

"Mmm. Güzel bir altın çocuk için ne kadar güzel bir ağız."

Başparmağını, parlak bir damla ön sıvının beklediği ucundaki yarıktan geçirerek, o eliyle

dudaklarımı okşadı. Onu öptükten sonra dudaklarım şişmiş gibi hissediyordu. Sakalıyla en iyi şekilde çizilmişti. Bana ilk ipucunu verdiğinde, tanrım... keskin kokusu... misk kokusu... tuzlu tadı... hepsi duyularımı kasıp kavurdu. "Benim için aç. Boğazını rahat ve gevşek tut."

Sesi alçak ve ölçülü kalırken, o koyu renkli gözleri yumuşak ışıkların altında parıltıyor.

Aceleyle yutkunuyorum, dudaklarımı yalayıp bir kez daha bakıyorum, onu tamamen içime almanın nasıl bir şey olacağını biraz olsun tahmin etmek için.

"Çok fazla olursa uyluğuma dokun, tamam mı?" Raine havada asılı kalır, yavaşça kendini okşar, ama damarlarını görebilir ve vücudunun yaydığı sıcaklığı hissedebilirim. Bu gece benim için yaptığı gibi, onun için de bunu mümkün olduğunca iyi hale getirmek istiyorum.

"Dayanabilirim." İçimden cesur bir kararlılık yükseliyor, beni bronco binmeye iten tüm o aptalca inatçılıktan doğan bir kararlılık. Raine'in gülümsemeye eşdeğer bir tepkiyle ödüllendiriliyorum. Dudakları seğiriyor ve iki parmağını dilimin üzerine kaydırıyor.

Zirveye ulaştığımı ve her şeyin bittiğini düşünürken, aniden, ağzıma girip çenemi daha da açmasıyla, beyaz sıcak kıvılcımlar kasıklarıma doğru fırladı. Birkaç kez daha bastırarak, rahatlamamı ve kafamı onun istediğı gibi sarkıtmamı teşvik ettikten sonra, dövme eli ortadan kayboldu.

Sonra penisi tam orada. *Tam. Orada.*

Siktir. Parlak başı dudaklarımin üzerinde kayarken, ağzımı ön sıvısıyla boyuyor, bana neyin beklediğini ima ediyor ve ilerlemeden önce bu baş döndürücü yüksekliğe alışmam için bana bir an veriyor.

O kadar kadifemsi, ağır ve inanılmaz derecede büyük ki. İlk başta bunun nasıl olacağını hiç bilmiyorum. Yani, kendi penisimi dudakların sardığını biliyorum, ama bu tamamen yeni bir şey ve lanet olsun, bu savunmasızlık içimde bir şeyler uyandırıyor.

O, kalçalarını hafifçe hareket ettirerek, sadece ucunu ağzıma sokarak ve başını ağzımın içine sığdırarak, onun büyüklüğüne alışmamı sağlarken, her yöne kıvılcımlar saçılıyor. Dilim içgüdüsel olarak onun şaftına dokunuyor ve kendimi hızla beni tahrik eden bir yere sürüklenirken buluyorum. Hayal edebileceğimden çok daha fazla.

Üzerimde durması hoşuma gidiyor. Kontrolü ele almasını seviyorum. Ve ağzımın içinde şişip nabız gibi atmasını gerçekten çok seviyorum.

Sanki ona zevk veriyormuşum gibi, sadece içine gireceğı bir delik olarak.

Tanrım. Bu düşünce aklımda belirdeğinde, penisim sertleşiyor. Onun keskin tadı dilimi kaplarken, zevk ve sıcaklık içime yayılıyor ve o kalçalarını biraz daha derine itmek için hareket ettiriyor.

Bu açıda, en doğal şey gibi geliyor.

Onun yarısından fazlasını alıp almadığımı bilmiyorum, ama Raine umursamıyor gibi görünüyor. O, benim hevesli dilimin üzerinde kayıyor, tükürük onu kaplıyor ve o içeri girip çıkarken her yere sıçırıyor. Neredeyse anında kendimi kaybedip, dağınık bir hale dönüştüm. Yastıkların arasında yumruklarımı sıkıp açarken, istismar edilmiş dudaklarım onun penisini sarmalarken, sadece inlemeler ve acınası sesler çıkıyordu. Tadı o kadar mükemmeldi ki, duştan gelen hafif sabun kokusu ve ona kalıcı olarak yapışmış olduğundan emin olduğum güçlü erkeklik kokusu ile tazelenmişti.

O nazıkçe içeri girip çıkarken, çenemi okşadığının farkına varıyorum. Elleri boynumun ön tarafında dolaşılıyor, yüzümün yanını, cildimi okşadığında doyamayacağım o nasırlı parmaklarıyla kavlıyor.

"Siktir. Ağzın." Şimdi daha da sert itiyor, ecstasy'ni zirveye çıkarıyor. Bir şekilde, rahatlayıp öğürmüyorum. "Unghh. Çok iyi." Onun onaylayan homurtusu, sikimi yeniden canlandırıyor. Hazır ve karın kaslarıma karşı kalınlaşıyor.

Sanırım onaylayan bir ses çıkardım. Bana daha fazlasını vermesini, daha fazlasını beslemesini teşvik etmeye çalışıyorum. Ağır testislerinin tam orada olmasını seviyorum. Oral seks yaparken aynı anda onlarla oynanmasını sevip sevmediğini görmek için ne verirdim. Hassaslar mı? Arzu ile titrer mi? Raine ile seks yapma deneyimini sadece bu sefer yaşayacaksam, sulandırılmış bir versiyonunu istemiyorum.

"Devam et... elini kendine dolaştır. Ağzında bir penis olduğu için ne kadar sertleştiğini hisset." Beni alay etmeye başlıyor ve lanet olsun, sinirlerim bozuk olmalı çünkü başka bir zevk dalgası tüm damarlarımdan geçiyor.

"Kendine dokun ve bunun seni ne kadar tahrik ettiğini gör,"

emir verir ve tabii ki, o sözlerini bitirmeden avucum çoktan oradadır.

Sikini ağzıma sokup çıkarıyor ve ben de kendimi okşamanın verdiği hisle birlikte, onun gözleri önünde giderek daha fazla şişip, öfkeli bir ihtiyaçla dolduğumu izlemesinin verdiği hisle birlikte aklımı kaçıyorum.

"Sadece parmaklarımla deliklerini doldurmam yeterli, sen de hemen boşalıyorsun. Seni düzgün bir şekilde doldurduğumda ne kadar pislik yapacağını düşünüyorsun? Sıkı küçük kıcının derinliklerine sikimi soktuğumda ne kadar gürültücü bir sürtük olacaksın?"

Raine'in ateşli sözleri beni neredeyse bitiriyor. Gözlerimden ıslaklık sızıyor, ağzımın köşelerinde tükürük birikmiş, taşaklarım gerginleşiyor ve sikim yeniden ağlamaya başlıyor.

Tam da boğazıma patlayana kadar buna devam edeceğini düşünürken, geri çekiliyor, beni nefes nefese bırakıyor ve kafayı yiyor. Dünya hala ters dönmüş durumda ve tüm kanım kesinlikle sikime akmış durumda.

"Benim için ne kadar da güzelsin, değil mi kar tanesi?"

Raine'in sözleri, gözlerimi kırıp olanlara odaklanmaya çalışırken zihnimi dolduruyor. Üzerime eğiliyor ve dudakları

tekrar dudaklarımla buluştururken, boğazımın önünü inanılmaz bir tutuşla okşuyor. Güçlü elleri, yataktan sarkıp bir yudum sperm yutmayı umut etmek yerine, dik durmamı sağlıyor.

Beni bir an için yalnız bırakarak banyoya geçer.

Kendimi toparlayıp yeniden pozisyonumu alırken, aniden panik hissi uyandırıyor. İşte bu. Beni düzgün bir şekilde sikmek üzere ve tanrım, bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. O beni arkadan sikerken ben dört ayak üstüne mi çıkmalıyım, yoksa ne yapmalıyım? O elinde bir şeyle geri geldiğinde, kalbim deli gibi atıyor ve yanaklarım kızarıyor.

Kayganlaştırıcı. Bir şişe kayganlaştırıcı getirmiş ve gözlerim onun kalın penisine kayarken dudaklarımı ısırıktan kendimi alamıyorum. O şey beni ikiye bölmeye hazır görünüyor, şimdiye kadar yaptıklarımızdan sonra ne kadar sert olduğu ve henüz rahatlamadığı gerçeği de eklenince.

Yatağa geri dönüp yanıma geldiğinde nabzım rüzgar kadar hızlı atıyor ve o durmadan, hiç durmadan, gözlerinde cehennem gibi yanan şehvetle üzerime tırmanıyor. O kadar heybetli, o kadar kontrolcü ki, kayganlaştırıcıyı yanıma atıyor ve vücudumun üzerinde sürünerek bacaklarımın arasına sığacak şekilde manevra yapıyor ve ben başım yastığa çarpana kadar geri itiliyorum.

Böyle sessizce kontrolü ele alması beni çok rahatlatıyor, ama yine de hoşuna gitmeyen bir şey yapma endişesi sürekli içimi kemiriyor. Onun için yeterince iyi olacak mıyım? Benimle bunu yapmaktan hoşlanacak mı? Ya erkeklerle seks yapmada iyi değilsem?

Oniks gözleri parıldayarak vücudumun üzerinde sürünür, bir elini başımın yanına koyar ve diğer eliyle çenemi çimdikler. Raine beni çok dikkatli bir şekilde inceler, sanki bir şeyi izlemişçesine bakışlarını yüzümde gezdirir, hafızasına kazır, sonra başparmağını şişkin alt dudağımın üzerinde gezdirerek onu dişlerimin arasında sıkışmış halinden kurtarır.

"Seni mahvetmek için havamdayım." Kadifemsi sözleri tenimde dans eder, ardında titreme bırakır. "İstediğin bu mu, tatlı oğlum?"

Tüm gerginliğimi ve endişemi yutarak başımı sallıyorum. "Biliyorsun ki istiyorum." İtirafım fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle çıkıyor ve Raine onu yine o uyuşturucu öpücüklerinden biriyle mühürlüyor.

Sonra elleri hareket etmeye başladı. Bana uzandı ve ben donakaldım, yüzünü izlerken kapağın tıklamasını duydum ve bacaklarımı daha fazla açtığını hissettim. O benim uzuvlarımı yeniden düzenlerken, ben zevkle dolu bir sersemlik içindeydim, vücudum karnıma doğru sallanıyordu. Vücudumu istediği açıda konumlandırıyordu.

Sinirlerim gerilirken, karnımın alt kısmında sıcaklık artmaya devam ediyor ve o benim dikişimin üzerine bolca kayganlaştırıcı sıktığında nefesimi tutuyorum. Raine parmaklarıyla beni yavaşça tekrar çalıştırıyor, bu sefer eklediği kayganlık sayesinde çok iyi hissettiriyor. Daha önce duşta hissettiğim gibi hafif bir yanma hissi, hızla kaybolur ve dönüşür, çünkü o, benim çok gergin olduğum bir şeyi inanılmaz hissettirmeyi çok iyi bilir.

"Umphhfff. Kahretsin." Göz kapaklarım düşüyor ve dudaklarım titriyor, parmaklarını makas gibi hareket ettirirken çıkarmak üzere olduğum inlemeler ve sızlanmalarla. Vücudum yatakta biraz sallanıyor ve ses çıkarmamaya çok dikkat ediyorum. Diğer insanlardan uzakta olduğumuzu bilsem de, bunu yapmamamız gerektiği düşüncesi beynime kazınmış gibi ve yine de duramıyorum. Durmak istemiyorum. Bu hiçbir şekilde yanlış gelmiyor.

"Sadece nefes al. Yavaşça yapacağım." Raine'in sesi tam orada, dikkatimi ona geri çekiyor, kafamdan çıkarmaya çalışıyor. "O mavileri bana bırak, kar tanesi." Sesi daha düşük bir tona iniyor ve göğsümde yankılanıyor.

Bir kez daha başımı salladım, bir kez daha zayıf bir ses çıkardım, bir kez daha kalçalarımı hareket ettirdim, bana kırılacağım gibi davranmamasını teşvik etmek için.

Ve sonra olan olur. Parmakları kaybolur ve dizlerim daha yukarıya doğru bastırılır. Orada uzanmış, ona kendimi sunarken, yoğun bir savunmasızlık boğazımı sıkar. Ama bu his hızla dağılıp, onun kaygan, sıcak ve şişmiş ucu kıcıma dokunduğunda, cesur, ham bir ihtiyaçla yer değiştirir. Raine kendini yumruklar ve yavaşça ilerlemeye başlar. Tüm bu süre boyunca, karanlık, kapüşonlu bakışları benimkilere sabitlenir. Beni güvenli bir şekilde tutar ve ben bakışlarımı kaçırmaya cesaret edemem, çünkü bu yatağı sadece sessizlik ve güm güm atan kalp atışları dolduruyor olabilir, ama onun bakışlarından sözsüz bir güven akıyor.

Bir dizi titreme ve nefes nefese kalma ve ellerimin onun vücudunu okşamak için uçup gitmesine engel olamıyorum. Açgözlülükle göğsünü okşarken, onun pazılarını, omuzlarını haritalandırıyorum, o ise dizlerimi geri itiyor ve ucu içime giriyor.

"*Unghhh. Tanrım. Kahretsin,*" diye inlerim ve parmaklarım omuzlarını tırmalar.

"İyi misin?" Orada kalıyor, onun hissine alışmamı sağlıyor ve o çok iyi yakan gerginlik biraz hafiflemeye başlıyor. "Benimle kal. Nefes al." Bana yine o alçak, gürleyen emirlerden birini veriyor ve ben onun sesindeki güven altında eriyorum.

"İyi... İyiyim." Boğazım yutkunur. "Lütfen durma."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar oluşur, sonra eğilip dilini meme ucumda gezdirir. Bu his o kadar gerçek dışı ki, yataktan neredeyse titreyerek kalkacağım. Ağzı beni o kadar oyalıyor ki, o hala ilerlerken, yavaş yavaş biraz daha derine inerken, her şey bulanıklaşıyor. Onun için daha fazla gevşerken tek düşünebildiğim, onun

ve lanet olsun, dili de o dönen hareketi yapıyor.

Parmaklarım onun nemli saçlarına dolanmış, onun vücudumu ustaca okşamasının altında titreyerek ve çekerek dolanıyor.

"Raine. *Siktir.* Daha fazlasına ihtiyacım var." Yalvarıyor, inliyor ve kalçalarımı hareket ettirmeye çalışarak onu daha derine itmeye çalışıyorum.

"Lanet olsun," diye boğuk bir sesle söylüyor. "Sen lanet bir yumruk gibisin."

Sadece rahat ol benim için." Dişleriyle sertleşmiş meme ucumu çekiştiriyor; sonra göğsümde ıslak bir iz bırakarak yalıyor.

Göğüs kaslarımın hatlarını takip ederek köprücük kemiğimin dalgalı kısmına kadar çıkıyor. Her yerde ve çok ezici bir his veriyor, ama en iyi şekilde. "Çok iyi. Çok iyi." Raine ağır ağır nefes alıyor ve ben bir anda eriyorum.

Sonunda, tamamen içime giriyor ve o benim kıcıma tamamen oturunca ikimiz de inliyoruz. Titrememi ve nefes nefese kalmamı engelleyemiyorum, çünkü bu inanılmaz bir şey olduğu için değil, çünkü o gerçekten *çok büyük* hissettiriyor ve vücudum onu içimde tamamen hissettiğimde tamamen alev alıyor.

"Lütfen. Daha fazlasını istiyorum." Kollarını tutuyorum, gözlerimle yalvarıyorum. Penisim aramızda zonkluyor, omurgamın alt kısmında oluşan o tanıdık gerginlikle zaten hazır durumda.

"Mmm, o dudaklar yalvarmaya çok yakışıyor." Gözleri ağızıma kilitlenirken geri kayıyor ve sonra hafifçe öne doğru itiyor. Sadece o ilk kaygan kayışla yıldızları görmem için yeterli.

Ona daha fazla inlemeler veriyorum. Anlaşılmaz kelimeler ve pervasız, akılsız küfürler. Raine de şimdi düzgün bir şekilde itmeye başlayarak buna karşılık veriyor.

İnanılmaz. Hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. O kadar güçlü ve kendinden emin ki, dövmele ve beni adeta yiyip bitiren koyu renk gözleriyle üzerimde beliriyor. Çok samimi. Düşündüğümde çok daha fazla.

Onun gibi, seksapel ve özgüven dolu, böyle bir gece geçirmek için can atan uzun bir sıraya sahip biriyle olabileceğini düşündüğümde çok daha fazla.

Bu kıskançlık duygularını bir kenara itip, kilitlemeliyim, çünkü şu anda o benimle birlikte burada ve bu, hayal edebileceğim her şeyin ötesinde.

Raine'in koyu saçları gözlerinin üzerine düşerken, beni derin ve yavaş bir ritimle sikiyor, bu ritim beni hızla eritiyor. O bunu görüyor ve üzerine bir kötülük çöküyor.

Bir bakış, bir ısıltı yakalıyor ve bunun benim için sorun anlamına geldiğini biliyorum... en iyi şekilde.

Kalçalarının açısını değiştirip tekrar ileri doğru pompalıyor ve o nokta, o lanet nokta, vücudumu ateşliyor, her köşeye kıvılcımlar saçılıyor ve testislerim boşalmak için acı verici bir şekilde çarpıyor. Eminim ki dudaklarım titreyerek, ona tekrar ve tekrar yapması için yalvarıyorum.

O dalgalanan nabızlar, her ağırlık kayması ve kalın penisi, beni çözülen o sihirli noktaya vuruyor.

Sıcaklık omurgamdan aşağı doğru yayılıyor, testislerim yukarı çekiliyor ve doruğa ulaşırken nefes nefese kalıyorum.

"Oh tanrım, oh tanrım, tam orada," diye inlerim ve baskı karnımın alt kısmında hissedilir. Penisim zonkluyor, sıcak, ihtiyaç duyuyor ve çaresiz. Boşalma ihtiyacı her şeyi siler ve görüşüm kararır. Kalın sperm damlaları karın kaslarımın üzerine fişkırır ve ben aklımı tamamen kaybederken aramızda pis bir dağınıklık yaratır.

Böyle bir şeyi hiç yaşamamıştım ve Raine beni becerirken ona sıkıca sarıldığım için kollarına morluklar bırakmış olmalıyım. Kalçaları kıcıma çarparken, homurtuları daha sert hale geliyor. Kendi orgazmını benimkini takip ederek, çenesi sıkı, gözleri sürekli sert.

"Tanrım. *Unghhhh*. Siktir. Siktir, çok iyi hissettiriyorsun." Karanlık inlemelerle noktalanmış sözleri dişleriyle çıkarır ve bana girer, titrek bir şekilde itekler. "Bu kış. Sen çok bağımlılık yapıyorsun." Bir sonraki anda, kendini derine gömer ve o anda hissedirim.

Spermleri içime akıyor, kıcıma dolduruyor, yakıcı sıcak ve o kadar iyi ki, ben hala kendi orgazmımın etkisinden çıkmamış olmama rağmen sikim titriyor.

Her şeyin uçup gittiği ve parıldadığı o boşlukta kayboluyoruz. Her şey keşfediliyor, dokunuşlar ve dudaklar birbirine değiyor. O yumuşamaya başlayana kadar içimde kalıyor ve ben hiçbir yanılgıya kapılmıyorum, bu gece o kapıdan girdiğimdeki kişi olmadığımı tamamen biliyorum.

Raine bana hayal bile edemeyeceğim bir şey verdi.

Ve ona bakarken, bunu tekrar yapmak istiyorum. Onunla.

Muhtemelen sadece onunla.

Ama bu tür düşünceler, hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm kadar hızlı arka arkaya iki kez akıllara durgunluk veren orgazm yaşamış olmanın bir sonucu olduğundan eminim.

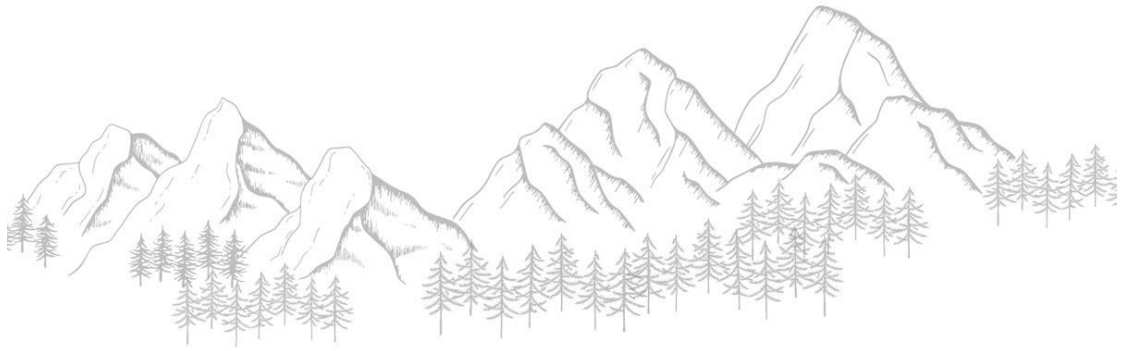
Bu yüzden, yoğun duyguların ve hislerin yarattığı kaosu yutuyorum ve kontrolü bırakıyorum. Yarın ne getireceği konusunda tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. O içimden çıkarken, ikimiz de bu his karşısında bir çılgılık atıyoruz.

Onun artık içimde olmaması hissini neden sevmediğimi fazla düşünemem.

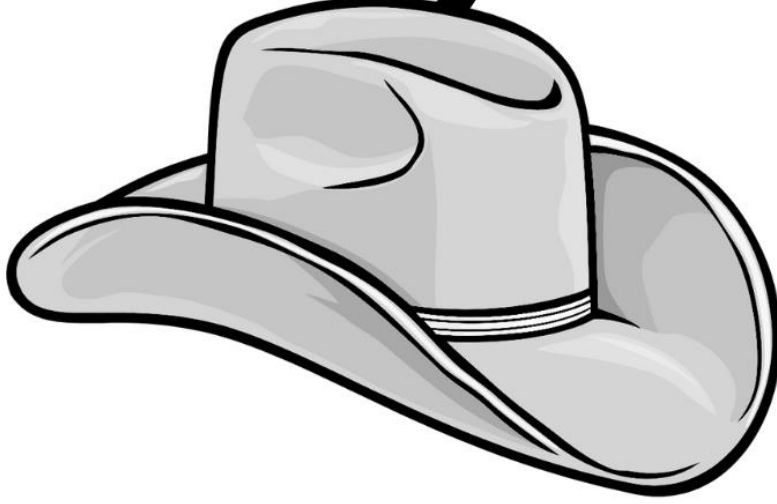
Bundan sonra ne olacağını kim bilir. Bunu daha sonra anlamam gerekecek.

Şimdilik? Raine'in beni duşa götürmesine izin veriyorum.

Zihnimden uzak durmaya memnuniyetle devam edeceğim. Orası olmak istediğim son yer.

Kayce

Bölüm 30

Son yirmi dakikadır telefonumdaki aynı fotoğrafa bakıyorum.

Fotoğrafta karla kaplı, yumuşak, dalgalı bir halı gibi taze kar var. En az 25 santim kalınlığında bir kar birikmiş ve fotoğraf, yoğun çam ağaçlarının arasında bir açıklığı gösteriyor.

Ayak izi yok. Hayvan izi yok. Lekesiz bir tuval. Zamanda donmuş bir mikrokozmos. Güneş ufukta yeni doğmuş, her şeyi altın damlalarla kaplamış ve ben burada durup ekranıma bakarken, dilim bunu tadabiliyor — sıfırın altındaki sıcaklıklar, havada asılı duran buz kristalleri.

Böyle bir fotoğraf Raine için ne ifade ediyor? Sadece yarım düzine kadar paylaşımı olan bir adam neden sosyal medyada bu fotoğrafı paylaşmayı seçmiş? Fotoğraf yeni değil; geçen kış paylaşmış, ama paylaştığı son şey bu. Bunun dışında, sosyal medyası kayalık bir dağ kadar çorak. Yarıştığı yıllardan birkaç fotoğraf var ve bu fotoğraflarda neden bu kadar sık kazandığını açıkça gösteriyor: çenesini aşağıya doğru çekmiş, kolunu başının üzerine kaldırmış ve çoraplarının kenarları

Bu fotoğraflar, profesyonel bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş, onun büyük başarılar elde ettiği etkinliklerden. Bir de nehir kenarında bir köpek ve bir atın fotoğrafı var.

Ama hepsi bu kadar. Üvey kardeşimin hayatına dair tek ipucu bu.

Bunca yıldır nerede olduğunu veya ne yaptığını gösteren hiçbir ipucu yok.

Sabahın bu saatinde mutfakta dolaşp kahvemi yudumlarken onun Instagram'ını takip etmemem gerekir. Ama ne yazık ki, onu yirmi dört saat düşünmekten vazgeçme irademini onun yatak çarşaflarının arasında bir yerde bırakmışım.

Parmaklarım mesaj yazmak için tuş takımının üzerinde dolaşıyor. Devil's Peak'te normal bir insan gibi mesajlaşmanın veya telefon etmenin söz konusu olmamasından dolayı dikkatim dağılıyor. Bu yüzden, ona ulaşp ulaşmamayı - ki bunu yapmak için açıkça bir ipin ucunda asılı durumdayım - ya da soğukkanlı davranıp davranmamayı düşünerek acı verici bir dans yapıyorum.

Çünkü yaptığımız şeyin seksten öteye geçemeyeceğinden eminim.

Benim için öyle olmasa bile, Raine için her şeyin bu kadarla kalacağından eminim.

Tanrım. İşte bu yüzden bana hiçbir şey emanet edilemez; çünkü her şeyi mahvediyorum. Mükemmel ve normal olan bir şeyi alıp, her seferinde kaçınılmaz olarak paramparça ediyorum. Şimdi de üvey kardeşimle aramızı bozmuş olmalıyım, onun sınırın kuzeyine kaçp aramızdaki mesafeyi olabildiğince açtığını hayal edip duruyorum.

Yanaklarımı şişirip gözlerimi kapatıyorum ve içimdeki onu aramak isteyen o durmak bilmeyen sese boyun eğiyorum. Çünkü geçen gün ayrıldığımda tam olarak garip bir durum olmasa da, ikimiz de duş alıp yatakta sevişmenin yoğunluğundan kurtulduğumuzda neredeyse şafak sökmek üzereydi. Bu dağa geri döndüğümde,

uykulu gözlerle, sadece seks sonrası hormonların ve soğuk kahvenin verdiği mutlulukla, saat sabahın beşi civarıydı.

O, benim tüm dünyamı alt üst etmiş olmasına rağmen, biz gerçekten samimi bir konuşma yapacak durumda değildik, bu yüzden en iyi yaptığımız şeyi yaptık. *Bu konu hakkında konuşmadık.*

Tek sorun, aramızda asılı duran tüm söylenmemiş şeylerin baskısı altında patlamaya hazır bir balon gibi olmam.

Siktir et.

Masum küçük simgeye, benim mutsuzluğumu ve yıkımımı getirebilecek düğmeye dokunuyorum. Onun için görmezden gelinmek yeni bir şey olmayacak. Bu mesajı gönderip ondan bir daha haber almazsam, en azından durumumu bilirim. Her şey biter ve artık aptalca düşüncelerle dolaşmak zorunda kalmam, tüm bunların ne anlama geldiğini *merak etmek zorunda kalmam*. İçimdeki bu hatalı, bozuk pusula tamir edilebilir ve umarım sonunda başka bir yere yönelmesi öğrenilebilir.

Ancak, sonunda cesaretimi toplayıp yazmaya başlamaya hazırlandığımda, kalbim durdu.

Orada beni bekleyen bir mesaj var. Onun evinden ayrıldığım sabah gönderilmiş.

Bir mesaj.

Ondan.

RAINE:

DPR'ye güvenli bir şekilde döndün mü?

Midem olması gereken yerde bir dizi titreme, zıplayan toplar ve çırpınan yarasa kanatları var. Tek satırlık metni gözlerim ileri geri gidip gelirken tekrar tekrar okudum. Burada bir alt metin mi var? Raine neden normal bir insan gibi lanet olası bir emoji kullanarak bana ne demek istediğini belli etmiyor? Bu sözler azarlama mı, ilgi mi, yoksa kayıtsızlık mı?

Ağzım kurumuş, ne cevap vereceğimi düşünürken yanaklarımın içini ısıırıyorum.

Üvey kardeşimle ilgili *hislerim* konusunda herhangi bir şüphe varsa, ondan gelen tek bir mesaj -beklenmedik ve spontane- bu mutfakta ayakta dururken bacaklarımın titremesine neden oldu.

Mahvoldum.

Selam.

Evet, tek parça halinde geri döndüm. Teşekkürler.

Kahretsin. En sıkıcı, sıradan cevabı yazdım, hemen hepsini sildim ve sonra parmaklarım ekranın üzerinde uçarak aynı şeyi tekrar yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Bunu yaparken, boğazımdan acı dolu bir inilti çıkıyor.

Daha acınası bir ses çıkarabilir miydim?

Hiç de tek parça değilim. İçim yumuşak, erimiş marshmallow gibi ve başım dönüyor. Ne oluyor lan? İlk mesajı o atmamalıydı. Umursamaz ve mantıksızca kaba bir pislik olması gerekiyordu.

Biz böyleyiz ve aramızdaki ilişkiler böyle yürüyor.

Bu değil... *Bunun* ne olduğunu bilmiyorum.

Raine mesaj göndermez ve kesinlikle *sohbeti* başlatan türden bir kovboy değildir. Aman Tanrım. Kalbim deli gibi atmaya başladı, tanıdık küçük noktalar hemen zıplamaya başladı. O zaten cevap yazmaya başlamış, ben de onun yazdıklarını şu anda okuyup okuyamayacağıma karar veremedim, kendimi zorla telefonumdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Sonunda, onun mesajı geldiğinde ağzım açık kalmış bir şekilde bakakaldım.

Beni terk ettiğini sandım, kar tanesi.

Kulaklarımın uçları alev aldı ve nabzım boynumda hızla atmaya başladı. Bunu fazla düşünmeye vakit yok, eğer o isteyerek cevap veriyorsa ve her zamanki gibi beni tam bir aptal olduğum için azarlamıyorsa, kavga etmek ya da soğuk davranmak için çok geç kalmışım.

Ben var olan en havalı olmayan, en hevesli kovboyum.

Üzgünüm, gerçekten istememiştim.

Gelen kutumu kontrol etmemiştim... Oyun oynamaya çalışmadığımı söz veriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, sosyal medyayı kullanmayı bilmenize biraz şaşırdım.

Gönder tuşuna basarken dişlerimi alt dudağıma batırıyorum. Aklımı mı kaçırdım? Onunla biraz flört etmeme izin var mı? Onu birazcık kızdırırsam nasıl tepki verir? Tanrım, dikkatli olmazsam bu konuyu ölümüne düşüneceğim.

Beklerken, gözlerimi ekrana dikip nefes almaya cesaret edemedim, birdenbire o küçük noktalar gözlerimin önünde titremeye başlar.

Buraya gel ve o akıllı ağzını aç da konuş diyorum... ama sanırım bunu biraz fazla seveceksin.

Aman Tanrım. Yanaklarım alev alev yanıyor ve telefonu göğsüme sıkıca bastırarak boş mutfağımın her yerine bakınıyorum. Sanki yüz mil çapında bir alanda, Raine'in mesajına verdiğim aptalca tepkiyi görecektirler ve sığırlardan başka kimse yokmuş gibi.

Öyle. Bu fikir hoşuma gitti, korkarım.

Eminim benim için kızarıyorsundur, değil mi, yakışıklı?

Gözlerimi kırpyorum, ağzım açık kalıyor, onun sonraki mesajını görünce neredeyse yere düşecek gibi.

Neden her böyle alay ettiğinde ona atılmak istiyorum? Tanrım, anlamıyorum. Başka biri olsaydı, yüzüne gülüp omuz silkerdim. Ama Raine'e karşı,

hemen kıvranmaya başlıyorum. Onu memnun eden o küçük ipuçlarından daha fazlasını istiyorum... belki onu memnun edebilirim diye.

Hayır.

Kovboylar kızarmaz.

Yine dudağımı ısıriyorum. Söylediğimin tam tersinin doğru olduğunu bilerek. Kahretsin, işim var, dışarı çıkıp mülkte yapmam gereken işler var ve gerçekten de üvey kardeşimle sırttan bir deli gibi flört ederek zaman geçiremem.

Ahh. Benim hatam.

Ama onlar kesinlikle benim sikimi istiyorlar, çok kibarca.

Tanrım... Zaten kendi iyiliğın için fazla kendini beğenmişsin.

Ben memnun etmek isterim.

Sohbet etmek için çok meşgul değil misin? Senin Bay

Ciddi Çiftçi olduğunu sanıyordum. Sadece iş, eğlence yok.

Raine cevap yerine hemen bir fotoğraf gönderir. At sırtında çekilmiş, eyerinden Mist'in koyu renkli yelesine ve neredeyse mavimsi tonuna bakıyor.

Bu, içimi parlak bir ışıkla dolduruyor, çünkü sadece benimle böyle konuşmakla kalmıyor, aynı zamanda telefonunu yanında taşıyarak bildirimleri hemen kontrol ediyor, görünüşe göre şu anda sığırları kontrol etmek için ata binmiş olmasına rağmen.

Benim de yapmam gereken bu, ama telefonumu yanımda götürmenin bir anlamı yok.

Onu yedek telsizlerimizden birine bırakırsam ne kadar kolay olurdu diye bir düşünce aklıma geldi...

ve bu saçma düşünceyi hemen kafamdan silmem gerekiyor. Raine bunu ne için istesin ki? Sırf benim sesimi duymak için bir telsiz taşıyacak değil ya.

Tanrım, gerçekten tehlikeli bir şekilde aşık olmuşum ve bu görevi hemen iptal etmeliyim.

Çoklu görevlerde çok iyiyimdir.

Bu kelimeleri görür görmez, penisim hareketlendi ve midem kasıldı. Çünkü tek düşünebildiğim, duşta, tüm dünyamı paramparça edecek patlayıcıları yerleştirdikten sonra bizi temizlerken hissettiğim duyguydu... beni akılsızca becerdikten ve hayal bile edemeyeceğim bir orgazmı kaybolmamı izledikten sonra.

Duşta her şeyi kendisinin yapması konusunda ısrarcıydı ve ben, duvara yaslanmış, ağır göz kapaklarımın arkasından onu izleyen, kafamın etrafında sersemlemiş daireler çizerek uçan çizgi film kalpleri olan, kemiksiz bir şeyden başka bir şey değildim.

Sabunla yardım etmeye ya da karşılığında onu temizlemeye çalışmak için zayıf bir çaba gösterdiğimde, ellerimi sürekli itiyordu.

Bunun yerine, sesindeki günahkarca seksi emirle bana homurdanıyordu. *Bırak ben bunu senin için yapayım ve arkana dön, ellerini duvara koy.* Farkına varmadan, o gerçekten çoklu görev yapıyordu, ben titremekten kendimi alamıyordum, güçlü elleriyle beni önden ve arkadan tekrar okşuyordu ve oh tanrım, onunla her şeyi daha fazla istiyorum.

Kendi başıma burada bile kekeleyorum, kelimeleri bir araya getiremiyorum. Aramızdaki tüm mesafeye rağmen vücudumda bu kadar büyük bir etki yaratabilmesine tamamen kapıldım.

Belki de bu yüzden bir sonraki sözleri söylemeye karar verdim.

Buraya gelmek ister misin... Yani Şeytan Tepesi'ne.

İşten izin alabilirsen.

Hava durumu yakında değişecek gibi görünüyor, ve bir sonraki fırtına gelmeden önce gelmek istersen.

Tanrım. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Endişem o kadar büyük ki, reddederse

korkunç bir his. En kötü türden bir hastalık, kalbim boğazımda, telefonuma ondan birkaç kelime gelme ihtimaline karşı ağırlığımı kaydırarak burada durmak.

O gece ona kaçmayacağımı söyledim, her zamanki gibi ortadan kaybolmayacağımı söyledim

ama ikimiz de çiftliğe geri dönmem gerektiğini biliyorduk. Kabul ettiğimiz, benim gideceğim anlamına gelen, aramızda olanları tam olarak tartışmayacağımız anlamına gelen, konuşulmamış bir sınır vardı. Ya da en azından, hemen sonrasında değil. Bu yüzden, "seni tekrar görebilir miyim" meselesinde nereye vardığımızı, ya da benim çiftlikte onun yardımına ihtiyacım olmadığı halde, daha önce olduğu gibi, sağlam bir neden olmadan buraya geri gelmeyi düşünecek miydi, emin değilim.

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatmak üzereyim, çünkü ona bunu sormak için kendimi ortaya attıktan sonra onun beni reddetmesini göze alabilir miyim, bilmiyorum.

Lanet olsun, ne kadar aptalım.

Beni tekrar görmek ister misin, kar tanesi?

Yutkunuyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve dünyanın en hızlı ve en coşkulu "evet" cevabını yazmamak için çabalıyorum. Üvey kardeşinin sikini dilenmek için telefon ekranından geçmekten daha utanç verici bir şey olamaz.

Başparmağımı klavyenin üzerinde gezdirirken, duştan yeni çıkmış ve kendini havluyula kurulayan onun görüntüsü zihnimin gözünde belirir. O gece, onu izlerken, orada afallamış bir şekilde durmaktan başka bir şey yapamadım, çünkü o kadar güzel bir manzaraydı ki. Havluyu beline sardığında, penisini bir fener gibi işaret eden v harfini vurgulayarak, Raine beni bakarken yakaladı.

O anda dudaklarında beliren ölümcül sırıtiş, muhtemelen benim tamamen mahvolmamın son aşamasını işaret ediyordu.

Yoğun bakışlarının her bir saniyesi üzerimde kalmıştı, sonra kaşlarını kaldırdı. "*Bana öyle bakma, yoksa o ağzını yine alacağım.*"

Dövmeli elleri havluyu kendine doğru çekip, nemli saçlarını karıştırmak için uzandı.

Cevap bile veremedi Raine öne çıktı, beni kalçalarımından tuttu ve sertçe öptü.

Gözlerim parıldadı ve kendi adımları hatırlamaya çalıştım.

Tüm bunlar aklımda tazeyken, cevap yazdım.

Öyle mi?

Beni görmek ister misin?

Görmemeliyim.

Ama görünüşe göre bu tür kuralları sürekli unutuyorum.

Senin o güzel ağzın söz konusu olduğunda, "yapmamalıyım" ya da "yapmamalıyım" gibi kelimeleri görmezden gelme havasındayım.

Tamam, resmi olarak açıklıyorum. Telefonuma gülümsüyorum ve uçuyorum.

Hiç *de* soğukkanlı davranmıyorum.

Bu hafta sonu olabilir mi?

Konuşmamız gerektiğini hissediyorum.

Bir şeyler ayarlayabileceğime eminim.

Ancak, o dağın tepesine kadar çıkıp beş dakika sonra geri dönmeyeceğim. Eğer bunu kabul edersem, kaçamazsın ya da gece yarısı beni kovup, hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın.

Yapmam.

Bilmelisin ki, özür dilerim. Hiç öyle demek istemedim... Buradaki her şeye kapıldım.

Ve, bilirsin, bu civarda telefonlar neredeyse hiç işe yaramıyor.

Bu sefer cevap vermesi sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor, o küçük noktalar zıplıyor ve sonra duruyor, tekrar tekrar.

Sonunda, bir sonraki sözleri geliyor. Kaşlarım hemen birleşiyor.

Peki, bir dahaki sefere mesajlarımı görmezden gelirsen, bunu kişisel algılamayacağım, tamam mı?

Bu beni duraksattı. *Onu görmezden gelmek* mi? Üvey kardeşim benimle konuşmuyor, mesaj atmayı bırak, bu yüzden ne demek istediğini hiç anlamadım.

Bir canavar gibi mesajlarıma dalıyorum ve o gecedan beri açılmamış bir sürü mesaj olduğunu görüyorum. Annemden kaçmak ve Chaos ile konuşmak istememek arasında, araba sürerken telefonumu bir kenara atmıştım ve geri dönüp gelen başka mesajlar olup olmadığını kontrol etmeyi düşünmemiştim. Tek yaptığım, otomatik pilotta devam etmekte, ta ki kendimi onun kapısının önünde çökmüş, karanlıkta onun dönmesini beklerken bulana kadar.

Bir sonraki nefesim boğazımda takılır. Orada mesajlar var. Raine'den. O gece görmezden geldiğim her mesaj Raine'dendi.

Gözlerimin önünde gördüklerim... hiçbirisi gerçek gibi gelmiyor.

Ben onun kapısına gelmeden önce bile, benim haberim olmadan, benimle iletişime geçmeye çalışıyormuş.

Raine beni kontrol ediyordu.

Bölüm 31

Devil's Peak Çiftliği'nin girişinde asılı olan tabelanın altından geçtiğimde, hava çoktan kararmıştı.

Bu an, ya şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey ya da en *doğru* şey gibi geliyor ve hala cevabı bilmiyorum. Bütün gün, çalkantılı düşüncelerle boğuştum, zihnimde bir kargaşa vardı. Buraya gelmeyi kabul etmek ne anlama geliyor?

Seks, aşırı arzu ve ikimizin birbirine çekilmemesi gereken tüm mantıksız nedenlerin ötesinde... yine de pes ediyoruz gibi görünüyor.

Ben bahçeyi geçmeden Kayce kapıda bekliyor ve gözleri o kadar geniş ve yuvarlak ki, kafasından düşecekmiş gibi görünüyor. Etkileyici evin etrafını saran kapalı verandaya ulaştığımda, beni baştan aşağı süzerken kendini tutamıyor. Aceleyle yutkunup dikkatini yüzüme vermeye çalışsa da, bakışlarının kemerimin altındaki noktaya kaydığını görüyorum.

Onun ilgisi kanımı bu kadar kaynatmamalı, ama yine de, bu dağı tırmanırken lastiklerimin altında ezdiğim pek çok "yapılması gereken" ve "yapılmaması gereken" var.

Bu dağda araba sürerken ezdiğim pek çok "yapılması gereken" ve "yapılmaması gereken" şey var. Onunla ilgili sınırlarımın hâlâ sağlam olup olmadığını bilmiyorum.

Bu düşünce tek başına beni korkutmalı. Geçmişteki halimin buraya gelmeyi hiç düşünmemesinin sebebi bu olurdu.

Yine de ayaklarım ilerlemeye devam ediyor. Ona doğru.

"Hey," diyor, sanki bu çiftliğin tamamını koşmuş gibi bir sesle. "Akşam yemeği yaptım ama hiç aç değildim. İstersen bolca yemek kaldı." Çenesi aşağıya doğru eğiliyor ve beni takip etmem için bırakarak evin içine giriyor.

"İyiyim. Daha önce yedim." Kapıyı kapatıp, dışardaki giysilerimi çıkarmak için bir dakika durduktan sonra, mutfaka kaybolduğu yere doğru onun peşinden gittim.

"Emin misin?" Buzdolabının kapısını kalkan olarak kullanıyor, arkasına saklanıyor ve bir şey arıyormuş gibi yapıyor. "İçecek bir şey ister misin? Ne var ne yok bilmiyorum..." Rafları yeniden düzenlerken, sözleri eşya sesleriyle kesiliyor.

Gülmeme engel olmak için kendimi zorluyorum ve mutfak adasına yaslanıyorum. Kollarımı kavuşturup, bir süre onun etrafta dolanmasına izin veriyorum. "Bir soda yeter."

Çıktığında, her iki elinde birer kutu içecek tutuyor. Kapıyı dirseğiyle kapatıp, biraz tereddütle kolunu bana doğru uzatıyor.

Sanki çelik gibi çenemle ona saldırıp kemiklerini kıracaktım gibi. Mavi gözleri titriyor, benimkilerle buluşmuyor. Bunun yerine, çenemin çevresinde dolaşıyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Teşekkürler." Ondan sodayı almak için uzanırken, parmaklarını benimkilerin altında sıkıştırmak için fırsatı değerlendiriyorum. Bu, onun şaşkın bakışlarını çok hızlı bir şekilde yukarıya doğru uçuruyor, benim tutuşumun beklenmedik teması ve baskısı karşısında gözleri büyülüyor. "Nefes al, kar tanesi. Isırmayacağım."

Dudakları bir tarafta hafifçe kıvrılır ve altın çocuk çukurlarından biri belli belirsiz bir şekilde

belirir.

"Tabii sen istemedikçe." Ondan kutuyu alıp dilimi şaklattım.

Bu, Kayce'i içsel bir çalkantıdan kurtarmış gibi görünüyor. Kafasını sallayarak, taburelerden birine oturur. Sodasını açar, geriye doğru eğilir ve birkaç yudum alırken güçlü adem elması kıvrımı sallanır.

Bir an için onu açıkça izlemeye izin verdim kendime. Sonuçta bu yüzden buradayım. Bu parlayan közlere çekildim ve üvey kardeşimin seks teklifine olumlu cevap verdiğim gerçeğini saklamaya gerek yok.

Hayatımda mantıklı olmayan pek çok şey var, ama onunla burada olmak o kategoriye girmiyor gibi geliyor. Kafamın içinde hala dolaşan o istenmeyen, acı kalıntılarından farklı olarak, bu... kolay geliyor.

Garip ve inanılmaz bir şekilde, sanki tam da bu noktada olmam gerekiyormuş gibi. Sonbaharın ortasında rastgele bir hafta sonu yapılacak doğal bir şey. Kayce, tüm bunların ne anlama gelebileceği düşüncesiyle duvarlara tırmanmaya hazır gibi görünse bile.

Kutuyu yere koyuyor ve saçlarını eliyle karıştırırken mavi gözleri bana doğru dönüyor. Aslında bu çok sevimli. Bu kelimeyi hiç kimse için kullanacağımı düşünmemiştim, özellikle de başka bir kovboy için, ama işte buradayız.

Bir zamanlar bildiğimi sandığım her şeyin şüphesiz yeniden şekillendirildiği bir yerin tam ortasına düşmüş durumdayım.

"İyi misin?" Kendi içkimin uzun bir yudumunu alıyorum, yutarken kabarcıklar burnumu gıdıklıyor.

"Tanrım. Hayır? Belki? Ben de bilmiyorum." Tereddütlü bir kahkaha patlar. "Neden bu kadar gerginim?"

Dilimi yanağımın kenarına bastırarak, parmaklarımla bir an alüminyuma bastırdıktan sonra tezgahın üzerine kaydırıyorum. Aramızda sadece birkaç

ayak var ve mutfak adasındaki koltuğuna yaklaşıyorum.

"Konuşmak istemiştin." Taburesinin önüne uzanıp onu bana doğru çeviriyorum. Gözlerinde parlayan kıvılcımı, aceleyle yudumlamasını kaçırmıyorum. Tek bacağımla bacaklarının arasına girip onları ayırıyorum. Başımı bir yana eğip, acı çekebileceği yere bakıyorum. Dizlerini böyle daha fazla açmanın sorun olup olmadığını hızlıca kontrol ediyorum.

Kayce, nefes almaya cesaret edemeden ve gözlerini benden ayırmadan başını salladı. "Sorun... sorun yok."

"İyi," diye mırıldanıyorum, tamamen ağzına odaklanmış bir şekilde.

"Çünkü bunu daha fazla yapmamaya dayanamayacağımı düşünüyorum." Bu sefer sesim çok daha alçak, heyecandan boğuk.

Biraz eğilerek, parmağımı çenesinin altına takıyorum ve ona son bir kez bakıyorum, şehvet ve beklenti vücudumu yakıp kül ediyor. Başımı eğiyorum ve ağzımdan gelen tadı tatması gerektiğine dair tüm inancımın onu öpüyorum.

O tanıdık tatlılık diline yapışıyor, dudaklarında şeker olan benim güzel oğlum. Ağzılarımız birbirine kayarken, hiç acele etmiyoruz. Çılgınca, ya da sahiplenici, ya da çaresizlikten doğan bir öpücük değil. Bu sefer, gevşek ve nazik.

Dilimi öne doğru bastırıyorum ve dudaklarının kenarından kayarken, onun çıkardığı o muhteşem küçük sesler bana doğru yükseliyor.

Kayce avuçlarını omuzlarımdan yukarı kaydırarak boynumun arkasına doluyor. Daha önceki hiçbir seferde olmadığı kadar kendinden emin. Parmaklarını anında ensemdeki karışık buklelere dolayarak beni kendine daha da çekiyor ve bizi birbirimize daha sıkı bağlıyor.

O öpücükte zamanı kaybettim. Yavaşça kayan dillerin keşifleriyle, sanki bütün bir sohbet gibi hissettim.

Sakallarımın onun cildini okşayan dokunuşu. Her bir rahatlama hırıltısı, doğrudan duyularıma ulaşıyor.

Gözlerimi onun gözlerine dikmek için geri çekildiğimde, Kayce'nin göz bebekleri büyümüştü. Kirpikleri yoğun bir şekilde titriyordu ve bana böyle baktığında, onu mutfağın ortasındaki bu lanet masanın üzerine yatırmak istedim.

"Kafandaki tüm o karmaşadan kurtuldun mu?" Dudaklarımı ıslak ve davetkar bir şekilde onun dudaklarına değdirmeye devam ettim.

Daha fazlasını arzuluyorum.

Parmakları cildimi hafifçe sıyrıyor. Başını sallayarak, yüzüne yayılmak üzere olan ihtiyatlı gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

"O zaman, konuş benimle, kar tanesi." Ağırılığımı koltuğunun arkasına dayayarak ve uyluklarımı onun uyluklarının arasına sıkıştırarak, ona sözlerini bulması için biraz zaman veriyorum.

Boğazındaki kıvrım çalışıyor ve o biraz yerinden kıpırdanıyor. Dokunuşu çok iyi geliyor. Güçlü parmaklarının enseme sarmalaması çok cezbedici, bu yüzden alınlarımızı birleştiriyorum ve saçlarımla oynamasına izin veriyorum.

"Ne yaptığınızı bilmiyorum. Ya da *benim ne yaptığımı*." Sözleri boğuk, sessizce, cildime hafif bir nefesle söyleniyor. "Ama durmak da istemiyorum..."

Kayce'nin itirafı sessiz odada asılı kalıyor ve kalbim aniden inanılmaz derecede yüksek sesle atmaya başlıyor.

"Belki sana biraz bağımlıyım. Olmamam gerekse de." Fısıltıyla itiraf ettiği sözler nihayet aramızda yankılanırken titriyor. Pembe dili alt dudağını yalıyor ve ben bu harekete karşılık verme dürtüsüyle mücadele ediyorum. O dolgun etli kıvrımı daha fazla ısırarak ve emmek için ağzını takip etmek istiyorum.

"Şey, lanet olası bir dağın tepesine kadar arabayla çıktığımı düşünürsek..." Dudaklarım kıvrılırken, onun altımda gülümsediğini hissediyorum.

Tanrım, gülümsediğinde çok güzel oluyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama belki de bunu şu anda bizim çözmemiz gerekmiyor."

Çenesini sallayarak onayladı. "Buna razıyım."

"Bu..." Bu lanet olası kafa karıştırıcı durumu tarif etmenin bir yolunu arıyorum.

"Lanet olası karmaşık." Kayce benim düşüncemi tamamladı. Bu beni güldürdü ve ben de doğruldum. Ondan uzaklaşmak için değil, karşılığında elimi onun başının arkasına kaydırabilmek için. Nasırlı parmaklarımın ve avucumun altında onun sıcaklığını ararken, onun yumuşadığını, omuzlarının kulaklarından uzaklaştığını ve o temas noktasında güzelce eridiğini gördüm.

"Dış dünyaya göre, evet." Elimi gevşetip boynunun yan tarafına doladım. "Ama benim burada olmamın karmaşık bir yanı yok, tamam mı?"

Kayce bana bakıyor, gözleri benimkilerle ileri geri gidip geliyor. "Sen...?" Adem elması, ağır bir yutkunma çabasıyla aşağı iniyor. "Bunu yapmak... senin için zevkli mi?"

Tereddüt ve umut dolu kekemeliği, sikimi titretir.

Başımı bir yana eğerek onu inceliyorum. Mükemmel kesimli elmacık kemikleri ve yeni traşlanmış çene hattı. O asi sarı saçları onu her yönüyle çekici bir altın çocuk gibi gösteriyor. "Senin için mi?" Dikkatim, ağır göz kapaklarının ardındaki bakışlarına odaklanıyor.

Kayce bir kez daha gülümsemeyi saklamakta başarısız oluyor. Belki sinirlerinden, belki de aramızdaki bu durumu nasıl açıklayacağı konusunda hâlâ endişeli olduğu içindir.

"Senin kontrolü ele almanı seviyorum," diye itiraf ediyor. "En iyi hissettirecek şeyi nasıl da anlıyorsun... anlıyor musun?" Çenesini eğip bunu yüksek sesle söylerken, yanaklarına yeni bir kızarıklık dalgası geliyor ve

yumuşak dudaklarının rengi koyulaşarak ve ben o dudakların tekrar benim sikimi sarmalamasını istiyorum.

Bu sefer ağzını ele geçirdiğimde, bu sahiplenici bir hareket. İhtiyaçla dolu bir öpücük, önceki anların kısıtlamaları, onu ayağa kaldırdığımda ortadan kalkıyor. Onun bunu yüksek sesle itiraf etmesini duymak, bu konuda daha fazla beklemeyi veya dolambaçlı konuşmayı ortadan kaldırıyor. İkimiz de birbirimize ihtiyacımız var ve belki de tam olarak yapmamız gereken *konuşma* bu değil, ama Kayce'nin, oturup duygularımızı dökmemizden çok, onunla bunu istediğime dair güvenceye ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

İkimiz de bu konuda iyi değiliz.

Ama bu?

Vücudumuz bu yolculuğun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyor.

Tişörtünün önünü yumruklarken, o benim için yine tamamen telaşlı bir karmaşa haline geliyor. Ve bu, onun ağlayan bir su birikintisine dönüşmesini görmek için can atmamı daha da artırıyor. Lanet olsun, onun tatlı, uysal yanının tadını seviyorum.

"Küçük, sürtük bir kedi yavrusu gibi benim için mırıldan." Onu geriye doğru yürütüyorum, ağzımla çenesine sıcak, ısıricı öpücükler yağıdırıyorum. Salona vardığımızda dudaklarım bir kez daha onun dudaklarına yapışıyor ve o kollarımda titriyor. Sıkıca sarılırken, o güçlü parmaklarıyla bana her şeyi istediğini söylüyor.

"Tanrım. Bu her seferinde bana nasıl etki ediyor?" Büyük şöminenin önünde durduğumuzda, itirazlarını görmezden gelerek ağzımı boynunun yanına götürdüm.

"Hoşuna gitti mi, hmm? Benim altın rodeocu çocuğum sert muameleyi seviyor," kulağına sert sözler fısıldayarak, dilimi onun cildinde gezdiriyorum.

Bana karşılık verdiği zevk inlemesi bağımlılık yapıcı.

Daha fazlasını istemek için yeterli. "Bana bazı şeyler istememi sağlıyorsun... hayal bile edemeyeceğim türden şeyler."

"*Mmm*. O somurtkan küçük ağız, paylaşmaya cesaret edemediğin birçok sır barındırıyor, değil mi?" Kafasını biraz geri çekerek, ona bir kez daha öpücük çaldım ve sonra onu baştan aşağı süzdüm.

Kayce'nin göz bebekleri hemen büyüdü.

"İşte burada, kar tanesi. Sen de bende bir şeyler uyandırırıyorsun."

Nefesi sıg, göğsü benimkine karşı hızlıca inip kalkıyor. "Öyle mi?"

"Olmamalı." Çenem çalışıyor, ikimizin de ne kadar sert olduğumuzu biliyorum, siklerimiz gergin ve sabırsızca aramızda sıkışmış durumda. "Ama sen beni mükemmel, tatlı dudaklarına özlem duyuyorum. İstedğim zaman seni sikebileceğim düşüncesi beni

delirtiyor. O imkansız derecede dar küçük deliğine girip, seni benim spermimle ıslatana kadar seninle oynamak."

"Oh, lanet olsun." Yutkunuyor.

Başımı eğip güçlü boğazının ön tarafına dişlerimi geçiriyorum, adem elması üzerinde yumuşak bir ısırık bırakıyorum. "Sonra, sen güzelce dağınık hale geldiğinde... Orada durmayacağım. Hayır, iki parmağımı içine sokacağım, sadece sana sahip olduğumu ve seni işaretlediğimi hissedebilmek için."

Kayce bana karşı kıvranıyor, bu da bizi çevreleyen gürültülü sıcaklığı ve dalgalanan, şehvetli arzuyu daha da artırıyor. Şömine çatırıyor ve patlıyor, kalçaları benimkilere doğru itiliyor, en ufak bir sürtünmeyi kovalıyor.

Dudaklarım boynunu öpmeye devam ediyor. Kulağının hemen altındaki hassas nabız noktasını öpmeye devam ediyorum ve zevkten inleyen inlemelerinin yarattığı tüm titreşimleri hissediyorum.

"Senin çok sevdiğin o noktayı saniyeler içinde bulacağımı biliyorsun. Seni sikmek ve sadece havaya karşı sürtünmek çok kolay olurdu, çünkü senin o hassas küçük kısmını okşadığımda hissettiğin duygu... evet, bu seni benim için gergin ve şişkin tutardı."

"Tanrım... Raine..." Kulak memesini emdiğimde derin bir inilti çıkarır.

"Benim spermim içinden akarken, parmaklarımla doldurulmuş, yatağa sürtünerek, zavallı bir şey gibi yalvaran, tam bir rüya gibi görünürdün. Benim bir pislik olduğumu biliyorsun ve seni kesinlikle inlemeye zorlayacağımı biliyorsun. Tek gereken bu ve sen bana bu güzel vücudu bütün gece boyunca taciz etme izni verirdin."

Onun benim için gözle görülür şekilde erimesini çok seviyorum. Sanki hiç kimse ona karşı böyle bir iştah duymamış, onu böyle nefes nefese, çaresiz bir duruma sokmak için zaman harcamamış gibi, benim pis sözlerimin her birini yutuyor. Sanırım onu dinleyecek, onu tahrik edecek, baş döndürücü ve her şeyi tüketen bir şehvetle besleyecek biriyle hiç birlikte olmamış.

O bilmiyor ama ben onu bu şekilde gergin bırakacak kadar acımasızım, çünkü onu bu kadar kıvrandırmak, sessizce inlemesi ve sadece sözlerimle kızarmasını sağlamak içimdeki sapkın bir parçayı tatmin ediyor.

"Bu gece istediğin bu mu? Seni ihtiyacın olan şey gibi davranmamı mı istiyorsun? Sikle doldurulmak ve spermle pompalanmak isteyen rodeo yıldızı gibi mi?"

Avuç içim, boynundaki o sütunu, onu tutmayı, ona emir vermeyi sevdiğim yeri, boş boş masaj yapmak için yukarı kalkıyor.

Parmaklarım kıvrılıp sıkıştığında onu kıvrandıran yeri biliyorum. Dokunuşumun altında boğazının çalışmasını ve sesinin titremesini, heyecandan boğuk ve çaresizce çıkardığı sesi seviyorum.

Aceleyle dudaklarını yalar, gözleri cam gibi parlar ve dudakları aralanır, güzelce buruşmuş görünür. Ahlaksız masumiyetin resmi.

"*Lütfen.* Lütfen, Raine."

Alt dudağını ısırarak o anı mühürlerim, sonra ısırık noktasını emmeye başlarım. "Burada mı? Yoksa yatak odasında mı?"

Kirpikleri ağırlaşır, neredeyse önümde uçup gider. "Sen karar ver."

O'nun her şeyi bana teslim etmek istediğini bilmek, karnımın derinliklerinde sıcak ve talepkar bir şeylerin dönüp durmasına neden oluyor.

"Kıpırdama."

Lanet bir gölge gibi davranarak, kamyonetimden çantamı almak için onu kısa bir süre yalnız bırakıyorum ve kulaklarımda yankılanan kalp atışlarımın birkaç saniye içinde geri dönüyorum. Kayce pozisyonunu değiştirmede, ama sırtı bana dönük, dirseğini şömine rafına dayamış, ateşe bakıyor.

Gölgeler ve ateş ışııyla sarılmış, çok yakışıklı görünüyor ve her ne kadar sadece hoşumuza giden bir şeye kapıldığımızı bilsem de, göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Crimson Ridge'deki zamanım bittikten sonra nereye gideceğim düşünceleri hızla bir kenara atılıyor. Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil.

Arkasına yaklaşıp, avuç içlerimi arkadan gövdesine kaydırıyorum ve vücudumu omurgasına yaslıyorum. Kayce hafif bir rahatlama sesi çıkarıyor, tişörtünün eteğine ulaşır yukarı doğru çekince karnı hafifçe çöküyor.

"Aptalca güzel bir vücudun var." Ağzım kulağını okşadıktan sonra kollarını iterek tişörtünü başından çıkardım. "Ve çok güzel bir kıcın da var." Tişörtü yere attıktan sonra ellerini tekrar şömine rafına koymasını sağladım. Avuç içlerim göğsünden aşağı doğru geziniyor, önce meme uçlarını okşayarak, sonra vücudunun sert hatları boyunca sertçe dokunarak beline ulaşana kadar alaycı bir şekilde aşağı iniyorum.

"Siktir. Daha fazla alay edilmeye dayanabileceğimi sanmıyorum." Baş omuzlarının arasına düşer ve ihtiyaç duyduğu şey, benim kasıklarına doğru itilir.

Bu beni güldürür ve eşofmanını ve külotunu bacaklarından aşağı kaydırır, aynı anda onları sürüklerim. Penisi

, çömelip bacaklarından toplanan kumaşı çekip çıkardığımda, çaresizce ve dikkat çekmek için sıçrar.

"Ne kadar muhteşem olduğunun farkında mısın?" diye soruyorum, ağırlığımı kaydırarak onun arkasına diz çöküyorum.

Beni orada hissetmek, sesimin uyluklarının yanından geldiğini duymak, Kayce'yi daha da çılgına çevirir. Tonlu karnının yan tarafını görürüm, o karnı kasılır ve gerilir, ben de onun içinden çıkan, beni tamamen baştan çıkaran o mırıldanma seslerinden birini daha duyarım. Penisi zonklar, şişmiş ucunu ön sıvı kaplar.

"Sana ihtiyacım var." Mırıldandığı ses boğazından çıkan küçük bir ses. İlk geceki kadar utangaç değil, ama kendisiyle ilgili bu yeni keşfi için aynı derecede hevesli.

Bana güvenmesi başımı döndürüyor... Hem de onca insan arasından.

Yaşadığımız onca şeyden sonra bile benimle bunu istiyor olması.

Ağırlığımı öne vererek, bacağıının arkasına sıcak, ıslak öpücükler konduruyorum. Üst bacağıını saran ince tüylerin ve kasların izlerinin üzerinden. Kalçasının hemen altındaki hassas cilt bölgesine ulaştığımda, irkiliyor. Boğuk bir ses çıkarıyor ve bu ses, Kayce söz konusu olduğunda beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Dilimi düzleştirip o kıvrımın alt kısmına bir çizgi çizerim, titremesini yutar ve dikişine ulaştığımda vahşi bir ses çıkarmasını izlerim.

"Ne kadar güzel bir deliğin var. Ve ben seni böyle kızdırdığımda çok hoşuna gidiyor, *değil mi?* İyi, itaatkar bir oyuncak gibi eğilmişsin." Arkasına diz çöküp kalçalarını tutuyorum, başparmaklarımla kalçalarını ayırıyorum ve ağzımla onu kaplıyorum.

Dilimi o kas halkasının üzerinde gezdirirken, Kayce küfürler ve yalvaran sesler çıkarmaya başlar. O ne kadar sesli olursa, ben de onu o kadar sert çalıştırmak için daha fazla teşvik olurum. O

Bana daha iyi erişim sağlamak için geriye doğru eğilir ve anlaşılmaz sesler çıkarır.

"Benim için çok tatlı." Sıcak, arayan bir ıslaklık çizgisiyle kıcını okşuyorum, onun titremesinden zevk alıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"*Siktir.*" Kayce, ağzımı öne doğru bastırıp girişine doğru ittiğimde ve onu masaj yaptığımda inliyor. Dilimin ve sakalımın dokunuşları onu sert bir rodeo kovboyundan, üzerimde yumuşak ve uysal bir şeye dönüştürüyor, tutarsız bir şekilde yalvarmaya başlamamak için çabalarken, sanki ıslak bir rüya gibi sesler çıkarıyor. Ama ağırlığını sürekli kaydırması, bacaklarını hafifçe açması, kalçalarını eğmesi ile bunu hissedebiliyorum. Vücudu her kayma ve dönen yalamayı takip ediyor.

Ayağa kalkarken, onun inleyen bir itirazını bastırmasını duymaktan bu kadar memnun olmaya hiç hakkım yok.

Ağzımı ondan çektiğimde bu şekilde tepki vermesini duymak bana kesinlikle yakıcı bir tatmin getirmemeliydi, ama kendimi tutmamın imkânı yoktu.

Penisim, onun beni tekrar sıkıp sıkıştırmasını hissetmek için can atıyor.

"Lütfen durma," diye nefes nefese konuşuyor ve dönmeye çalışıyor, ama ben omzunu ısırarak olduğu yerde kalması için onu uyarıyorum.

"Ellerini olduğu yerde tut," diye homurdanıyorum ve gömleğimi çıkarmaya başlıyorum, ardından hızla kot pantolonumu da çıkarıyorum. Kemerimin tokası ve fermuarımın çıkardığı sesle, o güçlü omuzlarında bir ürperti dalgası yayılıyor.

"Nasıl bu kadar iyi olabilir?" Bu, açık bir kırılganlıkla dolu, yumuşak bir itiraftır. Boynunu uzatarak beni soyunmamı izler ve kamyonetimden aldığım kayganlaştırıcıyı alır. "Hala bunun nasıl *bu kadar* iyi olabileceğini kafam almıyor."

Gözleri aç, şehvetle dolu havuzlar gibi, ortalarında yansıyan alevlerle parlıyor. Kapağı açıp avucuma bolca dökerken, onun belirgin omuzlarındaki her titremeyi görmek çok zevkli. Beni almaya hazır görünen güçlü, altın saçlı erkeğim, başımı döndürüyor.

"Seni böyle çıplak görmek hoşuma gidiyor," diyorum ona ve yanaklarının üst kısmındaki lekeler, benim sert sözlerimdeki övgüyle bir ton koyulaşılıyor. "Çok tatlısın, değil mi? Sıkı küçük vücudunu istediğim gibi kullanmama izin veriyorsun."

Arkasına geçip, kıcını okşamaya ve jeli yaymaya başladığımda, rahat bir nefes alır. Şimdi, omuz bıçaklarını, omurgasının iki yanındaki uzun kas çizgilerini, ensesini kaplayan ve önümüzdeki titreyen turuncu ışıkla hafifçe parıldayan altın rengi tüyleri görebiliyorum. Vücudu beni içine alırken, tüm o çukurlar ve sert hatlar lezzetli bir ritimle hareket ediyor.

Bir ayağımla ayak bileklerini daha geniş açarak, benim için açılmasını teşvik ediyorum. Yavaşça çalışarak, kıcını açıyorum ve girişine yavaşça giriyorum. Kaygan bir dokunuşla onu okşuyor ve sevgiyle okşuyorum ve her seferinde biraz daha keşfettikçe, titriyor.

"Ummppphhhfff." Kayce, parmağımın ucuyla onu deldiğimde, boğuk ve kesik kesik bir ses çıkarır. İhtiyacını bastırmak için dişlerini ön koluna geçirir.

"Sorun yok mu?" Ağzımı boynunun arkasına indirip, aşırı ısınmış cildini nazikçe emiyorum.

"Daha fazla." Başını sallar. "Bu... daha fazlası."

Onu nazikçe benim için açılmaya teşvik ederken, karanlık, tatmin edici bir mırıldanma kaçır. Önce sadece parmak ucum, ardından parmak eklemim, sonra da başka bir parmak eklerim.

O benim etrafımda gerilirken, elimle onu ileri geri sallayarak çalıştırırken, cildini kaplayan terin tuzlu tadını alabiliyorum. O mutluluktan uçuyor, ne kadar iyi hissettiğini fısıldayarak itiraf ediyor. Benden her şeyi istiyor

Hazır olduğunu söylüyor. En yumuşak, en kısık sesiyle onu sikmemi, ona hassas bir şey gibi davranmayı bırakmamı istiyor.

Parça parça, vücudu gevşiyor. Hala parmaklarımı tutuşu gerçek dışı, özellikle prostatını okşadığımda, acı dolu bir zevk sesi çıkarıyor. Lanet olsun, parmaklarımın içinden onu okşamasıyla patlamak üzere. Ama bu sefer, onun boşalmasının benimkiyle aynı anda olmasını istiyorum.

Kayce'yi zorlamak, onu kurutmaya çalışırsam sınırlarının ne olduğunu görmek için daha çok zaman var.

"Aman Tanrım... çok iyi," diye inliyor ve ben, ne kadar acı verici bir şekilde ereksiyon olduğum, ne kadar imkansız bir şekilde sert olduğum ve kendimi onun içine sokmak için ne kadar çaresiz olduğumla mücadele ediyorum.

Ama onun zaten uğraştığı yaralanmaya daha fazla zarar verecek hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Neye dayanabileceğini bana söylemelisin." Parmaklarımla onu yavaşça sikiyorum. "Benim için dört ayak üstünde durabilir misin, güzel çocuk?"

Kayce acil bir şekilde kabul ettiğini belirten bir ses çıkarır. "Lütfen.

Lanet olsun. Hemen şimdi." Onu tekrar altüst eden noktaya dokunduğumda nefesini tutuyor.

"Eğer çok fazla gelirse, pozisyon değiştiririz." Elimi çekip onu halıya yatırıyorum. Bütün uzuvlarımız ve kaslarımızla birlikte yuvarlanıyoruz ve o benim altımda çok güzel bir şekilde yerini alıyor. Hala bu şekilde birlikte olduğumuz mükemmel manzarayı, bunun nasıl bu kadar doğal bir şekilde gerçekleştiğini aklımdan çıkaramıyorum.

"Sadece... acele et." Kayce sanki patlamak üzereymiş gibi konuşuyor.

İhtiyacı olan bir ses çıkardığında, tüm heves ve yalvarış yüzeye çıkıyor. Ve bu beni bitiriyor.

Kendimi yağlayıp girişine yumruğumu sokuyorum. Uçumu öne doğru bastırdığımda ikimizi de saran bir titreme oluyor. Uçum sıkı kas halkasını geçip içeri girdiğinde, ikimizin de göğsünden düşük bir rahatlama sesi çıkıyor.

Siktir lan hayatım. O kadar ateşli ki, bir fırın gibi, ben onun kanalına çok nazıkçe ilerlerken. Daha derine inerek, vücudunun gevşediğini ve uyum sağladığını hissederken, bana ne kadar iyi geldiğini söylüyorum, bu da benim yavaş yavaş içeri girmeyi kolaylaştırıyor.

İçimden bir tıslama patlar. "Tanrım. Siktir. Sen en sıkı şeysin."

"*Siktir*. Sikiş beni, Raine. İçimde olmana ihtiyacım var."

Parmak uçlarımla omurgasının uzunluğu boyunca tüy kadar hafif bir dokunuş yapıyorum, neredeyse pes ediyorum — neredeyse ileri gitme, tüm uzunluğumu sonuna kadar sokma ihtiyacına boyun eğiyorum. Onun yalvarışlarına ve yakarışlarına boyun eğmek çok cazip çünkü tek istediğim bu.

"Sadece nefes al. Benim için derin bir nefes al." Onu sıkı dişlerini açması için yönlendiriyorum ve o benim sözlerimi dinlerken, Kayce bastırıyor.

Bu hareket, sikimi daha da derine, bir santim daha soktu ve ikimiz de yüksek sesle inlemeye başladık.

"İyi misin?" Beynim doğrudan sikime uçtu, sikim şimdi onun daracık kanalının içinde tamamen yerleşmiş durumda ve lanet olsun, daha önce olduğundan daha iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Ama nedense, Kayce ile geçirdiğim her an daha da inanılmaz hale geliyor ve beni kavrayış şekli en iyi türden bir işkence.

"Oh, lanet olsun," diye homurdanıyor. "Sana ihtiyacım var, hareket etmen lazım."

Boğazım düğümlenir ve boğuk bir ses çıkarırım. "Beni lanet bir yumruk gibi sıkıyorsun. Rahatlamalısın." Bir elimi başının yanına koyarak, parmaklarımı haliya batırıp ağırlığımı mümkün olduğunca desteklerim.

Üzerine eğildiğimde, ateşin ışığı onun cildinde altın çizgiler halinde dans ediyor ve o çok acı verici bir şekilde güzel görünüyor.

Titrek, baştan çıkarıcı ve kesinlikle peşinden gitmemem gereken türden enfes bir his, ama yine de burada, kalçalarımı öne doğru itme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Diğer elimi, onun gülünç derecede kaslı karnının altına kaydurdım ve parmaklarımı genişçe açtım. Onun vücudunu ne kadar

ne kadar sert tuttuğum umurumda değil, ama ağırlığımı sabitleyip onun önüne sıkıca tutturmaya çalışıyorum.

Kayce bana yine o ihtiyaç duyulan, nefes nefese küfürlerden birini savuruyor. "Ben kırılmayacağım."

Bu, ondan almam gereken son yeşil ışık. Kalçalarımı deneme amaçlı geri kaydırıp sonra ileri itiyorum, bu tam bir itme değil. Henüz değil. Ama bu, sikimin kontrolü ele geçirmesine izin verme ihtiyacıyla beni zar zor ayakta tutuyor.

"Evet. *Oh, siktir. Evet.*"

"Böyle mi?" Tekrar yapıyorum, tekrar yapıyorum ve vücutlarımızın birbirine hafifçe çarpması içimi yakıyor.

Onu imkansız bir şekilde sıkıca tutarken, karın kaslarının her hareketini hissederek kanım kaynıyor. Her sürtünmemde ve kalçalarımın her hareketinde ikimiz de inliyoruz. İstedğim kadar hızlı ve sahiplenici değil, ama bu inanılmaz bir his. Beni daha sıkı tutuyor ve daha yüksek sesle yalvarıyor, ben de zamanı tamamen silip süpüren bir ritimle onu sikerek kendimi kaybediyorum.

"Benim için titrediğinde çok güzel görünüyorsun, bebeğim." Omzundaki kas çıkıntısını ısıyorum ve yalayarak acıyı dindiriyorum.

"Tanrım... aman Tanrım..." Kaslarındaki titreme yoğunlaşıyor ve beni gittikçe daha sıkı sıkıyor.

"Hayır. *Raine*. Benim sikimi alırken dudaklarında olan isim benim, kar tanesi." Dişlerimi gıcırdatarak kalçalarımı biraz daha sertçe vuruyorum.

"Hissettiğim şey... çok fazla... bu sefer çok daha fazla." Neredeyse inliyor; tüm o açgözlü, zevk dolu sesler bir dizi yumuşak iniltiye dönüşüyor.

Bu tepkiler egomu çok iyi besliyor.

"Çünkü benim sikim senin gibi küçük bir sürtük için gerçekten güzel ve büyük oluyor. Böyle mükemmel bir kışla."

Kayce uzun ve düşük bir inilti çıkarır ve ben elimi aşağı kaydırarak sikinin tabanını kavrarım. Parmaklarım onun sikini kavradığında titrer ve sarsılır. Onun sert, sızan ve ihtiyaçtan imkansız derecede şişmiş hissi beni çılgına çevirir.

"*Siktir*. Evet. İşte böyle." Onu acımasızca okşuyorum, her zorlu çekişte kalçalarımı ritimle sallıyorum. Nefes nefese, küçük homurtular ve küfürlerle doruğa ulaşıyor. Elim altında, sikini titriyor, sıcak sperm şeritleri fişkırıyor. Kaygan boşalması yumruğumu kaplıyor ve rahatlamış bir şekilde hıçkırırken her yere fişkırıyor. Sperm şeritleri haliya çarpıyor ve ahlaksız bir pislik bırakıyor.

"Her şeyi nasıl aldığını bak. Her santimini yutuyorsun. Benim için ne kadar iyi bir çocuksun." Alnımda ter damlaları belirir ve kendi orgazmım yüzeye çıkmadan önce, onun orgazmının son saniyesini görmek için muazzam bir özdenetim gerekir.

Vücudu kıvrılmaya çalışıyor, daha fazlasını arıyor ve ben de her şey içime akarken onu spermle kaplı yumruğumla sıkıca kavriyorum. Penisim şişiyor ve boşalmaya başlarken kendi küfürlerimi mırıldandığımı duyuyorum. Kalçalarım titreyip derinlere gömüldükçe sperm fişkırıyor, olabildiğince derine, çünkü o gerçek dışı geliyor.

Her şey çok kirli, çok sıcak ve sessiz bir nefes beni sarsıyor.

"Siktir, seninle çok iyi." Ağzım boynunu arar, ısırır ve emer ve hala onun vücudunun içinde gömülü, hareket edemeyecek haldeyken dilimde onun tadını hissetmek ister. "Seninle her zaman çok iyi."

Bölüm 32

Raine'in mutfakta dolaştığı sesleri kulağıma geliyor.

İkimiz de duş aldığımızdan beri (en azından benim için isteksizce) bize kahve ve kahvaltı hazırlıyor, çünkü günün beklemeyeceğini biliyor. Onun dövmeli elleri vücudumda, sıcak su altında kalmak için neler vermezdim.

Herhalde şu anda yer seviyesinde değilim.

Bunun yerine, Devil's Peak'in üzerindeki gökyüzünde yüksek bir yerde süzölüyorum. Esintiyle sürükleniyorum, yumuşacık bulutların arasında. Sonunda, korkunç bir gürültüyle yere çakılmamayı umuyorum.

Bir yerlerde, bir şekilde, zamanı dün geceye geri alıp o deneyimi uzatabileceğimiz bir evren olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Beynimin, giderek artan takıntım, üvey kardeşimle olan gizli aşkım dışında başka bir şey düşünmek için çabaladığını çok iyi biliyorum.

Sıkıcı, sıradan işlere odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. E-postaları kontrol etmek. Şerifin ofisine radyo bağlantısı kurmak. Hava durumu raporları.

Oysa, bu küçük ofisin dışından bir ses veya hareket algıladığımda, boynumdaki nabzım daha hızlı atıyor

Ofis - babamın çiftlikteki hayatının kalıntılarıyla dolu dar bir alan. Her bir ses duyduğumda, Raine'in *hala burada* olduğunu kanıtıyor... Ve bunun bir anlamı olmadığını bilsem de, gün ışığı saatlerinde burada kalmaya istekli olduğu düşüncesi, kalbimin çok daha hızlı atmasına neden oluyor.

Bana bunun onun için ne anlama geldiğine dair hiçbir ipucu vermedi, sadece bedenimi mükemmel bir şekilde kullanarak hayatımı mahvetmekten başka. Majestik sikişmek bir şey olarak kabul edilebilir mi?

Raine'in bu unvanı hak ettiğinden eminim.

Tanrım. Üvey kardeşim benimle sadece sevişmekten daha fazlasını mı istiyor diye hayal kurarak burada duruyorum. Tabii ki öyle. Rhodes Çiftliği'nde o gün söylediğı sözler, Brad'in ekdiği tohum, çiçek açmaya devam ediyor.

Biriyle daha derin bir bağ.

Bana ne oluyor da, bunların hiçbirinin mantıklı olamayacağı tek kişiye aşık oldum?

Bu durumu nasıl açıklayabilirim ki?

Daha da önemlisi... Ya en yakın olduğum insanlara her şeyi itiraf etmeye karar verirsem, ama Raine istemezse?

Telsizi yerine koyup, esnemeyle yüzümü avucumla ovuşturuyorum. Biraz uykulu gözlerle Instagram'ımı kontrol ediyorum. Babamdan her zamanki mesajlar beni bekliyor, ona mümkün olduğunca kısa cevaplar verip onu bilgilendiriyorum. Çiftlikte bir şey olduğunu düşünürse, kemik peşinde bir rottweiler gibi davranır ve bu, ona vermek istediğim son gereksiz stres türüdür. İçimden büyük bir kısmı, özellikle bu yer söz konusu olduğunda, onu hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmak istemiyor. Bu, onun tüm hayatıydı. Kendini bu

toprağın koruyucusu olmaya adadı, bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamak için acele ediyorum.

Kişisel hayatımın tam bir karmaşa olduğu kısmı göz ardı ediyorum. Paramparça olmuş bir Etch A Sketch.

Tabii ki, Chaos'un çevrimiçi ortamdaki parlak varlığını görmek kaçınılmaz. Kamerayı seviyor ve kamera da onu seviyor. Adam oyunu nasıl oynayacağını, kamuoyuna nasıl bir imaj sunacağını ve kendisi için oluşturduğu markayı nasıl geliştireceğini çok iyi biliyor. *Cesur. Nefes kesici. Biraz fazla pervasız.*

Bu kadar çok galibiyet serisi yakalamış olması da kesinlikle yardımcı oluyor. Yemin ederim, profiline her baktığımda takipçi sayısı artmış oluyor.

Bugün erken saatlerde paylaştığı son videoda, bu hafta sonu gerçekleşen etkinliğin görüntüleri yer alıyor. Kahretsin, her şeyin arasında, dünyam Raine tarafından tamamen tüketilirken, yakınlarda bir rodeo etkinliği olduğunu unutmuşum. Büyük etkinliklerden biri değil, ama yine de arenaya çıkıp para ödülü için yarışma fırsatı.

Onu vahşi bir atın sırtında uçarken görmek bir şey...

lanet olsun, her zaman onun en gürültücü hayranı olacağım—ama bu, kaybettiğim her şeyin acısını silmiyor. Rodeo artık hayatımın tahtasından silindiği için, onun arenada olduğunu gösteren kanıtlarla yüzleşmek zor geliyor... ve benim de orada olmam gerekirdi.

Ona

bir

mesaj göndermek—

kısmen

bölüm

kutlama, ama çoğunlukla ona hakaretler içeren bir mesaj — çünkü biz böyle yaparız — o tanıdık his içime yerleşiyor. Onun başarılı olduğunu görmek, burada büyümüş olsaydım hayatımın nasıl olabileceğini hatırlatıyor. Chaos Hayes, rodeo ile bu noktaya gelmesi için ailesi tarafından yapılan fedakarlıkları geri ödemek için imkansız derecede çok çalışsa da, her zaman ailesinin desteğini görmüştür.

Hâlâ içimi kemiriyor. Sessiz sorular.

Ya annem beni buradan götürmeseydi? Ya Crimson Ridge'de büyümüş olsaydım? Ya beni, bir şişe hapla daha çok ilgilenen bir ebeveyn yetiştirmeseydi?

Ama bu noktada zihnimde bir durma noktası var.

Sonsuz sayıda "ya eğer" var ve bunlara takılıp kalmak bana hiçbir fayda sağlamaz.

Ayrıca... bu günlerde biraz daha yüksek sesle fısıldayan kısım, annemle birlikte kalmasaydım, Raine'in hayatına asla girmeyeceğimi hatırlatıyor.

Çocukluğum ve annemle ilgili düşünceler, onun son zamanlarda dikkatimi çekmek için gösterdiği çabaları aklıma getiriyor. Sanki onu çağırmışım gibi, telefonumu bir kenara koymak üzereyken bir e-posta bildirimi beliriyor.

Bu, hiç kullanmadığım ve en son ne zaman kontrol ettiğimi hatırlamadığım eski bir adres.

Ekranımda onun adını görünce boğazım düğümlendi. Bu sefer onun yalvarışını görmezden gelmek imkansızdı ve mesajını açmak için dokunduğumda, ekranımdaki kelimeler büyük ölçüde kopuk ve dağınıktı. Görünüşe göre, kafası iyi haldeyken gönderilmişti. Belki de bunun nedeni, dün gece ve bugün olanlardan sonra hissettiğim bir tür duygu, belki de Raine'in mutfakta sadece birkaç metre uzakta olması, ya da sadece onu sonsuza kadar susturmak istememdir.

Ona para gönderiyorum.

Ne kadar istediğini ya da ne için ihtiyacı olduğunu sormuyorum.

Onun içine düştüğü bu son korkunç, berbat duruma kendimi kaptırmayı reddediyorum, çünkü o beni de kendisiyle birlikte dibe çekecek.

Gönderdiğim miktar, onun biriktirebileceğini bildiğim borçları karşılamaya fazlasıyla yetmelidir. İşin püf noktası, bu paranın bir çırpıda tasarruf hesabımı boşaltması ve bu da mideme bir tekme yemiş gibi hissettiriyor.

Ama şu anda o parayı ne için kullanıyorum ki? O paralar, gelecekte seyahat etmem gerekebilecek rodeo etkinlikleri için biriktirdiğim tasarruflarımdı. Şimdi? O rüya duman oldu. Bu yüzden öfkemi yutuyorum ve anneme hiç hak etmediği parayı gönderiyorum.

Orada durmuş, içimdeki suçluluk duygusuyla yanaklarımın içini ısıtıyorum. Daha iyi bir evlat olmalı, onu bulmalı, iyi olup olmadığını kontrol etmeli miyim? Onun bağımlılığıyla başa çıkmanın en iyi yolu, soğuk, basit ve işlemsel bir şekilde ona para transfer etmek mi?

Siktir. Bilmiyorum ve onun için neyin doğru olabileceğini net bir şekilde düşünmek çok zor. Anneme yardım etmek her zaman güzel, düzgün, basit bir çözümle eşdeğer değildir.

"Bir şeyler ye." Bir tabak burnumun dibine itilir ve endişeli dalgınlığımı bozar. Kuşkusuz, kendine bakmayı bilmesi gereken bir kadını en iyi şekilde nasıl idare edeceğime dair endişem. Bilirsiniz, o bir yetişkin ve her şey.

Raine'in dövme eli, yemeği babamın eski bilgisayarının yanındaki fatura yığınının üzerine bırakıyor. Bir kahvaltı d r m .

Kendimi onun g   l  kollarına atmak istiyorum, ama bu, Şimdilik sağlam duran mistik büyüyü bozacak son damla olabilir.

Şu anda, birlikte yatakta bir gece geçirdiğimiz ve onun bizim için kahvaltı hazırladığı bir dünyada birlikte yaşıyoruz. "Market alıŐveriŐine gitmelisin," diye hatırlatıyor Raine.

"Ben sığırlarla ilgileneceğim, sen atlarla ilgilen. Gitmeden önce ahırda görüşürüz, tamam mı?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir tay gibi, sessizce başımı sallayarak onay veriyorum. O, ofise girdiği kadar çabuk çıkmadan önce verdiği talimatı sessizce kabul ediyorum. O, sorumluluk almakta ve yapılması gerekeni yapmakta çok başarılı. O kadar doğal bir Şekilde sergilediği bu yetenek, birlikte geçirdiğimiz zaman uzadı a beni giderek daha fazla çekiyor. Kalbimin derinliklerinde, gün ışığı görmemiş bir gölge, bir yarı , başka bir fısıltı daha gönderiyor. Orada, neredeyse

, ruhani, kristalimsi bir fikir kabuğu. Narin, kırıl an ve yok edilme korkusuyla sonsuza dek yaşıyor.

Ona güven. Bırak seninle ilgilen.

ATLARLA YAPILMASI GEREKEN G NL  K  ŐLER N RUT N NDE KOLAYCA KAYBOLAB L R M, AMA RAINE' N GELECEğ  ANI BEKL YORUM.

Hayatımda bir dizi kötü karar verdim ve üvey kardeşime benimle seks yapmasını istemek tam olarak böyle bir karar gibi görünmese de

aynı zamanda, bunun hayatının en b y  k hatası olabileceğini düŐünüp d Ő nmediđinden emin olamadığım için yanağımın içini ısırtıyorum.

Winnie, ona dikkatimi vermem gerektiğini hatırlatmak için bana hafifçe dürtüyor. Alnımı onun alnına dayayıp, boynunun yanını biraz daha sertçe kaşıyorum.

O ve ben bu konuyla ilgili uzun *uzun konuşmamış* olsak da, *konuşmalar* söz konusu olduğunda tehlikeli sulara dalmamamız için bizi suçlayamam.

Bu konularda çok yeniyim, cinselliğimin ne olduğunu keşfederken bocalıyorum. Raine ise, en iyi günlerinde bile konuşkan olmayan bir adam.

Bu yüzden, ahırları temizlemek, su kovaları yıkamak ve at yemlerini yenilemek gibi aptalca küçük şeylere odaklanıyorum.

Çünkü kontrol edebileceğim tek şey bu. Kimi kandırıyorum... Üvey kardeşim, duygular ve iki kovboyun birdenbire birbirlerine çok yakıştıklarını keşfetmelerinin karmaşıklığı hakkında coşkuyla samimi bir konuşmaya girecek bir senaryo yok, özellikle de orgazm söz konusu olduğunda.

Buna bir isim koymaya çalışırsam, birkaç saniye içinde en yakın havaalanına koşacağından eminim. Ve belki de şu anda ihtiyacım olan tek şey budur... *belirsizliğin* sınırları içinde kalmak.

Belki de *bir ilişkiyle* ilgili karmaşık isimler veya sınırlar olmadan, ateşli seksin tadını çıkarmak benim ihtiyacım olan şeydir. Eski hayatımın enkazında, ukala bir beceriksiz ve çıplak at binicisi olarak kim olduğumu anlamak için bunu rahat tutmak.

Ancak Raine ile olan bağımın anlamsız bir seks ilişkisi olduğunu düşündüğüm anda burnum buruşuyor.

Winnie toynaklarını yere vurur ve burnunu çekerek dramatik bir şekilde başını sallar.

"Evet. Ben de bu fikri sevmiyorum." Kıkırdarak gülüyorum.

"Snow geldi." Onun derin gürültüsü ahırı doldurur ve midemdeki kelebekleri bir ya da on kat daha fazla çırpınmaya başlar. Onu gördüğümde, Peaches'i ahırın içine götürürken şapkasının kenarına yapışmış küçük beyaz lekeler görürüm.

"Şerif Hayes bugün sadece hafif bir kar yağışı olacağını tahmin ediyordu." O konuşurken, atın boynunu okşayan ellerine bakmamaya çalışıyorum. Aslında deniyorum ama başarısız oluyorum çünkü damarlarının o seksi dövmeyle öne çıkışı tamamen hipnotik bir etki yaratıyor ve tanrım, ona gerçekten çok kapıldım.

"Burada halledilmesi gereken başka bir şey var mı?" Peaches'in eyerini hızlıca hazırlıyor, sessiz, kendinden emin ve son derece çekici bir rahatlıkla hareketlerini tamamlıyor.

Ben de duyuyorum. *Ben gitmeden önce*, o cümlenin sonunda sessizce asılı kalan o sessizliği.

"Hayır, ben iyiyim." Boğazımı temizleyip, eyerin çıkarılmasına yardım etmek için yanına gidip onu eyer odasına taşıyorum. "Yardımanın için teşekkürler... bugün her şeyi hallettiğin için."

Deri ve samanının sakinleştirici kokularının duyularımı sarmasına izin verirken, kalbimin çarpıntısının üstünde Raine'in botlarının sesini duyabiliyorum. Gözlerim ona bakmasa da, farkındalığım her an tam olarak nerede olduğunu lazer gibi kilitliyor.

Ahırın ana koridoruna geri adım attıktan sadece bir saniye sonra, güçlü eller beni bulur.

Raine, beni hazırlıksız yakalayarak güçlü kolunu kaburgalarıma doladı ve beni ahıra doğru itti. Gözleri, beni tek kelime etmeden bile etkisiz hale getiren o şiddetli bakışıyla bana parıldıyordu.

"Mmm, soruma cevap vermedin." Sesi daha derin, daha boğuk bir tona büründü ve giydiğim katmanların içinden geçip bana ulaştığını hissettim. Vücuduma bastırđıđı yerlerden daha fazlasında onun sıcaklığını hissettim, beni arkamdaki ahşap duvara sıkıştırdı.

"Cevap vermedim mi?" Bu durumun nereye varacağını düşünerek, aceleyle yutkunuyorum ve penisim canlanmaya başlıyor.

"Başka neye ihtiyacın var?" O her şeyi tüketen bakış gözlerimden ağzıma doğru kayıyor.

Orada durduğunda, o anda çökme isteğiyle mücadele etmek zorunda kalıyorum çünkü göz bebekleri sonsuz karanlık iki havuz gibi genişliyor.

Ona bakakaldım, mantıklı bir düşünce ya da kelime retemiyordum. Kesinlikle düşündüğüm şeyi kastetmiş olamazdı, ve neden bu ahırın ortasında beni canlı canlı yutmaya hazır gibi görünüyordu?

"Kamyonetime binmek üzereyim." Başını bir yana eğiyor ve bakışları, kapşonumun altındaki şapkamın olduğu yere odaklandığında, bakışlarında ateşli bir yoğunluk patlıyor.

"şimdi istediğini istemek için bir şansın var, yakışıklı." Güçlü ellerinden biriyle, yumuşak malzemeyi iterek boynumun arkasına topladı

ve ani soğuk hava akımı cildimde tüylerimi diken diken eden bir iz bırakır.

O, sanki benim ne kadar etkilenmiş olduğumu tam olarak biliyormuş gibi, üstün bir zgven sergiliyor. Denesem bile bundan kaamayacağımı biliyor.

şapkamı yere atar, sonra vücudumu baştan aşağı aydınlatan bir şey yapar.

Raine şapkasını kafasından çıkarır ve benim kafama takar.

Keenin sıcaklığı ve onun kokusu beni ele geçirir, zafer dolu ve güçlü, tıpkı dudaklarının köşesindeki memnuniyet ifadesinde olduğu gibi, ve avucunun içini göğsüme sıkıca bastırır. Sessiz bir emir. *Kal.*

Tanrım. Barlarda diğer kovboyların güzel kızların kafasına şapkalarını attıklarını gördüğümde hep glmşmdr. Bu klişe davranışa hep gözlerimi devirmişimdir.

Şimdi mi? Raine'in bana özel bir tür ahlaksız kötülükle bakarken şapkasını kafama koyması için beni yazın.

Onun merhametine daha fazla teslim olamayacağımı düşündüğüm anda, hayal edilemez bir şey olur. Ruhuma sonsuza kadar kazınacak bir manzara, onun elinde tamamen mahvolmamı tamamlar. Raine hareket etmeye başlar ve o an, bu adamın dizlerinin üzerine çökmek üzere olduğunu anlarım. Benim için.

Nefes nefese, o yere çökmeden önce ceketini tutmak için uzanıyorum. Yakasını sıkıca tutarak onu durduruyorum. Gözlerim komik bir şekilde yuvarlanmış olmalı, eminim. "Aman Tanrım. Hayır, *bunu* yapmana gerek yok." Tanrım, kekeliyordum. Hemen bunun tam tersi olması gerektiğini hissettim.

"Neden yapmayayım?" Bana o delici bakışlarından birini atıyor. Azarlanıyormuşum gibi hissettiren, ama aynı zamanda sikimi dikkatimi çekmeye zorlayan türden bir bakış.

"Ama..." Dudaklarımı ıslatıyorum, bunu açıklamak için uygun bir yol arıyorum. "Sen beni sikiyorsun... bunun kimin kime yapacağına dair bir kural falan yok mu?" Tanrım, nabzım boğazımda vızıldayan bir kolibri kanadı gibi.

"Kural falan yok." Raine öne eğildi, dudakları ve sakalları boynumun yan tarafına değecek şekilde hassas noktaya yaklaştı. "Ya ben de seni böyle boşaltabileceğimi bilmekten zevk alıyorsam? Ya senin küçük bir fahişe gibi aklını kaçırdığını görmek beni en çok tahrik ediyorsa?"

Resmi olarak öldüm. Gömüldüm. Bu ahırın altı metre altında.

"Siktir. Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Vücudunu benimkine yaslayarak, ağırlığı kasıklarımızı birbirine bastırıyor ve beni kaplayan tüm o lezzetli vücudu karşısında penisim hızla sertleşiyor. Kendi kişisel Raine battanıyorum.

"Neden? Bu seni rahatsız mı ediyor, kar tanesi?"

Kesinlikle öyle. Onun ateşli sözleri beni nefes nefese ve azgın bırakıyor ve o pislik de bunu biliyor.

"Ne kadar kızardığına bak." Düşünürken, başlıklı bakışlarının altından beni incelemek için geri çekilir. "Bahse girerim bu sık güzel ve kalındır, ağzıma girmek için can atıyordur, *hmm*. Kotunu çıkardığımda, benim için ağlıyor mu bulacağım seni? Her yerini yalamam için dilimi arzuladığın için kendini mahvediyor musun?"

"Raine. Tanrım." Kalçalarımın duvardan kalkıp ona sürtünmesini engellemek imkansız.

Yine bana yaklaşıyor. Nefesi dudaklarımın üzerinde esiyorken sesi alçak ve baştan çıkarıcı. "Dilimi ucuna bastırıp, aklını kaçırana kadar biraz oynatsam, sperm fışkırır mısın acaba?"

"Beni öldüreceksin." Zaten aklımı kaçırmak üzereyim.

"Acıyor mu, tatlı oğlum? Seninle böyle konuşmaya devam edebilir miyim? Belki de tek yapmam gereken sana bacağıma sürtünmeni söylemek

bacaklarımı sürtmeni söylemek yeter mi? O zaman kendini boşaltırsın. Tek yapmam gereken kulağına fısıldamak, sen de parçalanırsın."

Ateşli bir çaresizlik inlemesi kaçıyor ağzımdan. Onları durdurmak için bir şey yapamadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Ben istiyorum..."

"*Mmm*, işte böyle. Ne istediğini söyle bana. Azgın ve sabırsız olduğunda biraz daha müstehcen konuşmanı duymayı seviyorum."

"Senin ağzını istiyorum... *lütfe*n... ağzını bana ver." Lanet olsun, onun dudaklarının ötesine geçmenin nasıl bir his olduğunu bilmekten daha çok istediğim başka bir şey var mı?

"Sikinin oynanmasını istediğinde çok ateşli bir şeysin. Çünkü hoşuna giden bu, değil mi? Benim gibi, erkekçe dokunuşları olan, sakallı ve keskin dişleri olan, gözlerin geriye dönene kadar seni morartıp düzgünce emen biri."

Siktir. Başımı sallıyorum. Sesim çıkmıyor.

"Evet. Yumuşak, hassas, tatlı bir amcığın sikinde zıplamasını istemiyorsun. Kıcının yalanmasını, taşaklarının yalanmasını istiyorsun ve bütün gece yıldızları görecektir kadar sert sikilmek istiyorsun."

"Raine, beni burada bitireceksin. Sen tam bir pisliksin."

O, son darbeyi vurmak için harekete geçer. Dudaklarını benim nabız noktamın üzerine getirir. "Şu anda ne kadar sertleşmişsin, *hmm*? Bu mükemmel, *öpücük*... ..güzel çocuk sikin, *yaladığında* ne kadar kalınlaşıyor?"

"... gerçek bir kovboy sana bakarken ne kadar sertleşir?"

Isır. "Beni memnun edeceğini bildiğin için boğazımı spermle doldurmak için ne kadar çaresizsin?"

"*Ben... istiyorum... ohmyfuckinggod...*" Raine bir elini aramıza sokar ve kot pantolonumun üzerinden ereksiyonumu avuçlar.

Diğer eliyle çenemi sıkıca tutar. İki parmağını ağzıma sokar, dilime bastırır

ve zevkten gözlerimin geriye kaymasını hayranlıkla izler.

"İşte böyle, bana tüm o azgın sesleri duyur, kar tanesi. Bu ağzın görünüşü beni delirtiyor, biliyor musun... her zaman benim sikimi sarmaya ve emmeye hazır. O açgözlü bakışla

dolaşıyorsun, sanki tek istediğin benim kot pantolonumu açıp sana sikimi yedirmesem. Sana boğulana kadar yutacak bir şey vermek."

Beynimin her hücresine sahip olduğu için, diğer eliyle sikimi sıkarken dilimle ileri geri sallanıyor, ta ki ben kıvranan, şehvet dolu bir enkaz haline gelene kadar. "Evet, sen her yerine sperm sıçratana kadar bu boğazı alabilirim, çünkü dilinde benim ağırlığımı hissetmekle tatmin olursun, değil mi?"

Tek düşündüğüm şey o ve her şeyin ne kadar yoğun, göz kamaştırıcı ve lanet olasıca sıcak olduğu. Vücuduma bu kadar aldatıcı şeyler yapabileceğini bildiğim o kalın parmakların etrafında boğuk, yalvaran bir ses çıkarırım. Tek yapabileceğim, ona utanmadan, utanmadan bir sonraki hamlesini yapması için *yalvaran* gözler atmak.

Eğer o pes etmezse, kot pantolonumun içinde patlayacağım kesin. Sıcaklık karnımın altında dönüyor ve kıvrılıyor, ve o bana söylediği her aldatıcı kelimeyle testislerim zonkluyor.

Raine bana tıslar, parmak eklemlerinin etrafında biriken tükürüğü görür ve sonra bana yine o sessiz emirlerden birini verir. Beni duvara yapışık tutan, tüm dikkatimi çöküp ona hemen burada beni sikmesi için yalvarmamaya veren emir.

Elleri aşağı kayıyor, kapüşonlu sweatshirtimin eteğinin altına girip kemerimi buluyor. Parmakları çıplak tenime değip kot pantolonumu gevşetir gevşetmez, dürtüsel tutku ve arzu içime akıyor. Beynim, ne olacağı konusunda takılıyor

... her ne kadar bunun nereye varacağını bilsem de.

Karanlık, asi saçları ve son derece seksi dövmeleleriyle bu adam önümde çöküyor ve ben bu durumda olduğumuza inanmakta zorlanıyorum. Ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum ve onlar, o benim kot pantolonumu kalçalarımın sertçe aşağı çekip külotumun bel kısmını da beraberinde sürüklerken, onun geniş omuzlarına yerleşiyorlar.

Zaten sertleşmiş olan penisim, serbest kaldığı anda hızla doldu.

Raine'in ağzı tam orada iken kendimi çekinip kalınlaşırken görmek... beni biraz başım dönüyor. Milyon yıl geçse de onun bunu seveceğini hiç düşünmemiştim. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bana zevk vermenin ona da zevk vereceğini anlamamıştım.

Hiç vakit kaybetmez. Gözlerini benimkilere sabitleyerek, içimi delip geçer gibi, bir elini benim uzunluğumun etrafına sarar. O sert dokunuş, sanki benim her bir orgazmımın sahibiymiş gibi beni tutuşu, bana açıklayamadığım bir şey yapar. Sefil bir ses çıkar ve deri ile derinin temasından dolayı her yere sperm saçmamak için zar zor dayanabildiğimin acı verici farkındalığına kapılıyorum.

Refleks olarak, gözlerimi ahırın etrafında gezdirmekten kendimi alamıyorum.

Çok açıkta gibi görünüyor. Tamamen açıkta duruyoruz ve bu çok pervasızca geliyor. Ama aynı zamanda, onun istediği şeyi ona vermekten başka hiçbir şeye ilgim yok. Denesem bile bunu durduramam.

Raine'in tüm o müstehcen sözleri ve beni karmakarışık hale getirmesi, beni orgazma aç bırakıyor. Orgazmım omurgamın dibinde pençeliyor, zaten kilitlenmiş ve yüklenmiş durumda. Raine beni sıcak, ıslak ağzına aldığı anda, kendimden çıkan müstehcen küçük sesler daha derin ve daha ilkel bir şeye dönüşüyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Hemen gevezelik etmeye başlıyorum. Tırnaklarım omuzlarına batıyor. Kalçalarımın öne doğru sıçramasını engelleyemiyorum. Utanıyorum, kızarıyorum ve bu inanılmaz his beni çıldırtıyor. Bir erkeğin ağzının gerçekte nasıl bir his olduğunu bilmek. İnanılmaz derecede sıcak ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tüm penisimi içine alabiliyor.

Raine beni mahvediyor. Şimdi anlıyorum. Her ustaca emişinde ve dilinin her dönüşünde, bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum. Bu kesinlikle, lanet olası ruhumun anahtarlarını ona teslim etmek ve onun bu güce sahip olmasını sağlamakla ilgili. Sakallı yanaklarını her boşaltışında, beni daha derine yutarken, benim doruğa ulaşmam için acımasızca uğraşıyor.

O muhteşem his damarlarımdan geçiyor. Kaynıyor, cızırdayarak, karnımın alt kısmında baskı oluşurken her yere yayılıyor. Ben bitkinim, titreyip tutarsız küfürler ve inlemelerden başka bir şey değilim. Boğazı her ucumu kapattığında, karın kaslarım kasılır ve parmaklarım tutunacak bir yer arar. Saçını çok sert çektiğimin farkındayım. Kalçalarımı çok çılgınca ileri itiyorum. Hiç mantıklı olmayan şeyler söylüyorum.

O, ateşli sözleri ve müstehcen konuşmalarıyla beni orgazmın eşiğine sürükleyen bir piç kurusu ve şimdi de acımasızca beni uçurumdan aşağı itiyor. Ağzının baştan çıkarıcı becerisi beni alt ediyor.

"Siktir. Umphfff. Raine. Ben..." Uyarı sözlerim yüksek, acınası bir iniltiyle boğuluyor.

Dudaklarını benim etrafıma kapatıyor, yanaklarını çukurlaştırıyor ve ben kendimi kaybediyorum. O benim orgazmımı istiyor ve ben umutsuzca ona iyi davranma, her şeyi düşünmeden ona teslim olma ihtiyacında kayboluyorum. Penisim zonkluyor, şişiyor, seğiriyor, dilini kaplıyor ve ben nefes nefese, inleyen bir karmaşadan başka bir şey kalmıyorum.

Raine benim spermimi yutar. Son damlasına kadar emer. Onun ağzında, boğazında ve

dönen yalamalarıyla beni temizlemesi... ve oh lanet olsun, onun bu kadar seksi, derin zevk inlemesi testislerime kadar titreşiyor. Ben tamamen kendime gelmeden, o ayağa kalkıyor ve bu sefer ağzımı alıyor.

Beni şiddetle, tutkuyla öperken, boynumun önünü sarar ve bu sarılmaya doyamam.

Raine'in hiçbir kısmından doyamayacağımdan eminim.

Bölüm 33

Ben geri çekildiğimde, tatlı oğlum uysal bir küçük şey gibi. Gözleri parıltıyor ve buruşuk, doygun bir mutluluk tablosu gibi görünüyor.

Üstelik benim şapkamı takmış.

Aramızda olan her neyse, ondan uzaklaşmak üzereysem, tam da olması gerektiği gibi.

Birlikte değiliz, bu da teorik olarak ayrılmanın kolay olması gerektiği anlamına geliyor. İronik olarak, bunun tam tersi hissediyorum. Burada ahırda oynamak, onun aklını kaçırmak, evet, bu benim bencilliğim.

Onun tadını dilimde hissederek o kapıdan geçmek istiyorum, Kayce'nin bana doruğa ulaştırmanın nasıl bir his olduğunu düşünmekten başka bir şey düşünmeyeceğinden hiç şüphem yok.

En kötü yanımda, ona kendimi kazımak istiyordm. Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi düşünürsek, bu düşünce kesinlikle hiç mantıklı değil. Yine de, *üvey kardeşim* söz konusu olduğunda, her türlü garip sahiplenme duygusu hissettiğimi inkar edemem. Sanki Kayce buradan çıkıp, takılmak için başka bir kovboy bulacakmış gibi. Bu tür düşünceler hemen sinirimi bozuyor.

sinirlerimi bozuyor, çünkü o istediğini yapabilir ve bana hiçbir borcu yok.

Ancak, varlığımın her zerresi, onun o gözleri, o ağzı başka birine vermesi fikrinden nefret ediyor.

Şu anda ikimizin arası iyi olsa da, ben ayrıldıktan sonra her şey değişecek. Hayatlarımızın büyük ölçüde eskisi gibi olacağını biliyorum. Özellikle Crimson Ridge'den ayrıldıktan sonra.

"Şey..." Kayce bana yavaşça göz kırpmıyor, sanki bedenine yeni geri dönmüş gibi görünüyor.

"Kovboylar kızarmaz, ha?" Dudaklarım, yanaklarındaki parlak kırmızı lekeleri görünce seğirir.

Mavi gözleri ahıra süzölen ışıktta neredeyse parıldıyor ve alt dudağını ısırıyor. Şapkamı kafasından alıp kendi kafama takıyorum ve şapka ile birlikte gelen onun kokusunun en hafif izini yakalıyorum.

O kendini saklarken, ben de şapkasını attığım yere doğru yürüdüm ve yüzümü göremediği için kendime alaycı bir gülümseme izin verdim. Şapkasını ona geri verirken, dudaklarıma yapışmak isteyen gülümsemeyi bastırmayı başardım, ama şu anda içimde hissettiğim hafiflik ve rahatlığı biraz da olsa keyifle karşıladım.

O kadar ateşli bir anın ardından taş gibi sertleşmiş olsam da.

"Senin buna ihtiyacın yok..." Sözleri, fermuarımın arkasında gerginleşen penisimin silüetine bakarken, uzun bir soru ile yarım kalır.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedince, penisim sertleşir, ama bunu görmezden gelirim. "Bu teklif ne kadar cazip olsa da... Ben iyiyim."

Kafamı sallayarak şapkamı düzelttim. Şu anda onun karşılığını vermesi gerekmiyor. Benim için nasıl çözüldüğünü hatırlamak, daha sonra yalnız kaldığımda tekrar hatırlamak için özellikle zevkli bir anı olacak.

"Ama..." Kayce'nin yüzünde karışıklık okunuyor.

"Güven bana. İhtiyacım olanı aldım."

Dudakları bükölüyor, hala son derece kararsız görünüyor, ama en azından bana biraz onay veriyor. "Tamam."

"Geri dönerken sadece birkaç hafif kar tanesi vardı." Ahırın uzak ucundaki açık kapılara bir göz attım, sonra tekrar ona döndüm. "Dağ ekibi bu sabah sana haber verdi mi?"

Bana başını salladı ve boğazını temizledi, sisli bakışlarını silerek. "Evet. Bugün karın sorun olmayacağını söylediler."

"Tamam." Çenemi eğerek, işime geri dönmem gerektiğini biliyorum ve olması gereken de bu.

"Unutma, market alışverişı yapman lazım. Unutup, haftalarca burada mahsur kalıp sadece lanet olası hazır erişteyle beslendiğini fark etmeme izin verme."

Yüzünde bir anlığına bir şey belirdi, ama sonra dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve başını salladı. "Söz veriyorum. Şehre gideceğim."

Çenemi sallayarak, kamyonetime doğru yürümeye başladığımı ona belli ettim, onun da peşimden geleceğinden tam emin değildim, ama o da benimle aynı adımda yürümeye başlayınca göğsümde bir şey biraz daha sıcak bir şekilde parladı.

"Peki... Hayes'in düzenlediği etkinlikte görüşürüz?" Çakıl bahçeyi geçerken cesaretimi topluyorum. Hala aynı çevrelerde dolaşacağımızı düşündüğünü bilmesem de, bandajı bir an önce söküp atmam gerektiğini hissediyorum. Onu duvara dayayıp kıvranmaya başlayana kadar kulağını ısırmayacağım bir yerde, birbirimizi görmeyeceğimizi iddia etmenin bir anlamı yoktu.

"Hog'daki Cadılar Bayramı partisi mi?" Kayce gülüyor ve duraklayıp benim diğer taraftan sürücü kapısına doğru yürüdüğümü izlerken yüzünde hala rüya gibi bir gülümseme var. "Lütfen bana kostüm giyeceğini söyle. Senin bedenine uygun narin peri kanatları ve taç yapıyorlar mı?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip kamyonun tavanından onu inceledim. "Benim bedenime, ha?"

Kayce'nin yüzü daha da kızarır.

Elini bana doğru sallarken, uzun kirpikleri titrer ve başını sallar, sonra iki elini kapüşonlu sweatshirtinin ön cebine sokar. "Tanrım, bu saatte çok kendini beğenmişsin. Saatin kaç olduğunu bilmeme gerek bile yok, senin kibirli tavırlarına katlanmak için yeterince kahve içmediğimi biliyorum."

Kapıyı açarken, botunun burnunu çakıl taşlarına batırmasını izledim, sonra aceleyle gözlerime bakmak için başını kaldırdı.

"Buraya geldiğin için teşekkürler." Omuzları biraz çöküyor ve onun yine o rahatsız edici duruma geri döndüğünü anlıyorum — olaylar ve Hog hakkında konuşmanın, aniden dış dünyanın gerçekliğiyle çarpıştığımız anlamına geldiği durum. "Biliyorum ama..."

Şu anda, birlikte olmanın ne kadar *güzel* olduğunu hissetmekle ilgili tüm duygularından geri adım attığı kesin.

"Buna bir isim vermek zorunda değiliz, Kayce," diyorum.

Dikkatimi ona odaklayarak.

Kayce alt dudaklarını ısırıyor. "Bence buna verebileceğimiz tek isim '*karmaşık*'."

"Kesinlikle haklısın."

"Raine, Hog'da olduğumuzda..."

Kaşlarım çatıldı. Evet, işte bu. Kayce, cinsel yönelimini açığa vurma konusunda yine bir belirsizlik içinde olduğunu fark etti. Yapabileceğim bir şey yok; bu onun yolculuğu olmalı. "Merak etme. Sorun yok. Mesafemi koruyacağım.

Değerli rodeo arkadaşlarının bir şey öğrenmesinden endişelenmene gerek yok." Evet, bu muhtemelen istediğimden daha sert bir şekilde çıktı, ama *konuşma konusunda* iyi olduğumu hiç söylemedim.

"Bekle... bana kızgınsın." Büyük mavi gözler bana bakıyor.

Göğsümden derin bir nefes çıkıyor. Çiftlikten ayrılmadan önce onun çıldıracağını bilmeliydim. "Gerçekten kızgın değilim. Ama gitmem gerek. Ve senin yaşadığın, bir pisliğin neden olduğu krizin ortasında kalmak istemiyorum."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"O zaman ne demek istedin, Kayce?"

Adem elması aşağı iner. "Ben sadece... Kimseye *bir şey* söylemeye hazır mıyım, bilmiyorum. Chaos'a, Brad'e, hatta babama bile dizimden bahsetmedim. Ne yapacağım, rekabetçi rodeoyu bıraktığımı söyleyip, sonra da eşcinsel olduğumu mu ekleyeceğim?"

"Peki, bunu senin için çok kolaylaştırayım," diye mırıldandım.

"Raine... Lütfen, utanç duyduğumdan falan değil."

"Öyle görünüyor." Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

Kayce çoktan harekete geçmiş, kamyonetin benim tarafıma geçiyor. "Bak... Bir anlığına benim yerime kendini koyabilir misin? Şu anda kafamda çok büyük değişiklikler var ve

bunları anlamaya çalışıyorum." Sesinde hafif bir titreme var ve onun için bundan nefret ediyorum. Bu konuda ne kadar benzer olduğumuzdan nefret ediyorum. İkimiz de başından beri başkalarına güvenmeyi öğrenme konusunda berbat durumdayız.

Başımı bir yana eğip, elimi uzatıp çenesini avuçlarım.

Gözlerini bana çevirip, başımı hafifçe sallıyorum. "Haklısın. Özür dilerim."

Tamamen hareketsiz kalır. Dudakları aralanır.

"Sanki bu, ağzımdan çıkan en tuhaf şey gibi davranma." Elimden gelenin en iyisini yaparak, sert bir homurtu çıkarırım.

"Az önce özür diledin. Öylece."

"Evet, ve?"

"Sen asla..." Onun şok olmuş halinden, birbirimizin hayatından ne kadar uzun süredir uzak olduğumuzu anlayabiliyorsunuz. O, biraz iyileşme şansı bulan benim halimi tanımıyor. Hâlâ

çok fazla yara izi var. Hala dünyadaki en kötü insanım, saçmalıkları kelimelere dökmekte... ama eskisine göre daha iyiyim.

"Gençken mi?" Omuzlarımı silkiyorum, çenemi indirerek onaylıyorum. "Hayır. Kızgın bir pislik olmaktan başka hiçbir şeyde iyi değildim. Hala bu tür şeylerde iyi değilim," diye ekliyorum.

Kayce bir yudum aldı. "Tamam, ama bilmeni isterim ki, utanmıyorum. Özellikle de sen ve yaptığımız şey konusunda."

O altın çocuk samimiyetiyle bu sözleri söylüyor olabilir, ama ben onun kot pantolonunu çıkarırken gözlerinin koridoru boydan boya taradığını gördüm. Orada kalan korkuyu gördüm. Dağın tepesinde, diğer insanlardan kilometrelerce uzakta olsak da, birinin bizi görebileceğinden hala endişeli. Bu beni kızdırmıyor, ama Kayce'in kendini gerçekten kabul etmeye hazır olup olmadığından hala emin değilim.

Burada, vahşi doğada birinin bizi yakalayacağından endişeleniyorsa, The Loaded Hog'da benimle aynı odada, lanet olası bir Cadılar Bayramı partisinde bile tedirgin olacaktır.

Belki de bu yüzden onu biraz daha zorluyorum. Buraya gelmemi istediğini son bir kez hatırlatmak için. O gece karanlıkta kapıma gelenin o olduğunu belirtmek için çok da ince olmayan bir ima.

"Demek utanmıyorsun, ha?" Çenesini daha sertçe sıkıyorum.

"Bana seni spermle doldurmam için yalvarırken bile utanmıyorsun, değil mi? Benim için çıkardığın o sürtükçe, muhtaç seslerden utanmıyorsun, değil mi?"

Bu bana Kayce'nin en güzel halini gösteriyor. Sesimde ekstra bir sertlik gösterdiğimde yüzünün kızardığı hali.

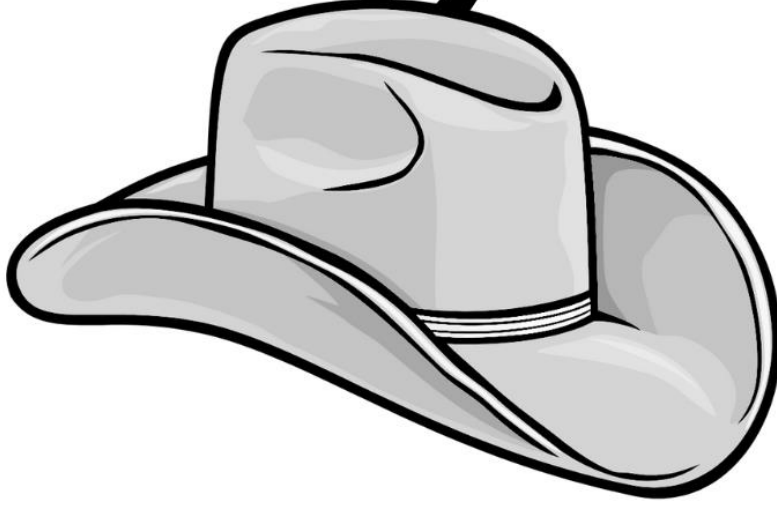
"H-Hayır." Kekelemeyle yaptığı itiraz, benim onu ne kadar kolay etkileyebileceğimi bilen, kesinlikle kendini beğenmiş bir sırtışla karşılanır.

Ve ben de buna tutunmak zorundayım. Çünkü bir dahaki sefere görüştüğümüzde, büyük ihtimalle benim varlığımı bile yok sayacak.

Başımı eğerek dudaklarımızı birbirine değdiriyorum. Dudaklarına hafifçe baskı uyguluyorum, dudaklarını hafifçe ıslatıyorum, onu bırakmadan önce tatlılığının son tadını alıyorum. Kamyonetime binip motoru çalıştırmadan önce.

"Hoşça kal, kar tanesi."

Kayce

Bölüm 34

"Sürtük vampirler mi?" Chaos, ben, Brad ve Flinn bara yaklaşırken aramızdan birini işaret etti.

The Loaded Hog'da Cadılar Bayramı tüm hızıyla devam ediyor, neredeyse herkes bir tür kostüm giyiyor. Dekorasyona da özen göstermişler, dışarıya kabaklar dizilmiş, neredeyse her yüzeye sahte örümcek ağları asılmış ve kırmızı ışıkla aydınlatılan bir duman makinesi duman püskürtüyor.

"Sürtük *seksenler* vampirleri... daha doğrusu." Brad, deri, zincirler ve sahte küpelerden oluşan kıyafetlerimizi işaret ediyor. Barın üzerine dirseğini dayıyor, sonra Flinn'in

çenesinden aşağı akan parlak kırmızı lekeyi işaret ediyor. Hepimiz bu gece için aynı şeyi boyamıştık. "Neyse ki, küçük domuzcuklar için, gelmeden önce atıştırma bir şeyler yedik."

"O saçın kendi posta kodu olmalı." Chaos, diğer ikisinin taktığı saç bandına layık uzun, kıvrımlı peruklara burun kıvrırdı, sonra benim dikilmiş saçlarıma sırtıttı. "Lost Boys'u evde görmek her zaman bir zevktir."

"Knox'u domuz tulumuna nasıl sığdırdın? Onu sakinleştirmek zorunda mı kaldın?" Flinn,

Chaos Twins'in diğer üyesi soğutucudan malzeme taşıyarak ortaya çıkınca kahkahayı patlatır. O da uyumlu bir kostüm giymektedir, başının üzerine geçirilmiş kapüşonunda sarkık kulaklar bile vardır.

"Ben çok çekiciyim. Ayrıca, gördüğün en sevimli domuz yavrusu olduğumu da söylemeliyim, değil mi? Bu gece kim bu domuzcuk tarafından bağlanmak istemez ki?" Tabii ki, bizim yönümüze doğru kıcını sallamak için zıplıyor ve dönüyor, kalçalarını kıvrarak küçük kıvrımlı kuyruğunu gösteriyor.

"Sen bir şeysin, tamam." Onun antiklarına başımı sallıyorum.

"Seni yaşayanlar diyarında görmek güzel... ya da belki bu gece ölüler diyarında." Bana göz kırıyor. "Dizin nasıl?"

"Seni kovalayıp o tatlı domuzcuk damarlarını boşaltacak kadar güçlü, sorun yok." Bir anlık gülümsemeyle, bu gece henüz kamuoyuna açıklamaya cesaret edemediğim konular hakkında sonsuz soruların sorulmayacağını umuyorum.

Bu, giydiğim ceketin yüksek yakasının altında ensemin hemen alev almasına neden oluyor, çünkü o kapılardan girdiğimden beri yüksek alarmda olduğum tek kişiyi görmedim.

"Bu gece zehriniz ne olacak, kan emiciler?"

Chaos, uzun bir soda bardağını bana doğru kaydırırken sorar. Küstah bir gülümsemeyle, bardağa kırmızı şurup ekler.

Flinn parmağını kaldırır. "İki peri için 'meyvemsi ve çok güçlü' bir şey lazım. Bu onların sözleri, benim değil."

"Onlar cadı." Brad onun omzuna vurur. "Ve Briar'ın yüzünü yeşil boyayla boyamış olması, onun cadı güçlerine saygısızlık ettiğini duyarsa seni pataklayacağından emin olduğum anlamına geliyor."

"Üzgünüm." Flinn homurdanır ve gözlerini devirir, sonra ikinci parmağını işaret eder. "Pembe cadı ve yeşil cadı için meyveli bir şey."

Chaos şimdiden bir şeyler yapmaya başlamış, sonra odanın diğer ucundaki barda Briar ve Sky'ın sanki uçan maymunları kaçırp Oz'dan direkt uçuşla gelmiş gibi göründükleri yere bakıyor.

"Tanrım. Yaşlı Rhodes'un böyle bir şeye katılacağını hiç düşünmezdin." Güçlü bir karışımı çalkalamaya başlar. "O ne lan?"

Brad gülümser ve barda duran balkabağı kovaşından birkaç şeker çalar. "Ceza kutusuna gönderilmiş öfkeli buz hokeyi oyuncusu." Ambalajı çıkarırken yüzüne bir daire işareti yapar. "Bu yüzden gözü morarmış... Sürekli somurtkan hali ise tamamen *doğal*."

Dürüst olmak gerekirse, Lucas Rhodes'un herhangi bir şey için giyinmesi, tüm dünyanın muhtemelen bir kıyamete doğru gittiği anlamına gelir. Bu gece buraya adım atması bile, yanında duran pembe ve parlak giysiler giymiş kadına ne kadar aşık olduğunu açıkça gösteriyor.

"Ve Störmand Lane bir korsanı soyup kıyafetini çaldı, öyle mi?" Brad ve Flinn ne istediklerini söylediklerinde Chaos onların biralarını alır.

"Öyle bir şey. Tek umudum, hiçbirimizin onun *yağma* veya Briar'ın *ödülü* hakkında yaptığı aptalca şakaları dinlemek zorunda kalmaması... " Brad burnunun köprüsünü sıkıştırır ve titrer. "Aksi takdirde, burayı hemen kapatman için acil durum sinyali vereceğim."

Chaos, yüzünü geniş bir gülümsemeyle kaplayarak başını sallar. "Anlaştık. Kimse, onun bu gece tam bir yöntem oyunculuğu sergilemesi yüzünden hayat boyu travma yaşamak zorunda kalmasın. Burası, azgın korsanların olmadığı güvenli bir sığınak olarak kalacak." Parmağını havada döndürerek

odayı işaret eder. Sonra bekleyen diğer müşterilere hizmet etmek için çağırılır.

İçkileri şimdilik karar kıldığımız bar tezgahına taşırken, iki cadı bir şekilde sihirlerini kullanarak kovboyları dans pistine katılmaya ikna etmişlerdi.

İstenmeyen konuşmalardan kaçınabilmek, geçici de olsa neredeyse bir rahatlama gibi. Brad'e, konuşmamızı gizli tuttuğu için minnettarım. Flinn onun her şeyi olmasına rağmen, erkeklere ilgi duyduğumu veya eşcinsel olduğumu söylediğim konuyu gündeme getirmedi ve ben hazır olana kadar bu konuyu konuşmam için beni zorlamıyor. O böyle bir arkadaş. Yemin ederim, bu adam başkalarının neye ihtiyacı olduğunu anlamak için altıncı hissi var.

Ama içimde hala bir tedirginlik var. Dizim. Rodeo kariyerim. Her şey, mahmuzlarla kaplı, karışık bir ip yumağına benziyor ve arkadaşlarıma açıkça yalan söylemesem de... yalan söylüyor muyum?

Onlara ayrıntıları anlatmaktan kaçınmak, aynı şeye mi denk geliyor?

Ve tüm bunların arasında, Raine ile aramızdaki ilişkinin ne kadar değiştiğine dair daha da tehlikeli bir gerçek var. Ona bu kadar kapılmış olmam. Sadece onun adını düşünmek ve

giderek artan hayranlığımın nesnesiyle yüz yüze gelip gelmeyeceğimi düşünmek bile midemde bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor.

"Biraz dışarı çıkmak ister misin?" Brad, müziğin sesini bastırmak için bana doğru eğilip sesini yükseltti.

"Hayır, siz ikiniz gidin. Ben burada kalıp içkilerine göz kulak olacağım." İkisini omuzlarımla itekliyorum. Brad ve Flinn her zaman başkalarını dahil eden ilk kişiler olsalar da - Brad'in sosyal bir kelebek olduğunu ve muhtemelen insanlarla çevrili olma fırsatı olmadan solup gideceğini söylemeye gerek yok - kendilerine biraz zaman ayırmaları iyi olabilir.

Bunun Raine'i aradığım için olmadığını kendime söylüyorum. Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ve geçen gün Devil's Peak'ten ayrıldığından beri benimle iletişime geçmemesine bir şey hissetmemeye çalışıyorum. Ne bekliyordum ki? Ondan sürekli mesajlar almayı mı? Muhtemelen işine geri döndü ve kim bilir onu bekleyen ne tür sorunlar vardır.

Bunu ben de bilirim. Çiftçilik, bitmek bilmeyen sorunlar demektir. Atlar değilse, lanet olası inekler olur, ve Sunset Skies Çiftliği söz konusu olduğunda, tüm bunların üstüne bir de misafirleri ağırlamak zorundalar.

Bu yüzden içkimi yudumlarken, dirseklerimi masaya dayayıp insanları izliyorum.

Kostümlerinin altında üvey kardeşim olabilecek, geniş omuzlu, uzun boylu, koyu saçlı ve traşlı sakallı her erkeği incelediğimden kesinlikle *değil*. Maskenin arkasında onun olduğunu anlamak için dövmelelerini görebilmek için ellerine ve kollarına bakmadığımdan kesinlikle *eminim*.

Tanrım, bu gece gerçekten gelecek mi? Burada ne kadar uzun kalırsam, Raine'in iyi bir nedeni olmadan isteyerek katlanacağı türden bir şey gibi görünmüyor.

Dürüst olmak gerekirse, o da Luke ve Storm gibi, Crimson Ridge'de yaşadıkları onca yıl boyunca asla bir Cadılar Bayramı partisine gitmeyecek olan tiplerden farksız.

Ve şimdi buradalar, kalabalık bir dans pistinin ortasında, kızlarını sıkıca sararak ve gözlerinde lanet olası kalplerle.

Göğsümün derinliklerinde tanıdık olmayan bir duygu uyanıyor, yanlış bir hareketle söndürülebilecek bir mum gibi titriyor. Belki de istediğim budur... ya da hak ettiğime inanmamı sağlayacak şey budur?

Çok uzun zamandır, kimseyi gerçekten hayatıma sokamayacağımı düşündüğüm bir yerde sıkışıp kalmıştım. Neden riske gireyim ki? Neden gönüllü olarak kendimi kalp kırıklığına maruz bırakayım ki, acı verici çatlaklarımın ilk bakışta görüldüğü anda, onlar gitmek isteyeceklerdi? Kahretsin, kendi kanımdan olanlar bile beni yanlarında istemiyorlardı

—beni yakınında tutmaya değer bulacak tek kişi, ama çarpık sevgisini başka bir yere yöneltmeyi tercih etti—o halde, başka hiç kimse beni yakınında tutmaya değer bulmazdı.

O anda ensemdeki ince tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Raine'in gözlerinin üzerimde olduğunu bilmek eşsiz bir duygu ve delilik gibi gelebilir ama sanki vücudumdaki her hücre onu görmeden önce *hissedebiliyor*.

Kalabalığı tarayarak tüm kostümleri, titreyen ışıkları ve insanların ayak bileklerinin etrafında yaramaz hayaletler gibi dolanan kırmızı dumanı gözlemliyorum... Onu bulamıyorum.

Ta ki barın en uzak köşesine dönene kadar.

Gözlerimiz buluştu ve tüylerim diken diken oldu. Onu nihayet gördüğümde, o adam beni odanın diğer ucuna uçacakmışım gibi hissettirdi, kalabalığın içinden yayılan çekiciliğine kapıldım. Yüz boyası, baştan çıkarıcı, kapüşonlu bakışını daha da vurguluyordu ve göz çukurlarının etrafını koyu siyah bir havuz gibi çevreliyordu. Bu, yeraltından gelen aldatıcı bir bakış ve dudaklarımı ıslatırken, hala ona bakarken, vücuduna özel dikilmiş gibi görünen soluk siyah kot pantolon ve siyah yakalı gömlek giydiğini fark ettim.

Vay canına, çok seksi.

Hiçbir zaman bir erkeğin görünüşü ilk bakışta nefesimi kesip beni hareketsiz bırakacak kadar etkilenmemiştim.

Yani, Raine'i sonsuz derecede çekici bulduğumu, onun ne kadar muhteşem olduğu konusunda sürekli şaşırdığımı fark ettim.

Bu kesinlikle yeni bir keşif değil.

Ama bu?

Büyülendim. Orada donakaldım. Gece yarısı siyahı ile sarılmış vücudunu ve istediği zaman kalbimi durdurabilecekmiş gibi görünmesini hayranlıkla izledim. Tek bir bakışla kalbimi göğsümden söküp aldı.

Raine bir anlığına beni izliyor, ama ışıkların parlaması ve insanların önünü kapatması nedeniyle yüzündeki ifadeyi tam olarak görmek zor. Dudaklarında bir şey biliyor gibi bir ifade belirliyor ve geri dönüp iki kolunu da bara dayıyor.

Bu, kabul etmem ya da uzaklaşmam için bana sunulan açık bir davetti ve kalbimin çarpıntısı ve göğsümdeki sıkışıklıkla kararımın ne olduğunu anladım.

Bara yaslanan adama, sonra dans pistine bakarak Luke'un dikkatini çekerim. O başını sallayınca, dördünü bekleyen içkileri işaret ederim. Sky'ın kulağına eğilip bir şey söyler, sonra Sky bana parlak bir gülümsemeye el sallar.

Onlar oraya doğru yola çıkınca, boş bardağımı göstererek bara doğru süzülürüm. Her adımında onun delici bakışlarını hissediyorum, onun cazibesine karşı koymak için tamamen çaresizim.

Şu anda, ben isteyerek tuzağa giren tavşanım.

Bardan birkaç adım uzaklaştığımda, domuz tulumları giymiş *Kaos İkizlerine* bir göz atıyorum, ikisi de içkileri servis etmekle meşgul oldukları için bizi fark etmiyorlar. İlk aklıma gelenin bu olması, Raine'in yanına gidip onunla birlikte olabileceğimi hissetmek yerine tereddüt etmemden nefret ediyorum.

Daha yaklaşımadan dilim tutuluyor ve kafamın içinde kararsızlık yaşıyorum. Bu çok saçma; bunu kafamdan atmalıyım çünkü sadece konuşmakla ilgili ve bu, burada olduğumda kolayca yaptığım bir şey.

Gözlerim hızlıca bir tur atıyor, son birkaç adımda onun yanına yaklaşırken küçük, cesur bir bakış atıyorum.

Lanet olsun, ne güzel bir poposu var.

Boğazımı temizliyorum, bardağı bara koyarken ürkek bir tay gibi hissediyorum, omuzlarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyorum. O temas anında, sanki kanım derimin altında şarkı söylemeye başlıyor. Onun kokusunu aldığım anda her şey karıncalanıyor ve parlıyor.

"İblis mi?"

"Aslında baş iblis." Raine başını bana doğru eğiyor, sesi alçak ve sert. "Ruhunu almaya geldim."

Erkek kokusunun duyularımı sarmasıyla, sikim çoktan hareketlenmeye başlamıştı. Parmağını çenemin altına kıvrarak, boynuma görünmez bir tutuş uyguladı. Buraya gelip, *öyle* görünerek, beni boğazladığını çok iyi biliyordum.

"Ah, peki. *Vampir*." Dilimi kesici dişime dokundurup, vücudumu yukarıdan aşağıya doğru işaret ettim. "O zaman şansın yok... Bende yok."

Dudakları seğiriyor, bakışları üzerimde dolaşıyor ve lanet olsun, bu da kalbimin çarpmasına neden oluyor. Raine'i bir Cadılar Bayramı partisinde hayal edemezdim, ama lanet olsun, onun inanılmaz derecede seksi görünüşünü aklımdan çıkaramıyorum.

"Bu..." Bir elimle gözlerimin etrafını daireler çizerek, onun yüzündeki boyayı taklit ettim.

"Hepsi Tessa'nın işi." O inleyen bir ses çıkarır.

"Görünüşe göre, ben buradayım ki o evde hamile yatarken benim aracılığım ile dolaylı olarak yaşayabilsin... ya da öyle bir şey."

Cevap veremeden, ağzımı açtığım anda, küçük balonumuz hiç nazik olmayan bir şekilde patladı.

"Merhaba." Yüksek sesli, sarhoş bir ses aramızdan süzülür. Çarpık haleler ve kabarık kanatlar takmış, çeşitli derecelerde çıplak olan bir grup kız tarafından istila ediliris — ya da belki de bu, yarı saydam beyaz kostümlerinin amacıdır —

ve kalın bir parıltı tabakasıyla çerçevenlenmiş uzun kirpikler bana doğru çırpınıyor. Arkadaşlarının çoğu barın etrafını sarıyor, kıkırdayarak gülüyorlar, ben ise içlerinden birinin, *sikmek istediğim küçük bir domuzcuk* göğüslerini birbirine bastırarak dikkatini çekmeye çalıştığını duyuyorum. Önümde sallanan kızın diğer tarafında, onun klonu olan bir kıza ait, minik boyutlarda aynı kıyafet var.

İkisi de sarışın. İkisi de yoğun sahte bronzlukla spor yapıyor. İkisi de bir shot votka içtikten sonra meme uçları görünecek.

Raine dönüyor, dirseklerini barın kenarına dayıyor ve kaşını bana doğru kaldırıyor. Bakışlarında kesinlikle hiçbir şey anlayamıyorum. Bunu mu istiyor? Gözlerinde şehvetle kendine güvenen bir kızın ona yaklaştığı böyle bir gecede normalde ne yapardı?

Belli ki ifadem ya da kelimeleri bir araya getirememem, ona vermek istemediğim bir sinyal veriyor olmalı. Ama aynı zamanda, şu anda burada hiçbir şey yapamayacağım bir durumda bırakıyor beni. Bu bir felaket ve bir kez daha her şeyi mahvettim çünkü o yakışıklılığını, bikini giymiş kıza odaklamak için kullanıyor.

Kız açıkça Raine'e asılıyor. Dudaklarını ısırırken koluna dokunmak için uzanıyor. Ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, çünkü biz birlikte değiliz.

Siktir et. Kıskançlık omurgamdan yukarı doğru kayıyor. Söylenmemiş vahşi bir protesto göğsümün içinde sıcak ve talepkar bir şekilde dönüyor. Parmakları onun pazılarını okşamak için daha yukarı kayarken boğazımda acı bir tat oluşuyor. Müzik sesini bastırmak için hala bağılıyor ve çok fazla içki içmiş olan önümdeki kıza, gözlerimin başka bir yere odaklandığını fark edecek kadar dikkatimi vermiyorum.

Raine benim onu izlediğimi mutlaka hissediyor olmalı?

Yine beni görmezden gelen, soğuk kalpli, uzak duran pislik haline dönemez, değil mi?

Şimdi olmaz. Paylaştığımız onca şeyden sonra olmaz.

Ancak, düşüncelerimin çakışması ve şu anda ne yapacağımı bilememem bir anda ortadan kalkıyor. Yumuşak bir el benim elime giriyor ve beni kalabalığın içine çekiyor. Sarhoş melek önümde zıplıyor ve bana omzunun üzerinden bağırarak beni peşinden sürüklüyor.

"Hadi ama, seksi. Benimle dans et, sonra belki daha sonra beni ısırmana izin veririm."

Bölüm 35

İlgilenmiyorum ve Kayce bunu bilmeli.

Bana baktığı o gözler. Mavi gözleri, gerçek bir sohbet yapamayacak kadar hıçkırıkla meşgul olan bir kıza ilgi gösterebileceğim ihtimaline karşı karışık ve acı dolu.

Ancak, tüm sorunu da burada başlıyor ve bitiyor.

Kayce, şu anda sıkışıp kaldığı yerden, pek çok şeyin gerçeğinden saklanarak, bilinmeyene atılmak için yeterince güvende hissetmeye nasıl geçeceğini bilmiyor.

Gölgelerin arasına kaybolarak binanın arkasına geçiyorum ve telefonumu çıkarıyorum.
Burası

personel otoparkı ve istiflenmiş bira fiçıları var ve bu noktada birkaç kişiden fazlasının meşgul olmamasına neredeyse şaşıyorum.

Mesajlarımı açarken, avucumu sakallarımın üzerinde gezdiriyorum. Bu gerçek bir turnusol testi olacak ve ben tam da kim olduğunu inkar etmekte ne kadar ileri gidebileceğini görmek isteyen türden bir pisliğim.

Kayce'in bu kararı vermesi gerektiğini, bu adımı atması gerektiğini çok iyi bilerek, onu engelleyen bağların ne kadar zayıf olduğunu görmek için ona yeterince baskı yapıyorum.

Güzel bir ağzı var.

Ama eminim seni tahrik etmez.

Duvara yaslanarak, mesajın okunmasının sadece birkaç saniye sürdüğünü izliyorum. Ve Kayce'nin cevap vermeye başlaması için sadece bir nefes daha.

SNOWFLAKE:

Nereye gittin?

Önemli mi?

Tabii ki önemli.

Orada benim elimi tutmana gerek yok gibi görünüyor.

Zaten güzel bir çift göğüsün var, azgın ve bir rodeo yıldızına bakmak için hazırsın.

Bu sefer cevabı daha uzun sürüyor. Başlıyor ve duruyor.

Onun bana gizlice mesaj atmaya çalıştığını hayal ederken, dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme beliriyor. Hiç ilgilenmediği bir kızla dans ederken, telefon ekranındaki mesajları saklamaya çalışıyor. Çünkü Crimson Ridge'in mükemmel genç erkeği Kayce Wilder'ın yapması gereken budur.

Tanrım. Sakın pislik gibi davranma.

Ona kaba davranmak istemedim.

Ayrıca, ellerini sana süren o kıza hayır demedin ki.

Ahh, demek kıskançtı. Göğsümün içinde gizlenen o sahiplenici yaratık, ilk tepkisinin öfke olduğunu bilerek biraz daha yüksek sesle övünüyor.

Peki, bu konuda ne yapacaksın?

Arka tarafta, karanlıkta, yere atılmış bir çift melek kanadı ve kulağımda tatlı bir iniltiyle olabiliyordum.

Bu seni rahatsız mı ediyor, kar tanesi?

Cevabı hemen geliyor.

Evet.

Hiç de endişeli görünmüyorsun.

Dediğim gibi, işleri senin için çok zorlaştırmayacağım.

İşte ben de, istediğin gibi mesafemi koruyorum.

Neredesin?

Sadece... gitme.

Lütfen.

O kelimeyi görünce göğsüm sıkışıyor. Gerçekten, gerçekten buna karşı kendimi sertleştirmeliyim.

Şu anda olabileceğim milyonlarca başka yer var ve Kayce'den bir tür itiraf almaya çalışmamalıyım. Ama yine de, o tatlı davrandığında ve bana bu yönünü gösterdiğinde, midemde var olmaması gereken bir şeyleri harekete geçiriyor.

Gitmedin, değil mi?

Hâlâ buradayım.

Mesaj gönderilir gönderilmez, karşılık gelen bir ping sesi duydum. Kayce bir kasırga gibi üzerime çullandı,

geceyi yırtıp geçerek, yakamın önünü kavradı.

Onda vahşi bir yan var, gözlerinde benim kaburgalarımın altındaki yaratıktan bile daha vahşi görünen bir ışıltı var. Beni iterek, küçük bir hırıltı çıkarır. Boğazının derinliklerinden gelen, sinirli, sert bir ses.

"Siktir git."

Ben cevap veremedim, dudaklarımızı birbirine çarptırıyor.

Kayce'in yumrukları sıkışır, dillerimiz birbirine sürtünürken beni yerinde tutar, sıcak, ıslak, çaresiz bir şekilde o bağlantıyı kovalayarak. Etrafımızdaki her şey çatırdamaya başlar. Onu

öpmek ne demek bilmiyorum, ama bunda özel bir elektrik var, nabzımı bu dağlar kadar yükseğe çıkaran ve kanımı gök gürültüsü gibi çınlatan bir elektrik.

Bizi döndürerek, tüm ağırlığımla onu duvara yapııştırıyorum.

Bir elimi saçlarının arkasına sokarken, diğer elimle çenesini tutuyorum. Onun ağzını almak ve kendi çılgınlığımla onun çılgınlığına karşılık vermek için, sadece özensiz, açgözlü bir aciliyet var.

"Pervasız bir sürtük mü olacaksın?" Sesim boğuk, arzuyla dolu. "Burada, açıkta, duvara dayalı olarak mı?" Alt dudağını kesinlikle acıtacak kadar ısıırıyorum. Dilinde o kiraz tatlılığını ve hafif bir ekşiliği, yüz boyasının tozluğunu tadıyorum, o noktayı emdiğimde.

"Gerekirse." Nefesi kesik kesik. Hala gömleğime tutunuyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, yakışıklı." Alt dudağının şişkin kıvrımını yalıyorum.
"Hiçbir şey olmadığını sanıyordum... hiçbir şey olmayacağımızı."

"Belki de fikrimi değiştirdim." Yüzü gölgede gizlenmiş, ama gözlerinin ağır bir şekilde kapanmış olduğunu görebiliyorum.

Sesinde belirli bir direnç var. Geçmişte fark ettiğim tereddütlü halinden çok uzak.

"Bana tekrar sırtını dönmeyeceğini nereden bileceğim?" Parmaklarım boğazının ön tarafına doğru iner. Tutuşumu değiştirdiğimde, dokunuşumun altında hoş bir titreşim hissediyorum.

O anlık bir saniyede, bir ses çıkarır. Kısmen talep, kısmen de ağzımın ağzını kaplamasından duyduğu rahatlama. Sonra duvarın aşağısına kaymaya başladığını hissederim. Bir saniye boyunca şaşkın kalırım. Kayce beni burada patlatmak mı istiyor?

"Ne yapıyorsun, kar tanesi?" Onu incelerken, elimle çenesini kavradım. Kendini aşağı indirip ellerini kemerimin üst kısmına kadar kaydırmasını izledim.

"Sana kanıtlamak istiyorum. Seninle birlikte olmaktan utanmıyorum." Boğazı şehvetle dolmuş gibi geliyor ve bu sözlerin arkasında daha anlamlı bir şey var.

Sert çakıl taşlarının üzerine çöküp bana bunu vermek için hazırды ve bu, onun dudaklarının benim penisimi sarmalamasına karşı duyduğum sonsuz zayıflıktan daha anlamlıydı.
"Dizin," diye uyardım.

Bir kovboy olan Kayce, kararlılıkla çenesini sıkıyor. "Sorun yok."

Ah, benim tatlı oğlum. Onun enerjisinde, bir kez ve sonsuza kadar istekliliğini göstermek için ne kadar samimi olduğunu görüyor ve hissediyorum.

Onu takip ederek, yüzünün önüne çömeliyorum ve başparmağımla alt dudağını tutuyorum. Bana karşı küçük bir hışırtı sesi çıkarıyor ve ben de bu işi bitirmeye hazırım.

"Herkesin görebileceği bir yerde bu boğazı almamı mı istiyorsun? Seni kişisel seks oyuncağı gibi kullanmamı mı istiyorsun?"

Benim spermimle dolu bir karın mı istiyorsun?"

Nefesi düzensizleşir.

Karanlıkta yankılanan birkaç saniyelik nefes nefese soluklanmanın ardından, Kayce'nin mavi gözlerinin arkasında verdiği anlık savaş sonunda sakinleşir. Benim tutuşuma karşı başını sallar.

"Bunu yüksek sesle söylediğim için mahvoldum, biliyorum... İstersen yüzüme yumruk at, ama... *Bunu* istiyorum, gizli bir şekilde değil. Bizi istiyorum. Ve sahip olduğumuz şeyin, rastgele bir ilişki olmaktan daha fazlası olmasını istiyorum."

Onu ayağa kaldırıp, bir saniye içinde dizimi bacaklarının arasına sokarak onu duvara sıkıştırıyorum ve onu resmen yutuyorum. Söylediği her kelime, çatırdayan, yükselen alevler gibi hissettiriyor ve ağzımızı birbirine yaklaştırıyorum, böylece oğlumun karşılık olarak verdiği her iniltiyi ve vahşi sesi tadabiliyorum.

Kayce ellerini kaldırıp saçlarımı okşadı ve itirafının her bir kelimesini dilime patlamasına izin verdi.

Arkamızda, tiz bir kıkırdama duyuyorum. "Şşşşş."

Oh, lanet olsun. Sanırım bu yer dolu."

Bu, şimşek çakması kadar hızlı olur. Kayce gerginleşir, altımda sertleşir.

Yavaşça onu öpmeye devam ediyorum, yoğunluğu azaltıyorum, ama boynunu ve gömleğinin önünü daha sıkı tutuyorum.

Şimdi onunla yavaşça öpüşürken, dilimle okşarken, ona ihtiyacı olan güveni veriyorum. "Merak etme." Yumuşak bir öpücükle alt dudağını çekiyorum, böylece onu kısa bir süre emiyorum. "Seni göremezler." Bir öpücük daha çenesini kaplıyor. "Tek görebilecekleri benim sırtım."

"Tamam." Titrek bir nefes verir.

Memnuniyetle mırıldanıyorum. "Sen mi sürdün?"

"Evet."

"Yarın seni buraya bırakıp kamyonetini alacağım."

"Ne..." Onu susturdum. Onun sözlerini, kendimi kolayca kaybedebileceğim derin bir öpücükle kestim. *Onun* verdiği zevk, doğrudan ayak parmaklarıma kadar ulaşıyordu. Arzumu geçici olarak tatmin ettikten sonra, geri çekildim

ve başparmağımla ıslak alt dudağını okşayarak, karanlıkta ona sert bir bakış attım.

"Bu gece benimle eve geliyorsun."

Bölüm 36

"Buraya gel."

Raine'in sesi, park yerinden çıkarken kamyonetinin ön koltuğunu dolduran alçak sesli bir emirdir.

Kalbim ağzımda, beynimin tamamen eridiğinden neredeyse eminim.

Aramızdaki uzun koltuğa bakıyorum, geçtikçe sokak lambalarının yavaş hareket eden strobe efektiyle aydınlatılıyor. Gözlerim ona kayıyor, karşı tarafta yerini dolduruyor, bir eliyle direksiyonu rahatça okşuyor. Kolunu koltuğun arkasına asmış ve her yönüyle bir rodeo kralı gibi görünüyor.

Raine, onun yanına sokulmamı istiyor.

Nedense, bu beni titretir.

Gözleri yolda kalıyor, ama ağırlığını ayarlıyor ve dilini şaklatıyor. "Bunun sonunda soru işareti yok. Gel. Buraya."

Kamyonun motoru, kasabadan uzaklaşıp çiftliğe doğru ilerlerken geceye mırıldanıyor ve sanki göğsüm de aynı hızda titriyor, ona karşı hissettiğim kaybolmuşluk ve bu tür bir muameleye alışkın olmamak arasında bir yerde sıkışmış gibi.

. Biraz protesto ederek, yarı gönülsüz bir şekilde homurdanarak ona katılmak için yavaşça ilerliyorum.

"Ben kız değilim." Şikayetim çok zayıf. Onun sıcaklığı ve büyük, güçlü kolları güvenli bir sığınak haline gelir gelmez, bu durumdan aklımın sağlığı için çok fazla hoşlanıyorum.

"Oh, doğru ya. Sen kesinlikle, hiçbir koşulda asla kızarmayan bir kovboyusun...

çünkü bu *erkekçe* değil."

O bana kuru mizah anlayışının en ufak bir ipucunu gösterirken, ben de onun karnının yan tarafını çimdikledim.

"Kapa çeneni." Daha rahat olmak için biraz kıvrılıp, bir ayağımı koltuğa koyup vücudumu onun vücuduna bırakıyorum. O sürerken, ben ona yaslanıyorum ve müzik stereo'dan çalıyor. Sanki bunu daha önce yapmışız gibi geliyor. Ve tabii ki, birlikte bir araçta sıkışıp kaldığımız sayısız zamanlar oldu; hatta, sessizliğe hapsolmuş halde bir yere giderkenki anılarımız saymakla bitmez.

Yine de, bu özel an... rahatlatıcı geliyor.

Yani, barın dışında öpüştükten sonra kanım hala kaynıyor. Damarlarımda ihtiyaç ve açlık çılgınlığı dolaşıyor. Ama aynı zamanda, onun kollarının arasında, tam bu noktada, bu anı hiçbir şeye değişmem.

Bu senaryoda, kamyonetinin ön koltuğunda, sessizlik içinde Raine ile birlikte olmanın keyfini çıkarmak gibi gizli bir cazibe var.

Tıpkı nefesimi kesip, bedenimi en lezzetli ve büyüleyici şekilde işkence ettiği zamanlar gibi.

Onun evine vardığımızda, nabzımın çarpıntısı, örsü vuran bir dizi darbe gibi, başım dönene kadar yoğunlaşmıştı. Hiç böyle hissetmiş miydim? Bu kadar inanılmaz? Damarlarıma bu tür bir sıvı altın akarken?

Bunun olduğuna inanamıyorum ve sanki Raine aklımı okuyabiliyor. Kamyonetten inmek için harekete geçtiğimizde, o tam orada beni bekliyor. Yıldırım gibi hareket etmekle kalmıyor, hiçbir önsöz veya açıklama yapmadan elimi tutuyor.

Onun tarafından güvenli bir şekilde tutunuyorum — parmaklarımız birbirine dolanmış — ve benimkine dolanan dokunuşunun sıcaklığıyla titriyorum. Merdivenleri çıkarken gözlerim o noktaya sabitleniyor ve her geçen saniye daha yükseğe tırmanıyoruz; kalbim, üstümüzdeki yıldızlı gece gökyüzüne doğru hızla atıyor.

Elimin onun eliyle birleştiği yeri görmek beni büyülüyor... damarları, dövmeleri, gömleğinin geriye ittiği ön kolundaki kasları. Beni sahiplenici bir şekilde tutuyor, içimde utangaç bir sesin çıkmasını engellemek için içsel bir mücadele başlıyor.

O nasırlı, çalışan adamın tutuşu beni sıkıca sarıyor, kapıyı açıp içeri girerken beni arkasında sürüklüyor. Yumuşak bir ışık yaktığında, bakışlarımız birbirimizin gözleri, dudakları, yanakları arasında hızla gidip geliyor... Birbirimizin görünüşünü aynı anda sindiriyoruz ve gülmek imkansız.

Kırmızı ve kömür rengi her yere bulaşmış, ağzını ve yanaklarını kaplamış. Aynaya baksam aynı şeyi göreceğime şüphe yok.

İkimiz de berbat durumdayız.

Raine başını sallar ve ceketimi çeker, çıkarmamı hatırlatır. Kıyafetin detaylarını incelerken dudaklarının kıvrılma şekline tamamen bağımlıyım. Biraz daha yaklaşarak, sallanan altın haç küpeyi çeker.

Bunu yaparken parmağının ucu çeneme değiyor ve bu, testislerime bir darbe indiriyor. Bu adamın en ufak, en hafif dokunuşunun vücudumda böyle bir etki yaratacağını asla hayal edemezdin.

"Bu pisliği temizlemek için duş alabilir miyim?" Saçımı çekip, yapışkanlıktan dik duran saçlarımı düzeltiyorum.

yüzümü buruşturuyorum.

"Bu arada, bunu nasıl temizleyeceğimi bulmama yardım eder misin?" Raine alaycı bir şekilde güler ve şeytani gözlerinin önünde avucunu daire şeklinde çevirir.

Alt dudağımı ısırarak tutarken, başımı sallarım. Bu sefer, hızla atan, titrek bir nabızla, elini tutarım.

O çekilmez. Bunun yerine, onu banyoya götürmeme izin verir, orada dušta göğüs göğüse geliriz, kostüm boyasını ovuştururuz ve benim durumumda, jöle çıkarmak için saçımı yıkarım.

Raine, göz çukurlarını kaplayan katmanları, tüm siyahlık yıkanana kadar birkaç kez dener, kalıntılar ayaklarımızın dibindeki giderde dönüp durur. O bunu yaparken, ben de yavaşça aynısını yaparım, ama çoğunlukla kendimi sersemlemiş bir halde bulurum, parmaklarımın arkasından onu izlerim.

Tanrım, o muhteşem. Kaslarının tüm eğimleri ve düzlükleri daha belirgin hale geliyor, akan suyla mükemmel bir şekilde vurgulanıyor. Vücudunun gösteriş için değil, aynı zamanda güçlü olmasını seviyorum. Belirli bir vücut için antrenman yapmıyor ve eğer bir şey varsa, karnının yanları hafifçe girintiliyken biraz yumuşak olması onu daha da seksi yapıyor.

Ellerimi *her yerine* sürmek istiyorum. İşte bu yüzden onu sabunla duvara yapııştırıyorum.

"Bu sefer ben yapayım mı?"

Raine ellerini indiriyor, sonra geriye yaslanarak dudaklarını kıvrarak beni mahvediyor. Onun geniş omuzlarından yıllarca çiftçilik yaparak şekillendirdiği pazılarına kadar uzanan yolunu izleyerek göğsünü sabunlamaya başladığımda, o oniks gözleri ağır göz kapaklarının altında kalıyor.

"Gerçekten çok seksisin," diyorum, dudaklarımdan su damlaları akarken. "Bunun farkında mısın?"

Bunu söylerken yüzüne bakamıyorum. *Üvey kardeşime* böyle bir şeyi yüksek sesle söylemek, beni kendime getirecek türden bir delilik.

Bu sözlerin dudaklarımdan çıkması, zihnimdeki sis perdesini kaldırıp, beni çekici bulmamam gereken, birlikte olmak için bu kadar güçlü bir istek duymamam gereken birine olan sağlıksız hayranlığımdan kurtaracak bir büyü olmalıydı.

Ancak, buna yakın hiçbir şey olmuyor. Aksine, tek yaptığı şey, üvey ve kardeş kelimelerini silip başka bir şeyle değiştirmek istememi sağlamak. Erkek arkadaş, belki? Bilmiyorum bile. Yanağımın içini ısırarak

ellerimin karnına doğru inmesini izlerken, su sıçramalarının çizdiği yolu takip ederken, o kelimenin bile bizim durumumuzu tanımlamak için doğru olmadığını fark ediyorum. Kız arkadaşlar ve erkek arkadaşlar hayat boyu olduğu gibi, bu kelime de çok olgunlaşmamış, çok geçici, çok kolay unutulabilir geliyor.

"Vücudumu beğendin mi?" Raine omuzlarını duvara dayamış durumda ama parmaklarının arkasını karnımda yukarı doğru kaydırıyor, ereksiyonumun hemen üstünde yoğunlaşan

tüylerin başladığı yerden başlayarak. İkimiz de taş gibi sertiz ama henüz birbirimize düzgünce dokunmadık. Sanırım, arzularımızı tatmin etmek için bütün gece vaktimiz olduğunu bilmek, bana onu keşfetme ve diğer kısımlarını cömertçe sevmeye özgürlüğü veriyor.

Başımı öne eğip, kalbinin üzerinde bulunan kurt dövmesini öpmek için, yumuşak bir şekilde mırıldanıyorum. "Çılgınca güzel."

Bu itirafın gerçekliği, akan suyun sesini bastıracak kadar yüksek olmasa da, dudaklarımı ona bastırmaya devam ediyorum.

Raine parmaklarını kaydırarak yıkanmış saçlarıma dolanıyor, ensemeye doğru ilerliyor ve okşama hareketlerinin ardından cildimde tüylerim diken diken oluyor.

Bu tam da ona yakışan bir hareket, beni ağzına çekecek kadar sert, ama aynı zamanda durduğumuz bu nazik yerde kalacak kadar da nazik... bu ana kadar.

"Azginken ne kadar tatlısın." Alt dudağımı ağzına çekip emiyor ve duşu kapatıyor.

O andan itibaren, birbirimize açgözlü bir şekilde sarılıyoruz.

Havlular sadece önemsiz bir şey. Kendimizi düzgünce kurulamak gibi bir şeyle uğraşmaya neredeyse hiç zaman ayırmadan, sadece o ve ağzı üzerimde, aceleyle tutkulu öpücükler yağdırarak birbirimize bağlı kalıyoruz ve yatağa yuvarlanıyoruz.

O kontrolü ele aldığı anda, bu şüphesiz en sevdiğim şey. Onun iri vücudunun altında uzanmış, o benim bacaklarımla arasında diz çöküp vücudumu okşarken ona bakıyorum.

Uzman elleriyle beni hazırlıyor, tüm bu sırada parıldayan, kapüşonlu bakışlarını benimkilerle kilitli tutuyor.

Raine bana ne kadar güzel olduğumu söylüyor. Ne kadar iyi bir çocuk olduğumu. Ve yağlanmış parmaklarının her yavaşça kayışında, her dizlerimi yukarı itişinde, vücudum canlanıyor... sadece onun için.

"Oh, *sik. Sik sik sik.*" Sonunda, sonunda, şişmiş uzunluğumu yumruğuyla kavradığında kıvranıyorum. Beni yağla kaplıyor ve kökünden ucuna kadar uzun, uyuşturucu gibi çekişlerle beni şımartıyor, sonra daha aşağıya inip taşaklarımı okşuyor. Çok kolay yalvarıyorum, hiç yapmayacağımı düşündüğüm tüm o acınası sesleri ona çok çabuk veriyorum. Ama onun çekici dokunuşları söz konusu olduğunda, her zaman zihnimi değiştiriyor.

"Hiçbir kız sana bunu veremez, değil mi?" Sesinde şiddetli bir ton belirir ve beni hem içten hem de sertçe okşayarak, sikimi yukarı aşağı kaygan bir şekilde okşar. "Başka hiç kimse sana arzulanmış şeyi veremez, değil mi?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve o, bir göz açıp kapayıncaya kadar vücudumu ateşleyen içimdeki o noktayı okşarken, bozuk bir ses çıkarıyorum. Aynı anda testislerimi avuçlayıp hafifçe çekince, bu his neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

"*Sadece sen.*" Çarşafları tırmalarken, penisimin titrediğini hissediyorum ve onun derinlere gömülmesini, istediğini almasını ve bütün gece beni sikmesini istiyorum.

"Tanrım, çok baştan çıkarıyorsun," diye sıcak bir şekilde mırıldanıyor ve ben onun yetenekli dokunuşlarının ritmine kapılmış olsam da, bakışlarının yoğunluğu çıplaklığımı yakıyor, onun için titremeye başladığımı izliyor.

Sonra hareket eder ve uzaklaştığında, ellerini kaybettiğim için biraz inlerim. Kirpiklerimin arkasından bakınca, dövme yumruğunun penisine bol miktarda kayganlaştırıcı sürdüğünü görürüm. Lanet olsun, bu açıdan bakınca, bu sefer beni kesinlikle ikiye bölecek gibi görünüyor.

Kızarmış, şişman ve damarlı hali, beni beklentiyle titretmeye yetiyor.

"Raine," diye yalvarıyorum, beni alay etmeye devam etmesini istemiyorum...

ya da belki de istiyorum, bilmiyorum. Ama o büyük el yukarı aşağı hareket ederken, sesimle onun adını inlemem, ona ekstra bir ahlaksızlık ısıltısı veriyor gibi görünüyor.

Beni izlemeye zorlayan bir bakışla yakarak, boş eliyle benim aletimi tutuyor. Beni sıkıca sararak, her ikimizi de tutarak, her iki avucunda birer tane, Raine sonra ağırlığını hafifçe öne kaydırıyor. O iki karanlık havuzla beni boğmaya devam ederken, yatağında uzanmış halime bakarak, ağzından uzun bir salya damlasını bırakıp benim başıma düşürür. Bu pis ve inanılmaz derecede seksi bir harekettir ve beni yataktan zıplatır, onun yumruğuna doğru sürtünür, bir dizi küfür ve inleme sesi çıkarırım.

O anda hissediyorum, onun ucu kıcıma dokunduğunda rahatlamanın seli. Benim uzunluğumu bırakmak zorunda kalmasını umursamıyorum bile; sadece acele edip beni sikmesini istiyorum. Başı yavaşça içeri giriyor ve vücudumdaki her kas, bu şekilde bağlanmanın zevkiyle iç çekiyor.

Raine her zamanki gibi acele etmiyor, vücudumun ona alışmasına izin veriyor. Dikkatli, kademeli hareketlerle direnci yavaşça aşıyor. Tüm bunları yaparken, o inanılmaz derecede seksi, kaba sesiyle, onun sikini yutmamı söylüyor. O sözlerin hepsinin benim için olduğunu bilerek ölebilirim.

"Sen benimsin."

Dudaklarımı ısırarak başımı sallıyorum. "*Mmm... Öyleyim.*"

"Beni özledin mi, kar tanesi?"

"Evet." Tabii ki. Özledim ve her zaman özlüyorum. Her günün her saniyesinde onu özlüyorum ve göğsümdeki bu boşluğun nedeninin bu olduğunu bile fark etmemiştim.

"Yatağında olmanı özledim." Kendini tutmak için kaslarını gerdi. "Bu kış..." Kesinlikle başım belada, çünkü göğsünün derinliklerinden gelen o sesi duymak, bunun ona ne kadar iyi geldiğini tam olarak söylemesini duymak için çok şüpheli şeyler yapardım.

Dudaklarım titriyor, o ise iki avucunu kulaklarımın yanına koyuyor ve şimdi kalçalarını düzgün bir şekilde pompalıyor. "Unghhh. Burada olmak istedim. Çok... çok... çok istedim." Üzerimde hareket eden gücünün etkisiyle vücudum sallanırken nefes nefese kalıyorum.

"Bu şeker gibi dudaklar. Her zaman şeker gibi tadı olduğunu biliyor muydun?" Raine ağızma öpücükler yağıdırıyor ve sonra sakalını çenem boyunca sürüyor. Yavaşça dilini kullanarak nabzımın attığı noktaya, boğazımın kıvrımına doğru iniyor.

"Umphfff. Siktir... bu his..." Vücudumu titreme kaplıyor.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Nefesi artık daha düzensiz. Bu onu da en az beni etkilediği kadar etkiliyor ve bu da beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor.

"Oh lanet olsun. Oh lanet olsun." Penisim iki vücudumuzun arasında sürtünmesi ve her geri çekildiğinde ve sonra ileri kaydırıldığında o noktaya dokunmasıyla, ben sadece dayanmaya çalışıyorum.

O biliyor. Yaklaştığımı biliyor. Ve Raine, benim parçalanmamı talep etmek konusunda acımasızdan başka bir şey değil.

"Aman." *İtme.* "Tatlı." *İtme.* "Oğlum."

Omurgamdaki karıncalanma yoğunlaşıyor ve bir iniltiyle ardından bir inilti çıkarıyorum. Başımı geriye eğip boğazımı ortaya çıkarıyorum.

"İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun. Bana her şeyini vereceksin, değil mi? Ben seni doldururken, o kalın sikini bana vereceksin ve kendini spermle ıslatacaksın."

Bu beni bitirir. Bittim. O görüntüyle beni bitirir.

Sikim şişer ve zihnim boşalırken, acımasız bir ateş dalgası kasıklarımdan geçerken zevkten ağlarım. Sıcak sperm şeritleri üzerime, onun üzerine fışkırırken, ben titreyen ve zonklayan bir karmaşa haline gelirim. O kadar yoğun ki, Raine'in de parçalandığını sadece belli belirsiz fark ediyorum, o da öne doğru atılır ve boşalmaya başlar. Onun doruk noktası benimkini takip eder ve ikimiz de birbirimizin ağızına nefes nefese kalırız. Terden ıslak. Spermden kaygan. Çok derine, çok hızlı düşüyoruz, ya da belki de bizim için her zaman böyle olacaktır.

Kaybolmak için harika bir yer, burada önemli olan tek şey onunla birlikte kendimi bırakmak.

Raine'in kollarında, derin ve huzurlu bir uykudan uyandığımda saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Her şey karanlık; hala gecenin ortasındayız, ama ellerinin yan tarafımı ve karın kaslarımı okşayan dokunuşları çok rahatlatıcı. Kocaman vücudu arkamdan beni sarıyor ve bacağını bacağıma atıp beni sıkıca tutarak güvenli hissettiren ağırlığını çok seviyorum. İşte tam da bu an, göğsümün içinde kıvrılan umut dolu, arzu dolu bir duyguya ilk kez tanık olduğum an. Bağımızı gerçek hissettiren türden bir an... Sanki gerçekten *birlikteymişiz* gibi.

"Ağrın var mı?" Ağzı kulağıma yaklaşıyor. Boynuma bir öpücük kondururken uyku bir sesle soruyor.

"Hayır." Başımı eğiyorum, böylece beni mutluluktan eritecek olan o şeyi ağzıyla yapmaya devam edebilsin.

"İyi." Fısıltısı kadifemsi ve çok lezzetli.

"Çünkü sana ihtiyacım var."

Ben de onunla birlikteyim. Çaresizce sırtımı kamburlaştırıyorum ve utanmadan ona istediği her şeyi yapması için kendimi açıyorum, o tanıdık serin ve

kaygan bir şey kıcımın üzerinde kayarken, utanmadan ona istediği her şeyi yapması için kendimi açıyorum. Kovboyum bana mükemmel bir şekilde bakıyor.

"Tanrım, buna her gün ihtiyacım olacak," Raine ileri doğru bastırırken derin bir inilti çıkarır. Mutluluktan uçan vücudum neredeyse hiç direnç göstermez, onun uzunluğu yavaşça içime girerken onu hoş karşılar.

Karanlıkta birbirimize sarılıp yatarken, o nasırlı parmaklar omurgamı okşuyor, uykunun sisleri ve daha önce benden aldığı zevk birleşerek ayak parmaklarımı kıvırıyor.

"Aferin oğlum."

Tanrım, onun bunu söylemesi tüm ruhuma etki ediyor. Her seferinde, hiç istisnasız.

Kalçalarımı sıkıca tutar ve kendini tamamen içime yerleştirir, kalçaları benimkilere yapışır. "Sen benim için çok iyisin. Çok mükemmelsin."

Ben gevşek, savunmasız, onun ellerinde mutlulukla tamamen tüketilmiş durumdayım. O boğuk, sessiz itirafıyla, ateşli tenime bu sözleri dökmeye devam etmesi beni gökyüzüne uçuruyor. Nefesimi kesip, yumuşakça onun adını tekrarlamama yetiyor.

Bu sefer seks gibi gelmiyor. Sevişmek gibi geliyor.

Raine beni yavaşça beceriyor. Göğsümün içindeki kırılgan, yaralı şeyi ele geçiriyor. Onun yatağında ve kollarında, burası cennet ve dudakları bir kez daha kulağıma aradığında, kalbimin tamamen ona ait olduğuna şüphe yok.

"Sen buraya aitsin. Beni terk etmene izin vermeyeceğim."

Bölüm 37

"Bana öyle bakarak kompleks yapacaksın."

Kayce sırtarak gözlerini devirdi. "Yani... Takıntılı olduğumu biliyorum ama..."

Kafamı sallayarak, neredeyse bakımın ortasında uykuya dalmış olduğundan emin olduğum Ollie'yi fırçalamaya devam ediyorum. Bir at istediği zaman horlamaya başlayabilseydi, bu at günün herhangi bir saatinde bu başarıyı elde ederdi.

"Dizin için seçenekleri araştırdım." Sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışıyorum. Kayce'in bu konuyu konuşmaktan hala çekindiğini çok iyi biliyorum, artık yapılacak bir şey

kalmadığını kabullenmiş durumda. Onun kafası bu şekilde olsa da, hala araştırılacak somut bir şey olmaması beni rahatsız ediyor.

"Oh." Lanet olasıca kovayı doldurmaya yoğunlaşıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Omuzlarından biri kalkıyor ve bir saniye önce ses tonunda olan o kıvılcım, sönmüş bir lastik gibi sönüyor.

"Biliyorum. Ama bu benim kararım ve elimden gelirse yardım etmek istiyorum. Belki bir şey çıkmayabilir, ama konuşabileceğin uzmanlar var."

Sessiz kalır ve tek ses, saman çiğneyen atların ve kovaya akan suyun sesidir.

"Teşekkür ederim." Zaten gelecek olan *"ama"*yı duyabiliyorum. "Hala kafamda çözmem gereken birkaç şey var. Ne yaparsam yapayım, bir daha rodeoda yarışmayacağım gerçeği değişmiyor."

"Çok acı verici değil mi?" Kayce çiftlikte kendini çok zorluyor. Kışa ve bunun gerektirdiği her şeye hazırlanıyor. Ara sıra yüzünü buruşturduğunu ya da geceleri kanepede oturup telefonunda gezinirken dalgın dalgın o bölgeyi ovuşturduğunu görmediğimi sanıyor.

"Hayır, güçlü hissediyorum."

"O egzersizler yardımcı oluyor mu?"

Başını sallıyor ve bana sinsi bir gülümseme atıyor.

"Onları yapıyorsun, değil mi?"

Kayce kalbinin üzerinde bir haç işareti yapıp bana göz kırpmıyor. Küçük pislik. Bu tam olarak bir cevap sayılmaz, ama o dönüp tack odasının yönüne doğru yürürken onu zorlamayacağım.

Son birkaç gündür Devil's Peak Çiftliği'nde onunla birlikteyim. Cadılar Bayramı'ndan, birlikte geçirdiğimiz gecedan beri, onu bırakıp gitmek zor oluyor. Kayce göğsüme yaslanarak uyurken, ben uyanık kalıp onun yumuşak nefesini dinledim ve hayatlarımızın soğuk gerçeğe dönmesine sadece birkaç saat kaldığını fark ettim. Şafak sökmeden onu kamyonetine bırakıp, Colt yokken burada sığırları, atları ve diğer tüm işlerini halletmek için her gün aynı rutinine geri dönecekti.

Temelde bir iyilik isteme fikrinden nefret etsem de ve birkaç gün izin almamın nedeni hakkında yalan söylediğim için kendimi berbat hissetsem de, Storm ve Briar Sunset Skies'da beni kolluyorlar. Tabii ki, Beau zaten durmadan bana ara vermem için dırdır ediyordu, bu yüzden ne olduğunu haber vermek için aradığımda

gururlu bir anne ördek gibi benimle ilgilendi.

"İstediğin kadar izin al."

Tanrım, ama burada olmak çok doğru geliyor ve bu da başlangıçtaki isteksizliğimi bir şekilde hafifletiyor.

Bu, Kayce'e ve bana rahat bir şekilde birlikte olma şansı verdi. Aceleci, gizemli ya da birimizin gitmesi gerektiği bilgisiyle dolu olmayan bir tür günlük akış.

İlk sabah birlikte uyanmak, başımı çevirip yastığımın yanında onun dağınık sarı saçlarını görmek, kalın kirpiklerinin o mükemmel elmacık kemiklerinin üzerinde durduğunu görmek, sanki hala rüya görüyor gibi hissettirdi. Öyle ki, onu kendime çekip, sıcaklığını hissetmek ve kokusunu uzun uzun içime çekmek zorunda kaldım; onun gerçekten orada olduğuna inanmak için. *Kaçmak için iki saniye bile beklemeden.*

Yemek pişirebildik, film izleyebildik ve sadece... Buna ne denir bilmiyorum, ama şimdiye kadar yaşadığım en yakın ilişki bu. Hiç bu kadar çok zaman geçirmek istediğim biri olmamıştı ve hala bazen Kayce olduğu için hayretler içinde kalıyorum. Ona bir fincan kahve doldurmak gibi basit bir şey yapıyorum, böylece onu ahıra götürebilsin.

Storm ve Briar, Devil's Peak'te Kayce'e bazı işlerde yardım etmem gerektiği gibi belirsiz bir gerekçeyle işleri idare ediyorlar. Tam olarak yalan sayılmaz, ama burada olmamın gerçek nedenini tam olarak yansıtmıyor. Ne zaman birilerine söylemeye karar vereceği ya da arkadaşlarına, babasına tamamen açılacağı konusunda, şu anda ona baskı yapmıyorum.

İkimizin bir araya gelmesinin yanlış ya da utanç verici bir şey gibi davranmamamız daha mı iyi olurdu? Elbette. Ama biliyorum ki, en

liberal düşünen insanlar için bile, bize sadece üvey kardeşler olarak tanıtıldıkları gerçeği, beş dakika sonra Kayce'nin erkekleri tercih ettiği sürpriziyle onları iki kat şaşırtmak çok zor olurdu. Buna ek olarak, görünüşe göre, ben *onu* bu gezegendeki herkesten daha çok tercih ediyorum. Evet, bu benim kafamı allak bullak ediyor...

Bu yüzden, bunu masaya yatırıp başkalarının anlamasını sağlamak kolay olmayacağını tahmin edebiliyorum.

Bazen Kayce'nin gözlerinde, o anın nasıl olabileceğini derinlemesine düşündüğünü anlatan bir bakış yakalarım. Brad'in cinsel kimliğini keşfetmesiyle ilgili en ufak ayrıntıları bile bildiğini söylemesine rağmen, bu, son haftalarda yerine oturan diğer parçalardan çok çok uzak.

Bana doğru yürürken, dikkatimi onun adımlarının uzunluğuna kaydırmaktan kendimi alamıyorum. Onun bacağını bir şekilde kayırıyor olabileceğine dair en ufak bir ipucunu bile gözlemlemek bir alışkanlık haline geldi. Şakaları ve neşesiyle beni kendine hayran bırakan bu altın çocuğun, o mükemmel maskesinin altında acı çekip çekmediğini anlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Gözlerim burada, biliyorsun." Kayce parmaklarını şıklatıp alçak bir kahkaha attı. "Böyle benim aletlerime bakmaya devam edersen, sadece bedenimin peşinde olduğunu düşünmeye başlarım."

Omzunu duvara yaslayıp Ollie'ye şefkatle sesleniyor. Ollie kulaklarını hareket ettirip kuyruğunu sallayarak, gözlerinde sevgi dolu bakışlarla karşıladığı kişiye *merhaba* diyor.

Kayce gerçekten tüm bu atlarla çok uyumlu ve onu burada çalışırken her gördüğümde göğsüm gururla doluyor.

Bu çocuğun hayatı boyunca ona zorluk çıkarmaya kararlı bir annesi olabilir, ama o kalbini korumayı başarmış... Bu hayvanlar bunu bilir.

bu hayvanlar bunu biliyor. En ufak incelikleri bile anlayabiliyorlar.

Atlar, karşılaştığım diğer tüm canlılardan çok daha iyi karakter yargıcıdır.

"Orada gizlice planlar yaptığını biliyorum." Şapkasının kenarından bana bakarken mavi gözlerinin köşeleri hafifçe kırışıyor. "Menisküs ameliyatı uzmanı seçeneklerine baktın mı?"

Çenemi eğdim. "Ve sanırım gece geç saatlere kadar oturup ömür boyu yetecek kadar internet araştırması yapmışsın."

Başını bir yana eğdi. "Öyle de denebilir."

"Bu konuyu daha fazla zorlamayacağım. Ama seni ülkenin öbür ucuna götürmemi istiyorsun, sırf beş dakika bir doktorun muayenehanesinde oturmak için... Ben de seninleyim, tamam mı?"

Yüzünde bir anlığına okunamayan bir ifade belirir. Gözümün ucuyla, boğazının çöküşünü ve şapkasını oynattığını fark ederim.

"Ollie'nin işi bitti... sana aksini söylese bile."

Konuyu değiştirmenin zamanı geldi. Tımar fırçasını kovaya atıp ona onaylamayan bir bakış attım. Her zamanki gibi, herkesi kendi istediğini yapmaya teşvik etmek için boynunu sallayarak ceketimin kolunu ısırma başladı.

"Hadi, kızım." Kayce onu ahırına geri götürür ve ahırın uzunluğunu yürürken, aklıma bir fikir gelir. Ancak, bu konuda çok acele etmek istemiyorum. Kazadan bu yana onu gördüğüm zamanlarda, bir kez bile binicilikten bahsetmedi.

Ve burada olmadığım için kesin olarak bilmesem de, merak etmeden duramıyorum...

"Hey, ben sığırların yanına gidecektim. Ama tamir edilmesi gereken o çiti bir kez daha kontrol etmek istiyorum." Botlarımı sürterim ve ellerimi ceplerime sokarım.

Büyük mavi gözleri ahırın diğer ucundan benimkilerle buluştu.

"Tamam, harika. Sanırım burada işimiz bitti." Etrafına bakındıktan sonra bana döndü.
"Winnie'yi

Winnie'yi götürmek ister misin... Ben de eve gidip yemek hazırlayayım..."

Kayce, aramızdaki mesafeyi kapatıp Winnie'nin yularını tutarken sözünü bitirir. Onun önünde dururum ve elimi uzatıp çenesini tutup biraz yukarı kaldırırım. Gözlerimle onun gözlerini ararım ve nefesinin kesildiğini fark edemem.

"Benimle gel," diyorum.

"Ben hiç... Sanmıyorum..." diye kekeledi, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Eğilip onu nazıkçe öptüm, dudaklarımı hızlıca bastırarak onu sakinleştirdim ve ona dizginleri uzattım. "Biliyorum."

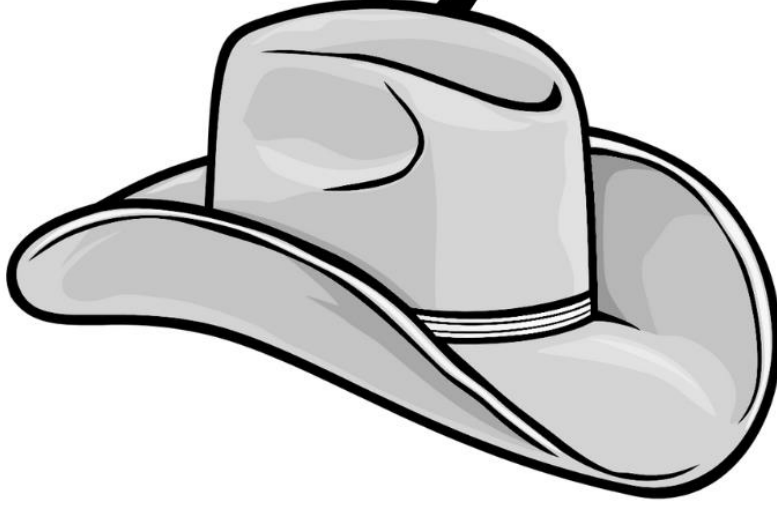
Sanırım Kayce, kazadan bu yana ilk kez ata binmeyi düşünüyor ve yüzünde *"ya olursa"* diye başlayan tüm karmaşık düşünceler okunuyor. Bir anda gergin bir enerji yayılıyor, ama bunun aynı zamanda onun da istediği bir şey olduğunu görebiliyorum.

Kayce atlarla yaşıyor ve nefes alıyor. Şu anda içinde bulunduğu pek çok zor ve hayatını değiştiren olay arasında, bu onun için önemli bir şey.

Bu yüzden Winnie'nin yanına gidip, bana bakana kadar omzuna hafifçe dokunuyorum.

"Ben buradayım. Ben yanıdayım."

Kayce

Bölüm 38

Gözlerimi açmak için göz kapaklarımı zorluyorum, uzanıp yuvarlanıyorum - yanımdaki yere bir göz atmaya cesaret etmek için, orada dövmeli bir cilt ve dağınık koyu saçlarla karşılaşacağımı biliyorum.

Raine uyurken daha genç görünüyor. O yıllarca süren huysuzluğu, yaklaşılmazlığı ve düpedüz somurtkanlığı, uykuya daldığında yok oluyor. Geçmişini düşününce, bunu her zaman huzur içinde yapabildiğini bilmiyorum.

Ama gözlerimi kırıştıırıp, karnının üstüne yatmış, kolunu yastığının altına sokmuş halini görmeyi beklerken, birden uyanıyorum. Normalde burası bulanık gri bir ışıkla aydınlanır.

Genellikle yatak odası, saatin bu kadar erken olması nedeniyle gölgeler ve grenli bir sisle kaplıdır.

"Siktir. Kalkmamız lazım," diye inleyerek, yatağın yanındaki masanın üzerinde duran telefonuma doğru kolumu uzatırım. Kahretsin. Alarm çalmamış ve bu ev hakkında bildiğim bir şey varsa, o da sabahın zamanında başlamadığı günlerin genellikle sorunların çığ gibi büyüdüğü günler olduğudur.

Her şeyin ters gidebileceği günler, ters gider.

Bu, Murphy Yasası'nın sığır çiftliği versiyonu.

Bundan nefret ediyorum.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, telefonumu bulmaya çalışırken, güçlü kollar karnımı sarmış. Raine'in geniş göğsüne doğru çekiliyorum ve ne kadar kıvranırsam kıvranayım, beni bırakmaya hiç niyeti yok.

"Cidden. Saat kaç?" Gözlerimi ovuşturup, şimdi karın kaslarımın üzerinde duran elini isteksizce itmeye çalışıyorum. Bu sabah acele etmem gerektiğini bilmeme rağmen, midem pes ediyor ve tanrım...

O kadar sıcak ki. O kadar çekici ki. Yanında uyanmak o kadar lezzetli ki.

Onunla birlikte uyanmayı gerçekten çok seviyorum.

Onu bütün gün ve bütün gece kendime ait olarak sevdiğim birçok şey keşfettim.

ama kendimize kazandığımız bu kısa kaçışın, birlikte olmanın tadını çıkarabileceğimiz ve dünyanın geri kalanının duraklatıldığı bu biletin süresi dolmak üzere.

Sanki Devil's Peak Çiftliği'nin girişinden öteye hiçbir şey yokmuş gibi ve biz bu mükemmel balonun içinde saklanabilmişiz gibi. Raine'in ayrılması gerektiği anda patlayacak bir balon.

Bunu düşünmek istemiyorum.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, beni tutan elini itiyorum, beni daha sıkı sarmasını engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum, omzuma burnunu sürtüyor. Lanet olsun ona, çünkü beni her türlü sürtük gibi davranmaya ve ona sınırsızca özlem duymaya iten tek bir hareket varsa, o da boynumu öpmesi. "Gitmeliyiz."

"Hayatta olmaz." Sabah sesi, uykudan dolayı boğuk ve kısık, kulağımın dibinde.

Benim çabalarımı görmezden geliyor, sırtımı gövdesine yaslamaya devam ediyor ve beni burada tutmasının bir nedeni var, çünkü o istiyor - sanki beni dokunmak dışında hiçbir şey umurunda değilmiş gibi

, bu, yatakta arşafllara dolanmış ve birbirimizle olan karmaşık bağımla yatarken dünyamı alt üst ediyor.

"Bugün Boy Scout olacağımı kim düşünürdü." Yine küçük bir homurdanma sesi çıkardım. "Ama... sabahları tembellik etmek istesem de... bu kavramın burada geçerli olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Zaten hallettim." Boğazımın yan tarafına tüylerimi diken diken eden öpücükler yağdırırken, arkamdan sert vücudunun bana sürtündüğünü hissediyorum. "Erken kalktım ve stoklarla ilgilendim. Atlar da gayet iyi."

Hareketsiz kalıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Ne?

Bunu mu yaptın? Neden?" Bana söylemeden böyle bir çaba sarf mı etti?

"Çok rüya gibi görünüyordun. Derin uykudaydın ve titriyordun." Burnunu enemin yanına sürtüyor, sonra kulak mememi ısıyor. "Bencilce tadını çıkarmak istediğim tatlı bir şey gibiydin."

"Kendimi kötü hissediyorum." Açıkçası yeterince kötü hissetmiyorum, çünkü Raine kulağımanın üzerinde ıslak dudaklarıyla beni okşarken ve ereksiyonu bana baskı yaparken, penisim titriyor ve hızla doluyor.

"Uyumaya ihtiyacın olduğunu düşündüm." Omuz silkiyor, bu onun için çok tipik bir davranış. Raine'in yaptığı şeyleri her zaman küçümsediğini fark ettim. Bu adam başkalarının yükünü omuzlamakta çok hızlıdır ve kimse farkına varmadan bunu memnuniyetle yapar.

"Ne yani, sevimli bir sabah geçireceğiz ve ben küçük kaşık olacağım, ha?" Onu taklit ederek, vücudumu tamamen onun vücuduna yaslayarak rahatlatıyorum.

"Öyle bir şey." Sesinde bir kötölük var.

Sözlerini renklendiren ham bir şehvet, beni hemen deli gibi sırtmaya başladı. O kadar ki, beni ne kadar heyecanlandırıldığını gizlemek için yüzümü yastığa çevirmek zorunda kaldım.

Yatağın yanındaki masada yan yana duran ikimizin telefonlarını fark ettim. Benimkini dün gece bıraktığım yerde değildi. Bu da Raine'i suç mahalline, bu sabah alarmımın alınmamasının nedenine götürüyor. Homurdandım ve parmak uçlarımla ikisini de aynı anda yakalamak için uzandım.

Ekranıma bir bakış, evet, alarmı kapattığını doğruluyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor - beni uyandırmamak için bu kadar zahmete girmiş olması beni çok heyecanlandırıyor. Beni rahatsız etmemek için karanlıkta sessizce dolaşırken nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum.

O anda dikkatim onun telefonuna kaydı. Eski bir modeldi. Çizikler, sıyrıklar ve kırık bir ekranla doluydu. Zorlu bir hayat yaşamış gibi görünüyordu.

"Bu tuğla hala çalışıyor mu?" Elimde olduğunu görebilmesi için onu salladım. "Sanki elli yaşındaki birine ait bir şeye benziyor."

Boynumu ısıırken boğuk bir küfür mırıldandı.

"Hadi bakalım. Bakalım burada ne tür örümcek ağıları var. Çalıştırmak için buharla çalışan bir motor mu gerekiyor? Takmamız gereken bir sabit hat uzantısı mı?"

"Her zamanki gibi ukala," diye homurdanır ve telefonu tutan elimi yüzüne yaklaştırarak kilidi açar, sonra tekrar bana doğru iter.

Raine'in telefonunda ne olabileceğini merak ederek dudaklarımı ısııyorum. Ama aynı zamanda, sosyal medyasına bakılırsa, muhtemelen sıradan, işle ilgili şeylerdir. At yemi markalarının ekran görüntüleri ve bunun gibi şeyler. Kamera rulosunda tam da bunu görünce neredeyse kahkahayı patlatıyorum. Çiftlikte halletmesi gereken ve Beau'ya göndermesi gereken sıkıcı şeylerin bir derlemesi, kırık bir çitin fotoğrafları ve tabii ki bir palet at yemi.

Fotoğraf albümünü kaydırırken, Instagram simgesini geçiyorum. Diğer kovboy ve kovboy kızların da onun mesaj kutusuna mesaj gönderip göndermediğini merak etsem de, bu kesinlikle beni ilgilendiren bir konu değil.

Bu yüzden mesajlaşmalarımıza giriyorum ve ekranımda sadece K harfi ile benim adımın yazdığı simgeyi görüyorum.

"Telefonunda benim için bir fotoğrafın yok." Dudaklarımı büzüyorum.

Arkamda omuz silktiğini hissediyorum. "Ne olmasını istersin?"

Bunu bir an düşündüğümde midem bir anda boşalır. Sonra, pişmanlık duymadan, şu anda kollarını doladığı adam olmaya karar veririm. Yatakta birlikte olduğum kişi benim. Sabahları birlikte uyuyarak geçireceği tatlı zamanların tadını çıkarmak için önceden planlar yapan kişi benim.

Bu yüzden Raine'in yorganın üzerindeki elini yeniden düzenlerim, elinin arkasını kaplayan vintage gülün seksi dövmesini gösterecek şekilde onu oynatırım. Tüm o damarlar muhteşem bir şekilde ortaya çıkar. Avucumu onun avucunun altına kaydırır, parmaklarımızı birbirine geçirir ve fotoğrafımızı çekerim — sadece parmaklarımız birbirine kenetlenmiş ellerimizin fotoğrafını.

"İşte." Dudaklarımı ısııyorum ve ona ekrandaki görüntüyü gösteriyorum. "Daha iyi mi?"

Raine telefonu elimden alır ve bir saniye sonra, onu kenara atıp halıya çarptığında yumuşak bir ses çıkar. Tek kelime etmez ama beni kendine doğru çeker.

Önümde genişçe açılmış olan eli, kalçamı kaplayacak şekilde aşağı iner ve beni sıkıca penisine doğru çeker. Bana bundan sonra ne olacağını tam olarak gösterirken, her santimini çelik çubuk gibi hissediyorum.

Tek bir kelimeye bile gerek kalmadan, beklentiyle titriyorum. Vücudumun her parçası canlanıyor ve diğer eli açgözlülükle keşfe çıkarken kanım hızlanıyor. Güçlü parmakları boğazımın önüne kayıyor ve sakalı

nabzımın attığı yerin üzerindeki hassas cilt bölgesini sıyrıyor ve boynumun eğimini yukarı aşağı öpmeye devam ediyor.

Tek yapabileceğim başımı eğmek ve ona bu daveti açmak. Her şeyi almasını istiyorum. Benim her parçamı almasını.

Dudakları kulak kepçemin üzerinde gezerken, karanlık, sert bir sesle fısıldıyor. "Sana ihtiyacım var."

Cevabım yumuşak, açgözlü bir ses. Neredeyse duyulmayacak bir inilti. Her seferinde, hiç istisnasız, tamamen bitmiş durumdayım ve o sırtımda pozisyonunu değiştirirken, penisim karnıma ön sıvı bulaştırıyor. Kapak sesi, sert dokunuşunu kaplayan serin jelin sesini takip ediyor.

Bu mutluluk. Cennet. Onunla sarılmış en idil anlar. Beni arkadan sikiyor, elini uzatıp, itişlerinin zamanlamasına uyacak şekilde yavaş, acı verici hareketlerle beni okşuyor. Beni tamamen ele geçiriyor, ben kenarda kalıp nefes nefese kalana kadar, sonra beni öne doğru itiyor. Yüzüstü yatıyorum, o derin, gevşek kalça hareketleriyle beni eziyet ederken yastığa ağıyorum. O beni becerirken, vücutlarımız birbirine çarparken, ağrıyan penisim karnımla yatak arasında sıkışıyor.

Her seferinde bittiğimi, patlamaya bir saniye kaldığımı düşündüğümde, o geri çekiliyor. Tüm bunları yaparken, müstehcen sözler ve övgüler fısıldıyor ve hepsini bir araya getirerek beni doyurmayacak şekilde karıştırıyor.

Beni sırt üstü çevirip, ayak bileklerimi kalçalarına kilitleyerek içime dalana kadar, ağızlarımız acele etmeden bir öpücükle birleşene kadar, vücutlarımız birlikte sallanırken elimi sikimi okşamaya yönlendirene kadar.

Boşalırken, Raine'in ağzına, en saf zevk sesleriyle birlikte inleyen küfürler dökülüyor. Penisim karnımıza boşalırken, bu sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve vücutlarımızın kayması çok seksi. Aklım boşaldı. Sürüklendim. Yumuşak bir bulut gibi. Onun doruğa ulaşip içime boşaldığı sırada ona aşık olduğumu söylemediğimi umuyorum. Bu çok heyecan verici,

yüzünün buruşmasını izlemek o kadar güzel ki, penisimin titrediğini ve biraz daha boşaldığını hissediyorum.

Ve onun yüzünü okşarken ve onu kendime çekip boynuna kollarımı dolayarak o parlak inişte daha samimi bir şekilde öpüşebilmemiz için, onu sevdiğimi fark ediyorum. Sonunda bunu itiraf etmek acı verici, korkunç bir şey. İlk kez aşık olmak, hem de Raine'e, muhtemelen yapabileceğim en aptalca şey.

Yine de, işte buradayım. Daha önce hiç bulunmadığım bir yerde ve onun da benim hissettiklerimin bir parçasını hissettiğini ummaktan başka çarem yok.

Bana beni bırakmayacağını,

benim olduğunu söylüyor.

Ama kafamın arkasında bir ses *bana dikkatli olmamı* söylüyor. Bir gün uyanacak, tüm o kırık parçaları görecektir ve benim çabaya değmediğime karar verecektir.

"Hey." Yumuşak bir mırıldanmayla bana bakıyor. Hâlâ tamamen kaplı, beni takıntılı olduğum şekilde damgalıyor. Orada kalıp bana o yakınlığı, o bağı yaşattığı bu anlara doyamıyorum.

"Nereye gittin?" Parmakları yanaklarımı okşadı ve nemli alnımdan saçlarımı kaldırdı.

"Buradayım." Yutkunup ona bakarak, tüm yakışıklılığını içime çekiyorum.

"Çok fazla düşünüyorsun." Kalçalarını hafifçe itti. "Benim sikim hala içindeyken bu kadar çok düşünmek zor." Ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme belirdi ve ben parmaklarımı oraya bastırdım, sanki onu kalıcı olarak oraya sabitleyebilmişim ya da çalarak anılarımda saklayabilmişim gibi.

"Sadece... Sanırım bu... Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiren kısım." Dudaklarımı ıslatıp biraz utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Gerçeğin tamamını söylemek istemiyorum.

Ama Raine, Raine'dir. Sanki içimi görebiliyor ve her zaman daha fazlası olduğunu biliyor gibi.

söylemediğimi biliyor gibi.

"Hadi duş alalım, bir şeyler yiyelim, sonra Crimson Ridge'e gidip malzeme alacağım." Dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça geri çekildi ve ruh dolu, sakinleştirici gözleriyle bana baktı. "Bu konuda senin yanıdayım. Her konuda. Bunu unutma."

Bölüm 39

Birine aşık olduğunu fark etmek için burası en tuhaf yer olmalı.

Market reyonunun ortasında durmuş, hangi mısır gevreğini alacağını düşünürken, kafamdaki tek düşünce Kayce'nin pembe şekerlemeleri önce yemeyi tercih ettiği. O da kahvaltıda yemiyor. Bu, onun tuhaf bir akşam atıştırmalığı.

Bu da beni, son birkaç gecedir onun en sevdiği on filmi izlediğimiz olayları düşünmeye itiyor, çünkü görünüşe göre benim en az bir tane favori filmim olmaması *insanlık için bir felaket*.

Doğrusu? Ekranda ne oynadığı umurumda değil.

Önemli olan, onun bundan zevk alması ve filmin yapımıyla ilgili tüm bu aptalca bilgileri veya diğer bağlantılı olayları bana tam olarak aktarabilmesi. Gizlice zevk aldığım kısım bu.

Önemli olan o.

Bu yüzden, kaşlarımı çatarak onun en sevdiği mısır gevreğini sepete atarken, bunun ikimiz için ne anlama geldiğini düşünüyorum. Son birkaç gün boyunca birlikte çok zaman geçirdikten ve yarın işe dönmem gerektiğini bilerek, onsuz olmak tuhaf geliyor.

yarın işe geri dönmem gerektiğini bilmek, hayalarımı tekmelemiş gibi hissettiriyor.

Her ayrıldığımızda acı daha da artıyor. Normalde endişelenecek bir şey olmazdı. İki insan birbirini tanıyor ve sırayla birbirlerinin evinde geceliyor. Hepsi çok sıradan ve standart bir *flört* kavramı.

Ama bizim durumumuzda? Crimson Ridge'e fırtına getiren ani bir hava değişikliği olmazsa, ki bu onu haftalarca kesintiye uğratabilir... o zaman bir sonraki adımıyla ilgili bir karara yaklaşıyor olduğum gerçeği var. Sunset Skies Çiftliği'ndeki zamanım neredeyse doldu ve Beau'nun sözleşmemi uzatacak kadar nazik olacağından şüphem yok, ama beni geri isteyen başka çiftlikler olduğunu da biliyorum.

Ve sonra içimde bir endişe var; eğer burada kalırsam, eninde sonunda o da peşimden gelecektir. O pislik herif. Babam kalmayacak, hiç kalmaz, ama istenmediği yerlere gelip ortalığı karıştırmayı ve cehennemi yaşatmayı sever — hayatımı biraz daha mahvetmekten zevk alır. Artık bana fiziksel olarak zarar veremeyeceğini bildiği için, her zaman küçük şeylerle.

Bunu ilk yapmaya başladığında, pek fark edilmiyordu. Çalıştığım mülklerden ekipman çalınabilir veya vandalizm meydana gelebilir. Daha cesur hale geldiğinde, neler olduğunu tam olarak anladım.

Her şey, çalıştığım bir çiftçinin genç kızını taciz ettiğini öğrendiğimde doruğa ulaştı. Onu kasabada köşeye sıkıştırıyor, sarhoş bir şekilde sarkıntılık ediyordu.

Onu uzaktan takip ediyordu. Tutuklanmasına yetecek bir şey yoktu, ama kızı sarsmaya yetecek kadar yeterliydi.

O gece istifa ettim ve eyaleti terk ettim. Tabii ki, birkaç ay sonra beni tekrar buldu. İlk başta nerede olduğumu nasıl bildiğini anlayamadım. Sosyal medyayı hiç kullanmadım; telefonum sadece iş için, ama sonra anladım. *Rodeo*.

Ben yarışmaya devam ettiğim sürece, beni takip etmenin kolay bir yolunu bulmuştu.

Ben de onu bıraktım.

O, uzun zamandır hayatımın köşelerinde gizlenen bir gölge gibi; artık içime yerleşmiş durumda. Sürekli hareket halinde kalmak için içgüdüsel bir tepki. Bir yerde çok uzun süre kalırsam, bir şeylerin açığa çıkma olasılığı artar ve o da bunu anlar. Adam petrol platformlarından kıyıya geri dönüyor ve elinde sadece zaman ve para var. Lanet olası ruhu lekeli bir adam için acınası bir bahane.

Bir yanım, sınırın bu tarafına geri döndüğümü fark edeceğinden endişeleniyor. Daha büyük bir yanım ise, Kayce hayatımın bir parçası olursa, onun kolay bir hedef haline geleceğinden korkuyor.

Uzun bir nefes veriyorum. Bu, Cadılar Bayramı'ndan beri içimde sürdürdüğüm bir iç savaş. Geçmişte, birini hayatıma almayı düşünmeyi reddediyordum. Hiçbir zaman, bir ilişki olarak kabul edilebilecek kadar uzun süre birini hayatıma almayı düşünmedim.

Kayce ile mi? Şimdi aramızdaki şeyler gelişti mi? Onsuz hiçbir şey yapmayı hayal edemiyorum.

Park yerinde durmuş, market alışverişlerini kamyonetime yüklerken, bu sabah kahvaltıda yaptığımız konuşma zihnimde canlanıyor. O uçsuz bucaksız, mutluluk dolu yerdeyken, hala bedenlerimize geri dönmeye çalışırken, onun ifadesini fark ettim, mavi gözlerinde gördüm. Bir an için ortadan kayboldu ve ilk aklıma gelen düşünce, belki de artık bunu ya da bizi istemediği, bundan nefret ediyorum.

Bu yüzden ona söylemek zorundaydım. Kahvaltıyı kızartırken, o kesinliği elinde tutabilmesi için, her şeyi orada, o anda söylemek zorundaydım.

"O zamanlar sana karşı hep bu kadar sert davrandığım için özür dilerim," diye homurdandım, tavada cızırdayan pastırmayı karıştırarak. Bu sözleri söylerken, Kayce'nin kaşlarının saç çizgisine kadar yükseldiği gerçeğini saklayamazdım. "Sadece olabildiğince güçlü olmanı istedim, biliyorsun. Ben olmadan hayatta kalabilecek kadar güçlü olmanı istedim. Hayatta kalabilmen için buna ihtiyacım vardı."

Kayce'in kolları arkamdan beni sardı ve yanağını omurgama dayadı.

Refleks olarak ellerini tutup kendi ellerimin altında sıkıca tutuyorum, göğsümün ortasına bastırıyorum.

"Sen gittikten sonra..."

"Berbattı. Biliyorum."

Başını hafifçe salladı, gömleğime hafifçe sürtündü.

"İkimiz de oradan ayrılmamız gerekirken o evde kaldı. Ben de ilk fırsatta oradan ayrıldım... ama o, onu ya da hapları bırakacak kadar güçlü değildi." Sözleri omurgamda titreşiyor. "Belki de bu yüzden, yapmamam gerektiğini bildiğim halde, şimdi bile ona yardım etmeye devam ediyorum. Suçluluk duygusu beni ele geçiriyor."

Tavayı ocaktan alıp arkamı döndüm ve avuçlarımla yüzünü kavradım.

"Elinden gelen her şeyi yaptın. Onun yükünü sen taşımak zorunda değilsin."

"Ama sonunda onun çok fazla parçası içime işledi. Onun zayıflıklarının çok fazlası." Yüzünü buruşturur.

Uzun bir nefes vererek, onu sıkıca kucaklayıp göğsüme yaslarım. Kendi yolunda mücadele ettiğini, dışarıdan bakanların onu hemen yargılayabileceği berbat seçimler yaptığını biliyorum. Ama anlıyorum. Anlıyorum. Hiçbirimiz mükemmel değiliz.

"Keşke daha önce burada olsaydım," itiraf ediyorum, nemli saçlarına konuşarak, sabun ve sampuan kokusunu içime çekerek.

"Eski halimi sevmezdin." Kayce'nin parmakları kaburgalarımı sıkıyor. "Şimdi beni tanıdığina sevindim."

Gömleğimin kumaşıyla oynadığını hissediyorum ve ona, açıkça söylemek istediği sözleri toparlaması için biraz zaman veriyorum.

"Bu halimi daha çok seviyorum. Senin tanımanı istediğim kişi bu."

Kalbim patlamak üzere. Kendini bu kadar küçümsemediği için üzülüyorum, ama aynı zamanda tüm zorluklara rağmen başardığı her şey için onunla gurur duyuyorum.

"Senin her halin için buradayım, kar tanesi," diye itiraf ediyorum saçlarına, sonra boğazımı temizliyorum. "Hadi, hepsi soğumadan yemek yemelisin." Avuçlarımı sırtında gezdirip, onu biraz daha sıkı sarıyorum, sonra isteksizce bırakıyorum. Yemekleri tabaklara koymaya başlıyoruz, Kayce kahve makinesiyle uğraşiyor.

Karşımdaki tabureye oturduğunda, mavi gözleri kısılr ve bir anlığına bana bakar, sonra yavaşça öne doğru uzanıp bir fincan uzatır.

"Ne?" Ağzımın önünde duran çatalı bırakıyorum.

"Sen... benim yanımdayken içki içmiyorsun. Ama başkalarının yanında içiyorsun." Yanağının içini ısıtır.

"Ee?"

"Neden böyle yapıyorsun?"

Çatalımı bırakıp başımı eğiyorum. "Kayce, annen bağımlılıkla mücadele ediyor. Kalpsiz bir pislik gibi görünebilirim, ama senin ihtiyaçlarına saygı duymazsam gerçekten bencil bir pislik olurum."

İki parmağıyla bir dilim pastırmayı tutmuş, bir barbar gibi çatal bıçağı tamamen bir kenara bırakmış ve ağzına götürürken yarı yolda duruyor. Gözlerinde bir şey parıldayarak bana bakıyor.

Çatalımı tekrar elime alıp, yavaşça çiğnerken dikkatimi ona veriyorum.

Kayce pastırmayı geri koyar ve ellerini havluyla siler, zorlukla yutar. "Şey... uh... durmak zorunda değilsin, biliyorsun. Benim yüzümden falan değil. Diğerleri birkaç soğuk

içerken etraflarında olmaya alışkınım." Bu sözleri söylerken, kıvranmaya başladı. Onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi hiç bilmeyen altın çocuğum. Ve şimdi, aramızdaki bu yeni bağ sayesinde, onun mutlu olması için onu desteklemek için.

Tabureden kalkarak, mutfak adasını geçerken son yudumumu çoktan bitirmişim. Etrafta dolaşırken, ona rastlıyorum.

Bir elimle alnındaki birkaç saç telini çekiyorum. "Eğer seni bir içkiye tercih edeceğimi düşünüyorsan, kar tanesi, o zaman çok yanılıyorsun."

Yanaklarındaki pembe lekeler koyulaşırken, bana bakıyor. Sonra, hem onun hem de çiftliğin ihtiyaç duyacağı malzemeleri almak için şehre gitmeye hazırlanırken, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Bana asla takıntılı olmuyorsun, ha?"

Sesindeki o yaramazlığı hatırladığımda, gülümsemeden edemiyorum. Kahvesini yudumlarken, gözlerinde turkuaz rengi parıltılar beliriyor, duştan sonra sarışın saçları dağınık bir halde.

Onun gibi koşullarda büyüyen birçok insanın yitireceği bir parlaklığı korumayı başarmıştı

ben de dahil. Yani, onun bu kadar kolay sahip olduğu mizah ve cana yakınlığı benim hiç sahip olduğumu sanmıyorum. Hiç sessiz olmadığım bir zaman hatırlamıyorum. Öyle kalmam gerektiği defalarca bana aşılarmıştı. Bu yüzden, şaka yapmayı sevip sevmediğimi ya da karnımın derinliklerinden gülmeyi sevip sevmediğimi öğrenme fırsatım hiç olmadı.

Kayce ile birlikte olmak mı? O bana farklı bir yaşam tarzı gösteriyor.

Daha parlak bir yol.

Her şeyi yükledim ve telefonum çalmaya başladığında direksiyonun başına geçtim. Dürüst olmak gerekirse,

Devil's Peak'te cep telefonu çekmemesi benim gibi biri için bir rüya gibiydi.

Beklediğim şey Tessa veya Beau'nun aramasıydı.

İşle ilgili acil bir şey için veya yarın ne zaman döneceğimi teyit etmek için arayacaklarını tahmin ediyorum. Ancak ekrana baktığımda isim yok. *Bilinmeyen Numara*.

Aramayı hemen reddettim. İhtimal çok düşük olsa da, babam olma ihtimali de var ve bu riski asla göze alamam.

Telefonum elimdeyken, Kayce'nin bana mesaj atıp atmadığını hızlıca kontrol ediyorum, ama yeni bir şey yok.

Atlarla dışarıda olacak ve umarım bugün onu teşvik ettiğim gibi binmeye çıkmıştır. Hiç şüphem yok ki, dün olduğu gibi onunla birlikte olmak isterdim, ama bunu kendi başına yapabileceğini bilmek içimdeki endişeyi giderir.

Özellikle de orada olmayacağım için.

Bunu düşünmekten nefret ediyorum. Sadece onunla birlikte çiftlikte olmayacağımdan değil, gelecekle ilgili tüm düşüncelerimden ve aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyeceğinden de nefret ediyorum. Bu düşünceler, yüzeye çıkmalarına izin verdiğim anda kafamda patlıyor.

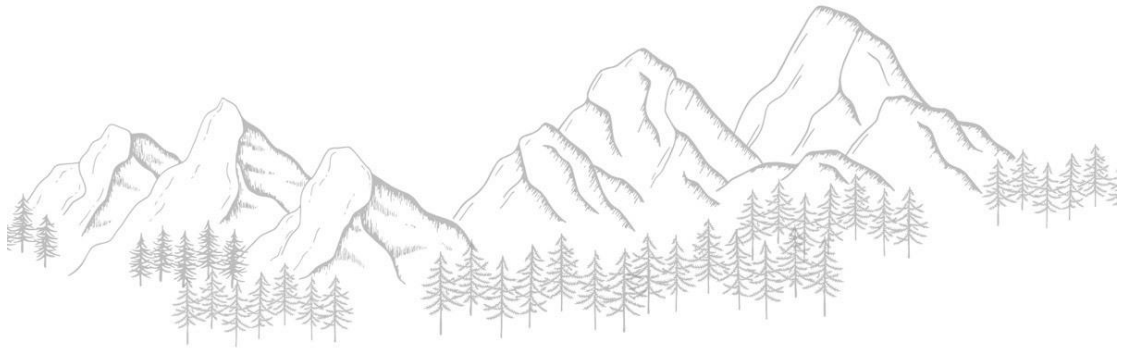
Kamyoneti çalıştırıp Peak'e doğru yola çıktığımda içimi bir rahatlama kaplasa da, tüm bunların nasıl sonuçlanacağını hala bilmiyorum. Kayce kimseye nasıl söyleyeceğini bilemiyor ve uzun vadede Colt ve Layla'nın geri dönmesi sadece an meselesi. Sonsuza kadar burada kalamam ve eğer o *bizim hakkımızda* başkalarına açılmak istemiyorsa... o zaman her şey belirsiz kalır. Bu dağın tepesinde gizlice birbirimize sarılmış halde inzivaya çekilemeyiz.

Hayatımız nasıl olacak?

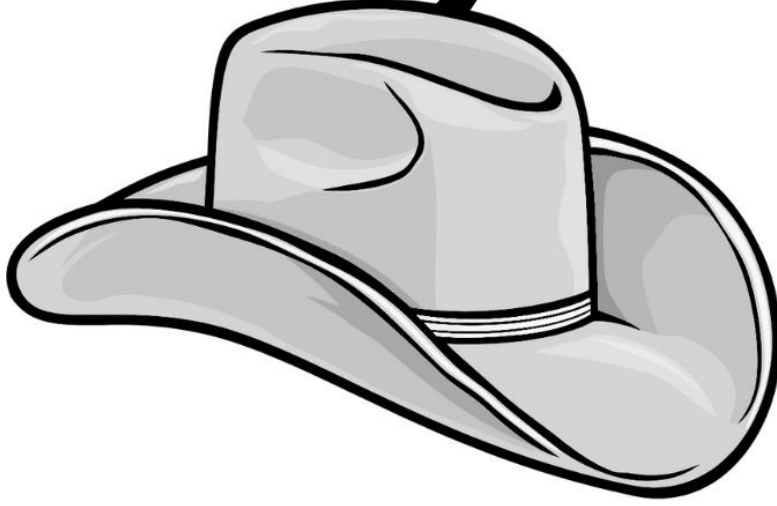
Ve daha da önemlisi, artık gölgelerin arkasında saklanmadığımızda, aramızdaki bu hassas şey nasıl hayatta kalmayı öğrenecek?

gölgede saklanamayacaksa nasıl hayatta kalmayı öğrenecek?

Gelişecek mi, yoksa solacak mı?

Kayce

Bölüm 40

Hiçbir şekilde The Loaded Hog'dan paket servis alacağımı, neden buradan küçük bir orduya yetecek kadar yiyecekle çıktığımı soran konuşmalardan dikkatlice kaçınacağımı ve üvey kardeşimle yatıya kalma ihtimalinden heyecanlanacağımı düşünmemiştim.

Bu adamın, her sabah yanında uyanmak istediğim kişi olduğunu fark ettim.

Kalbimi çalan kovboy... ona ya da başka birine bunu itiraf etmeye çok korkuyor olsam da.

Hiçbir parçam utanmıyor ya da açığa çıkmaktan endişe duymuyor. Aslında, bu arkadaş grubum içinde en az endişelendiğim şey gibi geliyor. Etrafımda inanılmaz insanlar olduğu için çok minnettarım. Beni kesinlikle dehşete düşüren şey, kırılğan kalbimi açma fikri.

Sonunda cesaretimi toplayıp incecik buzun üzerine adım atarsam, Raine'in bana yeterince yaklaşmasına izin verirsem

beni terk etmeye karar verebilir.

Diğer ayakkabı da düşerse, beni en derin, en karanlık sulara düşürecek, ruhumu yok edecek bir an.

Evet, bu kelime en acımasız şekilde sinirime dokunuyor.

Terk edilme.

Tanrım, kafamın içinde sadece sesli olarak telaffuz etmek bile, yiyeceklerle dolu karton kutuyu kamyonetime taşırken, omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Beni terk edeceğinden o kadar korkuyorum ki, sanki kar fırtınasının ortasında kalmışım gibi donup kalıyorum. Vücudum kaskatı kesiliyor, damarlarım buz gibi oluyor ve acı gerçek şu ki, ben bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Birini bu kadar derinden seven bir erkek nasıl olunur, bilmiyorum. Uykusunda dönüp bacaklarını benimkilerle dolaştırdığını fark etmeden homurdandığını duymak için her şeyi yapacağımı biliyorum. Her fırsatta ona yakın olmak için bir özlem duyuyorum. Sadece tutkulu bir aşk itirafı ya da şehvet peşinde koşmak değil, onunla *birlikte* olmanın basitliği.

Raine'in kimsenin görmesine izin vermediği gizli bir tarafı var.

Dünyanın geri kalanına karşı çok huysuz ve suratsız, ama ben onun sinsi gülümsemelerini, kuru mizahını, nazik ilgisini ve dikkatini görüyorum.

Tüm o aptalca, anlamsız, sessiz anlar. Salı gecesi kanepede uzanıp, kimsenin anlamayacağı içimizden gelen şakaları paylaştığımız rastgele bir gece gibi.

Kamyonetime bindiğimde, başım dönüyor. Bütün gün, hayatımdaki bilmesi gereken insanlara nasıl söyleyeceğime dair bir plan yapmak için beynimi zorladım. Bu kadar önemli bir şeyi bilmeyi hak eden insanlara. Sonbahar çok uzun sürmeyecek, zaman sabit bir davul ritmiyle ilerliyor ve kışın Crimson Ridge'i ele geçirmesini bekliyor. Haftalarca o lanet dağın tepesinde mahsur kalmadan önce onlara gerçekten söylemeliyim, sırrımı saklayarak berbat bir arkadaş olmak yerine. Ve gerçeği itiraf etmekten kaçınmayı bırakmam gerektiğini biliyorum — onlara yaralanmamın boyutunu anlatmam gerektiğini.

Şu anda, bu otoparkta Chaos'la karşılaşsaydım, ona açılıp itiraf edecek cesaretim olur muydu? Gözlerinin içine bakıp, ondan bu kadar çok şey sakladığımı söyleyecek cesaretim olur muydu?

Yoksa bir şaka ve zekice bir yorumla konuyu geçiştirip, herkesin sadece yüzeysel olarak tanıdığı *Kayce* versiyonu mu olacağım?

Kontak anahtarını çevirip, iki elimle direksiyona tutunarak duraksıyorum. Şu anda, bu dünyada bana ne yapmam gerektiği konusunda tavsiye verebilecek tek bir kişi var. Çünkü tüm bu konularla ilgili kararlarımı nasıl vereceğimi Raine'e sormayacağım, ama bir arkadaşım bana, ihtiyacım olursa onunla konuşabileceğimi söylemişti — her ne kadar bu çok uzun zaman önceymiş gibi gelse de.

Ben kendimi bile zor tanıyorken, beni açıkça gören ilk kişi.

Hey, muhtemelen Hartford ile öpüşüyorsunuzdur...

SAGE:

Oh, bakın. Rodeo yıldızı bizzat kendisi.

Bu zevki neye borçluyum?

Bir dakikan var mı?

Senin için mi, Wilder? Zaman ayırabilirim.

Anlat bakalım.

Chaos Twins'in Hog'da büyük açılışını yaptığı günü hatırlıyor musun?

Elbette hatırlıyorum. Çok unutulmazdı.

Ve daha önce hiç konuşmadığımız bir şeyi fark ettiğini hatırlıyor musun?

Ama bana ihtiyacım olursa her zaman seninle konuşabileceğimi söylemiştin.

Bu, imkansız derecede dar kot pantolon giyen sevimli sarışınla mı ilgili?

Sage bana bir dizi göz, patlıcan ve su fışkırmasıyla saldırıyor. İnleyip kaşlarımı çatıyorum. Haydi bakalım.

Onunla ilgili değil.

Ama bir bakıma, biraz da onunla ilgili.

...

Eşcinsel olduğumu fark ettim, ama "tüm erkeklerden hoşlanıyorum"

. Daha çok "çok özel bir kişi var" gibi bir şey ve ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum çünkü ben yürüyen bir felaketim.

Her neyse, sana gibi kelimelerle arası iyi olan birine gerçekten ihtiyacım var, kimseye söylemekten kaçındığım bu gerçeği nasıl ele alacağımı anlamama yardım etmen için.

Sage mesajı okur, ama hiçbir şey olmaz. Ben tırnaklarımı ısırarak, bilgece sözler duymayı beklerken, telefonum çalmaya başlar.

"Um. Merhaba?! O bombayı bana bir daha atmak ister misin? İlk seferinde kulak zarlarım tam olarak yok olmadı..." Sage telefonda bana bağırıyor. "Az önce bana eşcinsel olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Gülmemek elde değil. "Merhaba, Sage."

"Bana '*Merhaba, Sage*' deme, Wilder. Bu konuyu bana neden ilk kez söylüyorsun, ne halt yiyorsun ve lütfen bana erkek arkadaşınla ilgili her ayrıntıyı hemen anlat."

"Tamam, düşün falan planlamaya kalkma..."

"Aman Tanrım. Mavi takım elbise sana çok yakışır.

MUHTEŞEM." Nefesini tutar.

"Sage." Onu azarlıyorum. Ama gülümseme yüzümde beliriyor, onun hayalindeki düşün için gösterdiği coşku karşısında yüzümde yayılıyor.

"Ve tabii ki, düşünüy Devil's Peak'te yapmalısın.

At sırtında fotoğraflar? Her şeyi gözümde canlandırabiliyorum. Ahır süslenmiş. Yaz sonu. Muhteşem. Hemen rezervasyon yap."

"Saçmalıyorsun."

"Şimdi, pasta için... bitter çikolatayı mı tercih edersin?"

Hayır, seni tanıyorsam, ekstra şekerli bir şey olacaktır." O ciyaklıyor. "Ortası boş ve içi şekerle dolu pastalardan mı?"

"Tamam, biraz geri saralım."

Öksürdü ve ciddi, sert bir ses tonu takındı. "Oh evet.

Üzgünüm. Buraya, yeni atanan penis meraklısı Kayce Wilder meselesini tartışmak için geldik."

İçimden bir inilti çıktı.

"Oral seks becerin nasıl? Birkaç ipucu ister misin?"

"Bu telefon görüşmesini pişman etme."

"Dilini şöyle kullanırsan..."

"SAGE."

"Üzgünüm... Sadece sevgilinin, sen onun aletini yalarken her seferinde ayak parmaklarını kıvrmasını istiyorum."

Kıkırdadım.

"Büyük mü? Ne kadar kalın?"

"Beau ile konuşabilir miyim?"

"Tamam, tamam. Uslu duracağım." Sızlanarak abartılı bir iç çekişle "Ne sıkıcı" der.

"Onun evine geç kalacağımı söylersem, bu seni tatmin eder mi?"

Telefonun diğer ucundan bastırılmış bir sevinç duyuyorum.

"Çok. Siz *ciddi* misiniz? Yoksa *flörtöz ve rahat* bir ilişki mi?

Dişlerimi alt dudağıma batırıyorum.

"*Aman Tanrım, bu çok ciddi, öleceğim.*" Nefes alıyor ve neredeyse zıpladığını duyabiliyorum.

"Yani, bunu herkese duyurmaya hazır değilim. Ama bazı kişilere söylemek istiyorum. Ve şey, nasıl söyleyeceğimi ve onlara *anlatmaya* nasıl *başlayacağımı* bilmiyorum." Bunu söylerken zorlukla yutkunuyorum. "Aptalca, biliyorum."

"Hiç de değil, Kayce. Şaka bir yana, bu görüşmeyi bitirdiğimde,

bunu sormak için beni seçtiğin için gözyaşı dökeceğim. Gururlu bir anne aslan gibi hissediyorum."

"Teşekkürler, Sage."

"Tamam, ama cevap vermeden önce sormam gerek... Sana bir fikir vermemi mi istiyorsun, yoksa şu anda sadece dinleyecek birine mi ihtiyacın var?"

Bir an duruyorum. "Elbette, sahip olduğun tüm bilgelikle bana yardımcı ol. Sen ve Beau'nun durumunuzun farklı olduğunu biliyorum... ama insanlara anlatamama hissini anlayacağını düşündüm, anlatmak istesen bile."

Sage düşünürken mırıldanır. "Benim tavsiyem, bir şeyleri saklamamanın daha iyi olacağıdır. Küçük adımlar at. Bir kişiyle başla, sonra oradan devam et. Gizlice dolaşmak sağlıklı değil. Zor ama çok gerekli olan gerçeği söylemekten nefret ediyorum: zor kararı şimdi vermek çok daha iyidir, bu bazen uzun vadede gerekli olan olumlu çözüm olur. Yeni bir ilişki zaten yeterince zordur. Kim olduğunu ve cinsel yönelimini saklamak üzerine

kurulu, üstüne bir de ilişkinizi gizli tutmak zorunda olduğunuz bir ilişki? Bu çok zor olacak evlat."

Gülerek, sanırım cevabı zaten biliyordum. Ama onun bunu yüksek sesle söylemesi, bu gerçeği daha da pekiştirdi.

"Beni terk etmedin, değil mi?" Sage her zamanki gibi yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır, buradayım. Teşekkürler."

Arka planda bir ses duyuldu ve Beau'nun olduğunu tahmin ettiğim derin bir sesin sessizce konuştuğunu duydum.

"Kahretsin, şu anda dünyanın en kötü danışmanlık köşe yazarı gibi hissediyorum..."

"Lütfen yapma. Sen git. Benim önemli bir randevum var, unutma."

Hüzünle iç çeker. "En azından dil meselesiyle ilgili tavsiyemi sana mesaj atabilir miyim?"

"Hoşça kal, Sage." Sırıttıyorum.

"Tamam. Ama erkek oyuncuğın bana teşekkür edecek." Ben telefonu kapatırken fısıldayarak bağılıyor.

Raine'e yolda olduğumu bildirmek için hızlıca mesaj attıktan sonra, yüzümde sırtarak telefonumu bir kenara koydum. Tabii ki Sage'in bana bir şekilde akıllıca tavsiyelerde bulunacağına güvenebilirdim, aynı zamanda birkaç dakika önce ağır gelen bir konuda beni güldürdü. Sözleri bana güven verdi, bir plan yapmak için tam da ihtiyacım olan türden bir güven. Onun önerdiği gibi, tek tek de olsa bunu yapabilirim.

Bunu tüm dünyaya haykırmam gerekmiyor, Raine hakkında çatıların üstünden bağırmam gerekmiyor. Ama en azından gerçekte kim olduğumu açığa çıkarmaya başlayabilirim.

O tarafımı... Artık saklamak istemiyorum.

Bundan daha fazlasını nasıl açıklayacağımı daha sonra düşünürüm... belki birlikte daha fazla zaman geçirdikten sonra.

Ters vitese geçerken, telefonum çalmaya başladı. Sage'in geri aradığını düşünerek, hiç düşünmeden telefonu açtım. Seks hayatımla ilgili başka bir tuhaf ipucu vereceğini umuyordum.

Ama telefonun diğer ucundaki ses kesik kesik.

İşlevsel. Ve arka planda çok tanıdık sesler var, bu da bu aramayı gerçekten, gerçekten almak istemediğimi açıkça gösteriyor.

"Bay Wilder ile mi görüşüyorum?"

Bölüm 41

Bu gece ayak sesleri farklı geliyor. Kapıyı açmadan bile, bunun *Kayce'nin* birlikte geçireceğimiz gece için paket yemekle geldiği bir ziyaret olmadığını anlayabiliyorum.

Kapıyı açtığımda, merdivenlerin üstündeki küçük sahanlığa ışık dökülüyor.

Gözleri kızarmış. Ağzı aşağı doğru kıvrılmış. Çenesi gergin.

Elinde bir kutu var, onu hemen elinden alıp yere düşmeden yere koyuyorum.

"Sana ihtiyacım var." Sözler çatlamış bir fısıltıyla çıkıyor ve Kayce kollarımın arasına yığılırken onu zar zor tutabiliyorum.

"Hey, ben buradayım." Sertçe yutkunurum, kollarımı onun etrafına dolarım. Kayce boynumun kıvrımına gömülmüş halde, orada kalırız. Yumruklarını gömleğimin arkasına sıkıca geçirirken, duyguları yoğun ve ağır bir şekilde dalgalanır. Gerginlik her bir kasını doldurur, ilk başta sanki bir beton bloğu kucaklamak gibidir, baştan ayağa sertleşmiştir.

"Güvendesin." Ağzım onun saçlarına doğru hareket ediyor. Bana mesaj attıktan sonra kapıdan içeri girene kadar ne olduğunu kim bilir. Aklımda bir sürü olasılık dolaşüyor. Hog'da bir şey mi oldu? Dürüst olmak gerekirse

dürüst olmak gerekirse, kendine güvendiğini ve diğer insanların içki içtiği ortamlarda bulunmaktan rahatsız olmadığını biliyorum, ama onun adına endişelenmeden edemiyorum. Ya da daha kötüsü, biriyle karşılaştı, belki de onlara açılmaya çalıştı ve onlar onu desteklemedi mi?

Siktir. Eğer durum böyleyse, aptalca bir şey yapmamak için tüm irademi kullanmam gerekecek.

"İçeri girmek ister misin?" Birkaç dakika sonra, kaslarının yavaş yavaş gevşediğini hissederek, vücudu benimkine yaslandı. Düzensiz nefes alışını biraz hafiflemeye başladı ve omzuma başını salladı.

Kayce boğazını temizler, ama sesi gergindir.

"Üzgünüm."

"Özür dilenecek bir şey görmüyorum." Onu biraz daha sıkı sarılmadan önce geri çekildim. "Tabii o kutuda söz verdiğin gibi akşam yemeği yoksa."

Ensesini avuçlayarak, alnımızı nazikçe birbirine değdirdim.

Bu, yüzü hala yaşadığı şokun etkisiyle çarpık olsa da, dudaklarını biraz titretir.

"Sen tam bir pisliksin." Başını sallar ve ellerini boynumun arkasına kaydırır, beni birkaç saniye daha orada tutar. Derin bir nefes alır, gözlerini sıkıca kapatır ve gece gündüz her an seve seve üzerinde hissetmek isteyeceğim parmakları cildimde oynar. Sanki dikkatlice nefesini vermeden önce gerçekten burada olduğumu kontrol etmek için test ediyormuş gibidir.

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Çenemi kaldırıp alnına bir öpücük konduruyorum ve gerçekten de onun bu kadar üzücü bir şey yaşamamasını diliyorum. O acıları ortadan kaldırabilmek, onun acısını taşıyabilmek, onun yerine darbeler alabilmek istiyorum. "İzlemek istediğin o boktan slasher filmlerini yükledim, ama eğer istemiyorsan..."

"Kulağa harika geliyor." Kayce sözümü kesip, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme attı. Bu, zihnin iyi bir durumda *olmadığında* yüzünü zorla bükerek yaptığı boş bir ifade.

Yiyecekleri alıp içeri giriyoruz ve sessizce küçük kanepeye yerleşiyoruz.

Onu konuşmaya zorlamayacağım. Kendini açmanın ne kadar zor olabileceğini biliyorum, özellikle de ağır konulardan bahsetmek doğal gelmediğinde. Bu yüzden, yapabileceğim tek şey onun yanında olmaksa, içimi kemiren bir merak olsa da, o sonunda kelimeleri bulduğu anda tam burada olacağım.

Yemeğimizi yedikten ve ilk filmi bitirip devam filmini izlemeye başlamadan önceki sakin anlarda, yanıma sokulur. Onu kendime doğru çekerim, sırtımı yaslayıp başını göğsüme yaslayabileceğimden emin olurum. Dizüstü bilgisayarımın ekranında açılış jeneriği akar ve bir elimle parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiririm, diğer elimle ise saçlarını okşarım.

Konuştığında, sesi tam kalbimin üzerinde. Sesi alçak, ölçülü, sanki tüm bu zaman boyunca ne söyleyeceğini sessizce prova etmiş gibi.

"Annem aşırı dozda uyuşturucu aldı."

Parmaklarını daha sıkı sıkıyorum. *Kahretsin*. Bana ara sıra konuştuklarını söylemişti, ama bu kadar yıl sonra, annesi bu kadar uzaktayken, aralarında pek bir ilişki olduğunu düşünmemiştim.

"Hastane, ben oraya giderken beni aradı."

Kayce'nin kasları her kelimeyle biraz daha gevşiyor.

Sanki sonunda bu kelimeleri ağzından çıkarmak, bizim birlikte uzandığımız pozisyona biraz daha derinlemesine dalma yeteneği kazandırıyor ona.

Gerekirse bütün gece böyle kalabiliriz.

Ona rahatlık ve huzur getirmek için her şeyi yapardım.

"O nasıl?" Elim hala saçlarında, yumuşakça başını okşamaya devam ediyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün onu gözlem altında tutacaklar." Sesi biraz çatlar, sonra ağır ağır yutar ve boğazı göğsüme değerek hareket ettiğini hissederim. "Hepsi benim hatam."

Kayce yüzünü benden uzak tutuyor, ama ben ona daha sıkı sarılırım. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Benim ne kadar berbat bir insan olduğumu bilmiyorsun." Başını hafifçe sağa sola sallıyor. "*Bu* benim hatam. Ona para gönderen bendim. Beni sürekli rahatsız ediyordu ve sonunda,

onu susturmak ve beni rahatsız etmesini engellemek için hesabına para yatırdım... Şimdi yaptığım şeye bak."

Tanrım, onun bağımlılığı için kendini bu kadar çabuk suçlamasından nefret ediyorum.

"Birincisi, annene para vermek ona hap vermekle aynı şey değil." Başparmağımla avucunun üzerinde yavaşça daireler çiziyorum. "İkincisi, parayı bunun için istediğini sana söyledi mi?"

Cevap vermiyor. Artık arka planda filmin sesi ve yavaşça atan kalbimin sesi dışında hiçbir şey yok. Umarım o da duyuyordur. Umarım Kayce, bu konuda yalnız olmadığını duyuyordur.

"Ya bunu yapmasına ben neden olduysam?"

Sesindeki tüm o acıyı duyunca göğsüm sıkışıyor. Bunu gizlemek için çok uğraşıyor, bunun onu içten içe ne kadar mahvettiğini belli etmemek için tek bir çatlak bile göstermiyor.

"Yine borcu mu vardı?" diye soruyorum.

Başını hafifçe sallayarak onaylar.

"O zaman, sen onun hayatındaki başka bir sorunu, kendi kendine yarattığı bir sorunu çözmeye çalışarak, ona hak ettiğinden daha fazla yardım ettin."

Bir an sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı. "Onun sorumluluğunu sonsuza kadar üstlenemem... Sanki her zaman bir

adım ileri, iki adım geri gidiyormuşum gibi hissediyorum. Sanki onun boktan kararlarından asla kurtulamayacakmışım gibi davranıyor."

Şimdi, her zamankinden daha fazla, onu tüm bunlardan uzaklaştırmak istiyorum. O gelmeden önce, mutfağımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordum, ona haberleri paylaşmak için sabırsızlanıyordum

—bu benim için tamamen yeni bir şeydi. İçimden bir umut ışığı parladı. O kapıdan içeri girdiğinde onu bir sürprizle karşılamak istemiştim. Ama şimdi zamanı değil, o bunu düşünecek durumda bile değil.

Ama bildiğim bir şey var ki, Kayce annesinin hayaletlerinin peşini bırakmadığı bir hayatı hak etmiyor. O bir yetişkin, yardım almak için on yıllar geçirdi, kendisine sunulan tüm fırsatları reddetti.

O, çoğu insanın hiç zahmet etmediği kadar iyi bir evlat oldu. "Şu anda tıbbi yardım alıyor. Hastane onun için en iyi yer." Elimi kolunda gezdirirken, yıllar öncesine geri dönmek zor. O zehirli evde garip bir şekilde iç içe geçmiş geçmişimizin anıları akın akın geliyor. Asla evlenmemesi gereken ve birbirlerinin bağımlılıklarını besleyen iki zehirli insan.

"Taburcu olduktan sonra, kaçınılmaz olarak eski alışkanlıklarına geri dönerse ne olacak? Bir dahaki sefere aramaya başladığında ne yapacağım?"

Kanepeden biraz öne eğildim, böylece elini ağzıma çekip parmak uçlarını dudaklarımla okşayabildim.

"Her günü tek tek yaşayacağız. Ve ben senin yanıdayım."

KAYCE UYKUSUZ GEÇİRİYOR. Nefes alışması ağırlaştığında ve uzuvları gevşediğinde, bu sadece kısa süreli oluyor.

Onu göğsüme yaslayarak, karanlıkta yatıp onu kucaklayarak, sıkı nefesini dinliyorum. Uyku konusunda hiç iyi olmadım, zihnimin köşelerinde, gardımı düşürdüğüm anı bekleyen çok fazla şey var.

Kayce yanımda olmasına rağmen, giderek daha fazla uykusuz gece geçirdiğimi fark ettim. Neredeyse bir anda uyanıp, saatlerce kesintisiz uyuduğumu fark ediyorum.

Belki de bu yüzden onu izlemem gerektiğini hissediyorum, gerçekten dinlendiğinden emin olmak için - ya da değilse, uyanık ve sabahın ikisinde zihnini işgal eden düşüncelerle mücadele ediyorsa, yanında olmak istiyorum.

Bana biraz daha yaklaşıyor, parmakları çıplak göğsüme daha sıkı basıyor ve boğazının derinliklerinden küçük bir uğultu duyuyorum. Çok zayıf bir ses, ama kalbim duruyor, uykusunda ağlamasına neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bir saniye sonra ses biraz daha güçleniyor, ama yine de boğuk. Sözsüz bir yalvarış.

Tanrım. Zihnin geceleri yaratabileceği korkunç şeyleri bilirim. Yıllarca soğuk terler içinde uyanıp, çarşafı yataktan çıkaracak kadar şiddetle çırpındım.

Ağırlığımı biraz kaydırıyorum, daha derin bir uykuya dalacak mı yoksa uyanacak mı emin değilim.

Kayce'in vücudu sarsılır ve boğazından bir homurtu çıkar. Rüyasından irkilirken başını göğsünden kaldırır. Bir an durur, başını çevirerek şimdiki ana geri dönmeye çalışır, sonra bir nefes verir ve tekrar başını göğsüne yatırır.

"İyi misin?" Sesimi alçak tutarak, başını sallayıp tekrar bana yaklaşmak için pozisyonunu düzeltmesini dikkatle izledim. Hemen göğsüme bir öpücük kondurduğunda, kalbim patlamak üzereydi. Kötü bir rüyadan uyandığında yaptığı ilk şey

kötü bir rüyadan uyanınca yaptığı ilk şey bana sarılmak. Kendini güvende hissedip bana bunu verebilmek. Onunla bu ilişkiye tamamen girdiğimi zaten bilmiyorsam, bu olay bunu kesinleştirdi. Onun yanında olmayı seviyorum. Ona güvenebileceği kişi olmayı seviyorum.

Ona aşığım.

Kayce gözlerini ovuşturdu, sonra bana titreyen uykulu bir ses çıkardı. "Evet. Sadece kötü anılar geri geliyor."

"Ben buradayım. Biraz daha uyumaya çalış."

O iç çeker. "Sen de rüyamdaydın."

"Öyle mi?"

"Aslında daha çok bir anıydı. Benim uyanık olduğumu sandığın bir gece... Kapımın dışında seni duyduğumu bilmiyordun." Sözlerini bir esnemeyle noktaladı ve bacaklarımızı birbirine doladı.

Zihnim, unutmak için çok uğraştığım anıları didik didik ediyor — çoğu silinmiş, artık bulanık birer anıdan ibaret. Sanki beynim, geçmişimin pek çok parçasını bir beyaz tahta silgisiyle silmiş, her şeyi yok etmiş ve eskiden oldukları yerde boş bir hiçlik bırakmış gibi.

"Kapıyı kilitlediğin bir zamandı. Baban sarhoş ve kızgın olduğu için onu evin o tarafına almadığını duyabiliyordum." Sesi uykudan dolayı kalın çıkıyor. "Sanki o oradaymış gibi. Benim hakkımda söylediği tüm o korkunç şeyler. Benim sadece cılız, küçük bir cüce olduğumu. Sonunda fahişe gibi davranan küçük bir piç olacağımı. *Tıpkı annesi gibi*, bunu defalarca tekrarlıyordu." Bana yaslanarak titriyor, kasları kısa bir titremeye sarsılıyor, burası sıcak olmasına rağmen.

"Sadece bir rüya." Boğazımın arkasında yutmakta zorlandığım bir taş var.

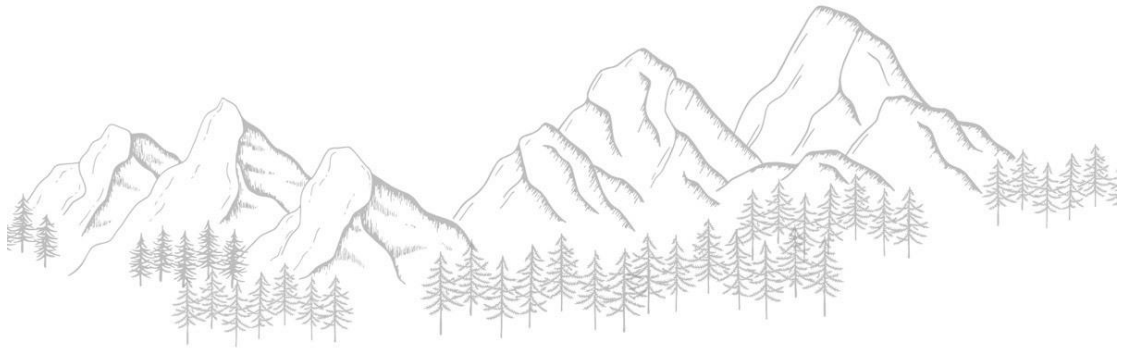
"Ondan sonraki gün seni yatak odamın dışında yerde uyurken bulduğumu hiç bilmiyordun." Kayce iç çekiyor, uyku onu tekrar ele geçirmeye başladıkça sözcükler dilinden biraz daha yavaş çıkıyor. "Sana bunu sorduğumda, sadece arkadaşlarınla dışarı çıktığın için olduğunu söyledin. Çok fazla içtiğin için bayılmışsın ve odana gidememişsin."

Kalbim daha hızlı atıyor. O gece kapısının önünde yere yığıldığımı, saatlerce orada nöbet tutarken gözümün çevresinde morluklar oluştuğunu hatırlıyorum.

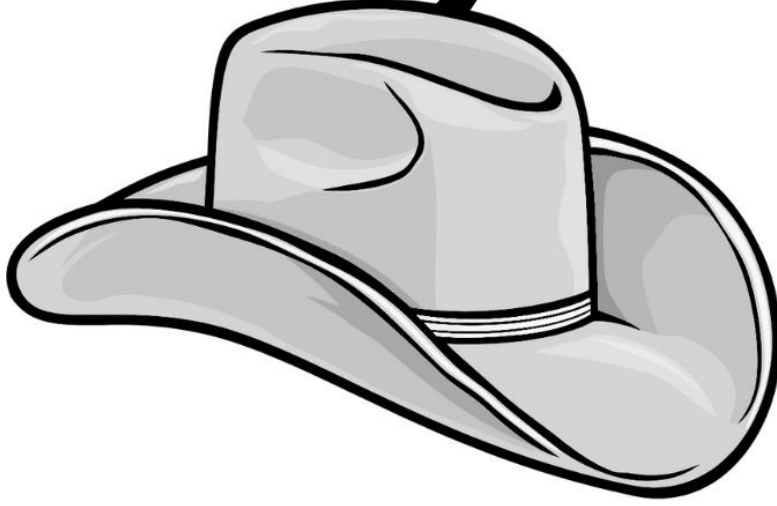
"Yalan söylediğini biliyordum." Bir sonraki esnemesi, uykuya dalmaya başladığında sözcükleri uzatır.

Omurgasını okşayarak, acı gerçeği ortaya çıkarıyorum, onu karanlığa bırakıyorum — beni duyup duymadığını ya da çoktan uykuya dalmış olup olmadığını umursamadan. Çünkü bu acımasız bir gerçek ve Kayce'yi şu anda olduğu gibi önemsemeden çok önce de böyleydi. O zamanlar bunu tamamen farklı nedenlerle yapmıştım, ama şimdi bu sözler, ona karşı hissettiğim derin duyguların etkisiyle daha da güçlü geliyor.

"Seni korumak için her zaman burada olacağım."

Kayce

Bölüm 42

"Saat çok erken... Benim için yemek pişirmen için çok erken."

Tam bir esneme ve gerinme kombinasyonu beni ele geçirirken, avucumun içiyle gözlerimi ovuşturuyorum.

Raine gözlerini bana doğru çevirir ve çırpmadan önce bir kaseye yumurtaları kırmaya devam eder.

Dışarıda, perdelerin aralığından sadece karanlık görünüyor ve şafak korosu başlamış, en erken uyanan kuşların zayıf cıvıltıları duyuluyor.

"Zaten işe gitmeden önce yemek yemem lazım, ve seni boş mideyle Devil's Peak'e kadar gitmene izin vermeyeceğim,"

diye bana söyleniyor.

Belki-bir-nevi erkek arkadaşımın, sadece seksi bir eşofman ve seksi bir kaş çatışıyla kahvaltı hazırlamasına itiraz mı ediyorum? Hayatta olmaz.

Hâlâ dün gece olanları sindirmeye çalışıyorum, ama onun burada beni kucaklaması ve sadece yanımda olması -annemden bahsettiğim anda yapacağından korktuğum gibi, beni yargılamadan ya da reddetmeden- bana tahmin edemeyeceği kadar yardımcı oldu.

Kimse beni benim kendimi yargıladığımdan daha sert yargılayamaz. Ve buraya geldiğimde kafamın içindeki karanlık düşüncelere rağmen, o beni öyle görmedi.

Tanrım, bu adamı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Ya da onun yatağında bir yer kazanmak için... kollarında güvenle sarılmak için.

Bu, harika ve inanılmaz bir şekilde çok etkileyici.

"Ekstra peynir mi istersin, yoksa damarlarını tıkamayacak normal miktarda mı?" İki kişilik dev omlet cızırdamaya başlarken o buzdolabını karıştırıyor. Lanet olsun, o tereyağlı, karamelize koku inanılmaz derecede iştah açıcı. Tamam, belki de Peak'e geri dönmeden önce yemek yeme konusunda haklıydı. O yapıyorsa, muhtemelen akşam yemeğine kadar hiçbir şey yemeyeceğim.

"Ne istersen yap." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve o derin bir nefes alıp, gizlice gözlerini sevimli bir şekilde devirirken, yüzümdeki kocaman gülümsemeyi saklamak zorunda kalıyorum.

Normalde kendi yemeği olsaydı koyacağı peynirin iki katını hemen ekledi.

Raine omleti çevirir ve boğazını temizler. "Şuna bir bak." Yıpranmış telefonunu alır ve bir şeyi açar. Ekranı okuyabilmem için ahşap masanın üzerinde kaydırduğunda, bunun bir e-posta olduğunu görürüm. "Ne düşünüyorsun bir bak." Sesi uykudan dolayı gürültülü ve ekstra kalın çıkıyor, ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana sırtını dönüp yumurtalarımızı tabağa koyuyor.

Dikkatim birkaç satırlık metin üzerinde gidip gelir. Saat erken olabilir, hala kendimi kötü hissediyor ve uyanık sayılmayabilirim, ama orada yazan şeyler — açık, basit ve aynı zamanda yıkıcı — kalbimin boğazıma kadar çıkmasına neden oluyor.

"Ne düşünüyorsun?" Raine bana bir tabak uzattı. Her zamanki gibi yüzündeki ifade okunamazdı ve tek ipucu, gözlerinin telefonla benim bakışlarım arasında kısa bir süre gidip gelmesiydi.

Aniden ortaya çıkan kocaman yumruğumu yutuyorum.

"Bu bir iş gibi görünüyor," diyorum boğuk bir sesle.

"Eskiden çalıştığım çiftlik." Oturmadan, yemek yemeden ortada dolaşüyor ve karnımda o çalkantılı hissi hissediyorum. İyi bir his değil. "Beni acilen geri gelmemi istediler."

"Anlıyorum." Dilim uyuşmuş gibi. Buraya gelmeden önce Kanada'daydı. Tanrı bilir, ne kadar uzak bir yerdi. Çiftçilik işte böyle bir şey.

"Maaşı reddedilemeyecek kadar iyi. Ayrıca Beau her an geri dönebilir ve benim burada sadece geçici bir sözleşmem vardı."

Tabağımdaki yumurtaları itip kakıyorum, artık hiç iştahım kalmadı, ne kadar harika görünüyor ve kokuyor olsa da. Çünkü o mükemmel altın rengi omlete baktığımda tek gördüğüm, Raine'in bir daha bana kahvaltı hazırlamayacağı.

"Ne düşünüyorsun?" Karşımdaki sandalyeye oturdu, ama ona bakamıyorum.

"Ne düşündüğümün önemi yok."

Alaycı bir şekilde güldü. Gözümün ucuyla başını salladığını gördüm. "Bu saçmalık."

"Senin için en iyisini yapmalısın." Avuç içlerimi kot pantolonumun paçalarında yukarı aşağı gezdiriyorum.

Raine düşünceli bir şekilde ağzındaki lokmayı çiğniyor, gözleri sürekli kafatasıma dikilmiş durumda. Bu arada, ben burada kendimi iki santim boyunda hissediyorum. Sanki tüm rüzgâr yelkenlerimden çıkmış gibi. Yola atılmış, ezilmiş ve terk edilmiş durumdayım.

"Peki ya bu seninle ilgiliyse?" Sesindeki keskinlik, gözlerimi ona çevirmeme ve kalbimin hızla atmasına neden oluyor. "Ya ilk düşüncem, sana benimle birlikte olmanı istediğim için başka pozisyonlar olup olmadığını sormaksa?"

Kulaklarımda çınlama şiddetleniyor. Başım biraz daha fazla dönüyor.

"Ben... ben hiçbir yere gidemem. Burada kalmam lazım. Babamı hayal kırıklığına uğratabayacağımı biliyorsun." Beynimi zorluyorum, damarlarımda dolaşan duygulara uygun kelimeler bulmaya çalışıyorum. Onun gitmesini istemiyorum; beynim bunu haykırıyor, ama aynı zamanda zihnimin o bulanık, karanlık köşesi bana neşeyle bağırıyor. *Sana söylemiştim.* Bu kaçınılmazdı. O benim için fazla iyi ve gerçeğin, onun daha iyisini hak ettiği ortaya çıkacağı belliydi.

Hâlâ telafi etmem gereken şeyler var. Babama borçluyum ve Raine'i engelleyemem.

Her şey sıcak ve diken diken hissediyorum ve bunun olduğuna inanamıyorum.

Hayatımın aşkı, her zamanki sessiz kararlılığıyla beni inceliyor. "Hayır. Bunun gerçek neden olduğunu sanmıyorum." Sakin ve kendinden emin bir şekilde konuşuyor. Bunun benim için olduğu kadar onun için de çalkantılı olup olmadığına dair tek bir ipucu bile vermiyor.

Ağzımdan telaşlı sözler dökülüyor. "Benden ne istiyorsun, Raine?"

"Geleceğini düşünmeye başlamanı istiyorum. Hayatını.

Sen ne istiyorsun?"

"Belki de ne istediğimi bilmiyorum."

"Beş dakika koşmayı bırakıp bunu iyice düşünmeye ne dersin?"

Sesi soğuk mu? Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, emin olamıyorum. Ama yemin ederim ki, beni dışlıyor, beni donduruyor, çünkü tam da bunu hak ediyorum. Beni çoktan silmiş.

Buna hakkı var. Kim benim gibi berbat biriyle birlikte olmak ister ki?

Sıcak, nemli ve mide bulandırıcı bir his midemde yerleşti, ben ise kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Bulduğumda ise, kelimelerim beceriksiz, garip ve aslında söylemek istediklerime hiç yaklaşmıyordu. Ama ağzımdan çıkanlar bunlardı ve onları geri alıp yutamıyordum. "Bak,

senin geride kalmanın sebebi olamam, tamam mı? Benim ve benim ne kadar berbat durumda olduğumun sorumluluğunu üstlenmene gerek yok."

"Kayce..." Derin bir nefes alır.

"Hayır. Bence işi kabul etmelisin. Gitmelisin." Ayağa kalkıyorum ve anahtarlarımı ve telefonumu alıp kapıya doğru ilerliyorum, şu anda buradan kaçmam gerekiyor.

"Sana harika bir fırsat sunuyorlar. Bence bu şansı değerlendirmeli ve senin için en iyisini yapmalısın."

Ceketimi ve botlarımı giyerken gölgesi arkamda büyük bir gölge gibi duruyor.

"Peki ya sen? Senin için en iyisi ne?"

"Ben buradayım. Ben iyiyim." *Yalan. Hepsi yalan.*

Raine, kollarını kavuşturarak benimle kapı arasına girer ve benim muhteşem çöküşümü gerçek zamanlı olarak inceler.

Evet, ben tam bir ezikim ve o da tam bu anda bunu görecektir. Crimson Ridge'den ayrılmakla bir felaketten kurtulduğunu anlayacak.

"Demek istediğim o değil, bunu sen de biliyorsun." Sesinin o düşük uyarıcı tonda alçalması, kalbimin hızla atmasına neden oluyor. "Söylemek istediğin şeyi dolandırıp durma, söyle gitsin."

"Anlamıyor musun? Ben işleri böyle mahvederim." Ellerimi genişçe açarak odayı ve sonra ikimizin arasını işaret ettim. "İyi bir şeyi alırım ve her seferinde mahvederim... bu yüzden... bu yüzden... bence bensiz daha iyi olursun."

Ondan bir uyarı sesi çıkar. "Bu senin karar vereceğin bir şey değil. Benim için neyin en iyi olduğuna sen karar veremezsin."

"Belki değil, ama belki ikimiz için de karar verebilirim."

Tanrım, boğazımın arkasında yanan asit yutulması imkansız ve ben koşarak uzaklaşmak, saklanmak, körü körüne koştuğum uçurumun kenarından kendimi atmak istiyorum, böylece serbest düşüşe geçip hiçbir şey hissetmeyeceğim.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi sessizce.

"Bu harika."

Raine bana yaklaşıyor. Ve bundan nefret ediyorum. Onun, uzun zamandır yaralı kalan kısımlarını önemseyen ve iyileştiren tarafını bir daha asla göremeyeceğimden nefret ediyorum. Benim neyim var böyle? Her şeyi mahvettim ve hayatımdaki tek parlak noktayı yok etmeyi başardım.

Aşık oldum ve tek seferde onun benden nefret etmesini sağladım.

"Devam et o zaman." Kaşları çatıldı. "Beni uzaklaştır, kar tanesi. Kibriti yakıp her şeyi ateşe ver. Hepsi de, hak ettiğine inanmadığın için, oysa *hak ediyorsun*."

"Raine... yapma..." O bana öyle bakarken burada daha fazla duramam. Tek bir bakışıyla yüzlerce ok gibi beni delen o güzel, koyu renkli gözleriyle. Çok zayıfım. Çok acınası bir durumdayım. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun." Sonunda bir şeyler söylemeyi başardığımda, bu zayıf bir çabaydı ve dudaklarının kıvrıldığını gördüm.

"Sorun değil. *'Belki de bu saçmalığı bitirmeliyiz'* dediğini gayet net duyuyorum."

"Muhtemelen en iyisi bu... Ben berbat durumdayım ve senin benim pisliğime bulaşmana gerek yok. Dün geceye bak. Bütün pisliğimle buraya geldim... Akşamını mahvettim...

bir kez daha cehennemi peşime taktım. Sen sürekli benim yarattığım karmaşayı düzeltmek zorunda kalıyorsun. Ama artık sana bunu yapmayacağım. Sürekli bu kadar kırılğan, hayatının her yerine bomba gibi patlayan bir şey olarak yaşamaya devam edemem." Sözler akıp gidiyor, içimden dökülüyor ve ben hepsini geri itmek istiyorum. Bir şekilde yutmak, saklamak ve zamanı birkaç dakika öncesine, her şeyin ortasında patlamayı tetiklemeden önceki zamana geri sarmak istiyorum.

"Ben sadece kötü haberler getiriyorum." Onun iri cüssesinin etrafından dolaşarak, gözlerine bakamıyorum. Orada bulabileceğim şeylere katlanacak kadar güçlü

Orada bulabileceğim şeye dayanacak kadar güçlü değilim. Beni sevmediğini bilmek bir şey, ama bunu onun muhteşem yüzünde görmek,

benim acınası halimi gördüğünde yüzündeki o donuk bakışı görmek, beni paramparça ediyor.

Kapı koluna uzanırken başımı eğik tutuyorum.

Bu en iyisi. İkimize de iyilik yapıyorum. Ona işi kabul etmesini, hayatına devam etmesini söyleyerek ona en büyük yardımı yapıyorum. Bunu anlayacak. Bana teşekkür edecek.

"Artık benim için endişelenmene gerek yok, Raine. İkimiz de biliyoruz ki, ben olmadan çok daha iyi olacaksın."

Bölüm 43

Kamyonetin kapısını arkamdan sertçe kapatıyorum, o kadar şiddetle kapanıyor ki, lanet olası şey metal çerçevenin içinde bükülme ihtimali var.

Onun atların yanında olacağını biliyorum.

Kaputun etrafından dolaşıp ahıra girerken adımlarım uzun ve kararlı. Sedir tahtalarının üzerine yazılmış büyük demir harflerle *DPR* yazıyor.

Tahmin ettiğim gibi, Kayce hemen girişin iki adım içinde görüş alanıma girer. Elinde bir kürek tutuyor, her zamanki soluk renkli, alt kenarında delik olan kapüşonlu sweatshirt'ünü

giymiş, şapkası sarı saçlarının üzerine çekilmiş, botları her an parçalanacakmış gibi görünüyor.

"Kimse sana benim gibi davranmayacak, bunu sen de biliyorsun." Aramızdaki kısa mesafeyi adımlarla kat ederken ona bağıriyorum.

Kayce'in büyük mavi gözleri, başını çevirip bana doğru ilerlediğimi görünce iri iri açılır.

"Ne... ne?" diye kekeledi. Gözleri üzerimde dolaşiyor, gerginlikten sıkılmış çenemi ve omuzlarımı inceliyordu. Buraya gelirken, ona ne söyleyeceğimi

ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Daha önce hiç yaşamadığım bu kadar şiddetli bir duygu fırtınasını nasıl idare edeceğimi. Kendimi kaybediyorum, ona, durumumuza, onu o kadar kötü bir şekilde yıkan geçmişimize kızgınım ki, burnunun dibinde duran iyi bir şeyi göremiyor.

"Siktir git, Kayce." Ona uzanmaktan vazgeçiyorum. Şu anda tek istediğim bu olsa da, ona dokunmaya cesaret edemiyorum. Ama bunun için yeterli zaman yok. Bu tanrının unuttuğu dağı tırmanmak için zar zor zamanım var. "Ne oyun oynuyorsun? Neredeyse bir haftadır benimle konuşmuyorsun? Başka biriyle mi olmak istiyorsun, ne?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, burnumun delikleri genişliyor, ona sertçe çıkışıyorum.

"Tabii ki hayır." Bu sözler sessiz, fısıltı gibi. Acı, gözlerindeki turkuaz lekeleri renklendiriyor. Boğazı çöküyor, elması hareket ediyor ve dudaklarını ıslatıyor. "Başka kimseyi istemiyorum."

Göğsüm inip kalkarken, ona mantıklı davranması için omuzlarından tutmak için kendimi zor tutuyorum. Boğazım sıkışarak başımı sallıyorum. "Peki, birlikte olup olmadığımız konusunda endişelenmene gerek yok. Artık hayatında benim yerimin ne olduğu konusunda stres yapmana gerek yok."

"Raine... Ben... Seni kaybetmek istemiyorum." Biraz solgunlaşır.

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman bunu ikimiz için de çok basit hale getireceğim."

"Bekle." Kayce biraz yaklaşır. Çenesindeki bir kas seğirir. "İlişkimizi bitirmek istediğimi söylemedim."

"Öyle mi? Benimle gelmek istemediğini söylediğin mesajın oldukça açık olduğunu düşünmüştüm. Sonra da hemen ardından benimle hiç iletişim kurmayarak bunu ikiye katladın." Ve artık çok geç. Gitmem gerekiyor ve dürüst olmak gerekirse, bugün buraya gelmeseydim kendimi bir sürü zahmetten kurtarabilirdim. Ama lanet bir mıknatıs gibi, bu yola, bu yere çekildim.

Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi, kamyonetim beni onu son bir kez görmek için buraya kadar getirdi.

"Hayır. Benim demek istediğim o değil..."

Çıkardığım kahkaha, göğsümde oluşan çatlağı gizlemek için ince bir maske. Bütün hafta boyunca genişleyen bir uçurum. O benim evimden ayrıldıktan ve benimle iletişime geçmek için hiçbir çaba göstermedikten sonra geçen her gün, bu uçurum daha da derinleşti. "Öyle demek istemedin mi? Benimle gelemeyeceğini mi? Tabii, Kayce. Ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. İkimiz de bu çiftliği kış boyunca idare edebilecek başka insanlar olduğunu biliyoruz. Colt'un gerekirse yardım getireceğini söylediğini sen kendin söyledin. Yani *bu...*" İkimizin arasında işaret parmağımı salladım. "*Beni kesen* bu saçmalığın, babanı hayal kırıklığına uğratmakla hiçbir ilgisi yok..."

ve tamamen kendinden kaçmanla ilgili."

Ağzını açıp kapıyor, mavi gözleri okyanus havuzları gibi parıldamaya başlarken bana bakıyor. "Sadece zamana ihtiyacım var." Bu, kırık bir itiraf. Sesindeki ıstırapı duymak, karnıma saplanan bir bıçak gibi. Her şey çok daha kolay olabilirdi.

"Evet, ben de sana bunu veriyorum. Zaman. Alan.

İhtiyacın olduğu kadar var."

Kendimle olan savaşı kaybettim. Çok acıtıyor.

Ona doğru atılıyorum, çenesini sertçe kavriyorum ve dudaklarımızı birbirine çarpıyorum. Kayce dudaklarımın arasında nefes nefese bir ses çıkarıyor. Onu tatmak, hissetmek için çaresizdim, ama o kendini burada kilitli tuttu — ikimizi de, kendisinin yeterli olmadığına inandığı bu aptalca rutinle cezalandırdı.

Bu yüzden onu öpüyorum ve tüm bu duyguyu dudaklarımızın birleşmesine aktarıyorum. Çünkü hiçbir kelime onu ikna edemez. Şiire, şarkıya döküp gökyüzüne yazsam bile Kayce yine de bana inanmaz. Verebileceğim tek şey... ona bunu göstermek. Somut ve gerçek bir şey sunmak.

Gitmeden önce tek seçeneğim bu.

Dilimi ağzına sokup onun öpücüğe eridiğini hissederken, içimi büyük bir pişmanlık kaplıyor. Onunla ilgili değil, bizimle ilgili değil, sahip olabileceğimiz tüm olasılıklar için. O sabah mutfağımda, Kayce'in yeni bir başlangıç yapma ihtimalinden heyecanlanacağını düşünmüştüm.

Annesiyle olan her şeyden sonra mı? Yeni bir şehir, yeni bir ülke, başkalarının baskıları olmadan kendini tanıma fırsatı. Onun bunu anlayacağını düşünmüştüm. Onun bunu anlayacağını hayal etmiş ve ummuştum.

Ama işte buradayız. Kayce, iki ayağı da şimdiki zamanına yapışmış, köklerini söküp başka bir yere dikmeyi reddediyor, aynı zamanda geçmişinden kaçmaya çalışıyor.

Oysa ben ona sadece umut dolu bir gelecek sunmak istemiştim.

Öpücüğü kesmek için geri çekilirken, parmaklarımı ensesine bastırıyorum. Derin bir nefes vererek, dudaklarımı alnına koyuyorum. "Gidiyorum. Böylece hiçbir şeyi anlamaya çalışmak zorunda kalmazsın."

Kayce boğuk bir ses çıkarır. Biliyordur. Gideceğimi biliyordur. Tam olarak bir sürpriz sayılmaz, ama yine de hazırlıksız yakalanmış olmalıdır; bunu yüksek sesle duymak ona çok acı vermiştir, şüphesiz.

"Kırık olduğum için özür dilerim. Bizi ayırdığım için özür dilerim."

Sonunda fısıldar.

"Kar tanesi, bizi sen bozmadın." Ondan uzaklaşarak, onu tutmaya devam ettim ve bakışlarımızı birbirine kilitledim. "Çatlakların ve kırık parçaların olması yanlış bir şey değil. Ama hala burada olan yaraları iyileştirmek için çaba göstermelisin..." Bir parmağımla şakağını hafifçe vurdum. "Ve burada..." Aynı elimi aşağı kaydırarak avucumu onun kalbinin üzerine koydum. "Senin ilerlemeni engelleyen kısımlar."

"Ama ben ilerlemeye hazırım." Gözlerini sıkıca kapattı.

"Öyle mi? Sana şu anda o eve girip çantayı toplamanı istesem, bunu benim için yapabilir misin?"

Kayce gözlerini açmadan önce zorlukla yutkunur ve benim çok alışık olduğum canlı bakışları, içsel ızdırabın ağırlığıyla donuklaşır.

"Hayır, sanmıyorum. İşte cevabın bu."

Kelimeleri bir araya getirmeye çalışırken, içinde açıkça bir savaş kopuyor. "Şu anda kendimden nefret ediyorum. Bana nasıl bakabiliyorsun?"

Boğazımdan boğuk bir ses çıkar ve dudaklarımızı tekrar birleştiririm. Onun yumuşak dudaklarını öperken, bunun ona hem sadakatimi hem de aramızdaki bağı kazıyacağını umarım. Şimdilik bizi ayrı yollara götürecek yollara dayanacak kadar güçlü olmak için. "Sen benim kalbimin tam ortasındasın, bebeğim." Pes ediyorum, onu kendime doğru çekiyorum, böylece başını boynumun kıvrımına gömebiliyor ve ağzımı kulağına değdirebiliyorum.

"Sen buradasın. Beni kızdırsan da, beni omzumun üzerinden atmaya hazır hale getirsen de, sana o kadar aşık olsam da nefes alamayacak hale gelsem de.

Sen busun. Sen bundan daha iyisin ve bir gün birinin sevgisine layık olduğunu anlayacağına inanıyorum. O adamın ben olmamı isteyeceğini umarak orada olacağıma güven."

Kayce gergin bir ses çıkarır ve bana bakabilmek için elimden kurtulmaya çalışır. "Bana aşık olamazsın." Başını sallar, yakışıklı yüzünde yeniden acı belirir, yüzündeki her şey gerilir.

"Kendi aklımı bilmediğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır... Sadece benim olmamın mümkün olmadığını söylüyorum.

Sen başka birini sevmelisin."

Bu lanet kovboy. Sonuna kadar benimle savaşmaya kararlı.

"Öyle mi? O zaman kimi sevmem gerekiyor, ha?"

Gözlerimi kısarak, sesimi alçak bir uyarı tonuna indiriyorum.

Bu hayatta başka birine aşık olacağım da ne alay konusu.

Bir kez daha, tüm cazibesiyle altın çocuğum, suskun kalır.

Bu sefer sonuncusu. Bu sefer, onu öptüğümde, bu son olacak. Her şey çok kısa sürüyor ve keşke her şey farklı bir melodi ile gerçekleşebilseydi. Onun ıslak dudaklarına veda öpücüğü kondurduğumda, içimden yükselen acı dolu iniltiyi geri yutuyorum.

Geri adım attığımda, sanki bir kısıkaç kalbimi sıkıştırıyor ve göğsüm patlayacakmış gibi baskı uyguluyor. "Sen sensin. Buna güvenip güvenmeyeceğini bilmiyorum.

Ama neden güvenemeyeceğini biraz fazla kolay anlıyorum. O duvarları yıkmak zor, bu yüzden beni dinlemenin, bana inanmanın ne kadar zor olduğunu da biliyorum... Seni sevdiğimi söylediğimde."

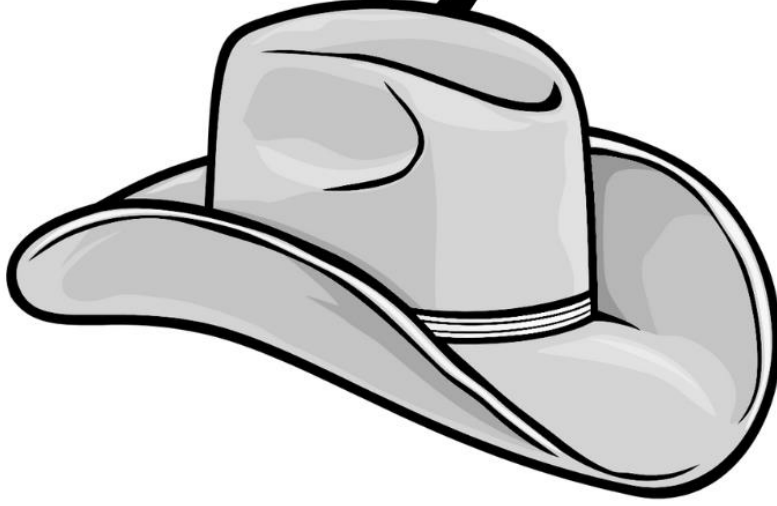
İtirafım sonbaharın serin havasında asılı kalırken, topuklarımı döndürdüm. Hepsi bu kadar. Kayce nasıl ilerleyeceğine karar verene kadar bizim için olabilecek tek şey bu.

Kapıyı açarken durup, kamyonetin tavanından ona bir bakış attım. "Belki bir gün, seni hak ettiğin şekilde sevmeme izin verirsin."

Kamyonetime geri dönüp motoru çalıştırdım ve uzaklaşırken dikiz aynasından onu izledim.

Keşke gitmeme izin vermeseydi.

Kayce

Bölüm 44

Günlerim, daha önce hiç yaşamadığım türden sefil, umutsuz bir boşlukla geçiyor.

Bazen kendimi sarhoş edip, haftalarca gerçeklikten kaçardım. O zamanlar bile, kemiklerimin derinliklerinde böyle bir acı hissetmezdim. Raine'in hayatımda olmaması, en kötü türden bir boşluk hissi yaratıyor, göğsümde eskiden onun varlığının sıcaklığıyla dolu olan bir boşluk var.

Her sabah telefonuma baktığımda, mesajlarımı kontrol ettiğimde, dudaklarımın üzerinde, onun dudaklarının son dokunduğu yerde umut dolu bir dua kalıyor.

Lütfen beni hatırla. Lütfen bana geri dön.

O gittikten sonraki günlerde ona gönderdiğim mesajları tekrar okudum. Kendimi tamamen çökmüş hissedip, çiftlikte amaçsızca dolaşan, kaybolmuş ve amaçsızca sürüklenen bir hayalet gibi hissettikten sonra. Bunu kelimelere döküp ona söylemek için her şeyimi verdim, çünkü çok geç kalmıştım. Beni engellememiş olsaydı, söylediklerime bir bakıp gülecekti sanki. Aptalca bir mesaj gönderdiğimi gördükten sonra beni umursamazca bir kenara atacaktı. Neden

yüzüne karşı yüksek sesle söyleyecek kadar cesur olamadığım halde, neden umursasın ki?

Farklı yapmam gereken o kadar çok şey var ki.

Her gün söylediklerini düşündüm.

Senin sayende daha iyi bir insan oldum. Çünkü bana aşık olmayı öğrettin.

O zaman sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ve o anı hayatım boyunca pişmanlık duyacağım. O gün aptalca davrandım ve donakaldım, o yüzden şimdi söylüyorum.

Seni tüm kalbimle seviyorum.

Senin geri dönmeni beklemek bencilce ve bu da en zor kısmı. Belki de seni uzaktan sevmek zorunda kalacağım.

Titrek bir nefes vererek, mesaj dizisini silip attım — onun benim sözlerimi okumadığı ve cevap vermediği ıssız bir yer — ve tüm bu zaman boyunca aramayı ertelediğim numarayı çevirdim. Uzun zamandır konuşmadığım, ama bu önemli konuşmayı yapmam gereken kişi.

Tek tek.

Karartılmış bir gecede, sıcak hava üfleyen kamyonumda oturmuş, bir elimde kahveyle, yol kenarında park etmişken, hat statik seslerle doluydu.

Yıldızlarla kaplı ve aysız bir gecede Crimson Ridge'e doğru sürmüştüm, ama bu sadece cep telefonu çekmesi için gerekli olan mesafe, bu iş biter bitmez hemen dağın tepesine geri döneceğim.

"Her şey yolunda mı?" Babam, telefon çaldıktan yarım düzine kez sonra uykulu bir sesle cevap verdi. "İyi misin?"

"Bak, bazılarımız burada bütün gün çalışıyoruz, tamam mı? Sen ise hala horluyorsun."

"Birdenbire aradığın için neredeyse kalp krizi geçirecektim, kusura bakma. Ne oluyor?"

Hattın karıştığını ve arka planda mırıldanmalar duyuyorum.

Babam hoparlörü kapatmış olmalı, çünkü sessizce bir cevap verdiğini duyuyorum — *uyumaya devam etmekle ilgili bir şey.*

"Layla'yı uyandırdığım için özür dilerim." Yüzümü buruşturup kahvemi yudumladım. Gece yarısına bu kadar yakın bir saatte bir fincan daha içmemem gerekirdi, ama bu günlerde zaten pek uyuyamıyorum. Karanlıkta dağ yolunda araba sürerken uyanık olmayı tercih ederim, özellikle de yaklaşan hava durumu göz önüne alındığında.

"Fırtına yakında başlayacak," diye mırıldanıyor, benim çok iyi tanıdığım Colton Wilder tarzında. "Neden Crimson Ridge'de takılıyorsun? Senin için en güvenli yer çiftlik."

Bana sert bir şekilde söylüyor, ama ben orada söylenmemiş bir soru da duyuyorum. Babam beni yeterince iyi tanıyor ve uluslararası bir telefon görüşmesi gerektirecek kadar önemli bir şey olduğunu anlıyor.

"Evet, şey, o konuda." Boğazımı temizledim. "Sadece bu aramayı yapmam gerekiyordu, söz veriyorum. Seninle konuşmam biter bitmez, yollar hala geçilebilirken hemen geri döneceğim."

"İyi. Aptalca şeyler yapmana ya da gereksiz riskler almana gerek yok."

"Merak etme, yapmayacağım." Normalde, cevap olarak akıllıca bir şey söyledim. Eski Kayce Wilder, gözlerini devirip "Evet, baba, bana bilmediğim bir şey söyle" rutinini yapardı. Ama bu gece, dizlerimi sallayarak oturmuş, söylemem gereken şeyi nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Buraya gelirken her şeyi planlamıştım. Şimdi o telefonun diğer ucunda ve ben, kabuğumu nasıl açacağımı bilemediğim için suskunum.

Yumuşak bir tıklama sesiyle kapıyı kapattığını duyuyorum, sonra arka planda kendine kahve yapmaya başlıyor. Eminim

orada saat sabahın dördü civarında olmalı.

"Bunu tahmin yoluyla mı yapmam gerekiyor, ne yapmam gerekiyor?" Hala uykulu bir sesle gülüyor, ama onu uyandırmış olmama rağmen kızgın olmadığını duymak biraz rahatlatıcı. "A harfiyle mi başlıyor? Tek kelime mi, iki kelime mi?"

Film mi, kitap mı?"

"Tanrım... dur..." Kafamı sallayıp ısıtıcının havalandırma deliğini eğiyorum. "Senin mizah anlayışın uzaktayken de gelişmemiş."

"Tamam. Söyle bakalım." Musluk kısa bir süre akıp sonra kapanıyor, ardından dolaplarda bir şeyler aranma sesi, seramik tıkırtıları, çekmecelerin açılıp kapanma sesi geliyor.

Derin bir nefes alıyorum, düşüncelerim rulet çarkı kadar hızlı dönüyor. Çıngırdayıp vızıldayarak, orada bir yerlerde, ama ihtiyacım olan düşünce yerine oturmadan kelimeleri ağzımdan çıkaramam.

"Kayce, en kötü senaryolara atlayan biri olmadığımı biliyorsun. Ama şu anda beni çok korkutmaya başladın. Neyin var?" Babamın sesi sertleşir.

Onun bunu itiraf ettiğini duymak, ses tonundaki endişeyi duymak, bir şekilde dikkatimi yerine getiriyor. Tıpkı her zaman olduğu gibi, yarışmaya hazır olduğum ve tüm dikkatimi altımdaki ata verdiğim gibi.

Aklımdan çıkıyor ve konuşmaya başlıyorum.

Ona *her şeyi* anlatıyorum.

Dizim. Artık rodeoda olmayacağım gerçeği. Belki ameliyat olmam gerekecek, ama bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek, hatta doğal iyileşme ve düzenli rehabilitasyona devam etmekten daha invaziv olabilir.

Bu bir şekilde annemden bahsetmeye doğru akıyor. Son aşırı dozundan. Ona verdiğim paradan. Çocukluğumun tüm kirli detaylarını değil, ama son yıllarda verdiğim birçok kötü kararın nedenini anlatmaya yetecek kadarını.

Şimdiye kadar ona anlatmam gereken şeyler, ama dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı hiç bilemedim. Bu yüzden bunu yapmaktan kaçındım.

Colton Wilder öyle bir adam ki, dinliyor. Babam sadece dinliyor ve tüm bunları nihayet gecenin karanlığında serbest bırakmak, şimdiye kadar yaşadığım en rahatlatıcı şey.

Sanki ikinci bir nefes almışım gibi. Nefes almaya bile ara vermeden, bir sonraki bölüme geçiyorum. Kenardan atlıyorum ve başım önde dalıyorum. Önce, yılbaşı gecesi rastgele bir adamla öpüştüğümü anlatarak başlıyorum, sonra erkeklerden hoşlandığımı fark ettiğimi anlatıyorum.

Sonunda, bir gümbürtüyle, en korkutucu itirafa ulaşıyorum.

Ona Raine'den bahsediyorum.

Sözlerim sel gibi akmaya devam ediyor. Hayatımdaki bu önemli olaylar hakkında tüm itiraflarımı, beni kemiren tüm endişelerimi ortaya koyuyorum.

Ona anlatmayı hayal ettiğimden çok daha fazlasını anlattığımda, rüzgarda bir tüy gibi bu kamyonun çatısından uçup gidebilecekmişim gibi hissediyorum. Aynı zamanda, bundan sonra ne yapacağımızdan da emin değilim.

Babamla pek samimi değiliz.

"Üzgünüm. Yirmi yıllık baba-oğul sohbetlerini yirmi dakika içinde sana bir anda döktüm."

Yüzümü buruşturuyorum.

Babam hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Bana bir saniye izin ver. Önce bu kahveyi içeceğim. Sonra sana söylemem gereken bir şey var, tamam mı?"

Ağırlığımı değiştiriyorum. "Tabii." Orada oturup sessizliği bozmadan, yanağımın içini çiğnerken, biraz daha konuşmadan edemiyorum. "Ve evet, çok iyi farkındayım, muhtemelen alнімda *'Merhaba, ben tam bir felaketim, tanıştığımıza memnun oldum'* yazan bir tabela taşımalıyım."

Onun derin, gürleyen sesi, tüm bu kendini küçümseyen düşünceleri uzaklaştırıyor. "Kayce... Sen daha gençken, seni aramam gerekirken geri çekildim. Bu, her zaman taşıyacağım bir yük, çünkü bu kararın ağırlığını taşımayı hak ediyorum. Sana yanlış yaptığımı sonsuza kadar hatırlatacak bir şey. Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni isterim."

Tanrım, sözlerinin samimiyeti göğsümü sıkıştırıyor. "İkimiz için de bunu istemiyorum, baba." Kafamı sallıyorum. "Hayır, siktir et. Lütfen elinden gelenin en iyisini yaptığını düşün."

"Oğlum, o zamanlar aptal bir genç olabilirdim, ama daha akıllı davranmalıydım. Ya da en azından, yıllar boyunca annenin her şey yolundaymış gibi davranmasına izin vermemeliydim, çünkü öyle değildi."

Gözlerimin arkasında bir duygu belirir. "O, işleri kendi lehine çevirmekte çok iyidir. Bu senin hatan değil."

"Gerçekten çok üzgünüm." Yıllar boyunca yaşadığı korkunç deneyimlerin, çektiği acının ve benim yaşadıklarımın birleşiminden kaynaklanan yorgun bir nefes verir.

"Özür dilediğini biliyorum. Ve sonunda Devil's Peak'e ulaştığım için mutluyum."

"Ben de, evlat." Sonra yine boğazını temizler ve ben içimden inlerim. "Şey... uhh..."

Kırk yaşını geçmiş olabilirim ama işitme duyumun gayet iyi olduğundan eminim. Sen sadece... şey...

Kelimeleri garip bir şekilde karıştırması beni kahkahaya boğdu. "Bir şekilde üvey kardeşime aşık olduğumu açıklamak mı?"

"Evet. O kısım." Onu, elini saçlarına gömmüş, telefonu kulağına dayamış, dünyanın öbür ucundaki şirin bir İrlanda kulübesinin mutfak tezgahına yaslanmış olarak hayal edebiliyorum.

Yanaklarım yanıyor, ardından Raine'i düşününce midemde bir boşluk hissediyorum. Kahretsin, onu çok özlüyorum. Bir an durup onun adını düşünmek

, onu geri getirmek için duyduğum o korkunç özlem duygularına geri dönüyorum.

Alt dudağımı ısırarak, telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. Kahretsin, neredeyse gece yarısı olmuş. Gerçekten harekete geçmem gerekiyor.

"Layla'nın doğru kişi olduğunu nasıl anladın?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir süre sessiz kaldı.

"Onunla ilk tanıştığım gün, konuşmaya başladığımızda, kim olduğunu ya da adını bilmediğim halde, daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Sonra olaylar olduğu gibi gelişti ve onu unutmaya çalıştım, yemin ederim, gerçekten denedim." Babam onun hakkında konuşurken sesi yumuşuyor ve tek düşünebildiğim, hayatında böyle bir aşkı bulduğu için onun adına çok mutlu olduğum. "Ama onu unutmak mümkün değildi. Başka bir şekilde tarif edemem. Sanki kanımda vardı; kısa bir sohbet yeterliydi. Hiçbiri mantıklı değildi, ama aramızda bir bağ vardı. O türden, açıkça anlaşılan bir çekim..."

Eminim ki, o hayatıma bir daha geri dönmese bile, yüz yıl sonra bile bu çekiciliği hala içimde taşıyor olurum."

Babamla eski sevgilim hakkında konuşmak garip mi? Belki bir dereceye kadar, ama dürüst olmak gerekirse, sanki iki farklı insan hakkında konuşuyormuşuz gibi geliyor. Tamamen farklı bir hayat. O zamanlar, sorunlarımı içkiyle unutmaya çalışan bir pisliktim ve o çok kısa bir sürede hayatıma girip çıktı.

"Sanırım o benim *ruh ikizim*." Bunu yüksek sesle söylerken ağzım kuruyor, kamyonetimin boşluğuna kaba bir itirafta bulunmaktan başka bir şey değil.

"O zaman önemli olan tek şey bu." Babam her şeyi olduğu gibi kabul ediyor, her zamanki gibi çok sakin ve kendinden emin. "Ama bu arada çok acı çekeceksin."

"Sence geri dönecek mi?"

"Bana anlattıklarından sonra mı? Sana düşünmen için zaman ve alan vereceğini söylediği gerçeğinden sonra mı? Hiç şüphem yok."

Nefesim ciğerlerimden dışarı çıkıyor. "Gitmem gerek." Karanlığa bakarken, ön camıma birkaç damla kar yağıyor. *Kar*. "Anlayışın için teşekkürler... garip davranmadığın, bana sırtını dönmediğin için..."

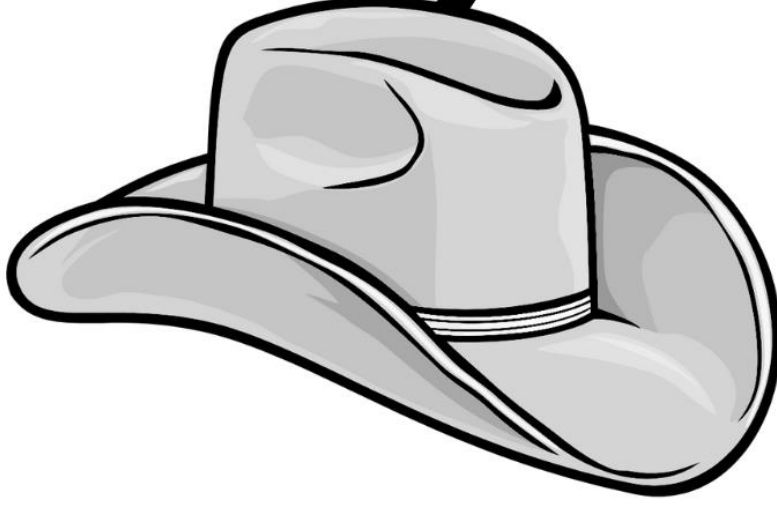
Babam, kararlı bir adam olarak, şu anda Raine'in yanında olamamak kalbimi kırsa da, neden burada olup ona yardım ettiğimi bir kez daha doğruladı.

"Senin için buradayım Kayce. Ne zaman istersen. Neye ihtiyacın olursa.

Tek yapman gereken söylemek. Yarın uçağa atlayıp oraya gelirim, eğer bana ihtiyacın varsa."

Kayce

Bölüm 45

Burada geçirdiğim ilk kış, kar yağmaya başladığında ve her geçen gün daha da kalınlaştığında, onu durmadan lanetledim.

O dönemde hayatımdaki pek çok şey gibi, karın temsil ettiği şeyi de nefret ediyordum. İzole olmak. Karanlık düşüncelerim ve zihnimin gidebileceği korkunç yerlerden başka hiçbir şeyim olmadan burada sıkışıp kalmak. Damarlarımda sürekli alkolün etkisi olmasaydı ve günlerimi boşa harcayabileceğim arkadaşlarım olmasaydı, kafamın içinde olup bitenlerle yüzleşmek zorunda kalırdım. Tüm o kırık parçaları görmek zorunda kalırdım. Şimdi ise, bu karmaşayla barışmayı öğrendim. Güzel olmayan, kesinlikle mükemmel olmayan, ama yine de sevimli olabilen yanlarımı kabul etmeyi öğrendim.

En azından terapistim öyle söylüyor.

Çevrimiçi seanslar yapıyoruz. Haftada iki kez başladıktan sonra, sonunda iki haftada bir kontrol seanslarına geçmeyi hedefliyoruz. Son zamanlarda çok fazla yaptığım bir şey...

konusmak.

Ancak, aslında konuşmak istediğim kişiye değil. Onsuz geçirdiğim bu soğuk kış aylarından sonra onun sesini duymak için neler vermezdim.

Onsuz geçen bu sefil haftalardan sonra, çenemi okşayan dokunuşunu hissetmek için neler vermezdim.

Sonbaharın yanmış altın yaprakları uzak bir anı gibi geliyor; takvime bakıp bahara ne kadar yaklaştığımızı gördüğümde, sanki bir asır önceymiş gibi geliyor. Kahretsin, onun aptalca somurtkan bakışlarından birini bile görebilmek için, bunu şahsen görebildiğim sürece, neredeyse her şeyi yapardım.

Çiftliğe bakınca, her yer sonsuz bir beyazlık. Dün gece yağan taze kar, her şeyi şeker gibi bir tozla kaplamış. Çok güzel, şu anda bunun değerini anlayabiliyorum. Kayce Wilder'ın yeni sezonunda, *kendini sevmeyi* öğrenen bir adam.

Geçmişte, aynı yerde kahvemi içerek durmuş ve gördüğüm tek şey kışın buz gibi dokunuşundan oluşan bir kafes olduğu için kahvemi duvara fırlatmak istemiş olabilirdim.

Her seansın sonunda bana ödev veriliyor. Bir kişiye, bir konu hakkında açılmanın bir yolunu bulmak. Heyelan altında kalmaktan korktuğum bu devasa pislik yığınına alıp, parça parça ayırmak. Bugün, Kaos ile konuşmaya hazır olduğumu bildiğim gün.

Dürüst olmak gerekirse, onu en sona bıraktım. Şimdiye kadar, en yakın olduğum herkese, kış bittiğinde ve hava ısındığında, bu çiftlikte karla kaplı kalmayınca hayatımın ne kadar farklı olacağını anlattım.

Pek çok şey farklı olacak, ama aynı zamanda bazı büyük bilinmeyenler de var.

Yani, Raine'i bulabilecek miyim? Beni görmek isteyecek mi? Crimson Ridge'e dönmeyi düşünecek mi?

Mutfak penceresinden, manzarayı kaplayan karı gösteren hızlı bir fotoğraf çekiyorum ve onunla burada durup bunu doğal karşıladığım zamanları hatırlıyorum. Aptal bir dizi hakkında gevezelik ederken, birlikte izlememiz gereken bir dizi

birlikte izlememiz gerektiğini, bir gün bunu yapma şansımız olmayacağını hiç düşünmeden.

Bazen ne kadar aptal olduğumu, sonsuz *zamanımız* olacağını varsayarak gösterdiğim aptalca saflığı inkar edemem.

Artık zamanın ne kadar değerli olduğu duygusunun ne kadar doğru olduğunu her zamankinden daha iyi biliyorum. Asla garanti edilemez.

Bu yüzden Raine'e fotoğrafı gönderiyorum. Son zamanlarda yapmaya başladığım bir şey, her ne kadar onun Instagram'ını asla kontrol etmeyeceğinden emin olsam da, ya da daha kötüsü, her hakkı olduğu gibi mesajlarımı tamamen görmezden geleceğinden emin olsam da. Fotoğrafa küçük bir not ekliyorum. Lanet olası tüm umutlara rağmen, belki bir gün hayatıma tekrar gireceği umuduyla.

Kar yağdı.

Keşke sen de burada olsaydın.

Bir iç çekerek, telefonumu mutfak tezgahında şarjda bırakıp, kupamı alıyorum. Bunun için muhtemelen bütün kahve demliğini içmem gerekecek. Ofise doğru yürürken, her adımında sessizce kendimi gaza getiriyorum. Kelimeleri doğru düzgün söylemek ve kafamı toplamak için kendi tek kişilik marş bandom oluyorum.

Bu kararlar barışığım. Hatta, bir profesyonele, rodeo, Crimson Ridge veya buradaki hayatımla hiçbir ilgisi olmayan birine açılabilđimde, başardıklarımı biraz perspektifle görmek kolay oldu. Dışarıda, bronc binmeyi bırakın, yarışmaya bile katılamayacak bir sürü insan var ve ben her ikisini de yapabilecek kadar şanslı bir piçim.

Hatta, istersem hayatımın geri kalanını at sırtında geçirebilirim.

Bunu lanet bir zafer olarak kabul edeceğim.

Babamın burada tuttuğu sallanan sandalyeye oturduğumda, sandalye gıcırıyor ve itiraz ediyor. Elime alıyorum...

telsiz için el cihazını al ve konuşmadan önce doğru kanala geç.

"Hayes Çiftliği, cevap verin. Konumunuz nedir?"

Ben kupamdan bir yudum alıp beklerken, hat cızırtılı ve patlamalı sesler çıkarıyor.

"Devam et. Wes, burada." Chaos'un ağabeylerinden biri olan Westin Hayes'in tanıdık derin sesi geliyor.

"Chaos'u görüyor musun?"

Bir duraklama oldu. "Kayce. Seni duymak güzel dostum.

İyi misin?"

"Devil's Peak'te hava çok sıcak. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Durumunu kontrol edeceğim. Bekle." Kendi kendime gülümsüyorum. Wes, babam kadar huysuzdur. İkisi, itiraf ettiklerinden çok daha benzerdirler, ancak bu durumda, Hayes kardeşlerin ikinci en büyüğü aile çiftliğini yönetmeyi devralmıştır. En büyüğünden çok da genç değildir, ancak Cam yıllardır şeriflik yapmaktadır. Bu nedenle, aile mülkünü yönetme görevi Wes'in

omuzlarına düştü, diğerlerinin yardımıyla.

"Beyinsiz herif güney otağını kontrol ediyor. Kanal kırk ikiden ona ulaş."

"Anlaşıldı." Alıcıyı çevirip Chaos'a ping atıyorum.

"Siktir git," diye cevaplar, sesi telsizin cızırtısından dolayı biraz bozuktur.

"Beni özledin mi?"

"Kalbim kırık. Acı çekiyorum. Sen olmadan hayatım her gün bir trajedi, Wilder."

"Olması gerektiği gibi." Bir an için ahizeyi bırakıp düşüncelerimi topladım. Bunu telsizle yapmak ideal değil, ama onu arayacak durumda da değilim.

"Ne var? Cam senin durumunu kontrol ediyor, yani bunun yollarla ya da onun gibi şeylerle ilgisi olmadığını biliyorum."

"Oturuyor musun?" diye homurdandım ve derin bir nefes aldım. "Kıştan sonra rodeoya dönmeyeceğim. Ya da

aslında bir daha da gelmeyeceğim. Dizim çok kötü durumda. Ayrıca... son zamanlarda yaşanan bazı gelişmeler var, bunları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, sadece söyleyeceğim... Ben eşcinselim."

Sessizliğin havada asılı kalmasına izin vermeden sözler ağzımdan döküldü ve küçük ofis onun tepkisini bekleyen bir beklentiyle doldu.

Endişeli değilim ama ona bunu söylemek için bu kadar uzun süre beklediğim için kendimden nefret ediyorum.

Elimde, radyo cihazı uğultu ve vınlama sesleri çıkararak yeniden canlanıyor.

"Bir daha söyler misin? Dueling banjos bölgesine mi geldik? Dueling dicks? Bu ilginç detayı nerede saklıyordun, tatlım?"

"Evet, meğer artık erkeklerden hoşlanıyormuşum." Kendi kendime gülüyorum, keşke yüzünü görebilseydim. "Ve görünüşe göre eşcinsel pusulam ilk günden beri bozukmuş... çünkü ben sadece Raine'i istiyorum." Adını ağzımdan çıkarırken yüzümü buruşturuyorum. Bunu söylemek hiç de kolaylaşmadı. Brad ve Flinn'e, Sage'e, babama söyledikten sonra

bile... benim için her şey olan insanlara kaç kez söylesem de, *ona* söyleyememek hala canımı yakıyor.

Hat sessiz kalıyor ve aniden bir sonraki kısmı aceleyle eklemem gerektiğini hissediyorum.

"Sanki gizlice *sana* takıntılıymışım gibi bir şey yok. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Chaos'un sesi radyoda yankılanmadan önce yine uzun bir sessizlik oluyor.

sesini duyuyorum. "Değil misin? Biraz hayal kırıklığına uğradım. Bu benim somurtmam."

"Tabii ki öylesin." Kahvemin son yudumunu içiyorum.

"Sence ben güzel değil miyim?" diye sızlanıyor.

"Aman Tanrım." Birdenbire kahkaha atmaya başladım, neredeyse ağızımdaki kahveyi babamın eski bilgisayarına tükürecektim. "Bunu kendine mal edeceksin, değil mi?"

"Hemen bana güzel olduğumu söyle, yoksa bir daha seninle konuşmam, Wilder."

"Tanrım. Evet, çok güzelsin."

"Teşekkürler." Diye homurdanır. "Şimdi, kayıp Raine'in -eminim çok etkileyici olan- sikine düştüğün gerçeğine geri dönelim. Sana sık emmek için bildiğim her numarayı öğretebilirdim."

"Neden herkes bana öğretilmesi gerektiğini söylüyor?"

"Şey... ilk seferinde öyle bir canavarı boğazına kadar sokamazsın."

"Tamam. Bu konuşmanın geri kalanını radyo kanalında sürdürmeyeceğim. Sadece bilmeni ve tüm sorularını bir dahaki sefere bu dağdan indiğimde sormayı beklememi istedim."

"Yani... siz ikiniz artık öpüşen kuzenler misiniz, ne?"

"Tanrım." Elimi ağızma götürüp ovuşturuyorum.

"Üvey kardeşinle oral seks yapmak nasıl bir his?"

"Hoşça kal."

"Olmaz. Bu iletişimi kesmeye cüret etme, pislik."

Raine gitmedi mi? Geyiklerin ülkesine geri döndüğünü duydum."

"Evet. İlişkimizin ne durumda olduğunu bilmiyorum, tamam mı? Ama her şeyi mahvetmediysem, onunla birlikte olmak istiyorum. Ciddi, düzgün bir ilişki, her şeyi ortaya koymak gibi bir şey. Bu kadar içimi dökmek seni mutlu etmeye yeter mi?"

Bir süre duraksadı ve cevap vermeden önce kendine zaman tanıdı.

"Şimdilik. Ama karlar erir ermez seni bulup tüm hikayeyi anlatmanı bekleyeceğim, emin olabilirsin. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarıma alaycı bir gülümseme yerleşir. "Yüksek sesle ve net, Chaos."

Yüksek sesle ve çok net.

Günün geri kalanı olaysız geçer. Sığırlar beslenir.

Atlar çok zamanımı alıyor. Çiftlik, taze karla kaplıyken, her zamanki gibi aynı döngü devam ediyor.

Bu kadar yoğun bir kar yağışı nedeniyle dağ yolu bir süre kapalı kalacak. Güvenli bir şekilde yolu temizlemek için çalışan ekipten haber aldım, ancak en erken gelecek hafta açılacağına dair bir garanti yok.

İşte buradayım, küçük balonumda. Durum biraz düzeliş hava yatışana kadar inekler ve atlar bana eşlik ediyor. Hava tahmini birkaç gün üst üste iyi görünürse, atıma binip çitleri ve çiftliğin daha uzak kısımlarını kontrol edip hasar olup olmadığını bakacağım. Ama bugün tek yapmam gereken temel işleri halletmek ve tüm hayvanların güvende olduğundan, yiyecek, su ve barınağa erişebildiğinden emin olmak.

Kışın tuhaf bir ritmi vardır. Burada, Crimson Ridge'de olduğundan çok daha fazla, hava koşullarının insafına kalırsınız, üstelik buna bir de yüksek rakım eklenir. Yani planlar yapılabilir, hazırlıklarınızı yapabilirsiniz, ama sonuçta elinize gelen kartları oynamak zorundasınız.

Bazen, bu elinizde bir royal flush, sizi kulaklarınıza kadar gülümseten bir galibiyet serisi olur, bazen ise hemen pas geçmek istemenize neden olan bir el olur.

Şu anda, beni böyle hissettiren çiftlik değil.

Beni bekleyen mesajlar. Keşke hiç görünmeseydi dediğim bir e-posta adresi, ama yine de burada, bir kez daha.

E-postasının içeriğini aceleyle taradım. Özürler ve hayatındaki kaosla ilgili telaşlar. Hastaneden hemen taburcu edildi; nedense, onu muayene eden doktorlar onu riskli bir vaka olarak görmediler — hiçbir zaman görmezler. Ve bir kez daha bir şey istemek için ortaya çıkması da büyük bir sürpriz değil.

Sıkışıp kaldığı döngü kendini tekrar etmeye devam ediyor.

Bıktım artık.

O geceyi ve Raine'in benim için ne kadar güçlü olduğunu düşünmeden edemiyorum. O, ilk kez gerçekten bir hayatın mümkün olduğunu hissettirdi, onun

benim hayatımı mahvetmeye çalıştığı hayatın ötesinde bir hayat. Beni kendi hatalarına sürüklediği günler sona erdi.

Onun e-postasını tekrar okurken, cildimde bir sıcaklık hissediyorum. Sanki o gece kanepede, ben berbat bir haldeyken yaptığı gibi, elleriyle beni göğsüne sıkıca sarıyor gibi. Saçlarımı her zamanki gibi nazik ve şefkatli bir şekilde okşadığını hissediyorum. Onun gibi sert ve kaba bir adam için imkansız gibi görünen dikkatli bir dokunuş. Yumuşak bir gürültü, sesinin titreşimi var; kelimeleri tam olarak duyamıyor olsam da, yıllar önce yapmam gereken şeyi yapmam için bana güç veren enerjisini *hissedebiliyorum*.

Yazmaya başlıyorum.

Anne, bu son kez sana yardım edeceğim, ama bu senin benden beklediğin şey değil. Ya da belki de, bu senin bunca zamandır benden istediğin şeydi ve ben senin yardım çağrını duymadım.

Geçen sefer sana para verdiğim için özür dilerim. Bunu asla yapmamalıydım. Olanlar için duyduğum suçluluk duygusu benim için gerçekten zor bir şey, ama bu sefer en başından yapmamız gereken şeyi yapacağım.

Seni bir rehabilitasyon merkezine kaydettiriyorum. Ayrıntılar ekte. Yarın seni almak için bir araba ve şoför göndereceğim. Bu adımı atıp atmamak sana kalmış, ama bu benim yapacağım son şey.

Seni seviyorum. Temizlenmen için sana bol şans diliyorum. Ama bağımlılığının kırık parçalarını toplamaya devam edemem.

Gönder tuşuna basarken ciğerlerimden titrek bir nefes çıkıyor. İhtiyacı olan bilgiler ekte. Terapistimin yardımıyla, bu çirkin anın tekrar baş göstermesi durumunda ne yapacağıma dair bir plan hazırlamıştık.

İşte burada, zor ve rahatsız edici bir şeyi yapıyorum ve hissettiğim rahatlama çok büyük.

Beni şaşırtan şey, onun hemen cevap vermesi. Dürüst olmak gerekirse, hemen bir tepki beklemiyordum. Hatta, yarın onun ortadan kaybolduğunu, teklifimi reddettiğini veya tesise hiç gelmediğini öğreneceğimi tahmin ediyordum.

Tanrım, hayır. Kayce, lütfen bunun senin hatan olmadığını anla. Söz veriyorum, gönderdiğin parayla hiçbir şey yapmadım, her kuruşunu borcumu ödemek için kullandım.

Hapları bana Ezeziel verdi. Bana uzattı ve ben de reddedecek kadar güçsüz olduğum için aldım. Ben iyi değilim ve sen bana inanılmaz bir hediye verdin, bunun farkında bile değilsin.

Yarın gideceğim. Gideceğim.

Bu benim hak ettiğimden çok daha fazlası ve keşke şu anda sana sarılabilsen, Kayce. O haplar benim kişisel cehennemim ve sen küçükken seni korumak için yeterince çaba göstermedim. Raine'in yaptığı gibi. Hayatında sana verdiğim tüm sıkıntılar için çok üzgünüm.

Onun adını görmek bir fener gibi. Her şeyi silip süpüren bir ışık patlaması. Annemin yazdığı diğer satırları neredeyse hiç fark etmiyorum. Ne demek istiyor? Parmaklarım cevap yazarken göğsüm sıkışıyor, o kadar hızlı yazıyorum ki neredeyse tüm harfleri karıştırıyorum.

Neden bahsediyorsun? Raine ne yaptı?

Tanrım. Cevap vermesi çok uzun sürüyor. Tırnaklarımı ısıyorum, telefonum elimde mutfakta bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum. Ekran her karardığında, uyanık kalması için dokunuyorum, gözlerim bir şahin gibi bildirimlerin düşeceği yere sabitlenmiş durumda. Lütfen. Lütfen. Gitmesine ve söylediklerini bitirmesine izin verme.

Tüm o kesikler, morluklar. Her seferinde görmek çok korkunçtu.

Bizi güvende tutmak için o kadar kararlıydı ki, Ezeziel eve gelmeden önce onu kışkırtıyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sanki göğsümden dışarı çıkacakmış gibi hissediyorum. Cevap yazarken başım giderek daha fazla dönüyor.

Anne. Ne diyorsun sen?

Bana dürüst olmanı istiyorum. Raine ne yaptı?

—

Böyle iyi bir çocuğun, o kadar kötü bir adamdan doğması imkansız gibi görünüyor.

Onunla evlendiğim ve onunla kaldığım için çok üzgünüm.

Raine bizim incinmemizi istemiyordu, bu yüzden dayakları üzerine alıyordu. Bizi rahat bırakmalarını sağlıyordu. Sonra, yeterince büyüdüğünde, babasından daha iri olduğunda,

Ezekiel'e öfkesini yöneltti. Evden taşınmadan önce, bir daha sana ya da bana dokunmaması için onu tehdit etti.

Tanrım, çok uzun zaman önceydi. Her şey olduğunda o daha bir gençti. Hatırlıyorum, sen düşüp bileğini kırdığın sıralarda olmuştu.

Vücudum mutfak dolaplarının önüne çökerek soğuk zemine kadar iner. Bulanık görüşümle okumaya çalışırken gözlerimin arkası yanar.

Raine'in eve perişan halde geldiği tüm o zamanlar.

O geceler, yüzü paramparça olmuştu.

Gözleri morarmış. Dudakları yarılmış. Elmacık kemikleri çürümüş.

Diğer gençlerle kavga ettiğini sanıyordum. Bütün bu zaman boyunca, sırf zevk için kavga eden öfkeli bir adam olduğunu düşünmemi sağladı.

Oysa gerçekte kendini kalkan olarak kullanıyordu. Defalarca kendini tehlikeye attı.

Mide bulantısı beni yutmak üzere.

Buralarda kalmak istememesine şaşmamalı. Benim için zaten çok şey feda etti. Raine, benim bilmediğim ve anlamadığım şekillerde beni korumak için oradaydı, hepsini gizlice yapıyordu.

Belki de babamın izinden gidip yıllarımı burada tecrit içinde geçirmek, hak ettiğim tek şeydir. En azından bu şekilde, artık kimseyi incitmem. Burada kalıp onu yalnız bırakırsam, onu daha fazla incitmem.

Parmaklarımla saçlarımı çekiştiriyorum, acı duyana kadar çekiyorum. Onu özleyorum, onun için acı çekiyorum ve ona çok aşığım. Titreyen ellerimle gönderdiğim mesajları açıyorum, içim paramparça olmuş gibi hissediyorum. Her şeyi silmeyi düşünüyorum. Ona hislerimi anlatmak için yaptığım tüm o acınası girişimleri tamamen silmeyi düşünüyorum, çünkü onun benim zehrimle kirlenmemiş bir geleceği olmasını istiyorum.

Hayır. Tanrım. Oraya vardığımda, çok geç kalmışım. Yüzümden kan çekiliyor. Gönderdiğim tüm mesajları okumuş, ama cevap vermemiş. Tabii ki, hiçbir şey yok

çünkü dünyalarımız ilk çarpıştığından beri onun hayatında lanet bir yük oldum.

Ama yeni bir şey görüyorum. Raine sayfasına yeni bir resim yüklemiş — kim bilir ne zamandır ilk kez...

En az bir yıl, belki daha fazla.

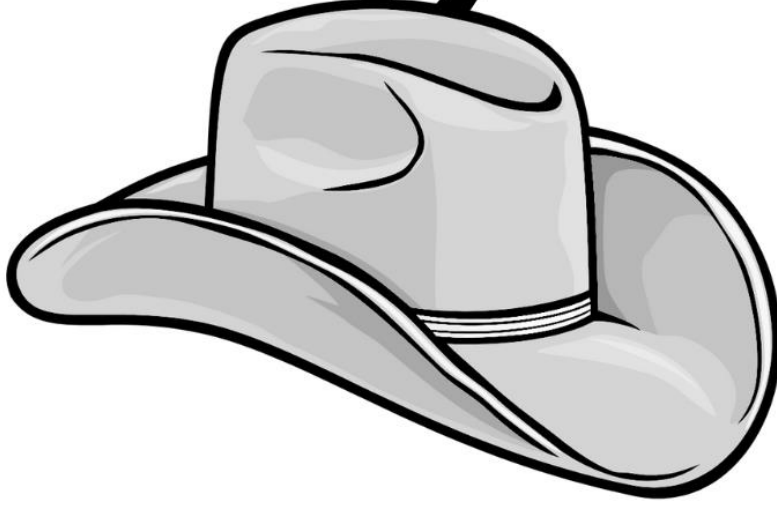
Ve bu biziz. Bu bizim fotoğraımız. Dövmeli eli benim elimi kaplıyor, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş ve yatak arşafklarının üzerinde duruyor.

Fotoğraın altında, nefesimi kesen ve kalbimi durduran, göğüs kafesime çarpan beş kelime yazıyor.

"Sana asla takıntılı olmaktan vazgeçmeyeceğim."

Kayce

Bölüm 46

Kar, gün be gün, bitmek bilmeden yağıyor. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum ve güneşin nadiren görüldüğü, gecenin çok çabuk geldiği bu tür anları katlanmak zorundayız...

...bu dağlarda kışın gerçeği budur.

Yine de, zihinsel olarak zor.

Özellikle bugün gibi, buzlu dallar yüzüme durmadan vuruyormuş gibi hissettiğim ve yorgun olduğum günlerde. Çok yorgunum.

Babamın bunu yıllarca nasıl başardığını anlayamıyorum. Bütün bunları, onu kontrol edecek veya ona bakacak başka kimse olmadan yaptı. Burada, işlerimde ve hayvanlarımızla ilgilenmek gibi sıradan rutin işlerde bana fiziksel olarak yardım edecek kimse olmayabilir, ama sürekli destek alıyorum.

Sabahları ve geceleri radyoyu elime aldığımda ya da internetin yeterince güçlü olduğu zamanlarda telefonuma baktığımda, her zaman birileri benim nasıl olduğumu soruyor.

Winnie altımda kıpırdanıyor, kulakları ve yelesi tıpkı benim gibi karla kaplı. At sürerken

bunun yeterli olmadığını hissetmenin aptalca olduğunu bilerek geri dönüyorum. Ama elimde değil. Haftalar geçti ve Raine mesajlarımı okuyup el ele tutuşurken çekilmiş fotoğrafımızı paylaştığında hissettiğim umut ışığı artık uzak bir anı gibi geliyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum, ama o her zamanki gibi mesafeli ve okunması imkansız. Tabii ki öyle. O, milyonlarca kilometre uzaktan kalbimi ele geçiren adam ve en iyi zamanlarda bile iletişim kurmakta kesinlikle en kötüsü.

Bu yüzden katlanıp susmalı ve onu kendimden uzaklaştırdığım aptalca hatamın sonuçlarıyla başa çıkmalıyım.

Bildiğim kadarıyla, o da benzer şekilde uzak ve ulaşılmaz bir yerde çalışıyor. Hiç şüphe yok ki... şüphesiz çok uzun bir süre yok olacak ve hayatlarımız tekrar kesiştiğinde ona layık bir adam olmak benim omuzlarımda. Yine de, bunun ne zaman olacağını bilmemekten nefret ediyorum.

Şu anda yapabileceğim tek şey bu. Kendime odaklanmak. Bana söylediği şeyi yapmak ve bu arada her gün biraz daha iyileşmeye devam etmek.

Bu, kar ve buzun içinde, dünyanın geri kalanından kopuk bir şekilde yapmak anlamına gelse bile.

Winnie başını bir yandan diğer yana sallıyor, bu da bana, bu hava koşullarında dışarıda kalmaktan bıktığını belirtme şekli. En azından çiftliği vuran fırtına cephelerinden bir süreliğine kurtulduk. Bugünkü koşullar, bir anda dramatik bir şekilde değişecek kadar kötüleşmeyecek gibi görünüyor, ama yine de her an dans eden ve uçan kar taneleri var.

Rüzgardan korunmak için yüksek yakama daha da gömüldüğümde, o kabarık kar taneleri dudaklarıma yapışıyor. Öne eğilip boynuna hafifçe vuruyorum. Bugün bana çok iyi davrandı, bu yüzden ona ekstra ödül ve ahırında sıcak bir gece vaat ediyorum. Sığırları beslerken bu lanet soğukta benimle birlikte dışarıda kaldığı için teşekkür etmek için.

Ahırın dışına çıktığımızda, eyerden atlıyorum ve onu iyice temizliyorum. Büyük, sulu gözleri bana kırıyor ve o akıllı kulakları, içeri girme hevesiyle beni neredeyse ezip geçecekken seğiriyor.

"Evet, ben de öyle, kızım." Gülüyorum. Lanet olsun, bu atlarla yüksek sesle konuşarak çok zaman geçiriyorum. Muhtemelen terapistime anlattıklarımın neredeyse tamamını duymuşlardır. Bu konuda, her şeyi mesajlaşarak halledebilecek birini bulmak zorunda kaldım. Buradaki eski moda lanet Wi-Fi'mizin diğer eğlenceli yanı, telefon görüşmeleri ya da dünyanın geri kalanının internetin gücüyle parmaklarının ucunda yapabileceği her şey için yeterince güçlü olmaması.

Artık güvenle söyleyebilirim ki, çok daha iyi bir yerdeyim.

Zihin... rahatlamış.

Güven... güçlendi.

Cinsellik... uzun uzun tartışıldı.

"En azından bir gelişme var," diye mırıldanıyorum, Winnie yanımda tırıs tırıs yürürken, ikimiz kapıya doğru ilerliyoruz.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" Derin bir ses, ahırın girişindeki gölgelerden geliyor.

Koyu renkli gözler benimkilere bakıyor. Son gördüğümünden biraz daha kalın sakallarla kaplı, güçlü çenesi var. Kollarını kavuşturup ayak bileklerini çaprazlamış, duvara yaslanmış duruyor.

Hayatımın lanet olası aşkı orada bekliyor, bana bakıyor.

Dizginleri bırakıp ona doğru koşuyorum. Yumruklarım ceketinin ön kısmına çarpıyor ve göğsüne itiyorum. Dudaklarımda çaresiz bir hırıltı, boğazımın yanında nabzım deli gibi atıyor.

"Nasıl yapabildin? Kendini böyle tehlikeye atarak?" Onu daha sert itiyorum. "Her şeyi biliyorum. Bana nasıl söylemedin? Bunca zaman, senin var olan en kötü pislik olduğunu ve benimle ilgili her şeyi nefret ettiğini düşündüm

Beni, senin hayatını tehlikeye attığını tesadüfen öğrenmek zorunda mı bırakıyorsun? O seni öldürebilirdi. Yetişkin bir adam bir genci dövüyor? Hepsi benim için mi?"

Nefes nefeseyim. Göğsüne ağlayarak vururken cildim karıncalanıyor ve sıcak ve ıslak bir şey uyuşmuş yanaklarımdan aşağı akıyor. "Senin korumanı hak etmedim. Senin için değersiz, boktan bir yükten başka bir şey olmadım.

Neden böyle bir şey yapsın ki?" Kollarım on bin kilo ağırlığında gibi hissediyorum, boğazımdan gelen bir sesle yumruğumu ceketinin önüne vuruyorum.

Raine eldivenimi göğsüne sıkıştırıyor. Beni güvenli bir tutuşla ve aynı derecede sert bir bakışla sabitliyor. "Senin incinmeni veya acı çekmeni görmeye dayanamadığımı hiç düşündün mü? Belki bunu her zaman göstermeyi bilemedim. Muhtemelen sayılamayacak

kadar çok kez batırdım, ama şimdi buradayım ve mantıklı olan tek şeyi yapıyorum: seni terk etmiyorum." Sesi kadife gibi. Hayallerimdeki bir serap.

O alçak, gürleyen ses tonuyla söylediği her şeyi, yemin ederim, ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Kar, gökyüzünden damlamaya devam ediyor, omuzlarımıza konuyor, aramızda dönerek nemli kirpiklerime yapışıyor, dudaklarımın üzerinde eriyor.

Konuşamıyorum. Güçsüzüm. Aniden yorgunluk dalgası beni vuruyor — onsuz bu kadar uzun süre ilerlemek için çok yorulduğum — ve şimdi bunun gerçek olması ve onun burada olması beni inanılmaz derecede rahatlatıyor. Her şey çok gerçeküstü. Kalbim göğsümde hızla atarken ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Raine, yüz hatlarımı inceliyor, sanki her bir açıyı ve eğimi yeniden öğreniyormuş gibi yavaşça izliyor.

"Hey, kar tanesi. Seni özledim." Dudaklarının köşeleri seğiriyor, sonra kaşları çatılıyor. "... bekle, bu bakış ne için?"

"Bana öyle dediğinde ne hissedeceğimi bilmiyorum. Eskiden bundan nefret ederdim."

"Neden?"

Burnumu çekiyorum. Ağlıyor muyum? Öyle mi? En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyorum. Eğer ağladıysam tabii. "Nedenini biliyorsun."

Zayıf olduğum için falan."

Kafasını sallar ve onun keskin bakışlarına kilitlenmek, asla alışamayacağım bir his. "Benim gözümde öyle değil. Yani, sana öyle derdim çünkü bunun seni kızdırdığını biliyordum... ve özür dilerim." Elini uzatır ve başparmağıyla yanağımı okşar. "Ama bunu zayıflığın bir yansıması olarak görmüyorum. Kar tanesi güzeldir."

Sonsuz derecede eşsiz bir desen. Evet, erir, ama bu koşullara bağlıdır. Suya dönüştüğünde, ikimiz de biliyoruz ki, bu doğanın en güçlü güçlerinden biridir. Akabilir, bükülebilir ve dağları yerinden oynatabilir.

Hayat veren bir madde."

Evet, ağlıyorum. Dolgun, iri gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor ve onun sakin, güven veren tavıyla söylediği her şeyin etkisiyle gözlerim doluyor.

"Bana hayat veriyorsun, Kayce. Paylaştığımız geçmişin acılarını geride bırakmanın bir yolu olduğunu bana gösterdin... Sen benden daha güçlüsün, çünkü her seferinde yeniden ayağa kalktın. Seninle gurur duyuyorum ve bu sözleri nasıl söyleyeceğimi her zaman bilemedim."

Raine öne eğilir ve kendisine ait olanı alır. Şapkasını kafasından çıkarır ve dudaklarımı arar. Yumuşak ama yoğun bir yeniden bağlanma, onun benim lanet olası evrenimin merkezi olduğu her şeyin çatırdayıp gürleyen bir ateşin içinde patladığı bir yeniden bağlanma. Ağız benimkine bastırır ve ben nefes nefese onun içinde eririm. Onun sert, muhteşem koruyuculuğuna olan özlemimle, kendimi ona kaptırmaktan başka çarem yok.

"Kar taneleri çok güzeldir," diye fısıldıyor ağızma.

"Sence ben..." Ağızımdan çıkanlar kelimelerden çok boğuk sesler.

"Güzel mi?" diye mırıldanır. Damarlarımı dolduran, zengin, hayat veren bir titreşim. "Tabii ki öyle. Sen çok güzelsin, tatlı çocuğum."

Raine'in dudaklarımdan gülümsediğini hissetmek her şey demek.

O anda, çatlaklar iyileşir, uçurum kapanır ve ben hiç olmadığım kadar bütün hissederim.

RAINE BENİ BIRAKIR, ama sadece Winnie'ye bakmak için.

Tüm bu süre boyunca, o benim yanımda, sanki ben onun isteyerek avladığı bir avmışım gibi beni takip ediyor, Winnie'nin durumunun iyi olduğundan emin olduktan sonra tekrar bana çarpıyor.

Beynim ve vücudum onu istiyor. Evde çarpışırken damarlarımdaki her damla kan titriyor.

Fiziksel olarak yeniden birleşmemiz gerektiği, aramızda konuşulmamış bir şey. Düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum. Ellerim her yerde, ona dokunuyor, onu önüme itiyor ve sinirli inlemelerle kıyafetlerini çekiyorum.

O da bana ayak uyduruyor. Kışlık giysilerini çıkarmak için fazla zaman kaybetmeden - botlar, şapkalar ve ceketler gelişigüzel bir şekilde atılıyor- elimi tutup beni kendine doğru çekiyor ve bir kez daha beni öpüyor.

Siktir, onu çok seviyorum.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve onu acil bir şekilde karşılıyorum. Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz birbirine kayıyor ve ağızlarımız, karnımda kükreyen açlığı tam olarak tatmin etmek için açılıyor.

"Bana cevap vermedin." Raine alt dudağımı o kadar sert ısıyor ki acıtıyor ve ben onun bunu tekrar yapmasını istiyorum.

"Her şeyi mi kastettin?"

"Her kelimeyi."

"Siktir, bu noktaya gelmemiz bu kadar uzun sürmesine sinir oluyorum." Beni yatak odama doğru geriye doğru yürümeye devam ediyor, sesinde ciddi bir ton var.

"Bekle..." Onun ağzına nefes nefese, gömleğini karıştırarak fısıldıyorum.

"Çiftliğe nasıl geldin? Dağ yolları üç metreden fazla karla kaplı. Hiçbir araç geçemez." Raine geri çekilip işin geri kalanını benim için hallederek gömleğini başından çıkarınca, zar zor mantıklı bir düşünce dizisi oluşturabiliyorum ve sonunda göğsü çıplak olduğu için şükrediyorum.

"Bazı yerlerde bir metre kadar." Parmakları bluzumun kenarından içeri giriyor ve o pürüzlü parmak uçlarının tenime değmesi, her yerimde tüylerimi diken diken ediyor. "Ve ben buraya atla geldim. Atlar biraz karı umursamazlar." Termal bluzumu yırtarak, başımdan sertçe çekip çıkarıyor.

"Şu anda senin gerçek olduğuna inanamıyorum." Gözlerim, onu hızla yiyip bitirircesine her yere atlıyor, sonra kendimi öne atıyorum. Onu tatmak, vücudunun her santimini yalamak ve ona bunu, bizi, birlikte olmayı ne kadar özlediğimi göstermek istiyorum. Dilimi ve dudaklarımı boğazını kaplayan sakallara bastırarak, sıcak tenine zevk dolu bir iniltiyle nefes veriyorum. Onun sert kenarlarını, çiziklerini, sıyrıklarını ve kokusunu seviyorum.

"Seni seviyorum." Ellerimi boynunun arkasına kaydırıp saçlarını arıyorum ve parmaklarımı oraya doluyorum, boğazına fısıldayarak sözlerimi söylüyorum. "Seni çok özledim. Her şeyi mahvettiğim için özür dilerim."

Raine'in sarsılmaz, güçlü elleri sırtımda dolaşüyor, nasırlı dokunuşuyla her yeri aydınlatıyor ve vücudumun hatlarını çiziyor. "Senin alana ihtiyacın vardı. Zamana ihtiyacın vardı. Sana bunu yükleyip, bununla nasıl başa çıkacağını bilmeni beklemek adil değildi." Şakaklarımdan omuzlarıma kadar öpücükler bırakıyor,

sıcak, ıslak izler bırakarak onun sevgisinin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatıyor. "Sadece kendimi düşünmeye o kadar alışmışım ki. Bencil davrandığım için özür dilerim."

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı ve Raine beni aşağı itti. Dirseklerimin üzerine çöküp ona baktığımda, bu manzara nefesimi kesti. O kadar muhteşem ki ve gözlerinde o seksi,

kapüşonlu bakış var. Obsidiyen derinliklerindeki karanlık, onun emir vermekten başka bir şey yapma havasında olmadığını söylüyor.

"Ben seninim, kar tanesi. Sana deli gibi aşığım.

Anladın mı?" Midemi altüst eden o derin, boğuk sesiyle konuşurken, elleri kemeri ve kot pantolonuyla uğraşıyor.

Resmi olarak öldüm. Öldüm. Gömüldüm. Kovboyum yarı çıplak, kot pantolonunu çıkarırken bana saf seks gibi gelen bir sesle beni sevdiğini söylüyor. Oyun bitti.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. Açgözlü gözlerim ellerine sabitlenmiş haldeydi - dövmesinin altından çıkan seksi damarlar, en kısa zamanda sikimi ve boynumu sarmalamasını istediğim güçlü eller - ta ki o çıplak kalana kadar. Karşımda duran, kalın ve dik, etkileyici manzara ağzımı sulandırdı.

Kökünden ucuna kadar kendini okşarken bakışlarının ezici yoğunluğu, beni nefes nefese bırakıyor, sadece bir bakışla yatağa çivilenmiş durumdayım. Dirseklerimle kendimi itmek istesem de. İstemesem de...

"Lütfen, seni tatmam lazım, sadece bir anlığına." Alt dudagımı ısıırıyorum.

Raine başını sallar ve gözlerinin vücudumun her yerini taradığını hissedirim. O oniks bakışıyla beni ateşler, saldırmadan önce bir sonraki hamlesini hesaplar. Güçlü elleri kalçalarımın uzağı, beni yatağın kenarına doğru çeker ve belime ulaşır. Kot pantolonumu gevşetirken midem büzölür ve kendimi buraya, şu ana sabitlemek ve hemen uçup gitmemek için çarşaflara tutunmak zorunda kalırım.

Pantolonumun yere düşme sesi, sanki bir anda açılan bir kapı gibi. Raine dizlerimi genişçe ayırıyor, eğiliyor ve ben düşünmeden ya da tepki vermeden, ağzı orada.

O kadar ateşli ve kaygandır ki, aynı zamanda sakalı, dilini *her yere* gezdirirken, kanımın yerine saf adrenalin dolu zevk kıvılcımları bırakmak için beni tırmalıyor. O benim her açıkta kalan parçama özen gösterirken, içimden çıkan sesler vahşi. Kafamı geriye atıp çarşaflara vurmakla, onu izleyebilmek için bu şekilde kalmak arasında bir mücadele yaşıyorum.

O lanet olası hipnotik. Çok güçlü. Kaslı omuzları ve damarlı ön kolları vücudumu çerçevesiyor. Raine beni enkaz, toz ve lanetli inlemelere indiriyor. Dilini testislerimin üzerinde gezdiriyor, ardından uzun çizgilerle ağlayan taç kısmıma kadar çıkıyor ve sonra arkadaki inanılmaz derecede hassas pürüzsüz cilt parçasına geri dönüyor. Vücudumu tutuşu şeytani ve lezzetli, talepkar parmak uçlarıyla beni morartırken, beni tam da onun istediği şekilde yayılmış bir ziyafet haline getiriyor. Ben kıvranan bir karmaşaya dönüşene kadar, tüm o hassas, yalvaran kısımlarımı yalamaya ve dişleriyle okşamaya devam ediyorum.

"Ummphfff. Tanrım. Raine. Durma. Siktir."

Penisim ön sıvısını karnımın her yerine bulaştırıyor, taş gibi sert ve şimdiye kadar bana verdiği o kadar çok şeyden çok daha fazlasını ağzından istiyor. Ve o muhteşem pislik Raine de bunu biliyor. Dilini son bir kez işkence edici bir şekilde penisimin altındaki damarları takip ederek döndürdükten sonra, vücudumun üzerine eğiliyor ve dudaklarını sadece ucuna sararken bana o kapüşonlu, kararmış gözlerini gösteriyor. Bu, beni yataktan kaldırıp daha fazlasını aramaya itmeye yeter, ama ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum, daha derine gitme çabamı fark ediyor. Tanrım, sadece daha derine dalmak istiyorum.

Islak bir sesle beni bırakırken, derin, ilkel bir ses çıkarır ve sonra vücudumda yukarı doğru sürünür. "Tatlım.

Daha fazlasını mı istiyorsun?" Yolu boyunca, bir an durup meme uçlarımı işkence etmek için durur, keskin ısırıklar ve dilinin dönüşleri arasında gidip gelir, sonra ağzıma batırır. Başka bir damgalama, sahiplenici bir öpücük sunar.

"Lütfen. Lütfen, sikini özledim." Vücudumun üstündeki ağırlığı her şey demek. Neredeyse rahatlamaktan ağlıyorum, onun iri vücudu beni örterken, diline boğuk yalvarışlar ediyorum.

"Lanet olsun, bu güzel ağzı özledim." diye inliyor. Onu ne kadar etkilediğimi duyunca, omurgamdan aşağıya doğru titreme ve kıvılcımlar gönderen bir titreşim. Onun gibi güçlü, genellikle stoik bir adam üzerinde böyle bir etkiye sahip olabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Yüzümün üzerine sürünüyor ve ne yaptığını anladığımda kalbim hızla atmaya başlıyor.

Raine yavaşça aşağı indiğinde, dudaklarımı aceleyle yalarken, kasıklarımın ateşli bir sıcaklık dalgası yükselir. Kalın başı tam oradadır ve bekleyen dudaklarımın arasından geçmeye başlar. Dilimin üzerine kayan kadifemsi pürüzsüz ağırlığıyla inlemeye başlarım ve onun beni kırılğan bir şey gibi davranmaya devam etmesini reddederim.

İki elimle kalçalarını tutup onu derinlemesine çekiyorum, boğazımın derinliklerine sokuyorum. Onun misk kokusu duyularımı doldururken, boğuk, anlaşılmas bir zevk sesi hızla ve ihtiyaçla yükseliyor. Onu sonunda elde ettiğim, tadına baktığım için başımı döndüren bir rahatlama hissi beni kaplıyor.

Raine üstümde titrer ve çarpan nabzımın üstünde, şiddetle küfrettiğini duyarım, boğazımı sikmeye başlamamak için mücadele ederken vücudu kasılır. Onun sıkı kıcını sıkıtiğimdan, ona istediğimin bu olduğunu anladığından eminim. Onun her şeyini istiyorum. Onun sahibi olmak istiyorum. Onun verebileceği her şeyi istiyorum.

Bana her türlü açgözlü sözleri yağdırıyor. Boğulurken, yalarken ve boğazımı gevşetmeye konsantre olurken onu derinlere yönlendirmeme izin veriyor. Onun müstehcen kötülüğü ve yumuşak övgülerinin mükemmel karışımını duymak beni başımdan döndürüyor.

Mükemmel küçük deliğim. Tanrım. Kendi sözlerini dinle.

Sen benimle boğulmak için yaratılmışsın, bir rüya gibi. İhtiyacın olan bu muydu, bebeğim? Yüzüne sikilene kadar boğulmak, ta ki kendini spermle ıslatana kadar. Bu her şeyi daha iyi hale getiriyor mu?

Onun ucunu yutuyorum ve Raine'in sikinin şişmesi ve kalçalarının sarsılması her şey.

"Bu... " O, kaba, düzensiz bir sesle inliyor.

"İşte bu. *Unghh*. Benim için güzel ve ıslak ol." Kalçaları titriyor ve dilimin her yerine akarken, damak tadımda keskin bir tuzluluk hissediyorum. "Çok iyi hissettiriyorsun. Tanrım, ne kadar mükemmel olduğunu bilmiyorsun bile."

O çekildiğinde, ben sersemlemiş durumdayım. Dağınık görünmemem imkansız. Islaklık çenemi kaplıyor ve gözlerimden akan yaşlarla yüzümden aşağı akıyor.

Raine eğilip dilini yanaklarımın üzerinde tek tek gezdirir. "Çok mükemmelsin, güzelim." Onun beni öyle çağırması ve gözyaşlarımı yalaması, beni sonsuza kadar mahvetmeye yeter.

"Siktir beni. İçimde olmana ihtiyacım var. Çok ihtiyacım var." Artık defalarca yalvarıyor olmam umurumda bile değil.

"Bizi birbirine sürt. Senin benim için boşaldığını görmek istiyorum."

Sesinde o kadar çok açlık ve arzu var ki, onu memnun etmekten başka hiçbir şey düşünemiyorum. O yatak başı masasına uzanırken, onun ne kadar güçlü olduğuna kapılıyorum. Onun gücü. Mükemmel vücudu ve onu kaplayan seksi dövmeleri. Her an onunla bağlı olmak istiyorum. Dokunuşumu alt karnına kaydırarak, o v şeklini izliyorum, göbek deliğinin altındaki koyu renkli tüyleri takip ediyorum.

Bu gerçek. O gerçekten burada. Parmak uçlarımın her dokunuşu, bunların hiçbirinin rüya olmadığını hatırlatıyor bana.

Raine, talepkar ve dikkatli olmanın mükemmel bir karışımı. Dizlerimi yukarı itiyor, bir kolunu dirseğine dayayarak birbirimize yapışıyoruz ve ikimizi avucumun içine alabiliyorum. Bacağıma kanca takarak ona erişim sağlıyor ve beni deliye çeviriyor.

beni çıldırmaya başlıyor. Üzerime bol miktarda kayganlaştırıcı sürüyor, arka girişimi okşuyor ve kalın parmaklarını yavaşça kıcıma sokuyor. Dikkatsiz, ısırgan öpücüklerle sevişiyoruz ve o bunu nabzımın attığı yeri emerek değiştiriyor. Boğazım boyunca, adem elmamın üzerinde yaptığı ısırmalar ve çimdikler, ben elimden geldiğince siklerimizi birbirine sıkıştırmaya çalışırken beni tamamen tüketiyor. Raine'in ağırlığı tek başına fazlasıyla mükemmel bir sürtünme yaratıyor, omurgam karıncalanıp testislerim gerilirken beni nefes nefese bırakıyor ve yüksek sesle inlememe neden oluyor.

"Oh, lanet olsun." O noktayı hassas bir şekilde buluyor.

Vücudum ışık ve renk patlamasına dönüşene kadar o gizli yeri tekrar tekrar okşuyor.
"Siktir.

Unnghhh. Boşalacağım. Senin için boşalacağım."

Yakıcı, zonklayan bir baskı omurgamın dibinde gürleyerek patlar. Aklımı bu kadar çabuk kaybettiğim için utanmıyorum bile. Sıcak, çaresiz sperm patlamalarıyla, onun adını inlerken penisim ikimizin üzerine fişkirir.

"İşte böyle, benim iyi oğlum. Benim için çok iyi." Raine'in homurtuları boynumun yan tarafına karşı uyuşturucu bir zevkle doludur. Ben yıldızları görürken o, o çarpıcı nabız noktasını öper ve içimden masaj yapmaya devam eder, beni az önce ne kadar sert ve hızlı boşalttığının yoğunluğuyla sarsılır ve titrerim. "Her yeri batır, ben de adını unutana kadar seni sikip duracak."

Çok geç. Zaten yaptım. O benim sahibim. Bu kadar basit.

Raine ve onun içimde olmasına ne kadar ihtiyacım olduğundan başka bir şey yok.

Bu aşk ve şehvet ve bana nasıl davranması gerektiğini bildiği hassasiyetinde her şey mükemmel. Raine parmaklarını çekip penisini oraya sokuyor. Benim spermimle kaplı ve bu düşünce beni delirtiyor.

Beni yavaş ve istikrarlı bir şekilde sikiyor. Aceleci veya telaşlı değil, adeta taparcasına. Sanki tüm zamanı onda gibi.

Dünya, benim gibi aşırı seks düşkününü bir karmaşa içinde değil, yavaşça içime giriyor. Her şeyi yavaşlatabilmesi, vücudumu tadını çıkararak zamanını alabilmesi için onu lanetliyorum. Her bir ölçülü, dikkatli ilerleme, cinsel iştahımı yavaş yavaş geri getiriyor, ta ki sikim bir şekilde tekrar dolana kadar. Her zamanki gibi, onun eşsiz zevk ve işkence tarzına hayranım.

"Seninle gurur duyuyorum. Beni çok iyi karşılıyorsun." Onun inlemesi en güzel ses. Birbirimize uyumumuzdan zevk aldığını duymak her şey demek. "Siktir. Bu kış çok mükemmel, seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum." Güçlü elleri dizlerimi göğsüme doğru itiyor, o da öne doğru eğilip beni tamamen dolduruyor.

Vücudum baştan aşağı kızarıyor. Onun ağırlığı, vücudumun onun kalınlığına uyum sağlamasının verdiği zevkli yanma hissi ve ardından onun tamamen içime girmesinin yoğunluğu, ayak parmaklarımı kıvırıyor.

"Seni seviyorum." Nefes nefeseyim. Tekrar tekrar ona bunu söylemekten başka hiçbir şey umurumda değil.

Raine geri çekilirken günahkar bir şekilde ateşli bir ses çıkarır, sonra o kadar yavaş bir şekilde öne doğru eğilir ki, ikimiz de bu çılgınca iyi hissi karşısında inleriz. "Siktir, sen bir rüyasın.

İşte buradasın, sanki bunun için yaratılmışsın gibi her santimini yutuyorsun."

Kemiksiz. Ben buyum. Mahvolmuş. Raine beni başka bir inleyen, inleyen doruğa çıkarırken, ben mutluluktan başka bir şey olmayan bir su birikintisine dönüşüyorum. Bana olan bağının derinliğini doğrudan damarlarıma akıtıyor. *Seni seviyorum*.

Her seferinde eylemleriyle, her itişiyile, bizi birlikte salladığı her anla bunu söylediğinde, bu sözler göğsümün derinliklerine gömülüyor, kalbimi patlayacak kadar şişiriyor.

"Bana gözlerini ver." Sesi boğuk, benimle birlikte olmak için yeterince uzun süre dayanmaya çalışıyor. Yüzüne odaklandığımda, sıkıca tutunuyorum ve orada kalıyorum, onun yakıcı bakışlarına hapsolmuş, o karanlık bir inilti çıkarırken ve

ritmi bozuluyor. *"Siktir. Ben... Siktir, seni seviyorum."* Raine alnını boynumun kıvrımına dayıyor ve kendini sonuna kadar gömüyor, en seksi homurtular ve kalçalarının hareketleriyle nabız gibi atıyor. Ve ben bunu hissediyorum. Onun ezici sıcaklığını.

Kayganlığı. Spermi ileri doğru fışkırırken ve mümkün olduğunca derine boşalırken ne kadar inanılmaz bir his.

Körü körüne ağzını, dudaklarını arıyorum, birbirimize erirken onu orada tutuyorum.

Bir daha asla ayrılmak istemediğim adama daha da derinden aşık oluyorum.

Bölüm 47

Demek huzur bu?

Başka birinde sığınağını bulmak böyle bir his mi... ve tamamen o anı yaşamayı öğrenmek. Kayce ile birlikte olmak için kalbimi tamamen açtığımdan beri her gün daha da derine düşünüyorum.

Onu sevme eyleminde kendimi isteyerek kaybediyorum.

Devil's Peak'te haftalarca inzivaya çekildik, birlikte saklandık, yeniden bağ kurduk ve ileriye giden yolumuzu bulduk. Uzun geceler boyunca şömine başında oturup *birlikte* bir çözüm bulmaya çalıştık.

Yıllarca birbirine zıt sayfalarda, birbirlerine karşı acı ve mücadele dolu bir hayat süren iki insan için bu, eve dönmek gibi bir his. Bu hayatta nereye varacağımı hiç bilemedim — sürekli taşınarak ve kendimi sonsuza dek köklerimden kopararak geçirdiğim onca zamandan sonra — ama işimi bırakıp ona dönmek, şimdiye kadar verdiğim en kolay karardı.

Bana yazdıklarını daha önce görmüş olmayı ister miydim? Belki.

Ama benim yokluğumda ne kadar ilerleme kaydettiğini duyunca, zamanlamanın doğru olduğunu düşünüyorum... ya da ona yakın bir şey. Kayce

sadece kendisinin atabileceği çok önemli adımları atamazdı — her gün bir adım atarak kişisel dağını tırmanırken. Eğer ortaya çıkıp bunu bozmuş olsaydım, ona bu başarıyı elde ettiğini hissetme ve kendine güvenmeyi öğrenme fırsatını vermediğim için pişman olurdum.

Bunca zamandır kaçtığı kendi parçalarıyla yüzleşmeyi öğrenmek.

Onunla sonsuz gurur duyuyorum. Ona bunu mümkün olduğunca sık söylemeye çalışıyorum.

Zirvede bizi engelleyen kar barikadı kaldırıldı. Dün geç saatlerde gelen yol ekibi, Crimson Ridge'e güvenli erişimin yeniden sağlandığını doğruladı. Burada daha uzun süre mahsur kalmak için bir neden arıyordum değil, ama iyi haber olması gereken bu durum da biraz boş geliyordu.

Bencilce, kimsenin bizi rahatsız etmediği bu zamanın tadını çıkardım. Çoğu insanın yalnız bulacağı bir hayatı genellikle severek yaşasam da, Kayce'nin yanımda olması, tamamen bana ait olması inanılmazdı. Onun asla uzaklarda olmadığını bilmek, içimi sıcak ve rahatlatıcı bir hisle dolduruyor.

Bugün daha sonra erzak almak için şehre gitmemiz gerekiyordu. Bu haber, Kayce'i bu sabah yataktan zıplayarak kalkmasına neden olurken, ben onun düşündüğü kadar heyecan verici bir şey olmadığını söylüyordum. O da somurtuyormuş gibi yapıp, kışın burada çok uzun süre mahsur kaldığını hatırlattı.

Bu yüzden, neden biraz daha fazla yatakta kalmanın kötü bir şey olmadığını ona hatırlatma isteğine karşı koyamadım.

Sabahları ilk gördüğümde, kızarmış yanakları ve dağınık saçları her zaman çok hoş bir manzara oluşturur.

Arada sırada bana sorular sormakta daha cesur hale gelmesini ve kafası biraz karışmaya başladığında benimle konuşmasını seviyorum.

. Az önce duş alırken bana o bakışı attı.

"Hala bu anlara kapıldığımı biliyorsun. Beynim neden geri döndüğünü merak ediyor gibi. Ben gerçekten tüm bu zahmete değer miyim?" Kayce alt dudağını ısırtıyor ve sabunlanırken bana hızlıca bir bakış atıyor.

"Uzun zamandır her şeyi kendi başıma yapmaya alışkındım. Şimdiye kadar dikkate almam gereken başka kimse yoktu. Her zaman, istediğim zaman, istediğim yere gidebiliyordum. Başka birini düşünmememe gerek yoktu, anlıyor musun?" Duş başlığının altında saçımı duruladıktan sonra, yüzümdeki fazla suyu sildim, onun gözlerinin sürekli beni delip geçtiğini hissederek.

"Yine de, ben yokken tek düşünebildiğim şey, ya yanlış bir şey yaptıysam? Ya senden uzaklaşmak hayatımın en büyük hatasıysa ve pişman olursam?"

"Peki seni buna iten şey..." Sorusunun ortasında duraksıyor.

"Snowflake, bana o mesajları gönderdiğini anladığım anda, başka bir şeye gerek kalmadı. Sadece senin de benim kadar bu işe gönül verdiğini ve kafanı bu işe verdiğini bilmem gerekiyordu. Çünkü bunu senin için yapamazdım."

"Cesaretimi toplamam bu kadar uzun sürdüğü için hala kendimi berbat hissediyorum."

Kafamı sallayarak, suyun altından çıkıp, havlularımızın yığıldığı lavaboya doğru damlalarla yürüdüm.

"Güvenmen gerekiyordu. Kendine. Bana. Arkadaşlarına, sana açılabileceğin güvenli bir yer olduklarına. Bunların hepsi zaman alır." O duştan çıkıp bana katıldığında kendimi kuruluyorum.

Tanrım, sabahlarımızın, günlerimizin, hayatımızın böyle olmasına bayılıyorum.

"Bir şey bilmek ister misin? Sana her zaman güvendim. Senin yanında her zaman güvende hissettim, ama bunu hiç fark etmedim. Sen benim

koruyucumdun ve ben bunun farkında değildim çünkü sen inatçı bir aptaldın ve tüm bunları benden sakladın."

Havluyu belime sarıp, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip onu inceliyorum. Kayce hala bu konuyu bana soruyor ve o dönemdeki hayatımı kelimelere dökmek benim için zor. Sanırım bir ara kendi terapime gitmem gerekecek.

"Neden yaptın?" Bana doğru adım attı, mavi gözlerinde küçük, çok meraklı bir gülümseme saklıydı.

"O zamanlar... Bilmiyorum. Yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Sana bir bakış attım ve ergenlik çağındaki bir genç gibi hislerim uyandı diye bir şey değildi." Zorlukla yutkundum. "Bu konuda sana karşı dürüst olabilir miyim? İnan bana, ben sadece başkalarının benim yaşadıklarımı yaşamasına seyirci kalamayacak kadar öfkeli bir adamdım. Babamın piç tarafını, nasıl başa çıkacağımı, nasıl kaldıracağımı biliyordum. Sen ve annen hastanelik olacaktınız, ben de sizin kanınızı ellerime bulaştırmak istemediğim için araya girdim."

Kollarını bana doladı ve ıslak göğüslerimizi birbirine bastırarak, birbirimizin düzenli kalp atışlarını hissetmeye daldık. Bu her şeydi.

"Sonra ayrıldım ve zamanla işler değişti. Bilmiyorum.

Sanki benimle kalmışsın gibiydin ve beni takip etmeni engelleyemiyordum. Sanki kemiklerimin içindeydin ve seni Crimson Ridge'de görene kadar... o zaman anladım ki bu duygularımı sana ya da hayatımıza olan nefretimden kaynaklanmıyordu. Bu bağ daha derin bir şeye dönüştü."

"Daha derin bir şey." Göğsüme yaslanarak mırıldanıyor, gülümsemesi genişliyor, dudakları mutlulukla kıvrılırken ruhumu çalan o his cildime yayılıyor.

Saatlerce ona böyle sıkıca sarılmak istiyorum.

Hâlâ o anının derinliklerindeyim, eyerleri ayırıp eyer odasını toplarken, bir gürültü kulaklarımı tırmalıyor.

Çiftliğin olağan sesleri değil. Atların gürültüsü ya da sığırların böğürmesi değil.

Sesler.

Yükselen sesler.

Eyerimi yere bırakıp ahırın girişine doğru ilerlerken, Kayce'nin sözlerinin yüksek sesle yankılandığını duyuyorum, ama onu göremiyorum.

"Raine'in nerede olduğunu bilmiyorum. Burada değil.

Son duyduğumda Kanada'daydı."

Sesinde sertlik var. Tüylerim diken diken olur, cevabın dostça olmadığını hemen anlarım. Bir anda gerginleşirim, ona doğru koşmaya ve bu davetsiz misafiri halletmeye hazır hale gelirim.

"Yalan söylemede hiç iyi olmadın."

Adımlarım donar. Her kasım kaskatı kesilir ve kanım buz tutar.

O ses.

O lanet olası ses.

"Öyle mi? Öyleyse kamyoneti nerede? Tanrım, kasabadan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilmiyorum. Kıştan önce gitmişti."

Kalbim deli gibi atmaya başlar. Kayce sanki ben burada değilmişim gibi davranıyor ve neden bu kadar yüksek sesle konuştuğunu çok iyi biliyorum. Siktir. *Siktir.*

"Hayır, seni çok iyi anlıyorum. Annenle aynı gözlere sahipsin. O gözlerin arkasında kirli, işe yaramaz bir yalancı yaşıyor."

Babamın kaygan sözleri, dışarıda birbirleriyle karşı karşıya durdukları yerden ahırın uzunluğu boyunca iğrenç dallar gibi yayılıyor. Nabzımın hızlanması ve uzuvlarımda hissettiğim uyuşukluk arasında, alçakta çömelip olabildiğince sessizce sola doğru hareket ediyorum, kısmen açık kapılardan doğrudan görüş alanına girmekten kaçınıyorum.

Tanrım. Silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yok.

Ve Kayce'yi o psikopatın karşısında tek başına bırakmak istemiyorum

tek başına bırakmak istemiyorum. Beni korumaya çalışmakla aptallık etse bile.

"Devam et. Beni soymak mı istiyorsun? Evi aramak mı? İsteddiğini al ve siktir git."

Kayce tartışmaya devam ederken, ben binanın yan tarafına saklanıyorum, mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak ahırın arkasındaki gölgeli alana doğru ilerliyorum.

Burada fazla odun yığılmış. Çiftlikten gelen enkaz. Makineler. Ses çıkarmamaya çalışarak yavaşça ilerlerken, bizi savunmak için kullanabileceğim hiçbir şey göremiyorum.

Ahırın yanında kalan kar ve buz kalıntılarının üzerinde dikkatlice attığım her adım sonsuzluk gibi geliyor. Sadece koşmak, oraya koşmak istiyorum. Ama içimden bir ses bunun yapabileceğim en kötü şey olduğunu söylüyor. O pislik beni buraya kadar takip ettiğine göre, beni Devil's Peak ile ilişkilendirecek bir yol bulmuştur. Kayce'in burada olduğunu öğrendiğine göre, onunla birlikte ne tür bir felaket getireceğini düşünmek bile istemiyorum.

Kalbim ağzımda, Kayce'nin onu konuşmaya devam ettirmesini umut ediyorum. Kahramanlık yapma Kayce. Sadece konuş ve ben oraya varana kadar bana zaman kazandır. Lütfen ona bir şey yapmaya kalkışma.

Ben oraya varana kadar dayan.

Yaklaştıkça, boğuk sesleri keskinleşiyor, daha da heyecanlı hale geliyor ve kalbim deli gibi atıyor. Korkuyorum, daha önce hiç hissetmediğim kadar üşüyorum ve midem bulanıyor, oraya zamanında varamadan en kötüsü olacak.

Lütfen. Kayce, söz veriyorum, geliyorum.

Seni bununla yalnız başa çıkmaya bırakmayacağım.

Cesaretim elverdiğince ahırın köşesine yaklaşıyorum ve duvarın yanında yığılmış bir odun yığını arkasında kısmen gizli kalıyorum.

Onu görüyorum. Canavarın kendisiyle yüz yüze geliyorum.

En sefil ve acınası adam. Bana şiddet uygulayan kişiyi kendi gözlerimle görüyorum. Çukurlaşmış yüzü ve solgun teni.

Sayırsız yıl süren alkol ve uyuşturucu bağımlılığı, o çökmüş, boncuk gibi gözlerinde kendini gösteriyor.

Ve ağırlığımı kaydırarak nefesimi kontrol etmeye, lanet olası bir plan yapmaya çalışırken, tüm dünyam ekseni üzerinde sallanıyor. Kaderin iğrenç, korkunç bir oyunu.

O pislik öne doğru adım attığında, midem botlarımın tabanına kadar düşüyor ve olabilecek en kötü senaryo ortaya çıkıyor. Tüm korkularım gerçeğe dönüşüyor.

Bir elinde silah, diğer elinde çakmakla oynuyor. Ayaklarının dibinde beş galonluk bir benzin bidonu duruyor.

"Bu atların her birinin gözlerine birer kurşun sıkacağım. Beni kandırmaya kalkma Wilder, sana ne kadar ciddi olduğumu göstereceğim."

Tanrım.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kayce, vücuduyla atı koruyor. Lanet olası güzel adamım, Winnie ağırlığını değiştirip burun deliklerini genişletirken onu koruyor. "Beni vurman umurumda değil.

Bu hayvanlardan birine bir çizik bile atarsan, bundan sonra olacaklardan sorumlu tutulamam." Sesi alçak, ölümcül derecede ciddidir.

Bu hayvanlar için ne yapacağını çok iyi biliyorum ve daha önce korkuyorsam, şimdi Winnie'yi koruyacağını düşünürse kesinlikle aptalca bir şey yapacağına dair acı verici bir farkındalıkla iki kat daha fazla korkuyorum.

"Sorun değil, evlat." Babam alaycı bir şekilde gülümser ve silahının namlusuyla işaret eder. "Önce seni vursam, her iki dizine de kolayca birer kurşun sıkıp, sonra burayı ateşe versem nasıl olur? Orada, toprakta yatıp, değerli atlarının yanışını izleyebilirsin."

"Siktir git," diye tükürür Kayce. "Çıktığın deliğe geri dön."

"Ah, ama sen uslu uslu oynamayı bıraktın. Bana başka seçenek bırakmadın."

"Annem senden kurtulmayı hak ediyor. Yıllar önce seni sokağa atmalıydı."

"Bu işe burnunu sokmamalıydın. Hastane, karımın rehabilitasyon masraflarını kimin ödediğini öğrenmeme çok yardımcı oldu. Küçük bir kasabada, bu günlerde nerede saklandığını bulmak çok da uzun sürmedi."

"Onun seni terk etmesi umurunda değil. Tek umursadığın şey para."

Siktir. Babamın silahı tutuşunu sürekli düzelttiğini görüyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. Ya sadece Kayce'nin zarar görmesini engelleyebilirsem, ama Winnie'yi kurtaramazsam? Bununla başa çıkabilir mi, bilmiyorum. Bu atlar için canını feda eder; kalbi o kadar saf ki, içinde bulunduğumuz uçurumun farkına varınca içim ürperiyor.

Tek bir yanlış hareket, onu tamamen farklı bir şekilde kaybedebilirim. Kurşunla değil, suçluluk duygusuyla, geri dönmek için çok uğraştığı şeytanlarla. Bu çiftlikteki en savunmasız canları korumayı başaramadığını hissederse, bu onu bitirir.

Babam çakmağı tekrar tıklatır ve silahla işaret eder. "Kesinlikle. Nereye gittiği umurumda değil. Ama bana borcun olan parayı almadan buradan ayrılmayacağım." Bir adım öne çıkar. "Şimdi bana borcun olan para, seni küçük pislik."

Hepsi bu kadar. Onun dikkatini ahırın iç kısmına çevirdiğini görüyorum. Bir anlığına dikkatinin dağıldığını fark ediyorum ve birden öne atılıyorum.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olur ama sanki yavaş çekimdeymiş gibi uzayıp gider.

Ona doğru koşarken, gövdesine çarparak, kollarımı onun kollarını yanlarına sabitlemek için doladım. Onu yere devirdim.

Silahın ateşlendiğini fark etmiyorum.

Atış sesini zar zor duyuyorum. Yankılanan patlama sesi çok uzaklardan geliyor.

Beyaz sıcak, yakıcı acıyı neredeyse hissetmiyorum.

Adrenalin uzuvlarımda bir patlama yaratır. Saf, kör bir öfke, acımasız bir hiddet, ona üstün gelmemi sağlar. Hızlı ateş. Silahı ellerinden almak ve keskin olmayan ucunu burnuna defalarca vurmak. Sonra namluyu kafasının yan tarafına vurmak.

Bir kükremeyle, yana doğru dönerek namluyu diz kapağına dayadım. Durmadan, arka arkaya iki el ateş ettim.

Kırmızı bir sis görüşümü kaplıyor.

Babamın acı çığlıkları, kulaklarımda çınlayan kalp atışlarımla boğuluyor.

Yüzü, acı içinde boğuk sesler çıkarırken kırmızı ve parçalanmış bir hal alır. Umurumda değil. Yüzüne tükürüyorum.

Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Her şey ağırlaşıyor. Kurşun ağırlıklar uzuvlarımı dünyanın merkezine doğru çekiyor.

Ellerim üzerimde. Omuzlarımı tutuyorlar, çenemi eğiyorlar. Kayce'nin yüzü gözlerimin önünde yüzüyor.

Artık dik duramıyorum.

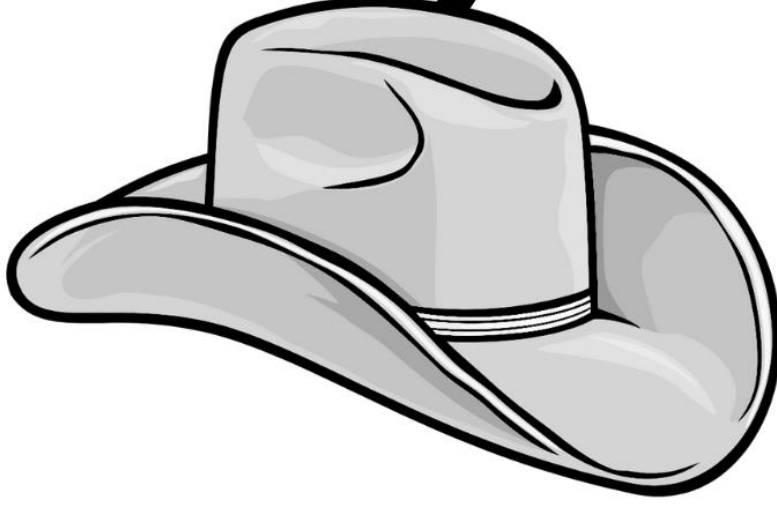
Buna karşı koymak çok zor. Yere çöküyorum, bir tarafımı tutuyorum.

Sıcaklık sızıyor, midemden sıvı bir şey akıyor. Elimi yüzüme götürdüğümde, parmaklarımın her yerinde parlak kırmızı bir parıltı var.

Bu onun kanı değil. Benim kanım.

Benim kanım.

Kayce

Bölüm 48

Cehennemin bir görüntüsü olsaydı, kesinlikle kan çanağı gözlerimde yansıtırdı. Boğazımın arkasında hissettiğim yanıkta yaşardı.

Burası bir hapishaneden başka bir şey değil, onun yanında kalmaktan başka çarem olmadığı için kapana kısılmış olduğum bir cehennem.

O yatakta, tüpler ve aletlerle kaplı yatarken ve bana geri dönebilecek mi bilmediğim bir durumda, bu mümkün değil.

Makineler bip bip sesler çıkarıyor, floresan ışıklar retinamızı yakıyor, Raine ise doktorların bile *ne olacağını bilmediği*, ameliyat sonrası korkunç bir boşlukta kalmış durumda.

Karın travması. Sepsis riski. Çıkış yarası yok.

Onun gevşek yüz hatlarını incelemekten başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Uyanacağına dair en ufak bir işaret arıyorum. Doktorların koğuşlarda yaptıkları vizitler sırasında bana verdikleri bilgileri algılama kapasitem neredeyse hiç yok. Bana çocukmuşum gibi konuşuyorlar. Mümkün olan en basit terimlerle açıklamaya çalışıyorlar, bunu anlayabiliyorum.

"Durumu stabil, Bay Wilder. Ancak, ateşli silahtan çıkan mermi, yoluna çıkan her şeyi tahrip edebilir.

Rainer'in maruz kaldığı gibi bir silah yarasının ciddiyeti, merminin kalibresi veya nesnenin yörüngesine göre değişebilir. Derinin altında, doku katmanları bizim tespit etmemiz daha zor olan travmalara maruz kalabilir."

Sonra, her fısıltılarını duyduğumda kusacakmışım gibi hissettiğim başka konuşma parçaları var. *Hızlı müdahale süresi. Kan nakli.*

yolculuk sırasında uygulandı. Ve muhtemelen en kötüsü . . .

Şans.

Aklımın ötesinde sevdiğim adamın kaderi şansa bağlı olamaz. Onun kadar güçlü, bu dünyada benim lanet olası sağlam kayam gibi yürüyen birinin, sadece *şansın* onu diğer tarafa çıkarabileceği bir yerde kalması mümkün değil.

Yumruklarımı sıkarak, göz çukurlarıma bastırıyorum ve dizlerimin üzerine eğiliyorum. Burada otururken, hiç olmadığı kadar işe yaramaz hissediyorum, şimdiye kadar bindiğim tüm vahşi atların çaresizliğiyle umuda tutunuyorum.

Raine benim ipim ve onu elimde tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Tüm bunları, onun yatağının başındaki bu aptal sandalyede sıkışıp kalmış halde yapıyorum. Onu izliyor, bana geri dönmenin bir yolunu bulmasını bekliyorum, biz bu ölüm hücresinde kalakaldık. Sanki sonsuz işkence saatleri boyunca aynı bir metrekarelik linolyum üzerinde volta atıyormuşum gibi hissediyorum.

Bekliyorum.

Bekliyorum.

Bekliyorum.

Bu, zihnimde olayları tekrar tekrar canlandırmama neden oluyor. Raine'in patlayıp kahramanlık tasladığı o anın dehşetinden kaçamıyorum. O kader anı, mide bulandırıcı bir

patlama sesi ve sanki tüm dağ ayaklarımın altında çökmek üzereymiş gibi bir yankı duyuyorum.

Onu vurduğunu biliyordum. Bu kadar yakın mesafeden ıskalaması imkansızdı.

Kamyonumdaki telsizle yardım çağrısı yapabildikten sonra sağlık ekibi geldi. O çağrışı yapmak için onu bir an bile yalnız bırakmak istemedim, çünkü ne kadar çok kan kaybederse hayatta kalma şansı o kadar azalırdı. Ama ya onu kollarımda ölmesini izleyecektim ya da acil yardım çağrısı yapacaktım.

Hayatta kalma moduna geçmek zorundaydım. O şiddetli korku ve duyguları bir kenara bırakıp yapılması gerekeni yapmak zorundaydım. Onun için.

Sonrasında olanlar bulanık, ama birinin gelmesini beklerken hissettiğim çaresiz ıstırap hala boğazımı sıkıyor ve panikle boğuyor. Hava ambulansının bize ulaşması ne kadar süreceğini bilmeden, onun üzerinde eğilmiş olarak geçirdiğim dakikalar, o acı verici zaman akışı. Ona kaç kez biraz daha dayanmasını, her zamanki gibi güçlü olmasını, benimle kalmasını söylediğimi bilmiyorum. Kanamayı durdurmak için mümkün olduğunca ağırlık uyguladım, parmaklarımın altında kanayan yeri kapattım, vücudumdan yırtıp alabildiğim her kumaşı ve arabamdaki ilk yardım çantasını kullandım. Gömleğim, termal giysim, kapüşonlu sweatshirt'üm, gazlı bezler... O bahçenin ortasında kan kaybederken, yaraya baskı uyguladım.

Ağaçların üzerinde hızla uçan helikopterin gürültüsü, hiç bu kadar rahatlatıcı gelmemiştir. Yine de, çok geç olup olmadığını bilmiyordum.

Tanrım. Onlar devraldığında çok solgundu.

Helikopter iner inmez, o gitmişti.

Onu helikoptere yüklediler ve rotorların uğultusu ve uçuş doktorlarının verimli telaşı arasında hızla uzaklaştılar.

Ben farkına bile varmadan onu benden aldılar.

Onu helikoptere bindirmelerini izlemek içimi parçaladı. Ona sarılma, onu öpme ya da ona bu savaşı kazanması gerektiğini söyleme şansım bile olmadı, çünkü onun olmadığı bir dünyayı düşünmek istemiyorum.

Onun orada olduğunu kanıtlayan tek şey, ellerimi ve giysilerimi kaplayan kanıydı.

Şerif Hayes de çok geçmeden ekibi ve acil tıp teknisyenleriyle birlikte geldi. Benim hiç umursamadığım adamla ilgilenmek için gelmişlerdi. O sırada kan kaybından bayılmış olsa bile umurumda olmazdı.

Her şey uyuşmuştu, uyanık bir kabustan öte bir şeydi.

İfadem alındı. Tutuklama yapıldı. Kanıtlar toplandı. Bütün bu süre boyunca tek istediğim kamyonetime binip yola çıkmaktı. Mümkün olduğunca çabuk Raine'e ulaşmak.

Babasına gelince, Ezekiel Rainer kefaletle serbest bırakılmayacak. Şanslıysa, bu süreçte bacağına da kaybedecek.

Zeke hakkında bir dizi arama emri vardı. Çiftliğe gelip annemin kendisine borçlu olduğunu iddia ettiği parayı almaya çalıştı. *Onun payı*. Tanrı bilir kaç yıldır annemin bağımlılığını besledikten sonra, onun hastalığından ve sürekli artan borçlarından kar elde ediyordu.

Anlaşılan, annemin sürekli başını belaya soktuğu aynı torbacılarla ilişkisi vardı ve annem sonunda o pisliklere doğrudan ödeme yapıp rehabilitasyona girdiğinde, o çıldırdı.

Tamamen çürümüş bir insan.

Omzum sarsıldı ve bulanık, yorgun gözlerimle odaklanmaya çalıştığım kişiye baktığımda, hemşirelerden birini gördüm. Bana sempatik bir bakış attı.

"Git kendine bir kahve al. Bir şeyler ye. O hiçbir yere gitmiyor ve durumu stabil." Sonra yoluna devam etti.

Ağırlığımı öne vererek, Raine'in hastane yatağının kenarına yaslanıyorum ve küçük parmağımı onun parmağına takıyorum. Hala bir tepki gelmeyince, göğsümün içinde en derin, en karanlık bir acı yerleşiyor. Ama onun iyileştiğine, ameliyattan sağ çıktığına, mümkün olan en iyi yerde olduğuna dair o küçük umut ışığını tutunuyorum.

"Beni terk etme. Sakın yapma," diye fısıldıyorum ve küçük parmaklarımızı birbirine bağlı tutuyorum. "Bu kadar tamamen sevmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim. Her parçam sana bağlı. Benim olmadan bir yere gidersen, hemen peşinden gelirim çünkü sen olmadan hiçbir şeyi yapmak istemiyorum."

Boğazımın arkasında oluşan acı verici yumruyu yutuyorum ve elinin arkasındaki damar hattının yanındaki parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. Sonra sandalyeden kalkıp, kafeteryaya ulaşana kadar koridorlar ve hastane katları labirentinde yolumu bulmaya çalışıyorum. Zombi gibiyim. Gecenin kaç olduğunu bilmiyorum. Sıkışıp kaldığımız bu kimsenin toprağı olmayan yerin ötesinde hiçbir şey bilmiyorum.

Şeker ve krema ekleyerek berbat bir kahve doldururken, onun sakin sesini duyabiliyorum. Kazadan sonra ilk kez at binmeye ikna ettiği o gün, bu anı birdenbire zihnime geliyor.

"Benimle gel." O, benim tereddüt ettiğimi fark ederek bu üç kelimeyi tekrarlar. Oniks rengi gözleri dans eder, gözlerinin köşelerinde nazik kırışıklıklar oluşur. O çok nefes kesici. Çok yakışıklı. Bana sadece onun verebileceği bu tür bir şefkat gösterdiğinde nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Midem rahatsızlık hissiyle sarsılıyor. Atın sırtına binmek bana imkansız, anlaşılmaz geliyor. Bu, hayatımın çok büyük bir parçası, ama aynı zamanda, hiç düşünmeden hep yaptığım bu şey, şimdi de mahvettiğim bir başka şey gibi görünüyor.

Kayce Wilder bir kez daha iyi bir şeyi mahvediyor.

"Ya eğer..." Zorlukla yutkunarak, terli avuçlarımı kot pantolonuma silmek zorunda kalıyorum, az önce bana verdiği dizginle uğraşıyorum. "Yapmayacaksın. Ben yanıdayım. Sonuna kadar yanında olacağım." Yaklaşıyor, sıcak varlığıyla erkeksi kokusu ve güven duygusu yayıyor. "Bu sensin. At binmek, rodeo kovboyu olmak kadar senin bir parçan, kar tanesi. Düşmene izin vermeyeceğim."

Tanrım, bu çok iyi geldi. Onun yanında binmek. Birçok şüpheyi bir kenara bırakabildim, sonunda beni boğan korkunç karanlık düşüncelerden kurtuldum.

O gün bana bir şey verdi, keşke ona bunun için teşekkür edebilseydim.

Raine bana kendime güvenebileceğimi gösterdi. Kendi başıma bir şeyler yapabilecek kadar güçlü olduğumu ve bunu yaparken yanımda olmak istediğini gösterdi.

Ayaklarım beni onun yattığı odaya götürürken, dalgın dalgın göğsümün ortasını ovuşturuyorum. Kapiya vardığımda, alçak bir ses dikkatimi çeker.

Yüzümden kan çekildi; ilk başta Raine olduğunu düşündüm ve uyandığında yanında olmadığım için suçluluk duygusuyla dolup taşım. Ama bir sonraki çılgın kalp atışında, bunun onun sesi olmadığını fark ettim. O değildi. Kapiya ulaştığımda, olduğum yerde donakaldım.

"... ben yokken ona göz kulak oldun. Bunun için sana sonsuza kadar minnettarım."

"Baba?"

Colton Wilder. Babam. O burada. Dünyanın öbür ucunda olması gerekirken, bu hastanede olması imkansız. Jet lag ve uykusuzluk yüzünden bitkin görünen geniş omuzlu adam, hiç durmadan bana doğru yürür. Beni sıkıca kucaklar.

Kendimi kaybettim. Titriyorum, omzuna sessiz gözyaşlarımın ıslak izlerini bırakıyorum.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum boğuk bir sesle. Başımı yana çevirip, kirpiklerime yapışan ıslaklıkların arasından, korkunç bir şekilde hareketsiz yatan Raine'in silüetini görüyorum.

Hareketsiz. Etrafında, hayati fonksiyonlarını izleyen makineler var.

"Hayes benimle iletişime geçti. İlk uçağa atladım."

"Buna gerek yoktu." Ama bu sözleri söylerken, onun bunu yaptığı için inanılmaz derecede minnettar olduğum gerçeği beni bir heyelan gibi vuruyor.

"Hayatının çok büyük bir kısmında yanında olamadım. Ebeveynlik yapmam gereken zamanlarda yanında olamadım." Bir eliyle omuzlarımın arkasını ileri geri ovuştururken, diğer eliyle başımın arkasını okşadı. "İhtiyacın olan her şey için yanında olacağım, evlat. Biliyorum, çok az ve çok geç olabilir, ama ne yapabileceğimi söyle, ne zaman olursa olsun, yanında olacağım."

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey, sade, işlevsel hastane çarşafının üzerinde duran sarı saçlardı. Kayce'nin dağınık, karışık saçları yatağımın kenarında duruyordu. Yüzü solgundu, uykudan ya da belki de uykusuzluktan dolayı derin kırışıklıklarla doluydu. Yatağımın başındaki sandalyede öne doğru eğilmişti ve kolumun yanında dinlenirken uykuya dalmış olmalıydı.

Elimi hareket ettirip yüzünü okşamaya çalıştığımda, parmaklarının benimkine dolandığını fark ettim.

O buradaydı.

Görünüşe göre ben de hala buradayım.

"Hey, kar tanesi." Sesim paslanmış. Hafif bir kısık ses.

O büyük mavi gözler hızla açılıyor, hızla kırışıyor. Gözleri kırmızı, derin mor gölgeler vahşi bakışlarını çerçeveleyip, bana inanamayan bir şekilde bakıyor.

"Aman Tanrım." Sözleri boğuk çıkıyor, hala uykudan sersemlemiş, ama sandalyesinden fırlayıp iki eliyle yüzümü nazikçe tutuyor. "Bir daha böyle bir şey yaparsan..." Gerisi çıkmıyor. Nefesi kesilirken, kelimelere dökmekte zorlandığı kırık, ham bir şey.

Dudaklarımı ıslatarak ona bakıyorum, hala sersemim ama önemli değil. Başka hiçbir şey önemli değil. Çünkü şu anda tek istediğim, onun görüş alanımı doldurması.

"Beni kurtardın," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Tek istediğim, Kayce'nin tüm hayatımı doldurması. Bunun için ne yapmam gerekirse gereksin.

Parmakları yüzümü okşuyor, alnımı, yanaklarımı, sakalımı nazikçe tarıyor ve titrek bir nefesle öne eğilip dudaklarıma en yumuşak öpücüğü konduruyor.

O kadar sıcak, o kadar yumuşak ki, bana bağlı tüm tüpleri ve diğer şeyleri dikkatlice kaçındığını biliyorum. Tam olarak bir acı hissetmiyorum, ama hareket edebileceğimi de hissetmiyorum.

Kayce başını sallar ve burnunu benimkine çok nazikçe değdirir. "Hayır. Sen *beni* kurtardın. Birçok yönden.

Hayatımı alt üst ettin ve hiç kimseyi, hiç kimseyi, *seni* kaybetmekten bu kadar korkmamıştım." Onu duymak, hissetmek ve dudaklarıma fısıldadığı bu sözleri ikinci kez duymak, şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey.

"İyi misin?" Elimi uzatıp elini tutuyorum. En azından deniyorum. Aldığım ağrı kesiciler yüzünden koordinasyonum çok kötü. Onun parmaklarını ağzıma çekip, asla bırakmak istemediğim parmak uçlarını öpebilmek için birkaç deneme yapmam gerekiyor.

"Seni kaybettiğimi sandım." Kayce'nin boğazı düğümленir ve yorgun gözleri parlar. "Lütfen bir daha bana bunu yapma. Kalbim bunu kaldıramaz."

"Uyandı mı?" Kapıdan gelen yüksek bir fısıltı odayı keser. Kayce döndüğünde, birkaç kez gözlerimi kırpıştırırım.

Odamın kapısının hemen içinde bir sürü insan duruyor. "Aman Tanrım. Uyanmışsın." Tessa, yüzünde beni yastıkla boğmak isteyen ve büyük bir rahatlama arasında bir ifadeyle bana doğru sendeleyerek geliyor. Yanaklarından gözyaşları akarken, yatağımın diğer tarafında duruyor.

Bana hızlıca sarılmak için eğildiğinde alnımı öptü, ben de parmağımla alnımdaki nemi sildim.

"Sen tam bir aptalsın. Ve iyi olduğuna çok sevindim."

Kafasını sallar.

"Benim için gözyaşı dökme."

"Ne huysuzsun." Avucunun içiyle yanaklarını siler ve burnunu çeker.

Görünmeye başlayan diğer insanlara bakıyorum. Bütün bu zaman boyunca tek başına olan, her şeyi tek başına halleden biri olarak, beynim bu insanların burada ne aradığını anlayamıyor.

Uyuşturucu her şeyi bulanıklaştırıyor, ama tanıdık yüzler sürekli akıyor. Sanki lanet Crimson Ridge'in yarısı burada. Tessa'nın hemen arkasında Beau var ve Sage ile tanıştırılıyorum. Sage, sanki sonsuza kadar arkadaşmışız gibi bana sarılıyor. Rhodes Ranch'ten gelen ekip de burada, Storm ve Briar da hemen arkalarından geliyor. Hepsi bana sarılmak ve durumumla ilgili sert şakalar yapmak için sıkışıp girdikten sonra, Hayes kardeşler de ortaya çıkıyor. Göğsümü sıkıştıran şey, onların burada olmaları, Kayce için olduğu kadar başka şeyler için de. Bu da, bizim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi çok iyi bildikleri anlamına geliyor.

Aşağıya baktığımda, Kayce'in hala parmaklarımızı birbirine kenetlediğini görüyorum. Bütün bu süre boyunca elimi bırakmadı.

O kapıdan giren son ziyaretçilerin kim olduğu belli. Colton Wilder'ın saçları koyu renk ve gözleri mavi değil, ama onda Kayce'den gördüğüm özellikler fazlasıyla var. Yanında, bakır rengi bukleleri olan bir kadın var. Kadın hemen Kayce'ye koşup ona sıkıca sarılır, sonra aynı şeyi bana da yapar.

Her şey çok yoğun ve konuşmaların çoğu kafamın üstünden geçiyor. Ama odayı dolduran hissi hissediyorum

—buradaki inkar edilemez ilgi, buradaki sevgi hissedilebilir.

Kayce'in her şey için çok gurur duyuyorum. İkimiz için yeterince güçlü olduğu için. Çünkü bütün bunları yapan, bütün bu insanları bir araya getiren kişi.

"Tamam, yolun aşağısında bir şeyler atıştırırım." Tessa herkese el sallıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, siz pislikler, ziyaretçi kurallarını çiğnediğimiz için kovulmadan önce gitmeniz gerekiyor." Dişlerini gıcırdatıyor, sonra bana dönüp küçük bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler... bilirsin... geldiğiniz için." Birkaç tutarlı kelime çıkarmayı başardım. Kayce konuşmanın çoğunu yaparken, ben sırt üstü yatıyorum, tüm bu insanların buraya gelmek için çaba göstermelerine hala biraz şaşkınım.

"Bir şeyler yemen gerekmiyor mu? Onlarla gitmeyecek misin?" Son kişi el sallayıp odadan çıkarken Kayce'ye soruyorum.

O başını sallar. "Babam geri gelecek. Sonra bana bir şeyler bırakacak."

"İrlanda'da falan olması gerekmiyor muydu?" Bir gözümü kısarak, tüm bunları anlamaya çalışıyorum.

Kayce gülüyor. "Evet, gelerek bana büyük bir şok yaşattı." Sonra yanıma oturuyor, sandalyeyi yaklaştırıyor, elimi tutup avucuma bir öpücük konduruyor. "Şoklardan bıktım. Artık yok. Öngörülebilir gelecekte de yok. Lütfen?"

"Anlaştık."

Yanağını avucumun ortasına dayadı.

"Herkes biliyor. Sadece şunu bilmeni istiyorum ki ben..."

"Gördüm. Herkese konuştuğunu gördüm." Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılır. "Seninle gurur duyuyorum."

Bana hızla göz kırpmıyor. Her günün her dakikasını birlikte geçirmek istediğim adamın tam da o hali.

Boğazımı temizleyip parmaklarımı yanağına bastırıyorum, dokunuşumun altında onun sıcaklığını hissediyorum.

"Bana, sana sevmeyi öğrettiğim için daha iyi bir insan olduğumu söylemiştin. Ben de senin sevmiş şeklin sayesinde daha iyi bir insan oldum."

Ben burada, benim gibi bir adamın nasıl bu kadar

şanslı olabileceğini... ya da senin gibi birinin bana iki kez bakmasını hak edebileceğini merak ediyorum."

"Ben özel değilim. Özel bir şey değilim," diye fısıldadı.

"Benim için öylesin. Benim için... sen muhteşemsin."

Dudakları kıvrılır. "Bence kafan güzel."

Onun böyle gülümsediğini görünce kalbim göğsümün içinde on kat büyüdü ve bu sefer gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı.

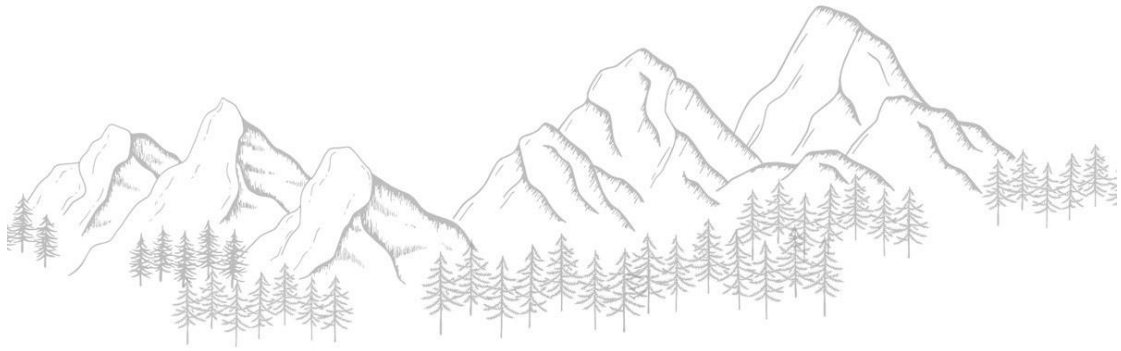
"Midemden bir parça eksik olduğundan emin olduğum için kafamın iyi olduğu söylenemez." Ona bakarken, diğer elimle ikimizin arasında bir hareket yaparken ona tutunuyorum. "Ama bu? *Bundan* eminim."

"Seni seviyorum." Avucumu tekrar öptü, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

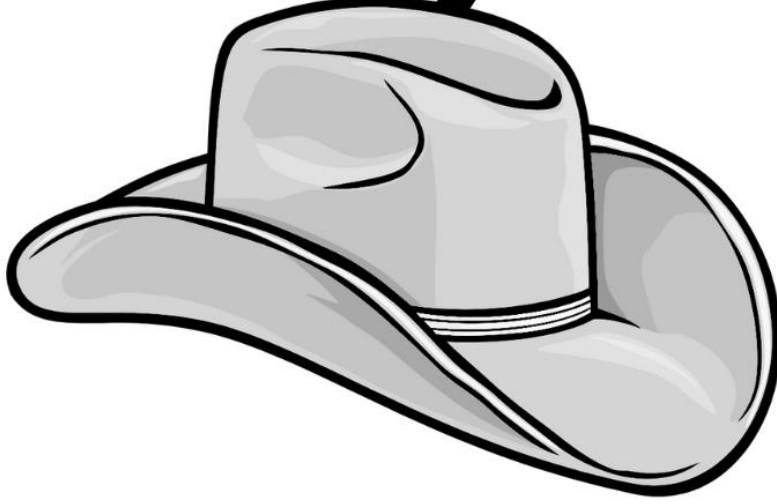
"Çok fazla." Elimi uzatıp çenesini kavradım ve derin bir nefes aldım. "Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun bile, bebeğim."

"Hiç takıntılı olmadığın bir an var mı?" Dudakları ağzımın üzerinde tereddütlü bir gülümseme oluşturur.

"Sana asla takıntılı olmaktan *vazgeçmeyeceğim*."

Kayce

Epilog

Arkadaşlarla ateşin etrafında toplanmak, neşeli olmak ve gülmek yeni bir şey değil. Tam olarak böyle geceler geçirdiğim sayısını unuttum.

Ama şu anda, kendimi gizlice gülümserken, anın tadını çıkarırken buluyorum. Bu geceye ayna gibi yansıyan, yıldızlı gökyüzünün altında geçirdiğim sayısız akşamı hatırlıyorum — cızırdayan ızgara, yumuşak müzik ve gece havasında dolaşan canlı sohbetler — ama şimdi hayatımı değiştiren büyük bir fark var.

O burada.

O benimle birlikte burada.

Sadece bakışlarımı biraz kaldırmam, çenemi kaldırmam yeterli, Raine'i görüyorum. Onun o koyu renkli gözleri tam orada ve onun beni sürekli izlemesine biraz bağımlı oldum.

Onu şimdi görüyorum, kısa bir an için birbirimize bakışlarımız kilitlendiğinde, gülümsememin tamamen hakimiyetini engelleyemiyorum.

Geniş gülümsemem, onun sevimli somurtkanlığıyla karşılanıyor. Her zamanki sert tavrını takınıyor, ama bu sadece bir maske.

Sonunda evini buldu.

Onun mutluluğu, etrafında olmak için somut ve güzel bir şey.

Ayrıca, arkadaşlarımız ve ailemiz tarafından bu gruba nasıl kabul edildiğini görmezden gelmek imkansız.

Tüm bu insanlar tarafından deli gibi sevilmesi, kalbimi patlayacak kadar şişiriyor.

Onun benim, benim de onun olduğumu ve karşımıza çıkabilecek her şeyde birlikte olacağımızı bilmek, beni gerçekten de dünyanın en şanslı adamı yapıyor.

Tüm arkadaşlarımız burada, tabii ki babam ve Layla da. Devil's Peak Çiftliği'ndeki yaz şenlikleri bir gelenek haline geliyor... Alevlerin önünde toplanan insanlara bakarken, bir yıl önce hepimizin o hastanede bekleyip umuttan başka bir şeye tutunamadığımızı düşünmek neredeyse imkansız geliyor.

Onun hastane yatağının başında oturup bana geri dönmesi için dua ettiğimden bu yana on iki ay geçti. Ve ameliyattan sonra nihayet uyandığında onun sesini duyduğumda hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Bir yıl önce, Raine taburcu olduktan sonra ikimiz de hala ayaklarımızı yere basmaya çalışıyorduk. İkimizin de sağlık personeli ve acil servisleri geride bıraktığımız için çok mutlu olduğumuzu söylemek yanlış olmaz.

Raine, midemi burkan bir bakış atıyor ve bir anda beni kendisine çekiyor. Tıpkı Crimson Ridge'e geldiğinde onu şenlik ateşinin karşısından ilk gördüğümde farkında olmadan kendimi ona çekilmiş bulduğum gibi, şimdi de ona ay gözleri ve aptalca bir gülümseme atmamaya çalışarak yavaşça yanına yaklaşıyorum.

Tanrı biliyor ki, benim ona deli olduğumun kanıtı zaten yeterince var.

Ateşten biraz uzakta, kışını saman balyasına dayamış oturuyor. Burada tek başına olması, onu bir süreliğine kendime ait olabileceğimi bildiğim için beni daha da canlı hissettiriyor

burada geceyi keyifle geçiren başkaları olsa da, onu bir süreliğine kendime ait yapabileceğimi bilmek beni daha da canlı hissettiriyor.

Her fırsatta karanlıkta son derece seksi erkek arkadaşımı köşeye sıkıştırmak istememden beni kim suçlayabilir ki?

"Sana bir şeyim var." Sesi kadifemsi ve derin.

"Öyle mi?" Kaşlarım yükseldi ve bastırmaya çalıştığım gülümseme yüzüme yayıldı. Gülümseme yüzümü kapladıkça, odak noktam düştü.

"Tanrım. Pantolonumda olmasın." O inliyor ve başını geriye eğerek boğazını kaplayan sakalları ortaya çıkarıyor.

"Ama bu harika bir hediye seçimi olurdu, sadece söylüyorum."

Raine beni dizlerinin arasına çekerek, *daha sonra sana pahalıya mal olacak* bir bakış atar.

"Yüzsüz. Hayır... ama işte burada..."

Büyük avucunu açar ve ortasında pürüzsüz, yuvarlak bir taş durmaktadır.

"Aman Tanrım. Bunu nerede buldun?" Gözlerim onun yüzüyle eli arasında gidip gelir, sonra onu ondan alırım. Onun dokunuşundan dolayı sıcaktır ve içinde onun bir parçası olduğu için biraz eririm. Ama aptalca küçük bir taşta duyduğum ilk heyecan, beynimin durumu kavramasına yol açar.

Gözlerimi kısarak, başparmağımla taşın yüzeyini ovuştururken uzun bir süre ona baktım. "Bunu bunca zamandır sende miydi, ne?"

Tabii ki Raine bana hiçbir şey vermiyor. Beni yakından izlerken yüzünde okunamaz bir ifade var.

Omzuna itiyorum. "Ciddi misin? Kaybettiğimi sanmıştım.

Sonsuza kadar kaybolduğunu düşünmüştüm."

"Somurtma." Sonunda pes etti ve dudaklarını hafifçe kıvrarak beni nazikçe alay etti.

Parmaklarımın arasında yuvarlayarak, başımı sallıyorum ve kendimi suskun buluyorum. Bu çok küçük bir şey,

önemsiz bir kaya parçası, ama benim için çok fazla anı barındırıyor.

Raine boğazını temizledi. "Onu sakladım... ve ilk başta nedenini anlamadım. Belki suçluluk duygusundan? Bir parçam, senin yaralanmandan bir şekilde sorumlu olduğumu düşünüyordu.

Muhtemelen uzun bir süre onu yanımda taşırdım...

kazadan önce son konuştuğun kişinin ben olduğumu hatırlatmak için."

Ben zaten başımı sallıyorum. "Kendi sorunlarım olmasaydı - o gün annemle olanlar - bana o kadar kolay ulaşamazdın. Kafam karışıkken yarışmaya devam etmek tamamen benim hatamdı."

Bakışları yumuşadı ve içim eridi. "Bir süre sonra, bu aptal taşı taşımak, beni ayakta tuttuğunu fark ettim." Elimi eline aldı. "Senden uzak olduğum tüm zamanlarda bile beni dengede tuttu. Senden vazgeçmeye hazır değildim... bu yüzden sanki senin bir parçanı yanımda taşıyordum gibiydim."

"Tamamen takıntılıydın, ha?" Sözler şakacı olabilir, ama beklenmedik bir şekilde içimi kaplayan duygularla doludur ve hızlıca gözlerimi kırpmam gerekir. "Nasıl eline geçti?"

"O gün hastaneye ilk geldiğimde, hemşire bana verdi. Senin durmadan mırıldandığını, güvenli bir yerde saklanmasını sağlamak için onları durmadan rahatsız ettiğini söyledi."

Başparmağını bileğimin iç kısmında gezdirip, ağır bir şekilde yutkundum.

"Dürüst olmak gerekirse, o gün onu cebime attım. Hiç düşünmedim. Kanada'ya gittiğimde... onu tekrar buldum. O kadar zaman geçtikten sonra, bir ceket giydim ve içinde senin lanet taşın vardı." Gözleri parıltıyor, şenlik ateşinin kıvılcımlarını yansıtıyor. "Sen farkında olmadan benimle birlikte kaçmıştın."

Nabzım daha hızlı atıyor, gözlerimin arkasında duygularım yanıyor.

"Beni yanında mı tuttun?" Boğazım düğümlenirken sesim kısık çıkıyor.

O da onaylayarak mırıldanır. "Evet. *Tam burada.*" Elimi kendi eliyle sarar ve ikimizin ellerini de kalbinin üzerine koyar. Bunu yaparken, serbest eliyle parmaklarımın arasına başka bir şey sıkıştırdığını hissederim, küçük ve kadifemsi bir şeyi avucumun içine kapatırım — minik bir kutu.

"Bir daha asla senden uzaklaşmayacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Ben bu işte seninle birlikteyim, kar tanesi, benim tüm kalbim senin. O yüzden sana soruyorum, sonsuza kadar sana bakmamın bir sakıncası var mı, bebeğim?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Güvenli, zengin ve çok fazla yumuşaklıkla kaplı, paylaştığımız sevgiyi bana yansıtıyor. *Bizim aşk hikayemiz.*

Yumruğumu çevirirken titriyorum, sallanıyorum, başım giderek daha fazla dönüyor. Şu anda olanların düşüncesi beni tamamen başımı döndürüyor.

İçinde ne olduğunu şimdiden hissedebiliyorum.

Boğazım düğümленirken, kapağı açmaya çalışıyorum, ama Raine benim zorlandığımı görünce güçlü elleriyle benim ellerimi kapatıyor. Tabii ki öyle yapıyor. Adamım, duygularımın yükselmesi nedeniyle parmaklarımın beceriksizleştiği yerde devreye girerken, ruhumu yiyip bitiren, yasaklanması gereken bir sırtıyla beni mahvediyor.

İçinden iki metal bandı çıkarıp avucumun içine, taşın üzerine koyduğunda boğuk bir ses çıkıyor. Muhteşemler. Sağlam ve mükemmel. Fırçalanmış metalden yapılmış, geniş bandların her birine dağ silsilesi oyulmuş.

"Ne düşünüyorsun?" diye yumuşak bir sesle mırıldanıyor.

O an, dünyanın geri kalanı buharlaşmış, erimiş; sis ve gölgeden başka bir şeye dönüşmüştü.

Parmaklarının benimkilerle birleşmesi, iki dairenin nasırlı avucumun ortasında durması beni çok etkiliyor.

Sayısız vahşi at biniciliğinde ölümcül tehlikelerden kurtulmak için güvendiğim el. Onunki de aynı, benimle aynı hayatı yaşamış, ama sadece bu da değil... Benim hiçbir şey bilmediğim onca zaman boyunca beni korumak için kullandığı el.

Şimdi, aynı dokunuş bana uzanıyor. Ona sıkıca sarılmama izin veriyor.

Benim geleceğim. Benim kovboyum. Benim aşkım.

"Evet, lanet olsun." Kendimi boynuna atarken ciğerlerimden hava çıkıyor. Yüzükleri korumak için yumruğumu sıkıca kapatıyorum.

"Bana sormam gerekmiyor mu?" Raine yumuşak bir şekilde gülüyor, sözleri omzumda boğuk çıkıyor.

"Sormana gerek yok. Seni zaten sahiplendim." Gülümsüyorum, yüzümü boğazına yaslayarak, geri çekilip onu şiddetle öpebilmek için yüzümde geniş bir gülümseme belirliyor.

"Seni seviyorum... o kadar çok ki, acıtıyor," diye mırıldanır ağzıma, ve o alçak, lezzetli ses tonu beni zevkle titretir ve hala yanımda olduğu için büyük bir rahatlama hissederim.

"Sana aptalca aşık olduğumu zaten biliyorsun." Dudaklarına bir öpücük daha kondurup, biraz geri çekiliyorum. "Bekle, bunları takabilir miyiz? Hemen şimdi?" Zaten sol elini okşuyor ve parmak eklemeni tutuyorum, erkek arkadaşımın yüzük parmağına yüzüğü takmaya hazırım... ya da, sanırım, nişanlığının parmağına.

O kahkahayla gülüyor. "Bekle biraz, Bay Aşırı Hevesli."

Raine beni döndürüp arkamda durduğunda, huysuz bir ses ve buna eşlik eden bir somurtma varlığını hissettiriyor. Büyük kolları beni göğsüne sıkıca sarıyor ve kısa sakalı kulağımı kaşıyor.

"Bir saniye izle."

"Ama ben r giymek istiyorum..." Bir şey söyleme çabamın geri kalanı bir anda yok oluyor çünkü yüzlerce küçük

ışıklar parlıyor ve gece gökyüzünde ışıltıyor.

Işıklar yandığında, ateşböceklerine benzeyen minik ampullerden oluşan bir festoon, şenlik ateşinin hemen ötesindeki ağaçlardan sarkıyor. Gözlerim her yere kayıyor, bu gece burada olan tüm arkadaşlarımızın ateşten uzaklaşıp ışıklandırılmış ağaçların altında toplandığını görünce hızla büyüyor.

"Aman Tanrım." Sesim titrek bir fısıltıdır.

"Evlen benimle." Raine'in sessiz, kararlı sesi kulağımda yankılanıyor ve dizlerim titriyor.

Bu bir soru değil. Bu bir söz, onun kalbinden gelen bir hediye ve onu daha fazla sevebileceğime inanamıyorum. Ama işte buradayım, başımı sallayıp *"Evet"* anlamına gelen bir dizi kelimeyi nefes nefese *söylüyorum. Tabii ki evet. Lanet olsun, evet.*

"O zaman oraya gidelim. Düğün misafirlerimizi bekletmek istemeyiz."

Onun sıcaklığı ve güçlü kolları beni kısa bir süre terk ediyor, ama sadece yanımda durup parmaklarımızı birbirine geçirmek için.

Elimi ağzına götürüp parmak uçlarımı nazikçe öper ve o oniks gözlerini benimkilere sabitler. Bakışlarında gizli bir gülümseme dans eder, hiç duymak istediğimi bilmediğim ama onun dudaklarından çıktığında mükemmel olan sözlerle beni baştan çıkarır.

"Benim kocam olmaya hazır mısın, kar tanesi?"

Okuduğunuz için teŖekkürler

Bu endişeli aşıklar hayatıma gizlice girip, en iyi şekilde ele geçirdiler. Umarım Kayce ve Raine'in aşk hikayesini beğenmişsinizdir. Epilogun küçük bir gerilimle bittiğini ve lezzetli bir sonla tamamlandığını öğrenince çok sevineceksiniz... Devil's Peak Çiftliği'nde bir düğün (ve *düğün gecesi*). Raine'in bakış açısından yazılmış uzun epilog burada bulunabilir +

Crimson Ridge serisinin ötesinde nereye gideceğimize dair bir ön izleme için hazır olun.

BURADA OKUMAYA DEVAM EDİN:

<https://www.elliottroseauthor.com/bonuses>

Crimson Ridge dünyasını seviyor ve ayrılmak istemiyor musunuz?

Ben de... Okur grubuma katılmayı unutmayın

- gelecekteki tüm bonus içeriklerle ilgili duyurular ve ilk ön izlemeler burada yapılacak:

<https://www.facebook.com/groups/thecauldronelliottrose>

—

[INSTAGRAM](#) | [TIKTOK](#) | [FACEBOOK](#)

TeŖekkür

Crimson Ridge, hayatımı tamamen değiştiren seri olarak sonsuza kadar kalacak. Sadece yazar olarak profesyonel açıdan değil — başlangıçta bağımsız olarak yayınlanan kitaplar Kensington Books'a taşındı — aynı zamanda bu hikayeleri anlatırken bana çok fazla yaratıcı keyif verdiği için de. Tamamlanması her zaman biraz acı tatlıdır, ancak bu kesinlikle en sevdiğiniz Crimson Ridge kovboylarını ve kovboy kızlarını son kez gördüğünüz anlamına gelmez.

Her şeyden önce, bu dünyaya adım atma cesaretini gösteren ve bu kitapları okunacaklar listenize ve kitap raflarınıza ekleyen her bir okuyucuya teŖekkür etmeliyim. Sizler olmasaydınız, kitapların her yerde kitapçılarda yer alması mümkün olmazdı. Bu kitap, size yazılmış, kovboy şapkasıyla süslenmiş dev bir aşk mektubu.

Her zaman sabırlı ve harika olan Bay Rose'a, seni sonsuza kadar seveceğim. Sana olan tutkum asla *bitmeyecek*. Bu son teslim tarihinin getirdiği büyük baskı altında yanımda olduğun ve bu kitabı yemek, uyumak ve nefes almak dışında hiçbir şey yapmadığım günlerde benim için mutlak bir dayanak olduğun için teŖekkür ederim.

Lazz, sen benim şampiyonum, dinleyicim, ilk okuyucum, olağanüstü destekçim... Seni seviyorum. Seni seviyorum. *Sonunda kovboy aşkıza uzun zamandır beklenen mutlu sonunu verdiğimiz için çok mutluyum.*

Brandi, Sam, Colby, Lib ve Jenna—Elliott Rose evreninin dönmeye devam etmesinin sebebi siz bayanlarsınız. TEŞEKKÜR EDERİM

Bu kitabı hayata geçirmek için odaklanmamı sağlayan tüm imkanlar için. Perde arkasında yaptığınız her şey için size çok minnettarım.

Sandra, kapakların her gün beni hayran bırakıyor. Her şey için çok minnettarım ve Chasing The Wild'ın konseptini ilk kez eline aldığı anda ve

"bana güven" dediğin anı düşününce hala gözlerim doluyor. *Sandra'ya güveniyoruz.*

Editörlerime, bir yıl içinde dört kitabı tamamladığımız bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için (ve özellikle bu kitabı kısa sürede tamamlamama yardımcı olduğunuz için) milyonlarca kez teşekkür ederim.

Patreon'daki inanılmaz destekçilerime, bağımsız bir yazara şans verdiğiniz ve her ay benim dünyamda vakit geçirdiğiniz için teşekkür ederim! Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz, hepimizi çok seviyorum! Her ay hediyelere (ve sanat eserlerine!) verdiğiniz tepkileri okumak, kelimelerin akışını sürdürmem için bana güç veriyor.

Elbette, böyle bir kitabı hayata geçirmek için arka planda bir köy dolusu insan gerekir. Alfa, beta ve ilk okuyucularım, sizler kesinlikle mucizevisiniz ve bu ikisine bu kadar çok sevgi kattığınız için teşekkür ederim. Yaramazlıklarım, bölümlerin yayınlanmasındaki kaosda ve bitmek bilmeyen sorularıma katlandığınız için teşekkür ederim.

Jen, ilk günden beri buradasın. Bu kitaplara ve çılgın bölümlerime ayırdığın zaman ve gösterdiğin coşku için sonsuza kadar minnettarım.

Matt ve Phil, bu kitapta bana verdiğiniz yardım çok değerli.

Kayce ve Raine, sizin düşünceli geri bildirimleriniz ve katkılarınız sayesinde daha da iyi hale geldi. Bu hikayeye dalmak için bu kadar istekli ve hazır olduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Kensington'ın perde arkasındaki muhteşem ekiplerine, Crimson Ridge'e dünyanın her yerinden okuyucular bulması için bu kadar sıcak

ve fantastik bir yuva sağladığınız için TEŞEKKÜR EDERİM.

Ajansım Nikki Groom'a, kitaplarıma ayırdığınız zaman, gösterdiğiniz çaba ve coşku için ve yazarlık kariyerimdeki adımlarımı desteklediğiniz için çok minnettarım. Bu yıl çok çılgın bir yolculuktuk ve gelecek için çok heyecanlıyım!

Yaratıcı Ekibim ve Crimson Ridge Riders, sizler HER ŞEYSİNİZ. Tüm huysuz, küfürbaz kovboyları size gönderiyorum. Bu kitabı paylaşan, heyecanlandıran, en yakın arkadaşlarına okuması için *nazikçe* ısrar eden herkese, sizler gerçekten harikasınız.

Kitaplarımdan birinin tanıtımına yardımcı olan herkese, size hayranım ve Elliott Rose karakterleri veya hikayeleri için gösterdiğiniz yaratıcılık ve heyecanı her gördüğümde kalp gözleriyle bakıyorum.

Kalbimin derinliklerinden, Kayce ve Raine adına... hepinize sevgilerimizi gönderiyoruz.

xo

YORUM BIRAKIN

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp yorum bırakmayı düşünün. Birkaç kelime bile inanılmaz derecede yardımcı olur ve biz romantik yazarların ilham kaynağı olur.

(Tabii, bir de kahve + mutlu sonlar)

Elliott Rose'un diğer eserleri

Crimson Ridge

Vahşi Doğayı Kovalamak

Fırtınaya Meydan Okumak

Kalbi Evcilleştirmek

Yağmuru Kurtarmak

Crimson Ridge dünyasından diğer eserler

Buketler ve Tokalar (Novella)

—

Port Macabre Bağımsız Romanlar

Neden Seçmelisiniz + Karanlık Romantizm

Kötü adamların kızı ve birbirlerini elde ettikleri yer.

İntikamcı Tanrılar

Fox, Ky, Thorne, Ven - HEA Novella

Noire Moon - Prologue Novella

Macabre Gods

—

Gece Kalpleri

Karanlık Paranormal-Fantastik Romantizm

Birbiriyle Bağlantılı Bağımsız Romanlar

Tatlı Cehennem

(Rakiplerden Aşıklara x Novella)

Karanlıkta Bekleyen Arzu

(Huysuz x Güneş Işığı)

Kraliçenin Cazibesi

(Yasak x Gölge Baba Koruma)

Kötü Arzular

(MMF x Vampirler x Düşmanlardan Aşıklara)

Acımasız Doğum Hakkı

(Akademi Ortamı, Öğretmen x Öğrenci)

Yazar Hakkında

Elliott Rose,

Yazar Hakkında

yaşamaktadır.

yaşıyor.

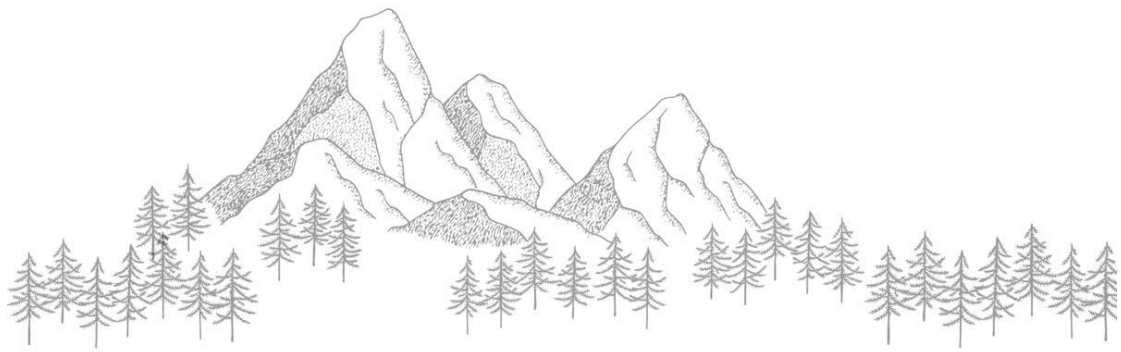
Elinde cadı iksiri, kitap fikirleriyle dolu bir defterle ya da sahilde dolaşırken onu bulabilirsiniz.

[Özel hediyeler, BTS](#)

ayrıntılar, karakter sanatına/ilhamına ilk bakışlar ve yeni ve devam eden projeler hakkında samimi sohbetler için The Cauldron okur grubuna katılın.

Tüm hediyeler ve önemli haberleri e-posta kutunuza doğrudan almak için onun [Newsletter'ına](#) katılın.

Belge Özeti

- Bölüm 1 Kayce
- Bölüm 2 Kayce
- Bölüm 3 Raine
- Bölüm 4 Kayce
- Bölüm 5 Raine
- Bölüm 6 Kayce
- Bölüm 7 Kayce
- Bölüm 8 Raine
- Bölüm 9 Kayce
- Bölüm 10 Raine
- Bölüm 11 Kayce
- Bölüm 12 Raine
- Bölüm 13 Kayce
- Bölüm 14 Kayce
- Bölüm 15 Raine
- Bölüm 16 Kayce
- Bölüm 17 Raine
- Bölüm 18 ON DÖRT YIL ÖNCE Kayce
- Bölüm 19 Raine
- Bölüm 20 Kayce
- Bölüm 21 Kayce
- Bölüm 22 Raine
- Bölüm 23 Kayce

- Bölüm 24 Raine
- Bölüm 25 Kayce
- Bölüm 26 Raine
- Bölüm 27 Kayce
- Bölüm 28 Raine
- Bölüm 29 Kayce
- Bölüm 30 Kayce
- Bölüm 31 Raine
- Bölüm 32 Kayce
- Bölüm 33 Raine
- Bölüm 34 Kayce
- Bölüm 35 Raine
- Bölüm 36 Kayce
- Bölüm 37 Raine
- Bölüm 38 Kayce
- Bölüm 39 Raine
- Bölüm 40 Kayce
- Bölüm 41 Raine
- Bölüm 42 Kayce
- Bölüm 43 Raine
- Bölüm 44 Kayce
- Bölüm 45 Kayce
- Bölüm 46 Kayce
- Bölüm 47 Raine

- Bölüm 48 Kayce
- Bölüm 49 Raine
- Epilog Kayce

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

